Raftul Denisei
BESTSELLER INTERNAȚIONAL
HOLLY RINGLAND
Florile pierdute ale lui Alice Hart
ROMAN
book
HUMANITAS fiction

Raftul
Denisei

Colecţie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

HOLLY RINGLAND

Florile pierdute ale lui Alice Hart

Traducere din engleză şi note de
SÎNZIANA DRAGOŞ

HUMANITAS fiction

Redactor: Ştefania Nalbant
Consultant de specialitate: Ioana Sîrbu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Andreea Dobreci, Veronica Dinu

HOLLY RINGLAND
THE LOST FLOWERS OF ALICE HART
Copyright © Holly Ringland, 2018
All rights reserved.
Cover and internal design by Hazel Lam, HarperCollins Design Studio.
Cover and internal illustrations © Edith Rewa Barrett 2018.

© HUMANITAS FICTION, 2020 pentru prezenta versiune românească
(ediția digitală)

ISBN 978-606-779-669-8 (pdf)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Femeilor care se îndoiesc de valoarea
și de forța poveștilor lor.

Mamei mele, care a făcut orice ca să-mi aducă flori.

Și cartea aceasta este pentru Sam, fără care visul meu
de o viață ar fi rămas nescris.

Cuprins

1. Orhideea cu cioc roșu	11
2. Floarea de flanelă	22
3. Imortela lipicioasă	34
4. Brunonia albastră	47
5. Plumeria	54
6. Menta vărgată	69
7. Clopoțeii galbeni	79
8. Crinul de vanilie	88
9. Umbra-nopții viorie	103
10. Punguța cu spini	116
11. Crinul de râu	129
12. Acacia de Cootamundra	144
13. Cupa-de-aramă	154
14. Eucaliptul roșu de râu	173
15. Orhideea doamnă albastră	182
16. Grozama amară	197

17. Banksia 211
18. Imortela portocalie 221
19. Maireana 233
20. Grevillea de miere 245
21. Swainsona 256
22. Spinifex 270
23. Mirtul de deșert 279
24. Parakeelya cu frunze late 293
25. Stejarul de deșert 308
26. Arbustul-felinar 326
27. Arborele de coral cu aripi de liliac 340
28. Floarea-pasăre verde 357
29. Coada-vulpii 368
30. Roata de foc 374
Nota autoarei 383
Mulțumiri 387

O lacrimă splendidă a căzut
În poartă din floarea pasiunii.
Vine porumbița mea, iubita mea;
Vine viața mea, soarta mea;
Strigă trandafirul roșu: „E aici, aproape, aici",
„A întârziat", plânge trandafirul alb;
Și nemțișorul ascultă: „Aud, aud",
Iar crinul murmură: „Aștept."

Alfred Lord Tennyson

1
Orhideea cu cioc roşu

Semnificaţie: **Dorinţă de a poseda**

Pyrorchis nigricans / Australia de vest

Are nevoie de foc pentru a înflori. Răsare din bulbi care pot să vegeteze. Petalele cărnoase au dungi de culoare rubinie intensă şi se înnegresc după ce au înflorit, de parcă ar fi carbonizate.

Alice Hart, o fetiţă de nouă ani, stătea la birouaşul său de lângă fereastră, în casa lor de lemn din capătul aleii, şi îşi închipuia cum ar putea să-i dea foc tatălui ei.

Pe biroul din lemn de eucalipt făcut de tatăl ei ţinea deschisă o carte de la bibliotecă. Cuprindea mituri despre foc adunate din toată lumea. Deşi de la nord-est venea o adiere sărată dinspre Pacific, Alice simţea miros de fum, pământ şi pene arse. Citea, rostind cuvintele în şoaptă:

Pasărea Phoenix este cuprinsă de flăcări, ca să fie mistuită de foc, să se facă scrum şi să se ridice reînnoită, renăscută, preschimbată – aceeaşi, dar cu totul diferită.

Şi-a trecut uşor vârful degetului peste imaginea păsării Phoenix care îşi lua zborul, cu penajul alb-argintiu strălucitor, cu aripile întinse şi cu capul dat pe spate, gata să sloboadă un strigăt victorios. Dar şi-a tras iute mâna, de parcă văpaia flăcărilor aurii, roşii şi portocalii ar fi putut să o pârjolească. Pe geam a pătruns o nouă adiere cu iz de alge, iar clopoţeii din grădina mamei i-au dat semn că vântul se înteţea.

Aplecându-se peste birou, Alice a împins fereastra, lăsând-o abia crăpată. A dat cartea deoparte, privind cu coada

ochiului imaginea şi întinzând mâna după farfuria cu pâine prăjită pe care şi-o făcuse cu o oră în urmă. A muşcat din felia unsă cu unt şi tăiată în formă de triunghi şi a început să mestece încet pâinea răcită. Cum ar fi să-l vadă pe tatăl ei mistuit de flăcări? Să se facă scrum toţi demonii din el şi să se ridice din flăcări, renăscută, partea lui cea bună, reîntrupată în omul care fusese uneori: cel care-i făcuse o masă la care să poată să-şi scrie poveştile.

Alice a închis ochii, închipuindu-şi pentru o clipă că valurile din apropiere pe care le auzea prin fereastra deschisă erau un ocean de flăcări învolburate. Ar fi cu putinţă să-l împingă pe tatăl său în el, ca să se mistuie asemenea păsării Phoenix din carte? Cum ar fi dacă ar ieşi din valuri, scuturându-şi capul de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât, şi s-ar îndrepta spre ea cu braţele deschise? „Bună, Iepuraş", ar putea să-i zică. Sau poate doar ar fluiera, cu mâinile în buzunare, cu privirea zâmbitoare? Poate că Alice n-ar fi nevoită să mai vadă vreodată cum i se întunecă de furie ochii albaştri sau cum se schimbă la faţă, cu saliva adunată la colţurile gurii ca o spumă albă ca paloarea chipului său. Atunci şi-ar fi putut vedea doar de ce-i plăcea ei cel mai mult: să ghicească de unde bătea vântul, să-şi aleagă cărţi de la bibliotecă sau să scrie la birouaşul său. Renăscut din foc, tata ar atinge mereu trupul de gravidă al mamei numai cu blândeţe, mâinile lui ar cuprinde-o pe Alice doar uşor, ocrotitor. Şi, mai ales, l-ar lua pe prunc în braţe când ar apărea pe lume, iar Alice n-ar mai fi nevoită să stea trează, frământându-se cum să-şi protejeze familia.

A închis cartea. Bufnitura grea s-a resimţit prin lemnul mesei care ocupa întregul perete al dormitorului ei, sub cele două ferestre mari care dădeau spre grădina cu ferigi: părul-domniţei, cornul-cerbului, planta-fluture, pe care mama ei le îngrijise până când fusese doborâtă de greţuri. Chiar în dimineaţa aceea, pe când punea în ghivece răsaduri de piciorul-cangurului, mama s-a îndoit de mijloc, vărsând peste ferigi. Alice era la masa ei şi citea; auzind-o cum vomita, a sărit pe fereastră drept pe straturile cu ferigi. Neştiind ce trebuia să facă, a apucat-o strâns de mână.

— N-am nimic, i-a spus mama tuşind, strângându-i şi ea mâna, după care i-a dat drumul. Greţurile de dimineaţă, Iepuraş, nu te speria.

Când şi-a ridicat capul ca să tragă aer în piept, părul său blond s-a dat pe spate, dezvelindu-i faţa şi scoţând la iveală o nouă vânătaie, întunecată ca marea pe înserat, în jurul unei despicături în pielea fină de după ureche. Alice nu şi-a putut lua ochii de la ea destul de repede.

— O, Iepuraş, s-a grăbit să-i explice mama pe când se ridica cu greu în picioare, n-am băgat de seamă ce făceam în bucătărie şi m-am împiedicat, copilul ăsta îmi dă aşa nişte ameţeli... a urmat ea, punându-şi o mână pe pântec şi scuturându-şi cu cealaltă pământul de pe rochie.

Alice se uita la vlăstarele de ferigi strivite sub greutatea mamei.

Părinţii ei au plecat imediat după aceea. Alice a rămas dinaintea uşii de la intrare până când norul de praf din urma camionetei tatei s-a risipit în aerul albastru al dimineţii. Se duceau la oraş pentru încă un control de sarcină; camioneta nu avea decât două locuri. „Să fii cuminte, scumpo!“ a implorat-o mama când i-a atins uşor obrazul cu buzele. Mirosea a iasomie şi a frică.

Alice a mai luat încă o bucată triunghiulară de pâine prăjită rece şi şi-a vârât-o între dinţi pe când scotocea în geanta cu cărţi de la bibliotecă. Îi promisese mamei că avea să înveţe pentru examenul de clasa a patra, dar până acum plicul cu testul de simulare trimis prin poştă de şcoala prin corespondenţă rămăsese nedeschis pe masă. Când a scos din geantă o carte şi i-a citit titlul, a încremenit. A uitat cu totul de examen.

În lumina palidă produsă de furtuna care se apropia, coperta cu litere în relief a cărţii *Focul.Ghidul începătorului* arunca străfulgerări aproape vii. Incendiul azvârlea flăcări metalice. Alice şi-a simţit pântecele sfârtecat de ceva periculos, înspăimântător. Palmele i se umeziseră. Tocmai atinsese colţul copertei cu degetele, când a şi auzit în spatele ei zornăitul jucăriilor atârnate de lesa lui Toby, de parcă ar fi fost atras ca prin minune de agitaţia ei. A împins-o uşor cu boticul, lăsându-i

o urmă umedă pe picior. Uşurată de această apariţie, Alice i-a zâmbit, iar Toby s-a aşezat cuminte. I-a întins felia de pâine prăjită şi el a apucat-o cu băgare de seamă între dinţi, după care s-a tras într-o parte ca să o înfulece grăbit. Saliva câinelui i se prelingea pe picioare.

— Ce scârbos, Tobes! l-a certat ea, ciufulindu-i blana între urechi.

A ridicat arătătorul şi l-a clătinat într-o parte şi într-alta. Drept răspuns, Toby a măturat şi el cu coada de colo-colo pe podea. A ridicat o lăbuţă şi a sprijinit-o pe piciorul ei. I-l dăruise tatăl ei şi era prietenul cel mai apropiat pe care-l avea. Când era mic, îl apucase de mai multe ori cu dinţii de picior pe tatăl ei care-l izbise de maşina de spălat, ca apoi să refuze să-l ducă la veterinar, drept care căţelul rămăsese surd. Când şi-a dat seama că nu auzea, Alice s-a apucat să inventeze un limbaj secret cu care să poată comunica cu Toby folosind semne. Ea i-a arătat din nou degetul cel mare ca să-i dea de înţeles că era cuminte. Toby i-a lins obrazul şi ea a râs, prefăcându-se dezgustată. Câinele i-a dat târcoale de câteva ori, apoi s-a trântit cu zgomot la picioarele sale. Acum nu mai era mic, arăta mai degrabă a lup cu ochi cenuşii decât a câine ciobănesc. Alice şi-a afundat degetele de la picioare în blana lui lungă şi moale. Îmbărbătată de prezenţa lui, a deschis *Focul. Ghidul începătorului* şi s-a cufundat iute în prima povestire.

> *În tărâmuri îndepărtate, precum Germania şi Danemarca, oamenii au folosit focul ca să se descotorosească de trecut şi să facă loc noului, să întâmpine începutul unui nou ciclu: anotimp, moarte, viaţă sau dragoste. Unii chiar construiau nişte forme uriaşe din răchită sau ruguri cărora le dădeau foc ca să marcheze sfârşitul unei etape şi începutul alteia: să atragă miracolele.*

Alice şi-a sprijinit spatele de spătarul scaunului. Simţea că o ard ochii şi pleoapele îi sunt lipicioase. Şi-a apăsat palmele pe filele cărţii, peste o fotografie cu o siluetă umană din nuiele de răchită în flăcări. Oare ce miracol ar produce incendiul ei?

Pentru început, nu s-ar mai auzi niciodată în casa lor sunet de lucruri sparte. Duhoarea acră a fricii n-ar mai apăsa pe nimeni. Alice ar putea să-şi cultive grădina de zarzavaturi fără să fie pedepsită pentru că a folosit o săpăligă greşită. Ar putea să înveţe să meargă pe bicicletă fără să simtă cum i se smulge părul din pielea capului în strânsoarea mânioasă a tatălui ei pentru că nu poate să-şi ţină bine echilibrul. Singurele semne pe care ar fi nevoită să le descifreze ar fi cele de pe cer, nu umbrele şi norii care întunecau chipul tatei, ca să ghicească dacă avea să se comporte ca un monstru, sau ca un om capabil să prefacă un arbore de eucalipt într-un birou.

Asta se întâmplase după ziua aceea când el o azvârlise în mare şi o lăsase să ajungă la mal înotând de una singură. În noaptea aceea se făcuse apoi nevăzut în şopronul lui de lemn de unde nu a mai ieşit timp de două zile. Şi când a apărut din nou, era încovoiat sub greutatea unei mese dreptunghiulare, mai lungă decât propria lui înălţime. Era făcută din scânduri crem de eucalipt pătat pe care le păstrase ca să-i construiască mamei un adăpost nou pentru ferigi[1]. Alice se retrăsese într-un colţ în timp ce tatăl ei fixa blatul cu şuruburi în peretele de sub fereastră. Dormitorul i s-a umplut de mireasma lemnului proaspăt tăiat, cu iz de ulei şi vopsea. El i-a arătat lui Alice cum se deschidea capacul prins cu balamale de alamă, scoţând la iveală un loc gol care aştepta să fie umplut cu hârtie de scris, creioane şi cărţi. Făcuse chiar şi un suport dintr-o ramură de eucalipt cu care să ţină capacul proptit, în aşa fel încât ea să poată scotoci înăuntru cu amândouă mâinile.

— O să-ţi aduc eu toate creioanele şi culorile de care ai nevoie data viitoare când mă duc la oraş, Iepuraş!

Alice l-a cuprins cu braţele pe după gât, mirosea a săpun Cussons, a sudoare şi terebentină.

— Cocoloşul meu!

---

1. Loc din grădina de flori specializat în cultivarea ferigilor şi poate fi acoperit sau doar protejat. A fost creat prima dată în Anglia, în 1855, de botanistul Charles Kingsley pentru expunerea diverselor tipuri de ferigi exotice, devenite tot mai la modă în Anglia.

Barba lui nerasă îi înţepa obrazul. Avea pe limbă o mulţime de vorbe frumoase: „Ştiam eu că mai eşti acolo. Rămâi aşa. Te rog, nu lăsa vântul să te schimbe.“ Dar nu a putut să rostească decât: „Mulţumesc.“

Ca să se aprindă şi să ardă, focul are nevoie de frecare, combustibil şi oxigen. Cel mai bun foc are nevoie de toate aceste condiţii optime.

Şi-a ridicat ochii, privind afară, în grădină. Forţa nevăzută a vântului împingea şi legăna ghivecele cu ferigile părul-domniţei agăţate cu cârlige. Şuiera zgomotos prin crăpătura îngustă a ferestrei. A tras adânc aer în piept şi i-a dat încet drumul. *Ca să se aprindă şi să ardă, focul are nevoie de frecare, combustibil şi oxigen.* Cu privirea pierdută spre miezul verde al grădinii mamei sale, Alice ştia ce avea de făcut.

În timp ce furtuna se apropia dinspre răsărit şi transforma cerul în falduri întunecate, Alice şi-a pus vindiacul şi a ieşit pe uşa din spate. Toby mergea pe lângă ea, iar Alice şi-a vârât degetele în blana lui deasă. El scâncea şi o împingea cu botul în burtă. Ţinea urechile lipite, pe spate. Afară, vântul smulgea petalele trandafirilor albi ai mamei şi le împrăştia ca pe nişte stele căzătoare. În fundul curţii se zărea silueta mătăhăloasă a şopronului încuiat al tatălui ei. Alice şi-a atins buzunarul jachetei, ca să se asigure că avea cheia. A stat o clipă să mai prindă curaj, apoi a deschis uşa din spate şi a ieşit în fugă în bătaia vântului, urmată de Toby.

Deşi nu avea voie să intre acolo, nimic nu o împiedicase să-şi închipuie ce ar putea să se ascundă în şopronul de lemn. De obicei, după grozăviile pe care le făcea, tatăl ei petrecea acolo o mulţime de timp. Dar când ieşea, era întotdeauna alt om. Aşa că Alice se gândea că acel şopron avea vreo putere magică de transformare, ca şi cum pereţii lui ar fi fost o oglindă fermecată sau o roată de tors. Odată, când era mai mică, îşi luase inima în dinţi şi-l întrebase ce se afla înăuntru.

El nu îi răspunsese, dar după ce i-a făcut biroul, Alice a înţeles. Citise în cărţile luate de la bibliotecă despre alchimie, ştia povestea lui Rumpelstiltskin. Acolo, în şopronul lui, tatăl ei torcea paiele prefăcându-le în fire de aur.

Fugea de-i ardeau picioarele şi plămânii. Toby lătra la cer până când un fulger a săgetat bolta şi l-a făcut să-şi tragă coada între picioare. La uşa şopronului, Alice a scos cheia din buzunar şi a vârât-o în broasca lacătului. Nu mergea. Vântul sufla cu putere înţepându-i faţa, aproape s-o trântească, doar căldura lui Toby sprijinit de ea o făcea să-şi ţină echilibrul. A mai încercat o dată. A împins cheia cu toată puterea; o durea podul palmei. I-a dat drumul o clipă, s-a şters la ochi şi şi-a dat părul la o parte de pe faţă. Apoi a mai încercat o dată. De data aceasta, cheia s-a răsucit cu uşurinţă în broască de parcă ar fi fost unsă. Alice a scos lacătul din belciug, i-a răsucit cârligul şi a dat buzna înăuntru cu Toby pe urmele ei. Vântul a trântit uşa cu putere în urma lor.

Şopronul nu avea ferestre şi înăuntru era întuneric beznă. Toby a început să mârâie. Alice l-a atins cu mâna ca să-l liniştească. O asurzeau bătăile inimii pe care le simţea în urechi şi urletul sălbatic al furtunii. Păstăile cu seminţe ale arborelui de foc de lângă şopron cădeau în ploaie sacadată asemenea tropăitului unor tălpi metalice pe acoperiş.

Mirosea puternic a gaz lampant. Alice a orbecăit până a dibuit cu degetele o lampă pe masa de lucru a tatălui său. Îi cunoştea bine forma, avea şi mama ei una la fel în dormitor. Alături se afla o cutie de chibrituri. În minte îi răsuna o voce mânioasă: „Nu ai ce să cauţi aici. Nu ai ce să cauţi aici.“ Deşi copleşită de ruşine, Alice a deschis cutia de chibrituri. A pipăit cu degetele până a dat de măciulia chibritului, a frecat-o de suprafaţa rugoasă a cutiei, simţind miros de sulf de îndată ce s-a ivit o pară strălucitoare de foc. A apropiat chibritul aprins de fitilul lămpii cu gaz şi a înşurubat sticla la loc. Lumina s-a răspândit pe masa de lucru a tatălui său. Dinaintea ei se afla un mic sertar întredeschis. Cu degetele tremurânde, Alice l-a tras ca să-l deschidă mai tare. Înăuntru se afla o fotografie şi încă altceva ce nu deslușea prea bine. A scos fotografia. Avea

marginile rupte şi îngălbenite, dar imaginea era clară: o casă veche, mare, minunată, acoperită de iederă. Alice a vârât din nou mâna în sertar să scoată cel de-al doilea obiect. Cu vârful degetelor a dat de ceva moale. L-a apucat şi l-a scos la lumină: era o buclă de păr, legată cu o panglică decolorată.

O pală puternică de vânt a zgâlţâit uşa şopronului. Alice s-a întors imediat, scăpând din mână fotografia şi bucla. Nu era nimeni. Doar vântul. Tocmai începuseră să i se mai domolească bătăile inimii când Toby s-a lăsat pe picioarele din spate şi a mârâit din nou. Tremurând, Alice a ridicat lampa ca să lumineze şi restul şopronului. A rămas cu gura căscată şi i s-au înmuiat picioarele. În jurul ei se aflau zeci de sculpturi din lemn, de toate dimensiunile, de la unele foarte mici la cele în mărime naturală – toate reprezentând doar două persoane. Una – o bătrână surprinsă în diferite ipostaze: mirosind o frunză de eucalipt, cercetând nişte plante în ghiveci, întinsă pe spate cu un braţ peste ochi şi cu celălalt ridicat în sus sau ţinând în poala rochiei o mulţime de flori pe care Alice nu le cunoştea. Celelalte sculpturi reprezentau o fată: citind o carte, scriind la masă, suflând puful unei păpădii. A săgetat-o o durere ascuţită de cap când s-a recunoscut în sculpturile tatălui ei.

Şopronul era plin de diferite reprezentări ale femeii şi ale fetei, aranjate în jurul mesei de lucru. Alice respira rar şi adânc, ascultându-şi bătăile inimii. „Sunt aici", părea că spune, „Sunt aici". Dacă focul putea fi o vrajă ce putea preschimba ceva într-altceva, tot aşa erau şi cuvintele. Alice citise destul ca să priceapă ce putere vrăjită aveau cuvintele, mai ales când erau repetate. Dacă rosteai ceva de destule ori, chiar se şi întâmpla. Aşa că s-a concentrat asupra vrăjii pe care o transmiteau bătăile inimii sale:

„Sunt aici."

„Sunt aici."

„Sunt aici."

Alice s-a învârtit de jur împrejur, uitându-se la statuetele de lemn. Şi-a amintit că citise cândva o poveste despre un rege hain care îşi făcuse atâţia duşmani în regat, că îşi crease

o armată de soldaţi de lut şi piatră care să-l apere, doar că lutul nu are suflet şi nici piatra nu are inimă sau sânge. În cele din urmă, cei de care încerca să se apere regele au folosit chiar armata făcută de el ca să-l zdrobească în somn. Alice a simţit furnicături pe şira spinării amintindu-şi cuvintele pe care le citise mai devreme. *Ca să se aprindă şi să ardă, focul are nevoie de frecare, combustibil şi oxigen.*

— Vino-încoace, Tobes, a spus ea iute, întinzând mâna pe rând spre o statuetă sau alta.

Imitând gestul uneia dintre ele, şi-a folosit poala tricoului ca să ia cât mai multe dintre figurinele cele mai mici. Toby se agita pe lângă ea. Alice îşi simţea inima zbătându-i-se în piept cu putere. Având atâtea statuete în şopron, cu siguranţă că tatăl ei nu avea să observe că-i lipsesc unele dintre cele mai mici. Ele vor fi combustibilul perfect ca să înveţe să aprindă un foc.

Alice avea să-şi aducă aminte de ziua aceasta drept una care i-a schimbat irevocabil viaţa, deşi i-au trebuit douăzeci de ani ca să-şi dea seama de asta: viaţa este trăită pe măsură ce mergi înainte, dar e înţeleasă doar privind înapoi. Nu poţi înţelege situaţia în care te afli dacă eşti în mijlocul ei.

Oprind maşina pe aleea din faţa casei, tatăl lui Alice a rămas tăcut, cu mâinile încleştate pe volan. Soţiei lui îi apăruseră băşici pe faţă, pe care şi le acoperea cu o mână. Cu cealaltă îşi ţinea burta, sprijinindu-se pe portieră. Văzuse cu ochii lui cum atinsese braţul doctorului. Văzuse şi privirea doctorului. *Văzuse* cu ochii lui. Un muşchi îi zvâcnea sub ochiul drept. Când se ridicase după ecografie, soţia lui ameţise; el nu voise să oprească să ia micul dejun ca să nu piardă programarea la doctor. Ea încercase să se ţină pe picioare. Doctorul o ajutase.

Tatăl lui Alice şi-a mişcat degetele. Încă îl mai dureau articulaţiile. A aruncat o privire spre soţia lui, ghemuită pe scaun, lăsând un spaţiu ca un canion între ei. Ar fi vrut să întindă mâna spre ea, să-i explice că trebuia doar să fie mai

atentă cum se poartă ca să nu-l mai provoace. Dacă i-ar fi vorbit cu limbajul florilor, atunci poate că l-ar fi înţeles. Roua cerului cu frunze despicate: *Mor dacă sunt neglijată*. Bubericul: *vindecare şi uşurare*. Arbustul de nuntă: *Fidelitate*. Dar el se ferise să-i mai dea vreo floare de ani buni, de când plecaseră de la Thornfield.

Astăzi nu-l ajutase defel. Ar fi trebuit să-şi facă timp să ia ceva de mâncare la ea înainte de a pleca şi atunci nu ar mai fi ameţit, iar el nu ar mai fi fost nevoit să o vadă cum îl pipăia pe doctor. Ea ştia prea bine ce chin erau pentru el drumurile lor la oraş şi felul în care personalul medical îşi băga mâinile peste tot înăuntrul nevestei lui. Nu se întâmplase niciodată să meargă la vreo ecografie sau la vreun control pentru sarcina aceasta sau pentru cea cu Alice şi să nu aibă loc vreun incident. Şi chiar era vina lui că ea nu-l ajuta niciodată?

— Am ajuns acasă, a spus el, trăgând frâna şi oprind motorul.

Soţia lui şi-a luat mâna de pe faţă şi a întins-o spre mânerul portierei. A tras de el o dată şi apoi a aşteptat. El s-a înfuriat şi mai tare. N-avea de gând să zică nimic? A deblocat uşile, aşteptându-se ca ea să se întoarcă spre el şi să-i zâmbească recunoscătoare sau măcar să-şi ceară scuze. Dar ea a rupt-o la fugă ca o găină scăpată din coteţ. El a ieşit cu greu din cabina camionului, urlând şi strigând-o pe nume, dar furtuna l-a amuţit pe dată. Clipind des din pricina vântului înţepător, a pornit-o cu paşi mari după nevasta lui, hotărât să o înveţe minte. Dar pe măsură ce se apropia de casă, altceva i-a atras atenţia.

Uşa şopronului era deschisă. Lacătul era descuiat, stătea agăţat de cârlig. Dinaintea ochilor i-a apărut o frântură din vindiacul roşul al fiicei lui în pragul uşii.

Când în poala tricoului ei n-au mai încăput şi alte sculpturi, Alice a dat buzna din şopron în lumina tulbure şi sumbră de afară. Un tunet a zgâlţâit cerul. Fusese atât de puternic,

încât a scăpat sculpturile pe jos şi s-a ghemuit lângă uşa şopronului. Toby s-a ghemuit şi el, cu blana de pe spate zburlită. Ea a întins mâna ca să-l liniştească şi s-a ridicat în picioare, dar a fost doborâtă de o pală de vânt care a împins-o înapoi, clătinându-se pe picioare. Uitând de sculpturi, i-a făcut semn lui Toby şi a rupt-o la fugă spre casă. Ajunseseră aproape lângă uşa din spate când săgeata unui trăsnet a sfâşiat norii întunecaţi în bucăţi argintii. Alice a încremenit. În strălucirea aceea de lumină l-a zărit pe tatăl ei. Stătea în prag, cu braţele pe lângă corp şi pumnii încleştaţi. Nu avea nevoie de o lumină mai bună sau să-l vadă mai de aproape ca să-i ghicească întunecimea din ochi.

Alice a cotit brusc şi a luat-o la fugă de-a lungul casei. Nu era sigură dacă tatăl ei o văzuse. Pe când alerga printre frunzele verzi ale grădinii de ferigi a mamei sale, i-a venit în minte un gând înspăimântător: lampa de gaz din şopronul tatei. Din şopronul lui de lemn. Uitase să o stingă.

Alice s-a căţărat pe fereastră şi s-a azvârlit înăuntru, pe masă, trăgându-l şi pe Toby cu ea. Au rămas cocoţaţi acolo, gâfâind ca să-şi recapete respiraţia. Toby o lingea pe faţă, iar Alice îl mângâia cu gândul aiurea. Simţea oare miros de fum? Groaza i-a năpădit trupul. A sărit jos de pe masă şi şi-a adunat cărţile de la bibliotecă, îndesându-le în geantă pe care a vârât-o în dulap. Şi-a dat jos şi vindiacul şi l-a aruncat cât acolo, după care a împins fereastra, închizând-o. „Probabil c-a intrat cineva în şopronul tău, tată. Eu eram aici, înăuntru, şi vă aşteptam să veniţi acasă."

Nu l-a auzit pe tata când a intrat în camera ei. Nu a fost suficient de rapidă ca să se ferească de el. Ultimul pe care l-a văzut a fost Toby, care-şi dezgolea colţii, cu ochii înnebuniţi de frică. Se simţea miros de fum, pământ şi pene arse. O fierbinţeală usturătoare i-a năpădit faţa, cufundând-o în întuneric.

2
Floarea de flanelă

Semnificaţie: **Ceea ce s-a pierdut s-a găsit**

Actinotus helianthi / New South Wales

Lujerul, ramurile şi frunzele au culoarea verde-deschis, sunt acoperite cu peri pufoşi, cu o textură flauşată. Florile ei frumoase, ca nişte margarete, înfloresc primăvara, deşi inflorescenţa poate fi mai bogată după focurile din sălbăticie.

Prima poveste pe care a aflat-o Alice începea la marginea întunericului, unde ţipetele ei de prunc abia venit pe lume i-au repornit inima mamei sale.

În noaptea când s-a născut ea, o furtună subtropicală izbucnise dinspre răsărit, stârnind valuri uriaşe care rupseseră malurile fluviului, inundând drumul care lega proprietatea familiei Hart de oraş. Blocată acolo, pe drum, cu apa ruptă, simţind un tăiş de foc care părea că o despică în două, Agnes Hart şi-a lepădat din corp toată viaţa împreună cu o fiică, în spatele camionetei soţului ei. Mistuit de panică pe măsură ce furtuna răvăşea câmpurile de trestie, Clem Hart a fost la început prea înnebunit să-şi acopere cu ceva pruncul ca să mai bage de seamă paloarea soţiei sale. Când i-a văzut chipul albindu-se ca nisipul, cu buzele sidefii precum cochilia scoicilor, Clem s-a repezit la ea îngrozit, uitând de copilă. A zgâlţâit-o pe Agnes, fără nici un rezultat. Doar atunci când fiica ei a slobozit primul ţipăt, Agnes s-a trezit la viaţă. De o parte şi de alta a drumului tufele încovoiate de ploaie au izbucnit într-o rafală de flori albe. Prima răsuflare a lui Alice a fost însoţită de fulgere şi de mireasmă de flori de crin de furtună.

„Tu ai fost adevărata iubire de care aveam nevoie să mă scape de blestem, Iepuraş, spunea mama ei de fiecare dată când termina povestea. Tu eşti basmul meu."

Pe când Alice avea doi ani, Agnes a început să o deprindă cu cărţile, arătându-i cu degetul fiecare cuvânt în timp ce îi citea. Când se aflau pe plajă, îi tot repeta: o caracatiţă, două pene, trei surcele, patru scoici, cinci cioburi de mare[1]. Agnes împrăştiase prin toată casa etichete: CARTE. SCAUN. FEREASTRĂ. UŞĂ. MASĂ. CEAŞCĂ. BAIE. PAT. Pe la cinci ani, când Alice a început şcoala la domiciliu, ştia deja să citească singură. Deşi dragostea ei pentru cărţi era fulgerătoare şi completă, lui Alice îi plăcea mai mult să audă poveştile spuse de mama ei. Când erau singure, Agnes născocea poveşti despre ele două. Dar niciodată în preajma tatălui lui Alice.

Îşi făcuseră obiceiul să se plimbe pe malul mării şi să se întindă pe nisip cu ochii aţintiţi în sus, la cer. Conduse de vocea blândă a mamei, porneau în călătorii cu trenul de-a lungul Europei invernale străbătând peisaje cu munţi atât de înalţi, că nu li se vedeau crestele, şi pante atât de pline de zăpadă, încât nu se mai vedea linia ce despărţea albul cerului de albul pământului. Înveşmântate în haine de catifea, umblau într-un oraş cu străzi pietruite, conduse de un rege tatuat, iar clădirile portului erau colorate ca o cutie de acuarele. Pe ţărm se afla o sirenă, sculptată în bronz, veşnic în aşteptarea dragostei. Alice închidea adesea ochii, închipuindu-şi că fiecare fir din poveştile mamei sale s-ar putea împleti, cuprinzându-le ca într-o crisalidă din care ar putea scăpa apoi, luându-şi zborul.

Când Alice a împlinit şase ani, într-o seară, când mama a învelit-o la culcare, s-a aplecat asupra ei şi i-a şoptit la ureche: „A venit timpul, Iepuraş." Ea a zâmbit, trăgându-şi plapuma. „Ai crescut destul acum ca să mă ajuţi în grădină." Alice s-a foit emoţionată; de obicei, când se apuca de lucru în grădină, mama ei o lăsa să citească o carte. „Începem de mâine", i-a mai spus stingând lumina. În timpul nopţii, Alice s-a ridicat

1. În original, *sea glass* – cioburi de sticlă şlefuite timp de zeci de ani de nisipul şi apa marină, de multe ori colecţionate cu pasiune.

de mai multe ori din pat ca să se uite prin geamurile întunecate. Când, în cele din urmă, a zărit primele raze de lumină pe cer, a azvârlit aşternuturile.

În bucătărie, mama ei făcuse felii de pâine prăjită unse cu Vegemite[1] şi cu brânză de vaci şi un ceainic de ceai cu miere pe care le-a dus pe o tavă afară, în grădină. Aerul era răcoros, iar soarele de dimineaţă era cald. Mama a pus tava pe un trunchi de copac acoperit de muşchi şi a turnat ceaiul dulce în două ceşti. S-au aşezat să mănânce şi să bea în linişte. Lui Alice îi bătea pulsul tare în tâmple. După ce Agnes şi-a terminat ultima felie de pâine prăjită şi ceaiul, s-a lăsat pe vine între ferigi şi flori, vorbind în şoaptă de parcă ar fi vrut să trezească nişte copii adormiţi. Alice nu ştia ce ar fi trebuit să facă. Asta să fi fost toată munca din grădină? A început să o imite pe mama ei şi s-a aşezat pe jos, printre plane, urmărind-o.

Treptat, ridurile de îngrijorare de pe chipul mamei au dispărut. Fruntea încruntată i s-a înseninat. Nu-şi mai frângea mâinile şi nu se mai agita. Avea ochii larg deschişi şi limpezi. Era liniştită. Priveliştea a umplut-o pe Alice de acea speranţă vie pe care o găsea şi pe fundul bulboanelor de piatră atunci când apa era la reflux, dar nu reuşise niciodată să o prindă în palme.

Şi, cu cât petrecea mai mut timp alături de mama ei în grădină, cu atât mai bine înţelegea – din mişcarea încheieturii mâinii lui Agnes când cerceta un boboc nou, din lumina care îi sclipea în privire când îşi ridica bărbia, din murdăria de pe degete când scotea cu blândeţe din pământ frunzuliţele fragede de ferigă – că trăsăturile cele mai bune ale mamei înfloreau doar printre plante. Mai ales când vorbea cu florile. Ochii i se împăienjeneau şi începea să murmure într-un limbaj tainic, un cuvânt colo, o şoaptă dincolo, pe măsură ce rupea florile de pe lujeri şi le vâra în buzunare.

Amintiri triste, murmura ea, rupând o floare de volbură de pe un cârcel. *Dragoste reînviată* – mireasma de lămâie a verbinei umplea aerul în timp ce o smulgea de pe o crenguţă.

1. Pastă picantă tartinabilă din drojdii vegetale, produsă în Australia.

Plăcerea amintirii. Mama ei a băgat în buzunar o frunză stacojie de piciorul-cangurului.

O mulţime de întrebări nu se lăsau rostite. De ce mamei ei îi veneau cuvintele uşor doar atunci când îi spunea poveşti despre alte meleaguri, din alte lumi? Dar din lumea lor, cea în care trăiau? Unde se ducea când privirile i se pierdeau în depărtare? De ce nu putea şi Alice să meargă cu ea?

Până a ajuns la şapte ani, trupul lui Alice atârna greu de atâtea întrebări fără răspuns. Îi umpleau tot pieptul. De ce mama vorbea cu florile în feluri atât de neînţelese? Cum putea tatăl ei să fie două persoane diferite? De la ce blestem o salvase pe mama primul ţipăt al lui Alice? Deşi îi atârnau greu în minte, întrebările ei rămâneau blocate, înţepenite dureros în capul pieptului, ca şi cum ar fi înghiţit o păstaie. Într-unele zile bune în grădină se iveau momente propice, când lumina cădea cum trebuie, şi cu toate astea Alice nu spunea nimic. O urma tăcută pe mama, pe măsură ce-şi umplea buzunarele cu flori.

Chiar dacă Agnes observa tăcerea lui Alice, nu spunea niciodată nimic ca să o risipească. Era de la sine înţeles că timpul petrecut în grădină era pe tăcute. „Ca într-o bibliotecă", a gândit ea cu voce tare într-o zi pe când trecea uşor printre ferigile sale. Deşi Alice nu intrase niciodată într-o bibliotecă – să vadă mai multe cărţi la un loc decât şi-ar fi putut imagina sau să audă murmurul lin al paginilor întoarse –, simţea că fusese acolo datorită poveştilor mamei. După descrierea lui Agnes, Alice şi-a închipuit că o bibliotecă trebuie să fie o grădină liniştită cu cărţi, în care poveştile cresc asemenea florilor.

De altminteri, Alice nu fusese nicăieri în afara casei. Viaţa ei se limita la marginile gospodăriei lor: de la grădina mamei până în locul unde începea lanul de trestie şi până la golful unde marea făcea o buclă. Ea nu avea voie să se aventureze mai departe, mai ales dincolo de locul unde aleea care ducea la casa lor se întâlnea cu drumul spre oraş. „Ăla nu e un loc pentru o fată!" obişnuia să zică tata, izbind cu pumnul în masă şi făcând să zornăie farfuriile şi tacâmurile, ori de câte

ori mama sugera că ar fi cazul să o trimită la şcoală. „E mai la adăpost aici", mârâia el, punând capăt discuţiei. Asta era ceea ce ştia cel mai bine să facă: să pună capăt la orice.

Fie că-şi petreceau ziua în grădină, fie pe malul mării, ori de câte ori se auzea cântecul păsării Koel[1] sau vreun nor întuneca soarele, mama sa se scutura trezindu-se, de parcă până atunci ar fi umblat prin somn, ca într-un vis. Se anima brusc, răsucindu-se pe călcâie şi o lua la fugă spre casă, strigându-i peste umăr lui Alice: „Cine ajunge prima în bucătărie primeşte smântână proaspătă la brioşe!"

Ceaiul de după-masă era un moment dulce-amar, tata apărea întotdeauna la vremea aceea. Cu zece minute înainte de sosirea lui, mama se aşeza la uşa de la intrare, cu faţa încremenită într-un zâmbet forţat, cu vocea nespus de ascuţită şi degetele încârligate.

Uneori mama părea că dispare cu totul din trupul ei. Nu mai spunea poveşti şi nu mai mergeau la mare, nu mai vorbea cu florile. Stătea în pat, cu draperiile trase să se ferească de lumina puternică, pierea de parcă sufletul îi plecase într-altă parte.

În astfel de momente, Alice încerca să-şi abată gândul de la aerul din casă care-i apăsa trupul, de la liniştea îngrozitoare de locuinţă pustie, de la priveliştea tristă a mamei ghemuită în pat. Toate acestea îi îngreunau respiraţia. Alice apuca atunci cărţi pe care le citise de zeci de ori şi refăcea teste pe care le rezolvase demult. Fugea la malul mării să ţipe alături de pescăruşi şi să alerge după valurile de pe ţărm. Gonea de-a lungul zidurilor de trestie de zahăr, dându-şi părul pe spate şi legănându-se în ritmul lujerilor verzi în vântul fierbinte. Dar indiferent ce-ar fi făcut, nu-i plăcea nimic. Alice şi-ar fi dorit să fie pasăre şi să zboare în depărtări asemenea penelor şi pufului de păpădie, până la tivul aurit al orizontului, acolo unde soarele stătea însăilat pe cer. În lipsa mamei ei, zilele treceau tot mai întunecate. Alice se mişca în perimetrul lumii

1. Pasăre din familia cucului, specifică zonei pacifice, care cântă de obicei înaintea ploii, de aceea i se mai spune pasărea-ploii sau pasărea-furtunii.

sale. Nu mai avea mult şi avea să descopere că putea şi ea să dispară.

Într-o dimineaţă, după ce huruitul camionetei tatălui său s-a pierdut în depărtare, Alice a rămas în pat aşteptând să audă şuieratul ceainicului, sunetul acela minunat avea să vestească începutul unei zile bune. Când nu l-a auzit, Alice şi-a dat la o parte aşternutul, simţindu-şi picioarele grele. A pornit-o în vârful picioarelor spre dormitorul părinţilor şi a zărit trupul mamei ghemuit fără viaţă, la fel ca păturile din jurul ei. S-a simţit zguduită de un val fierbinte de mânie. A pornit-o cu paşi grei spre bucătărie unde şi-a trântit nişte Vegemite pe pâine, a umplut cu apă un borcan de dulceaţă gol, le-a pus în rucsac şi a fugit de acasă. Nu avea de gând să o ia pe aleea din faţă, căci risca să fie văzută, dar, dacă se furişa printre trestiile de zahăr, ieşea cu siguranţă undeva pe partea cealaltă, în vreun loc mai bun decât casa ei întunecată şi tăcută.

Deşi inima îi bătea cu putere, încât aproape că nu auzea ţipătul papagalilor Cacadu de deasupra ei, Alice s-a străduit să fugă, trecând pe lângă şopronul tatălui său şi pe lângă grădina de trandafiri a mamei, până când a traversat toată curtea. La graniţa dintre proprietatea lor şi câmpul de trestie s-a oprit. Printre lujerii verzi şi înalţi trecea o potecă de pământ bătătorit care se întindea cât vedeai cu ochii.

În cele din urmă, Alice a fost uimită cât de uşor a putut face ceva ce i se spusese întotdeauna că nu ar trebui să încerce. Nu a avut decât să facă un pas. Primul. Apoi pe al doilea.

Alice a mers atât de departe şi i-a luat atâta timp, încât a început să se întrebe dacă nu cumva la ieşirea din lanul de trestie putea să se pomenească într-o altă ţară. Poate avea să iasă în Europa şi să ia unul dintre trenurile mamei ca să străbată o lume năpădită de zăpadă. Dar când a ieşit la capătul

lanului, a descoperit că era mult mai bine: se afla la o răspântie în mijlocul oraşului.

Şi-a dus mâna la frunte să-şi ferească ochii de soare. Prea multă culoare şi mişcare, zgomot şi bocănit. Maşini şi camioane străbăteau intersecţia, claxoane răsunau, fermieri cu coatele bronzate atârnate pe geam, ridicând câte o mână obosită în semn de salut când treceau unii pe lângă alţii. Alice a zărit o prăvălie cu o vitrină mare plină de pâine proaspătă şi de prăjituri glazurate. Şi-a dat seama că era o brutărie, după cum văzuse ea într-una dintre cărţile ei cu poze. Avea la intrare o perdea de mărgele. Afară, sub o copertină dungată, se afla o învălmăşeală de scaune şi mese, cu câte o floare foarte colorată în vaze aşezate pe feţele de masă cu pătrăţele. Lui Alice i-a lăsat gura apă. Tare ar fi vrut să fie cu mama ei!

De o parte şi de cealaltă a brutăriei, vitrinele le arătau nevestelor de fermieri un crâmpei de viaţă cosmopolită: rochii elegante strânse pe talie, pălării cu boruri mari şi moi, poşete cu ciucuri şi pantofi cu tocuri mici şi subţiri. Ea nu o văzuse pe mama sa purtând nimic asemănător cu hainele de pe manechinele din vitrine. Mama ei avea doar o singură ţinută pentru drumurile la oraş: o rochie cu mâneci lungi de poliester grena şi pantofi fără toc, bej. În restul timpului, purta rochii largi de bumbac, pe care şi le făcea singură, şi umbla mai mult desculţă, ca şi Alice.

Alice şi-a mutat privirea la intersecţia din faţa ei, unde o femeie tânără şi o fată aşteptau la semafor ca să traverseze strada. Femeia ţinea fata de mână, ducându-i ghiozdanul roz. Pantofii fetei erau negri şi lucioşi şi purta şosete albe cu volane la glezne. Avea părul împletit cu grijă în două codiţe legate cu panglici la fel. Alice nu-şi putea lua ochii de la ele. Când s-a schimbat culoarea semaforului, ele au trecut strada şi au intrat în brutărie trecând prin perdeaua de mărgele. Un pic mai târziu au ieşit ducând milkshake-uri cu frişcă şi bucăţi mari de prăjitură. S-au aşezat la masa pe care ar fi ales-o şi Alice, cea cu o gerberă dureros de galbenă şi veselă, şi au început să bea din pahare, zâmbindu-şi una alteia cu buzele mânjite de lapte.

Soarele o dogorea drept în cap. O dureau ochii de atâta strălucire. Tocmai când era gata să renunţe şi să se răsucească pe călcâie ca să fugă înapoi spre casă, a băgat de seamă un cuvânt pe frontonul de piatră bogat ornamentat al clădirii de peste drum: BIBLIOTECĂ.

A tras aer în piept şi a dat fuga la semafor. A apăsat de mai multe ori butonul, aşa cum o văzuse făcând pe fată, până când s-a făcut verde şi intersecţia s-a eliberat. A traversat strada în fugă şi a intrat pe uşile grele ale bibliotecii.

În foaier s-a îndoit de mijloc, gâfâind. Aerul rece i-a liniştit pielea înfierbântată şi asudată. Pulsul i s-a mai domolit. Şi-a dat la o parte părul de pe fruntea arsă de soare, alungând totodată gândul la femeia şi fata aceea şi la gerbera lor galbenă şi veselă. Când a dat să-şi netezească rochia, şi-a dat seama că era îmbrăcată încă în cămaşa de noapte. Uitase să se schimbe înainte de a pleca de acasă. Neştiind ce să facă sau unde să se ducă, Alice a rămas pe loc, ciupindu-şi încheietura mâinii până când i-a dat sângele. Durerea exterioară i-a atenuat senzaţia apăsătoare din suflet la care nu avea cum să ajungă. Şi nu s-a oprit decât atunci când i-au jucat în ochi dungi colorate de lumini mişcătoare.

În vârful degetelor, Alice a trecut din foaier în încăperea principală a bibliotecii, care se deschidea în jurul şi deasupra ei. Privirile i-au fost atrase în sus de lumina care se scurgea prin ferestrele cu vitralii: o fetiţă cu pelerină roşie trecea printr-o pădure, o altă fată se îndepărta într-o trăsură, lăsând în urmă un pantof de sticlă, o mică sirenă privea melancolică din valuri spre un bărbat de pe ţărm. A cuprins-o pe dată emoţia.

— Pot să te ajut cu ceva?

Alice şi-a coborât privirea de la vitralii înspre locul de unde a venit întrebarea. La o masă octogonală stătea o tânără cu păr bogat şi zâmbet larg. Alice s-a îndreptat spre ea în vârful picioarelor.

— A, nu e nevoie să mergi pe vârfuri, i-a spus femeia râzând pe înfundate, ca apoi să izbucnească de-a binelea în râs. Eu n-aş putea sta aici nici o zi măcar dacă ar trebui să fiu aşa de cuminte. Mă cheamă Sally. Nu cred că te-am mai văzut pe aici.

Ochii lui Sally o duceau cu gândul la apa mării într-o zi cu soare.

— Sau ai mai fost?

Alice a scuturat din cap.

— A, bine! Ce grozav. O nouă prietenă!

Sally şi-a plesnit palmele. Avea unghiile date cu oji roz sidefie. A urmat o pauză.

— Şi tu eşti...? a întrebat-o Sally.

Alice a privit-o pe sub gene.

— Ei, nu te sfii. Bibliotecile sunt locuri prietenoase. Toată lumea e bine-venită aici.

— Mă cheamă Alice, a mormăit ea.

— Alice?

— Alice Hart.

O lumină ciudată i-a străfulgerat chipul lui Sally. Şi-a dres vocea.

— Ei bine, Alice Hart, a exclamat ea. Ce nume minunat! Bine ai venit! O să am plăcerea să-ţi arăt biblioteca.

Privirile i-au trecut iute de la cămaşa de noapte a lui Alice la chipul ei.

— Ai venit cu mama sau cu tata?

Alice a scuturat din cap.

— Aha, ia spune-mi, câţi ani ai, Alice?

Alice îşi simţea obrajii fierbinţi. În cele din urmă, a ridicat cinci degete răsfirate de la o mână şi degetul cel mare şi arătătorul de la cealaltă.

— Ce să vezi, Alice. Şapte ani e chiar vârsta când poţi avea propriul permis la bibliotecă.

Alice şi-a ridicat pe dată capul.

— Ia te uită! Razele de soare ies chiar din chipul tău! a exclamat Sally, făcându-i cu ochiul.

Alice şi-a atins obrajii fierbinţi. Raze de soare.

— Stai să aduc un formular şi o să-l completăm împreună.

Sally a întins mâna şi i-a strâns braţul lui Alice.

— Dar, mai întâi, ai vreo întrebare?

Alice s-a gândit o clipă şi apoi a încuviinţat din cap.

— Da. Aţi putea, vă rog, să-mi arătaţi grădina unde cresc cărţile?

Alice a zâmbit uşurată, vocea ei putuse, în fine, să ocolească nodul din gât.

Sally i-a scrutat chipul lui Alice o clipă, după care a izbucnit în râs, fără zgomot.

— Alice, m-ai dat gata! O să ne înţelegem de minune noi două!

Alice a zâmbit, încurcată.

În următoarea jumătate de oră, Sally a condus-o pe Alice prin bibliotecă, explicându-i că nu în grădină găseşti cărţile, ci pe rafturi. Şiruri întregi de poveşti o ademeneau pe Alice. Atât de multe cărţi! După o vreme, Sally a lăsat-o singură pe un scaun mare, cu perne, lângă un raft.

— Uită-te şi alege-ţi ce cărţi îţi plac. Eu sunt alături dacă ai nevoie de ceva.

Sally i-a arătat cu mâna spre masa ei de lucru. Alice a încuviinţat din cap, luând deja o carte în poală.

Lui Sally îi tremurau mâinile când a ridicat receptorul. În timp ce forma numărul de telefon al secţiei de poliţie, s-a aplecat peste birou să se asigure că Alice nu venise după ea; nu, rămăsese pe scaun, cu tălpile roase ale sandalelor ieşindu-i de sub tivul murdar al cămăşii de noapte. Sally răsucea în mână formularul pentru bibliotecă completat de Alice şi a tresărit când s-a tăiat în hârtia pe care o ţinea. Ochii i s-au umplut de lacrimi pe când îşi sugea sângele din deget. Alice era fiica lui Clem Hart. I-a alungat numele din minte şi şi-a apăsat tare receptorul pe ureche. „Haide, răspunde, răspunde, răspunde!“ În cele din urmă, soţul ei a ridicat receptorul.

— John? Eu sunt. Nu, chiar nu. Stai, ascultă-mă. O am aici pe fiica lui Clem Hart. E ceva în neregulă. E îmbrăcată în cămaşă de noapte, John, a spus Sally străduindu-se să-şi păstreze cumpătul. E murdară, a urmat ea, înghiţind cu greu. Şi, John, are mâinile învineţite de tot.

Ascultând vocea liniştitoare a soţului ei, Sally încuviinţa din cap şi-şi ştergea ochii.

— Da, cred că a venit de una singură tocmai de la ei de acasă, cât să fie, vreo patru kilometri? a continuat ea, trăgându-şi nasul şi scoţând o batistă din mânecă. Bine, da, da, o s-o ţin aici.

Receptorul i-a alunecat din mâna asudată în timp ce-l lăsa în furcă.

Alice a mai aşezat încă o carte pe turnul semicircular pe care-l înălţase în jurul ei.

— Alice?

— Aş vrea să le iau pe toate acasă, te rog, Sally, a spus Alice entuziasmată arătându-le cu un gest larg al mâinii.

Sally a ajutat-o să ia carte cu carte din turnul clădit, să ducă înapoi pe rafturi câteva zeci de volume, explicându-i de două ori cum funcţionează împrumutul de la bibliotecă. Pe Alice a uimit-o faptul că alegerea nu era nelimitată. Lumina puternică ce intra pe ferestrele cu poveşti căpătase tonuri pastelate.

— Să te ajut eu să alegi?

Alice a încuviinţat recunoscătoare. Voia să citească cărţi despre foc, dar nu avea suficient curaj să ceară.

Sally s-a aplecat la nivelul ochilor fetei şi i-a pus câteva întrebări – să spună numele unuia dintre locurile unde-i plăcea ei să meargă – marea – şi să-şi aleagă povestea preferată dintre cele pictate pe ferestrele bibliotecii – sirena –, atunci a dat din cap în semn că ştia, a pus degetul arătător pe o carte subţire cu copertă tare şi litere strălucitoare pe cotor şi a scos-o de pe raft.

— Cred că o să-ţi placă asta. Este cu nimfe.

— Nimfe? a repetat Alice.

— O să vezi, a urmat Sally, sunt un fel de zâne care trăiesc în ape şi îşi pot lepăda pielea ca să se prefacă în cu totul altcineva!

Alice a simţit că i se face pielea de găină. A strâns cartea la piept.

— Pe mine de la citit mă apucă foamea, a spus Sally brusc. Ţie nu ţi-e foame? Am la mine nişte brioşe cu dulceaţă, ce-ai zice de o ceaşcă de ceai?

Auzind de brioşe, Alice şi-a amintit de mama. A cuprins-o pe dată o dorinţă fierbinte să meargă acasă, dar avea impresia că Sally se aştepta ca ea să mai rămână.

— Aş putea să merg la toaletă?

— Desigur, a răspuns Sally. Toaleta e chiar la capătul culoarului acolo, la dreapta. Să vin cu tine?

— Nu, vă mulţumesc, a răspuns Alice, zâmbind dulce.

— Atunci te aştept aici să te-ntorci. Şi-o să mâncăm nişte brioşe, da?

Alice a pornit ţopăind pe hol. A împins uşa toaletei a aşteptat o clipă, apoi şi-a scos capul afară, să se uite spre biroul lui Sally. Nu era nimeni acolo. Dintr-un loc mai îndepărtat de pe hol se auzeau zgomote de tacâmuri şi ceşti. Alice a luat-o la fugă spre ieşire.

Pe când alerga înapoi spre casă prin lanul de trestie, simţea în buzunarul cămăşii de noapte forma permisului de la bibliotecă, asemenea uneia dintre florile mamei. Cartea cu nimfe îi sălta în geantă, raze de soare îi zvâcneau în burtă. Alice era atât de absorbită gândindu-se cât de mult îi va plăcea mamei cartea de la bibliotecă, încât nu şi-a dat seama că, la vremea când va ajunge acasă, tatăl ei se va fi înapoiat de la lucru.

3
Imortela lipicioasă

Semnificație: **Dragostea mea nu te va părăsi**

Xerochrysum viscosum / New South Wales și Victoria

Aceste flori ce par de hârtie pot fi de diferite nuanțe,
care merg de la galben ca de lămâie până la auriu
cu pete portocalii și bronz puternic.
Pot fi tăiate, uscate și păstrate, pentru că
își mențin culorile uimitoare.

La o lună după ce-a descoperit biblioteca, Alice se juca în camera ei când a auzit-o pe mama strigând-o:

— Trebuie să mergi să pliveşti, Iepuraş!

Era o după-amiază liniştită. Grădina era înțesată de fluturi portocalii. Mama îi zâmbea pe sub borurile lăsate ale pălăriei largi. Avea același zâmbet cu care obișnuia să-l întâmpine pe tata când sosea acasă: „Totul e OK, totul este în regulă, totul este bine.“ Alice i-a zâmbit și ea, deși a băgat de seamă că, ori de câte ori se întindea după o buruiană, mama se chircea, ținându-se de coaste.

De când se dusese la bibliotecă, totul mersese pe dos. Nici nu mai putuse sta în fund de când tata o altoise cu cureaua. I-a rupt permisul de bibliotecă și i-a confiscat cartea, numai că Alice reușise să o citească dintr-o suflare. Poveștile cu nimfe și pieile lor fermecate îi intraseră în sânge la fel de repede cum se topește zahărul pe limbă. Vânătăile i se vindecaseră, iar tata n-o bătuse decât o dată; dar mama ei continua să-i suporte furia. De câteva ori, Alice fusese trezită în toiul nopții de zgomote puternice ce veneau din dormitorul părinților. Sunetele acelea oribile o paralizau. Atunci rămânea în pat, astupându-și

urechile, dorindu-şi să poată dispărea în visele sale, în care alerga cu mama ei spre mare, unde îşi lepădau pielea, înainte de a se azvârli în valuri. Şi, săltând împreună în valuri, aruncau doar o singură privire înapoi, înainte de a se avânta în adâncuri. Pe mal, pieile lor aveau să se prefacă în flori presate, răvăşite printre cochilii şi plante marine.

— Uite, Alice, i-a spus mama, întinzându-i un alt smoc de buruieni şi strâmbându-se din nou.

Alice simţea că o arde pielea, voia să descotorosească mai repede grădina de orice buruiană, ca mama sa să-şi poată petrece zilele vorbind cu florile în limbajul ei tainic şi să-şi umple buzunarele cu ele.

— Dar asta, mamă, e buruiană?

Mama nu i-a răspuns. Părea la fel de imprevizibilă ca fluturii, aruncându-şi mereu privirea spre aleea de la intrare, ca să pândească apariţia norilor de praf.

Şi au apărut, în cele din urmă. A ţâşnit din camionetă şi a pornit-o cu paşi ţanţoşi, cu pălăria lui Akubra[1] trasă pe spate. Mama ei s-a ridicat să-l întâmpine, cu genunchii plini de praf, ţinând în pumnul încleştat un mănunchi de păpădii. Rădăcinile lor tremurau când el s-a aplecat să o sărute. Alice şi-a ferit privirea. Imaginea tatălui său binedispus era la fel ca ploaia repede de vară pornită din senin – nu-ţi venea să crezi că se întâmplă. Chiar a zâmbit când Alice s-a uitat spre el.

— Ne-a mers rău de când ai fugit de-acasă, nu-i aşa, Iepuraş? a întrebat-o tata, aplecându-se, iar ea nu a mai putut să-i vadă pălăria agăţată pe spate. Dar cred că te-ai învăţat minte să nu mai pleci din curte!

Lui Alice i s-a strâns stomacul.

— M-am mai gândit, a spus el blând, şi cred că ar trebui să-ţi refacem permisul de bibliotecă.

L-a privit stânjenită.

— Sunt dispus să mă duc eu la bibliotecă să-ţi aleg cărţile, dacă promiţi că respecţi regulile. Şi ca să te ajut să-ţi ţii promisiunea, m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să ai un tovarăş acasă.

1. Pălărie specific australiană.

În timp ce-i vorbea, tata nu se uita la Alice, ci îi scruta chipul mamei. Ea rămăsese nemişcată, fără să clipească, cu zâmbetul încremenit pe chip. Tata s-a răsucit spre Alice, întinzându-i pălăria. Alice a luat-o şi a pus-o în poală.

În ea se afla un cocoloş de puf alb cu negru. I s-a oprit respiraţia. Deşi ochii căţeluşului abia se vedeau, aveau culoarea ardeziei albastre, ca marea în timpul iernii. Micuţul s-a ridicat şi a scâncit ascuţit, adulmecându-i nasul lui Alice. Ea a slobozit un chiot de bucurie, era primul ei prieten. Căţeluşul i-a lins faţa.

— Şi cum o să-i spui, Iepuraş? a întrebat-o tata, dându-se înapoi pe călcâie ca să se poată ridica în picioare.

Alice nu a putut desluşi expresia de pe chipul lui.

— Tobias, s-a hotărât ea pe loc, dar am să-i spun Toby.

— Toby să rămână, atunci! a spus tata, râzând cu poftă.

— Vrei să-l ţii şi tu, mamă? a întrebat Alice.

Mama a încuviinţat din cap şi a întins mâna să-l ia pe Toby în braţe.

— Vai, e aşa de mic! a exclamat ea, neputând să-şi ascundă surprinderea. Unde l-ai găsit, Clem? Eşti sigur că e suficient de mare ca să fie înţărcat?

Tatei i-au scăpărat ochii. Chipul i s-a întunecat.

— Sigur că e suficient de mare, a spus el printre dinţii încleştaţi apucând căţelul care scâncea de ceafă şi azvârlindu-i-l lui Alice.

Mai târziu, ea s-a ghemuit printre ferigile mamei, ţinând căţeluşul strâns la piept, încercând să nu audă zgomotele ce veneau din casă. Toby o lingea pe bărbie, acolo unde i se adunaseră lacrimile, în timp ce vântul bătea dinspre trestiile de zahăr parfumate către mare.

Toanele tatălui ei erau la fel de schimbătoare ca anotimpurile. După ce îl izbise pe Toby de-i spărsese timpanele, Alice s-a chinuit să-l înveţe limbajul semnelor. Împlinise opt ani, trecuse în clasa a treia în sistemul de educaţie la domiciliu şi

citea câte un teanc de cărţi de la bibliotecă cu două săptămâni înainte de data când trebuia să le dea înapoi. Mama ei petrecea tot mai mult timp în grădină, şopocăind de una singură printre flori.

Într-o zi, pe la sfârşitul iernii, s-au abătut dinspre mare nişte furtuni atât de puternice, încât Alice se temea că vor lua casa pe sus, ca în poveşti. Aşezată pe treptele de la intrare, cu Toby în braţe, îl privea pe tatăl ei cum scoate placa de windsurf în curte din garaj.

— Furtuna asta vine din nord-vest şi are vreo patruzeci de noduri, Iepuraş, i-a spus el, grăbindu-se să-şi urce echipamentul în camionetă. Rar se-ntâmplă!

Scutura pânzele de păianjen de pe velă. Alice a încuviinţat din cap, mângâind urechile lui Toby. Îşi dădea şi ea seama de asta, căci îl văzuse pe tatăl său pregătindu-se să înfrunte vântul pe mare doar de câteva ori până atunci. Dar nu i se îngăduise niciodată să meargă şi ea. El a pornit motorul.

— Haide odată, Iepuraş! Sigur o să am nevoie de ceva ca să-mi poarte noroc astăzi. Hai mai repede! a strigat-o aplecându-se peste geamul deschis. Deşi lucirea sălbatică din ochii lui o stânjenea, bucuria de necrezut de a fi chemată şi ea a făcut-o să se mişte pe dată. A rupt-o la fugă în dormitor să-şi pună costumul de baie şi apoi, urmată îndeaproape de Toby, a ţâşnit pe lângă mama ei, luându-şi grăbită rămas-bun. Ambalând tare motorul, maşina a dispărut de pe aleea de la intrare, luând-o spre golf.

Ajuns pe plajă, tatăl lui Alice s-a legat cu hamurile şi a târât surful până la apă. Alice stătea în preajma lui. Când a chemat-o, ea a pornit-o pe urma adâncă lăsată pe nisip de muchia plăcii până la mare. El a împins surful în valuri, potrivind vela în bătaia vântului. De efort, venele de pe braţe i se umflaseră de-a binelea. Alice intrase în apa sărată până la coapse, neştiind la ce să se aştepte. Tata se pregătea să sară pe placă, dar apoi s-a întors spre ea, cu sprâncenele ridicate,

zâmbind nesăbuit. Alice îşi auzea bătăile inimii în urechi. El i-a făcut semn cu capul înspre scândură. Toby alerga de colo-colo pe plajă, lătrând fără întrerupere. Ea şi-a ridicat palma ca să-i spună: „Stai liniştit!“ Tatăl ei nu o mai chemase cu el până atunci. Aşa că nu îndrăznea să refuze invitaţia.

Pe când pornea în viteză prin apă spre tatăl său, vocea mamei a răzbătut până la ea. Alice s-a răsucit şi a văzut-o pe vârful dunelor, strigând-o şi fluturându-şi înnebunită mâinile, ţinând strâns vesta de salvare portocalie a lui Alice. Strigătele sale se auzeau tot mai alarmate. Toby a rupt-o la fugă spre mama. În apă, tata a făcut un gest cu mâna, respingând îngrijorarea ei ca pe o muscă ce-i bâzâia pe faţă.

— Lasă, că n-ai tu nevoie de vestă de salvare. Nu acum, la opt ani! La vârsta ta, eu eram stăpân pe situaţie! Haide, vino-încoace! a strigat el, făcându-i semn cu capul.

Alice radia de fericire. Se simţea hipnotizată de atenţia lui.

A ridicat-o pe placă, apucând-o strâns, cu putere, de sub braţ. Şi a aşezat-o dinaintea lui. Alice s-a aplecat în bătaia vântului. El s-a întins pe burtă şi a început să vâslească. Peşti argintii săgetau apa puţin adâncă. Vântul era puternic şi o usturau ochii de la apa sărată. S-a răsucit o dată ca să se uite la mama rămasă pe ţărm, tot mai mică din pricina distanţei.

Ajunşi în apele adânci, turcoaz, tata a sărit în picioare, înfigându-şi degetele de la picioare în curele. Alice se ţinea cu toată puterea de marginea plăcii, julindu-şi palmele de mânerul scândurii. Tata a ridicat vela, ţinându-şi echilibrul cu picioarele. Prin pielea pulpelor i se vedeau tendoanele şi muşchii încordaţi.

— Aşază-te între picioarele mele, i-a spus el.

S-a tras pe scândură spre el.

— Ţine-te bine.

Şi-a încolăcit braţele în jurul picioarelor lui.

Timp de o clipă a fost linişte, totul era nemişcat, de un albastru transparent. Apoi, vâââjjjj, vântul a umflat vela şi apa sărată a împroşcat-o în faţă. Marea sclipea. Străbăteau valurile, mergând în zigzag prin golf. Alice şi-a dat capul pe spate şi şi-a închis ochii, simţind soarele cum îi încălzeşte

pielea, apa îi gâdilă faţa, vântul trecându-şi degetele prin părul ei lung.

— Uite, Alice! i-a strigat tata.

Câţiva delfini se arcuiau pe lângă ei. Alice a ţipat încântată, amintindu-şi de cartea cu nimfe.

— Ridică-te să-i vezi mai bine, i-a spus.

Ţinându-se de picioarele lui, Alice s-a ridicat clătinându-se, fermecată de frumuseţea delfinilor, care pluteau prin apă, liniştiţi şi liberi. A încercat să se desprindă de tatăl ei şi să-şi ţină echilibrul singură. Întinzându-şi larg braţele, îşi rotea talia şi încheieturile palmelor, imitând delfinii. Tata striga vesel în vânt. Alice simţea că o ia ameţeala văzându-l pe tatăl său cu adevărat fericit.

Şi-au zburat aşa dincolo de golf, în canalul unde o ambarcaţiune cu turişti se întorcea spre port. Bliţul unui aparat de fotografiat a sclipit spre ei. Tata le-a făcut semn cu mâna.

— Mai fă o dată, să te vadă, a îmbiat-o tata. Se uită cu toţii la tine, Alice, hai mai fă o dată. Acum!

Alice nu a înţeles ce voia să spună; se referea la dansul ei ca delfinii? O deruta şi asprimea vocii lui. Şi-a aruncat privirea spre vârful plăcii şi apoi şi-a ridicat-o spre tatăl ei. Clipa aceea de ezitare a fost greşeala ei, i-a surprins umbra care îi întuneca chipul. Năpustindu-se spre capătul surfului, a încercat să recupereze timpul pierdut şi s-a ridicat nesigură pe picioare, rotindu-şi talia şi răsucindu-şi încheieturile mâinilor. Dar era prea târziu. Ambarcaţiunea se întorsese şi se îndepărta de ei, bliţurile aparatelor de fotografiat se reflectau în valuri în direcţia opusă. Alice zâmbea încrezătoare. Genunchii îi tremurau. I-a aruncat o privire pe furiş tatei. Fălcile îi erau încordate.

Când el a răsucit vela ca să schimbe direcţia, Alice era să-şi piardă echilibrul. Soarele dogorea tare şi-i ardea pielea. Ea s-a lăsat în jos pe placă şi s-a apucat de margini. Auzea vocea mamei purtată de vânt, care nu înceta să-i cheme în timp ce străbăteau canalul înapoi spre golf. Valurile verzi închis se rostogoleau uriaşe. Tatăl ei nu scotea o vorbă. S-a tras spre el. Pe când se cuibărea din nou între picioarele lui, apucându-se de pulpele sale, a simţit cum i se contractă muşchii pe

sub piele. A privit în sus spre el, dar chipul lui era încremenit. Au podidit-o lacrimile. Stricase totul. S-a apucat mai bine de picioarele lui.

— Îmi pare rău, tată, a spus ea cu voce slabă.

A simţit o apăsare bruscă, puternică în spate. A plonjat în apa rece a mării ţipând înghiţită de valuri. A ieşit la suprafaţă, împroşcând apa, ţipând şi tuşind, încercând să scape senzaţia de arsură din plămâni din pricina apei sărate. Izbind tare cu picioarele, şi-a ridicat braţele aşa cum o învăţase mama să facă dacă intră într-o bulboană. Ceva mai încolo, tatăl ei încetinise, holbându-se la ea, cu chipul alb ca spuma valurilor. Alice dădea tare din picioare ca să stea la suprafaţă. Cu o mişcare iute, tatăl său a răsucit din nou vela. „Se întoarce după mine", a gemut ea, uşurată. Dar pe măsură ce pânza se umfla în vânt şi el se îndepărta, ea a încetat să mai dea din picioare, nevenindu-i să creadă. A început să se scufunde. Când apa i-a trecut peste cap, Alice a dat din mâini şi a izbit tare din picioare, încercând să se ridice deasupra valurilor.

Zvârlită de colo-colo de curent, Alice a zărit-o pe mama peste valuri. Se aruncase în ocean şi înota cu toată forţa. Văzând-o, Alice şi-a recăpătat forţa. A dat puternic din picioare şi a mişcat braţele până când a simţit o uşoară schimbare a temperaturii apei, ceea ce însemna că se apropia de apa joasă. Mama a ajuns până la ea într-o rafală de stropi şi a apucat-o de parcă Alice ar fi fost o vestă de salvare. Când au atins amândouă fundul apei, simţindu-l tare şi neclintit sub tălpi, Alice s-a ridicat în picioare şi a vomitat fiere, cu un zgomot sec, ca un croncănit. Mâinile şi picioarele au lăsat-o. Simţea că se sufocă. Ochii mamei erau întunecaţi ca bucăţile de sticlă şlefuite de apa mării. A dus-o pe Alice în braţe până la ţărm şi a înfăşurat-o în rochia pe care şi-o scosese în grabă când sărise în valuri. Şi s-au legănat amândouă până când Alice a contenit cu plânsul. Răguşit de atâta lătrat, Toby schelălăia în timp ce-i lingea faţa lui Alice. Ea l-a mângâiat uşor. Când a început să tremure, mama a luat-o în braţe şi a dus-o acasă. Nu a rostit nici un cuvânt.

Pe când plecau de pe plajă, Alice a văzut învălmăşeala de urme ale paşilor mamei pe ţărm. Departe, în larg, vela tatălui ei străpungea strălucitoare valurile.

Nimeni nu a suflat vreo vorbă despre ceea ce s-a întâmplat atunci. După aceea, ori de câte nu era pe câmpul de trestie, Clem se ferea să stea în casă. Şi, după cum îi era obiceiul, îşi spăla vinovăţia retrăgându-se în şopron. La masă, se purta distant, cu o politeţe rece. În preajma lui, te simţeai de parcă ai fi fost afară, lipsit de adăpost, în toiul unei furtuni, cu ochii mereu aţintiţi spre cer. Alice a petrecut câteva săptămâni în care a sperat, cu palmele asudate, că ea, Toby şi mama vor putea din nou să se refugieze în locurile acelea din poveştile mamei, unde zăpada acoperea pământul ca un zahăr alb, iar oraşe străvechi, strălucitoare se înălţau pe ape. Dar, pe măsură ce săptămânile se adunau în luni, iar vara începea să-şi înmoaie zilele spre toamnă, tatăl ei nu a mai izbucnit. Valurile comportamentului lui erau paşnice. I-a meşterit un pupitru de scris. Alice începuse să se întrebe dacă nu cumva el îşi lăsase apucăturile furtunoase în adâncuri în ziua când ea văzuse oceanul căpătând culoarea verde-închis.

Într-o dimineaţă senină, tatăl ei a anunţat la micul dejun că, la sfârşitul săptămânii ce venea, trebuia să se ducă în oraşul dinspre sud ca să cumpere un tractor nou. Avea să lipsească în ziua când Alice împlinea opt ani. Nu avea încotro. Mama lui Alice a încuviinţat din cap şi s-a ridicat să strângă masa. Alice îşi bălăngănea picioarele încoace şi încolo pe sub masă, ascunzându-şi faţa sub părul căzut, în timp ce rumega vestea. Împreună cu mama şi cu Toby vor avea la dispoziţie un întreg weekend. Singuri. În linişte. Era cel mai bun dar pe care şi l-ar fi dorit.

În dimineaţa când a plecat, i-au făcut cu mâna amândouă. Până şi Toby a stat nemişcat până când norul de praf din

urma lui s-a vălurit şi a dispărut. Mama a rămas cu privirile pierdute la aleea goală.

— Ei, Iepuraş, a spus ea, apucând-o de mână, weekendul acesta e doar al tău. Ce-ai vrea să faci?

— Totul! a zis Alice zâmbind cu gura până la urechi.

Au început cu muzica. Mama a scos la iveală discuri vechi, iar Alice a ascultat, legănându-se cu ochii închişi.

— Dacă ai putea să primeşti orice ţi-ai dori, ce ţi-ar plăcea să mănânci la prânz?

Alice şi-a tras un scaun de bucătărie în dreptul bufetului ca să ajungă la nivelul mamei şi a ajutat-o să facă biscuiţi Anzac[1], crocanţi pe dinafară şi moi înăuntru de prea mult sirop de melasă, aşa cum îi plăcea ei. Alice a mâncat mai mult de jumătate din aluatul necopt, împărţindu-l cu Toby. În timp ce se coceau biscuiţii, Alice se aşezase la picioarele mamei, care-i peria părul. Ritmul molcom al periei pe capul lui Alice semăna cu bătaia unor aripi în zbor. După ce mama a numărat o sută de perieturi, s-a aplecat să o întrebe ceva la ureche. Alice i-a răspuns încuviinţând entuziasmată din cap. Mama a ieşit din cameră şi s-a întors după câteva minute. I-a spus lui Alice să închidă ochii. Alice a zâmbit larg, bucurându-se de atingerea degetelor mamei prin păr. Când a terminat, mama a purtat-o pe Alice prin casă.

— Haide, Iepuraş, i-a spus cu voce veselă.

Alice a aşteptat până când nu a mai putut îndura nici o clipă. Când şi-a deschis ochii, avea pe cap o cunună de flori de hibiscus, portocalii ca para focului. Nici nu s-a mai recunoscut.

— La mulţi ani, Iepuraş! a spus mama cu vocea tremurândă.

Alice a apucat-o de mână. Pe când stăteau una lângă alta dinaintea oglinzii, au început să cadă iute stropi grei de ploaie pe acoperiş. Mama s-a ridicat şi s-a dus la fereastră.

— Ce e, mamă?

Agnes a pufnit pe nas şi s-a şters la ochi.

---

1. Biscuiţi populari în Australia şi Noua Zeelandă, din fulgi de ovăz, folosiţi iniţial de forţele armate australiene şi din Noua Zeelandă (ANZAC) în timpul Primului Război Mondial.

— Haide cu mine! Am ceva să-ţi arăt.

— Ce, mamă?

Agnes şi-a tras nasul şi şi-a şters ochii.

— Vino cu mine, Iepuraş, a spus ea, să-ţi arăt ceva.

Au aşteptat la uşa din spate să se risipească norii de furtună. Cerul era violet, lumina argintie. Alice a luat-o după mama ei în grădina ce strălucea în urma ploii. Au ajuns la o tufă pe care mama o plantase nu demult. Când o văzuse ultima oară, era doar o grămadă de frunze verzi lucioase. Acum, după ploaie, tufa se umpluse de flori albe şi parfumate. Le-a privit uimită.

— Am crezut că o să-ţi placă, a spus mama.

— E o vrajă? a întrebat Alice, întinzând mâna ca să atingă o petală.

— Una dintre cele mai bune, a încuviinţat mama. Vraja florilor.

Alice s-a aplecat, apropiindu-se să le vadă cât mai bine.

— Ce sunt, mamă?

— Crini de furtună. La fel ca aceia din noaptea când te-ai născut. Înfloresc doar după o ploaie zdravănă.

Alice s-a aplecat şi mai tare şi a cercetat cu atenţie florile. Petalele erau larg deschise, scoţând pistilul la iveală cu totul.

— Şi nu pot înflori fără ploaie? a întrebat Alice, ridicându-se.

Mama s-a gândit o clipă, după care a încuviinţat din cap.

— Când mă aflam în camioneta tatălui tău în noaptea când te-ai născut, tocmai li se deschideau larg florile pe marginea drumului. Mi-aduc aminte că i-am văzut înflorind în toiul furtunii.

Şi-a ferit privirile, dar Alice i-a văzut ochii plini de lacrimi.

— Alice, a început mama, eu am plantat crinii ăştia aici cu un scop.

Alice a încuviinţat din cap.

— Crinii de furtună sunt un semn al speranţei. Al binelui ce poate izvorî din greutăţi.

Mama şi-a pus mâna pe pântec. Alice a dat din nou din cap, fără să-şi dea seama.

— Iepuraş, eu o să mai nasc un copil. Vei avea un frate sau o soră cu care să te joci şi de care să ai grijă.

Mama a rupt un crin şi l-a înfipt în părul împletit al lui Alice, care i-a privit miezul tremurând, larg deschis şi vulnerabil.

— Nu e o veste bună? a întrebat mama.

Alice vedea cum crinii i se oglindeau mamei în ochi.

— Alice?

Şi-a cuibărit faţa la sânul mamei şi şi-a închis ochii strâns, trăgând în piept mirosul trupului ei, străduindu-se să nu plângă.

Gândul că exista un fel de vrajă care făcea să înflorească după furtună florile şi pruncii o îngrozea peste măsură: alte comori din lumea ei pe care tatăl său ar fi putut să le distrugă.

Vremea s-a schimbat din nou peste noapte şi vântul a adus o altă furtună. Când s-au trezit a doua zi de dimineaţă, Alice şi Toby au auzit ploaia torenţială bubuind la fereastră şi izbind în uşa de la intrare. Alice căsca, umblând prin casă, cu mintea la clătite. Încerca să nu se gândească câte ore mai erau până venea tatăl ei acasă. Dar în bucătărie era întuneric. Nedumerită, a bâjbâit după comutator. L-a aprins. Bucătăria era goală şi rece. A dat fuga în dormitorul părinţilor şi a aşteptat ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. Când a înţeles că mama nu era nicăieri, a dat fuga afară, strigând-o. Într-o clipită a fost udă până la piele. Toby lătra. Prin ploaia torenţială, Alice a zărit rochia mamei dispărând printre tufişurile halofile din grădina din faţă, îndreptându-se spre mare.

Până când Alice a ajuns la ţărm, mama ei îşi scosese hainele şi le lăsase pe nisip. Deşi ploaia nu se domolise şi se vedea cu greutate, Alice a zărit-o pe mama în apă. Înotase atât de departe că nu se mai vedea decât ca un punct şters prin valuri, scufundându-se, arcuindu-se, croindu-şi drum prin apă de parcă s-ar fi avântat într-o bătălie pe care voia s-o câştige cu tot dinadinsul. După ceva timp, s-a lăsat să plutească până a

ajuns la apa joasă, unde a slobozit un răcnet puternic spre larg, în timp ce valurile o azvârleau pe țărm.

Alice și-a înfășurat hainele mamei pe umeri ca pe o piele, strigând-o până a răguşit. Agnes nu părea să o audă. S-a ridicat din nisip, goală, palidă, gâfâind. Alice a amuțit văzându-i trupul gol. Ploaia cădea în șuvoaie asupra lor. Toby schelălăia țopăind de colo-colo. Alice nu-și putea desprinde privirile de la trupul mamei. Pântecele ei de femeie gravidă era mai mare decât își închipuise. Era înconjurat de vânătăi, care coborau dinspre umeri, de-a lungul brațelor, cuprindeau coastele și șoldurile și se întindeau și între coapse, asemenea lichenilor de mare care năpădeau rocile. În tot acest răstimp când Alice crezuse că nu fusese nici o furtună, se înșelase amarnic.

— Mamă!

Alice a început să plângă. Încerca să-și șteargă lacrimile și ploaia de pe chip. Fără folos. Îi clănțăneau dinții de teamă și de tulburare.

— M-am speriat că n-ai să mai vii înapoi.

Mama părea că privește prin ea, cu ochii măriți și întunecați, cu genele lipite una de alta. Și a rămas așa mult timp, cu privirile pierdute. În cele din urmă a clipit și a spus:

— Știu că te-ai speriat, îmi pare rău.

Și-a desprins ușor hainele de pe umerii lui Alice și s-a îmbrăcat cu ele pe pielea udă.

— Haide, Iepuraș! Hai să mergem acasă!

Agnes a luat-o de mână și au pornit-o amândouă pe nisip, prin ploaie. Chiar dacă tremura tare, Alice avea grijă să nu-i dea drumul deloc.

Peste câteva săptămâni, chiar înainte de ziua când a citit despre pasărea Phoenix, Alice și mama ei se aflau în grădină printre răsadurile de mazăre și dovleci. La orizont se înălțau rotocoale de fum negru.

— Nu te speria, Iepuraş, a liniştit-o mama, greblând pământul din răzoarele de zarzavaturi. Se foloseşte foc controlat la vreuna dintre ferme.

— Foc controlat?

— Peste tot în lume se foloseşte focul în agricultură, i-a explicat mama.

Alice s-a ridicat din locul unde smulgea buruieni din pământul proaspăt greblat şi a început să se gândească mirată la ceea ce auzise de la mama ei.

— Da, aşa e, i-a repetat mama înclinând din cap şi sprijinindu-se în coada greblei. Dau foc plantelor şi arbuştilor ca să facă loc să crească alţii. Focurile controlate reduc şi riscul incendiilor.

Alice şi-a cuprins genunchii cu braţele.

— Deci un foc mic poate împiedica un foc mare? a întrebat ea, cu gândul la cartea de la bibliotecă de pe pupitrul ei, despre vrăjile care prefăceau broaştele în prinţi, fetele în păsări şi leii în miei. Aşa, ca o vrajă?

Mama înfigea răsaduri în şiruri în pământul proaspăt greblat.

— Da, aşa cred, un fel de vrajă care să prefacă ceva într-altceva. Sunt şi plante care au nevoie de foc ca să se deschidă şi să crească: unele orhidee, stejarul de deşert şi altele, a spus ea, scuturându-şi palmele de pământ şi dându-şi părul la o parte de pe frunte. Ce fată deşteaptă eşti!

Pentru o clipă, zâmbetul i-a cuprins şi ochii, apoi s-a întors la răsadurile sale.

Alice s-a apucat şi ea de treabă, dar în tot acest răstimp o urmărea cu coada ochiului pe mama ei, luminată din spate de soarele de amiază, dorindu-şi ca din nimic să crească lucruri noi. Când mama şi-a rotit privirea peste grădină şi i s-a întunecat faţa când a dat cu ochii de şopron, Alice a priceput pe dată: trebuia să găsească vraja potrivită, focul nimerit în anotimpul nimerit, ca să-l prefacă pe tatăl său din ceea ce era în altceva.

4
Brunonia albastră

Semnificaţie: **Îţi simt lipsa**

Brunonia australis / În toate statele şi teritoriile

O plantă perenă care creşte în păduri, crânguri şi pe teren nisipos. Face flori de o culoare albastră obişnuită până la foarte intensă, de obicei primăvara, în inflorescenţe semisferice dispuse pe un lujer înalt. Se prinde greu, poate dispărea după câţiva ani.

„Alice, mă auzi? Sunt aici."

Vocea. Blândă.

Îşi pierdea şi-şi redobândea cunoştinţa pentru câteva clipe, cât să poată să-şi dea seama unde se afla. Mirosul pătrunzător de antiseptice şi dezinfectante. Strălucirea pereţilor albi. Mireasma dulce a trandafirilor. Cearceafuri aspre, scrobite. Un piuit ritmic lângă ea. Pantofi care scârţâiau pe o podea netedă. Vocea. Blândă.

„Nu eşti singură, Alice. Sunt aici. O să-ţi spun o poveste."

Limba i s-a îngreunat de dor. S-a căznit să răspundă acelei voci, să stea aproape de mireasma trandafirilor, dar s-a scufundat prea iute în mlaştina adâncurilor, cu picioarele grele de mâlul aducerii aminte.

Lumina palidă, chihlimbarie, străbătea prin pustiul care o apăsa pe Alice din toate părţile. S-a dus mai aproape de ea. Sub tălpi a simţit ceva tare, de parcă ar fi dat de fundul nisipos al ţărmului după ce înotase în apa adâncă. Şi-a dat seama că

era pe plaja ei, dar ceva era în neregulă. Dunele de iarbă de mare verzi-argintii erau arse şi fumegau. Nisipul era negru ca cenuşa şi oceanul dispăruse, mareea fiind mai joasă decât o văzuse Alice vreodată. Picioarele-i izbeau cu putere cochiliile înnegrite de crabi şi cioburile de scoici ale căror culori pastelate se stinseseră, pârjolite. Cenuşa plutea asemenea unor fulgi înstelaţi şi în gene i se adunau ghemotoace de cenuşă sărată. În depărtare, valurile joase sclipeau, ca nişte tăciuni portocalii sub cerul întunecat. Aerul era fierbinte şi mirosea urât.

„Sunt aici, Alice."

Lacrimile îi ardeau obrajii.

„Am să-ţi spun o poveste, Alice."

A cercetat ţărmul înnegrit. În gură avea un gust acru. Înainte să-şi întoarcă ochii spre ocean, a simţit fierbinţeala pe piele.

Tăciunii care sclipeau în depărtare au izbucnit în flăcări. Valuri de flăcări se ridicau, răsfrângându-se, ca apoi să se înalţe din nou, ca o cavalcadă a unor fiare cuprinse de flăcări. O durea când trăgea aer în piept. Pe nisipul negru, un ocean de foc se îndrepta ca un tunet spre ea.

Fierbinţeala valurilor uriaşe îi ardea chipul. Şi ea simţea doar parfumul trandafirilor.

Val după val, zimţat şi crestat, tot mai puternic pe măsură ce se îndrepta cu forţă spre ea. A încercat să se ferească, târându-se mai departe pe plajă, dar nu putea înainta pe nisipul moale. Astfel blocată, s-a răsucit, fără vlagă, în timp ce oceanul de flăcări se rostogolea peste ea, ca un zid de foc prăvălit. Din rărunchi a simţit o apăsare, dar când a dat să tragă adânc aer în piept, din plămâni nu i-a ieşit decât un ţipăt mut de flori micuţe, albe.

Plutea pe limbi de flăcări roşii, corai şi galben-deschis. Ceea ce crezuse a fi o mare de văpăi nu era nicidecum apa mării, era un ocean de lumină înflăcărată. Şi clipocea în jurul ei, prefăcându-se continuu în văpăi turcoaz, şopote violet,

explozii de oranj. Şi trupul i se scufunda, apucând acele culori cu degetele.

Încăperea era întunecată. Cearceafurile aspre erau prea strânse pe lângă ea. Aerul era atât de înţepător, că o usturau ochii şi nasul. A încercat să se întoarcă pe o parte, dar nu avea forţă; fâşiile de lumină se prefăceau în şerpi groşi de flăcări, răsucindu-se în jurul trupului ei, arzând-o pe măsură ce o strângeau tot mai puternic. A început să tuşească tare, ţipând ca să-şi recapete răsuflarea, căci simţea cum i se strâng plămânii. Frica îi sugruma vocea.

„Mă auzi, Alice? Sunt aici."

Ea plutea în afară, uitându-se cum flăcările îi mistuie trupul.

„Ascultă-mi vocea."

Sally a terminat de citit cu voce tare ultima pagină şi a închis cartea pe care o ţinea în poală. S-a lăsat pe spătarul scaunului de lângă patul de spital al lui Alice, putând cu greu să-şi arunce ochii spre pielea palidă, învineţită. Cât de schimbată era faţă de fetiţa pe care Sally o întâlnise cu doi ani în urmă, în ziua aceea fierbinte de vară când apăruse la bibliotecă în cămaşă de noapte, murdară, neîngrijită, dar aievea, ca într-un vis! Acum zăcea acolo, fără vlagă, cu părul lung împrăştiat pe pernă şi peste marginile patului, ca un personaj din cartea pe care Sally o ţinea în mână.

— Mă auzi, Alice? a întrebat ea din nou. Alice, sunt aici, cu tine. Ascultă-mi vocea.

I-a scrutat chipul, cercetându-i braţele aşezate peste cearceafurile de spital, să descopere vreo reacţie, vreo mişcare, oricât de mică. Nu se-ntâmpla nimic, în afară de coşul pieptului care se ridica şi cobora ajutat de aparatele care piuiau şi murmurau lângă ea. Un obraz i se lăsa moale, iar partea dreaptă a feţei îi era julită. Tubul de oxigen îi deforma gura.

Sally şi-a şters o lacrimă, în timp ce prin minte i s-a rotit un gând, ca un şarpe ce-şi muşca propria coadă: nu ar fi trebuit să o piardă din ochi pe Alice în ziua aceea când venise de una singură la bibliotecă. Sau adevărul, mai tăcut, mai adânc. Ar fi trebuit s-o ia pe Alice în maşină şi s-o ducă acasă la ea, să-i gătească ceva cald de mâncare, să-i facă o baie şi să o ţină departe de Clem Hart.

Măcinată de regrete, Sally a sărit de pe scaun, începând să umble de colo-colo la capul patului lui Alice.

Nu ar fi trebuit să-l asculte pe John, care spusese că ea nu avea nici un drept legal. Nu ar fi trebuit să se mulţumească cu povestea pe care i-o spusese John: după ce Sally sunase la poliţie de la bibliotecă, o patrulă s-a dus cu maşina la casa familiei Hart. Agnes i-a poftit pe cei doi poliţişti înăuntru. Le-a oferit ceai şi brioşe. Se pare că şi Clem a ajuns acasă când poliţiştii se mai aflau încă acolo. „Alice e doar o fetiţă năzdrăvană", spusese el. „Dar n-a făcut nimic rău." De dragul lui John, Sally s-a străduit să încheie discuţia. Dar întâlnirea cu Alice avusese un efect puternic asupra ei; nu-şi putea lua gândul de la fetiţă. La o lună şi ceva după ce Alice venise la bibliotecă, Clem a dat buzna pe uşă cu cartea cu nimfe şi cu cardul lui Alice lipit cu scotch, de parcă ar fi avut tot dreptul să o facă. Sally s-a ascuns după un teanc de cărţi şi a lăsat pe altcineva să se ocupe de el. După plecarea lui, a apucat-o un tremurat atât de puternic, că i s-a făcut rău şi a plecat acasă. A făcut o baie. A băut o jumătate de sticlă de whisky. Şi tot mai tremura. Aşa i se întâmpla întotdeauna în preajma lui. El era secretul ei cel mai tainic.

Acum, după atâta timp, toată lumea din oraş nu vorbea despre altceva decât de Clem Hart: fermierul atrăgător care-şi ţinea frumoasa soţie şi fiica ciudată sub lacăt, ca într-o poveste stranie. „Ce tragic", se mirau unii. „Ce tânăr", spuneau alţii, ferindu-şi privirile.

Monitorul care arăta ritmul cardiac a început să piuie persistent. Sally s-a oprit din mers. Vinişoarele de pe pleoapele lui Alice păreau nişte pârâiaşe violet pe sub pielea transparentă. Sally şi-a încrucişat braţele. Întâlnise zeci de copii la

bibliotecă de la moartea lui Gillian; dar nici unul nu o tulburase într-atât ca Alice Hart. Nu era, desigur, o întâmplare. Asta se petrecuse pentru că era fiica lui Clem Hart. Din noaptea când John venise acasă şi-i povestise despre incendiu, se dusese la spital în fiecare zi să-i citească lui Alice, în timp ce poliţia şi cei de la Protecţia copilului se adunaseră afară să-i decidă soarta. Sally se străduia să-şi facă vocea blândă, limpede şi puternică, sperând că, indiferent unde s-ar fi aflat în sinea ei, Alice va putea s-o audă.

Uşa s-a deschis.

— Bună, Sal. Ce face micuţa noastră luptătoare?

— Bine, Brookie. Chiar bine.

Brookie şi-a făcut de lucru cu fişa lui Alice, i-a verificat perfuzia, zâmbind în timp ce-i lua temperatura.

— Ai umplut camera cu miros de trandafiri. Cred că tu eşti singura persoană pe care o ştiu care foloseşte acelaşi parfum dintotdeauna.

Sally a zâmbit, îmbărbătată de căldura şi familiaritatea vechii lor prietenii. Dar zumzetul aparatelor îi acapara mintea. Nemaiputând răbda, a început să vorbească:

— E chiar bine astăzi. Bine de tot. Îi plac poveştile, a urmat ea arătându-i cartea pe care o citea. Dar cui nu-i plac?

— Ai dreptate. Cui nu-i plac finalurile fericite? a spus Brooke zâmbind.

Zâmbetul lui Sally s-a frânt. Ea ştia mai bine decât oricine că finalurile fericite nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

Brooke a privit-o atent.

— Înţeleg, Sal, a spus ea blând, ştiu cât de greu îţi este.

Sally şi-a şters nasul cu mâneca.

— N-am învăţat nimic în toţi anii ăştia. Aş fi putut să o salvez. Aş fi putut să fac ceva. Acum, uită-te la ea, a urmat ea cu bărbia tremurându-i. Sunt o proastă.

— Ba nu, a răspuns Brooke scuturând din cap. Nu după câte ştiu eu. Să nu aud aşa ceva, ai înţeles? Dacă aş fi eu în locul lui Agnes Hart, Dumnezeu s-o odihnească, ţi-aş fi al naibii de recunoscătoare că vii aici zi de zi, să-i ţii de urât lui

Alice şi să-i citeşti poveşti, doar din dragostea care e în inima aia mare a ta.

Auzind numele Agnes, i s-a strâns stomacul. O văzuse de câteva ori. De două ori, trecând în camionetă prin oraş, stând în cabină, alături de Clem. Altă dată, la coadă la poştă. Era ca o umbră, părea că păleşte, că se risipeşte dinaintea ochilor tăi. Cum stătea în urma ei la coadă, Sally a fost impresionată de fragilitatea umerilor ei. Şi, lăsând la o parte motivele ei personale de a merge la spital, să stea cu Alice era singurul lucru pe care-l putea face pentru Agnes.

— Nici nu poate să mă audă, a spus Sally prăbuşindu-se pe scaun, simţind o durere îndărătul pleoapelor.

— Asta e prostie! a pufnit Brooke. Ştiu eu că nu crezi una ca asta, dar o să te las în pace să te vaiţi cât pofteşti, a urmat ea, înghiontind-o drăgăstos pe Sally. Faptul că ai venit aici zi de zi a ajutat-o să se vindece. Ştii şi tu asta. Temperatura i-a scăzut şi i se curăţă plămânii. Îi ţinem sub observaţie inflamaţia de pe creier, dar totul merge bine. Dacă merge tot aşa, o să iasă până la sfârşitul săptămânii.

Sally s-a încruntat. Înţelegând greşit lacrimile din ochii ei, Brooke s-a aplecat să o ia în braţe.

— Ştiu, nu e grozavă vestea despre bunica ei?

Brooke a strâns-o în braţe, apoi s-a îndreptat de spate.

— Ce bunică? a întrebat Sally, simţind că-i înţepenesc picioarele.

— Nu ştii? Serviciile sociale au găsit-o pe bunica lui Alice.

— Cum? abia a mai putut rosti ea în şoaptă.

— Da, stă la o fermă la dracu-n praznic. Undeva departe, pe continent, aşa cred. Cultivă flori. E ocupaţie de familie, bănuiesc.

Sally dădea din cap necontenit.

— Cred că John a fost cel care a chemat-o ca să se ocupe de toate. Nu ţi-a spus nimic?

Sally a sărit de pe scaun, apucându-şi lucrurile. Brooke a făcut un pas spre ea cu grijă, întinzându-i mâna s-o sprijine. Sally s-a întors spre uşă, scuturând din cap.

— Vai, Sal! a exclamat Brooke, înţelegând.

Sally a deschis uşa şi a luat-o la fugă pe coridor, ieşind din spitalul care îi răpise de-acum cei doi copii pe care-i iubise cel mai mult în viaţa ei.

Alice plutea, purtată de o acalmie nedesluşită. Fără ocean, foc, şerpi, voci. O furnica pielea de nerăbdare. În apropiere, o pală de aer şi sunet de aripi. Fâl, fâl, pleosc, sus, sus, vââjjj.

Un singur fulg aprins i-a făcut semn, lăsând în urmă o dâră de foc.

Ea l-a urmat, fără teamă.

5
Plumeria

Semnificaţie: **Lacrimi**

Verticordia picta / Australia de sud-vest

O tufă de înălţime medie cu flori roz, ca nişte cupe, cu miros dulceag. Odată prinsă, o plantă trăieşte cam zece ani, făcând inflorescenţe bogate, care ţin mult.

„Sunt aici.“

„Sunt aici.“

„Sunt aici.“

Alice îşi asculta bătăile inimii, singurul mod de a se linişti şi de a-şi domoli emoţiile. Dar nu funcţiona mereu. Uneori, să audă anumite lucruri era mai rău decât să le vadă: zgomotul înfundat când trupul mamei era izbit de perete; icnetul scurt, abia auzit, al tatălui său atunci când o lovea.

A deschis ochii şi s-a uitat în jur după ajutor, căutând înnebunită aer. Unde era povestitoarea din visele ei? Alice era singură în cameră, în afară de aparatele care bâzâiau înnebunite lângă ea.

O femeie a dat buzna înăuntru.

— Stai liniştită, Alice. Hai să te ridicăm ca să poţi respira mai bine.

Femeia s-a aplecat peste ea şi a tras ceva din peretele din spatele ei.

— Să nu te sperii.

Capătul patului lui Alice s-a ridicat până când ea a ajuns să stea în capul oaselor. Durerea din piept i s-a mai domolit.

— E mai bine?

Alice a încuviinţat din cap.

— Ce fată cuminte! Respiră cât poţi tu de adânc.

Alice a tras aer în piept cât de mult a putut, dorind să-şi potolească bătăile inimii. Femeia s-a aplecat din nou peste marginea patului, apucându-i uşor încheietura mâinii cu două degete, în timp ce se uita la un ceas micuţ prins de buzunarul halatului.

— Pe mine mă cheamă Brooke, a spus ea cu voce blândă. Sunt asistenta ta medicală.

I-a aruncat o privire şi apoi i-a făcut cu ochiul. Obrajii i-au fost năpădiţi de gropiţe când a zâmbit. În cutele pleoapelor i se adunaseră vălurele de fard albastru şi violet, ca sideful scoicilor pe care-l văzuse Alice sclipind între bolovani. Bâzâitul aparatelor a început să se mai domolească. Brooke i-a dat drumul la mână.

— Ai nevoie de ceva?

Alice a încercat să ceară un pahar de apă, dar nu a putut rosti nici o vorbă. Aşa că a făcut semn că vrea să bea.

— Floare la ureche. Mă-ntorc într-o clipă, scumpo!

Brooke a ieşit. Aparatele bâzâiau. Încăperea albă s-a umplut de zumzetul unor zgomote ciudate: şuierături îndepărtate, voci amestecate, unele calme, altele agitate, fâşâitul uşilor care se deschideau şi se închideau, scârţâit de paşi – alergând sau păşind agale. Inima a început să-i bubuie din nou în piept. A încercat să şi-o domolească respirând, cu ochii închişi, dar o durea când respira prea adânc. A încercat să strige să vină cineva să-i ţină de urât, să o ajute, dar vocea ei era ca un abur. Avea buzele crăpate, îi ardeau ochii şi nasul. Greutatea întrebărilor o apăsa pe piept. Unde erau ai ei? Când putea să plece acasă? A încercat să vorbească din nou, dar vocea nu i se auzea. În minte i-a venit imaginea unor fluturi albi care-i ieşeau din gură în oceanul de flăcări. Să fi fost o amintire? Să se fi întâmplat chiar aşa? Şi dacă ar fi fost un vis, să fi însemnat că dormise doar? Şi cât de mult dormise?

— Uşurel, Alice, a spus Brooke intrând grăbită cu o carafă cu apă şi un pahar.

Le-a pus jos şi i-a luat mâna lui Alice, în timp ce-i ştergea lacrimile de pe obraz.

— Ştiu că e un şoc să te trezeşti, scumpo. Dar eşti la adăpost. Avem noi grijă de tine.

Alice a privit-o în ochii ei sidefii. Voia cu tot dinadinsul să o creadă.

— O să vină doctoriţa să te vadă. Brooke o mângâia uşor cu degetul, făcându-i cercuri mărunte în palmă. O să vezi, e tare drăguţă, a adăugat ea, privind-o pe Alice cu atenţie.

Peste câteva clipe, a intrat o femeie în halat alb. Era înaltă şi mlădioasă, cu părul lung şi argintiu dat pe spate. Văzând-o, Alice s-a gândit la iarba de mare.

— Alice, eu sunt doamna doctor Harris.

S-a aşezat la picioarele patului şi a început să răsfoiască hârtiile prinse cu un cleştişor într-o mapă.

— Mă bucur să te văd trează. Ai fost foarte curajoasă.

Doctoriţa Harris a dat ocol patului şi a scos din buzunar o mică lanternă pe care a aprins-o şi a îndreptat-o spre ochii lui Alice. Instinctiv, ea a închis ochii şi şi-a ferit faţa.

— Iartă-mă. Ştiu că e neplăcut.

Apoi doctoriţa a apăsat capătul rece al stetoscopului pe pieptul lui Alice şi a ascultat. Oare auzea întrebările dinlăuntrul ei? Oare avea să-şi ridice privirea brusc şi să-i dea răspunsurile pe care nici nu era chiar sigură că ar fi vrut să le audă? A început să simtă frica în stomac.

Doctoriţa şi-a scos mugurii stetoscopului. I-a spus pe şoptite ceva lui Brooke şi i-a dat mapa cu fişa. Brooke a agăţat-o la capătul patului lui Alice şi a închis uşa.

— Alice, acum am să-ţi spun cum ai ajuns aici. Da?

Alice şi-a aruncat privirile spre Brooke. Avea ochii grei. S-a uitat înapoi spre doctoriţă şi a încuviinţat încet din cap.

— Aşa, ce fetiţă cuminte! a spus doctoriţa, zâmbind. Alice, a început ea, împreunându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi rugat. La tine acasă a fost un incendiu. În timp ce poliţia pune lucrurile cap la cap să vadă ce s-a întâmplat, important este că tu eşti în afara pericolului şi îţi revii atât de bine.

O pauză îngrozitoare a umplut încăperea.

— Îmi pare foarte rău, Alice, a continuat doctoriţa cu ochii întunecaţi şi umezi. Nici unul din părinţii tăi nu a supravieţuit.

Nouă tuturor ne pasă de soarta ta şi vom avea grijă de tine până când soseşte bunica ta...

Urechile i s-au înfundat. Nu a mai auzit-o pe doctoriţă când a mai pomenit din nou de bunica sau de orice altceva. Se gândea doar la mama ei. La ochii ei, plini de lumină. La cântecele pe care le fredona în grădină, la tristeţea lor tulburătoare. Felul cum îşi răsucea încheieturile fine ale mâinilor, la buzunarele ei pline de flori, la răsuflarea ei caldă, cu miros de lapte dimineaţa. Cum se cuibărea în braţele sale, pe nisipul rece sau în soarele fierbinte, simţind cum i se ridica şi cobora pieptul când respira şi ritmul bătăilor inimii şi vocea când îi spunea poveşti, cuprinzându-le pe amândouă în păienjenişul lor cald şi vrăjit. „Tu ai fost adevărata dragoste de care aveam nevoie ca să mă scape de blestem, Iepuraş. Tu eşti povestea mea."

— Ne vedem la tura următoare, i-a spus doctoriţa Harris, aruncându-i o privire lui Brooke, după care a ieşit din salon.

Brooke a rămas la picioarele patului, cu chipul mohorât. Alice simţea că o mistuie o gaură de foc prin măruntaie. Oare Brooke nu o auzea? Vuia ca focul, şuiera şi vâjâia, mistuindu-i totul pe dinăuntru? O întrebare i se tot învârtea prin cap. O împungea şi sfâşia bucăţi din trupul său.

Ce făcuse oare?

Brooke a ocolit patul venind în dreptul ei, i-a turnat un pahar de suc gălbui şi i l-a întins. La început a vrut să-i dea peste mână lui Brooke, dar după ce a gustat lichidul dulce şi rece, şi-a dat capul pe spate şi l-a băut pe tot. I-a izbit măruntaiele, rece. Gâfâind, a întins paharul să-i mai dea.

— Uşurel, i-a spus Brooke turnându-i şovăind mai mult suc.

Alice a băut atât de lacom că i se prelingea sucul pe bărbie. A început să sughiţe în timp ce întindea din nou paharul să-i mai toarne. Mai mult. Mai mult. A zgâlţâit paharul pe dinaintea ochilor lui Brooke.

— Asta-i ultima dată.

Alice aproape că s-a înecat când a înghiţit ultima gură de suc. Şi-a lăsat paharul în jos cu mâna tremurândă. Brooke a apucat iute un vas de vomitat şi a deschis-o chiar când Alice a icnit, vărsând. Apoi s-a lăsat înapoi pe perne, respirând cu greu.

— Aşa, a spus Brooke frecând-o pe spate. Încet, uşor, hai, fată cuminte. Respiră încet.

Dar nu mai voia să respire deloc.

Alice a dormit pe apucate. Visa incendiul şi se simţea cuprinsă de sudori reci. Când s-a trezit, o frigea inima atât de tare că simţea că i se topeşte pieptul. Şi-a scărpinat pielea de pe gât până când i-a dat sângele. Brooke îi tăia unghiile la câteva zile, dar asta n-a descurajat-o; Alice îşi sfâşia pielea în fiecare noapte până când Brooke i-a adus mănuşi pufoase cu care să doarmă. Şi vocea tot nu-i revenea. Dispăruse, se evaporase, asemenea ochiurilor de apă sărată, atunci când mareea e joasă.

Au venit să o vadă şi alte asistente medicale. Purtau uniforme diferite de cea a lui Brooke. Au purtat-o prin spital, explicându-i că i se slăbiseră muşchii cât timp dormise şi trebuia acum să înveţe să fie puternică din nou. Au învăţat-o exerciţii pe care să le facă în pat şi prin cameră. Apoi au venit altele şi i-au vorbit despre ceea ce simţea. I-au adus cartoline cu imagini şi jucării. Alice nu mai auzea în somn vocea povestitoarei. Îşi pierduse culoarea. Pielea începuse să i se crape. Îşi închipuia că i se usucă inima de sete, scorojindu-se de la margini către miezul roşu, crud. În fiecare noapte se lupta să iasă din valuri de foc. Dar cel mai adesea stătea întinsă în pat cu ochii pierduţi pe fereastră privind cerul schimbător, încercând să nu-şi amintească, străduindu-se să nu pună nimic la îndoială, aşteptând-o pe Brooke să vină. Brooke avea ochii cei mai grozavi.

Timpul trecea. Nu putea înghiţi decât câteva linguri de mâncare la fiecare masă, indiferent cât de mult insista Brooke. Trupul îi era plin de întrebări fără răspuns, dintre care una o înspăimânta cel mai tare.

Ce făcuse?

Deşi abia se atingea de mâncare, bea carafă după carafă de suc dulce cu apă, dar nimic nu-i putea îndepărta gustul de fum sau de suferinţă.

Nu după mult timp, i-au apărut pe sub ochi pungi vineţii ca nişte nori de furtună. Asistentele medicale o scoteau afară la plimbare de două ori pe zi, dar îi era greu să suporte lumina strălucitoare mai mult de câteva minute. Doctoriţa Harris a venit din nou să o vadă şi i-a explicat că dacă nu începe să mănânce, vor fi nevoiţi să o hrănească printr-un tub. Ei nu i-a păsat, întrebările ei fără răspuns o dureau mai mult decât orice tub. Nu mai era nici un locşor din trupul ei de care să-i pese.

Într-o dimineaţă, Brooke a intrat în salonul ei. Tălpile papucilor săi roz de cauciuc scârţâiau. Ochii îi străluceau ca marea în timpul verii. Ţinea ceva în mâna ascunsă la spate. Alice a privit-o cu oarecare curiozitate.

— Uite ce-a venit, a spus ea zâmbind cu gura până la urechi. Doar pentru tine.

Alice a ridicat o sprânceană. Brooke a scos nişte zgomote ca şi cum ar fi bătut darabana.

— Tam...tam!

În mână ţinea o cutie legată cu şnururi viu colorate. Alice s-a ridicat în capul oaselor. O uşoară curiozitate îi furnica trupul.

— Azi-dimineaţă, când am intrat în tură am găsit-o în biroul asistentelor. Nu avea decât eticheta asta cu numele tău pe ea.

Brooke i-a pus cutia în braţe făcându-i cu ochiul. Era delicios de grea.

Alice a desfăcut şnurul şi a deschis capacul cutiei. Înăuntru, învelite în foiţă, se aflau o mulţime de cărţi. Cotoarele erau aşezate în sus, aşa cum florile din grădina mamei îşi întorceau capul spre soare. Ea şi-a trecut degetele peste literele titlurilor, înghiţind în sec atunci când a dat de una pe care o cunoştea. Era cartea pe care o împrumutase prima dată de la bibliotecă, cea cu nimfe. Cuprinsă de un val de energie, Alice a răsturnat cutia. Cărţile i s-au oprit în poală. Ea a suspinat de plăcere, cuprinzându-le cu braţele. A început să le răsfoiască, adulmecându-le

mirosul de hârtie şi cerneală. Poveşti despre doruri şi sare i se perindau pe dinaintea ochilor, ademenind-o. Când a auzit scârţâitul papucilor lui Brooke pe linoleum, Alice şi-a ridicat surprinsă privirea, căci nu o auzise ieşind.

Ceva mai târziu, Brooke a apărut împingând o măsuţă pe rotile şi i-a potrivit-o de-a latul patului. Era încărcată cu vase colorate. Un castronaş cu iaurt şi salata de fructe. Un sendviş cu brânză şi salată, cu pâine fără coajă, un mic morman de cartofi prăjiţi crocanţi. Erau strălucitori, unşi cu ulei şi sare. Şi, pe deasupra, o cutiuţă cu stafide şi migdale. Şi o cutiuţă cu lapte rece cu malţ de orz cu un pai în ea.

Alice a privit-o în ochi pe Brooke. După o clipă, a încuviinţat din cap.

— Aşa te vreau! a exclamat Brooke, blocând rotilele măsuţei, după care a ieşit din încăpere.

Ţinând volumul cu nimfe lângă ea, Alice a răsfoit şi celelalte cărţi şi a ales una. A deschis coperta şi s-a cutremurat de plăcere auzind pârâitul cotorului. A întins mâna după un sendviş triunghiular şi şi-a închis ochii în timp ce şi-a înfipt dinţii în pâinea proaspătă şi moale. Nici nu-şi mai amintea să fi mâncat vreodată ceva atât de bun. Moliciunea untului sărat şi înţepătura acrişoară a brânzei. Frunze crocante de salată, morcov dulce şi roşie zemoasă. Alice şi-a îndesat lacomă în gură restul de sendviş, căznindu-se să mestece bucăţile de pâine şi de morcov care-i ieşeau din gură.

După ce a sorbit de câteva ori din laptele cu malţ de orz ca să-şi termine masa, a râgâit zgomotos A zâmbit mulţumită şi, cu stomacul plin, şi-a concentrat atenţia asupra cărţii. Deşi era sigură că nu o mai citise până atunci, povestea i se părea oarecum cunoscută. Cu vârful degetelor a mângâiat literele în relief de pe copertă, unde se afla o fată frumoasă, adormită, cu un trandafir spinos în mână.

A doua zi, când aproape că terminase „Frumoasa din pădurea adormită", Alice şi-a ridicat ochii de pe carte şi le-a văzut

pe Brooke şi pe doctoriţa Harris stând în dreptul uşii, împreună cu două femei necunoscute. Una era îmbrăcată într-un taior, cu ochelari cu rame foarte groase şi ruj de buze aprins. Ducea în mână un dosar burduşit cu hârtii. Cealaltă femeie purta o cămaşă kaki închisă cu nasturi până sus, pantaloni de aceeaşi culoare şi cizme butucănoase precum cele pe care tatăl ei le purta la lucru. Avea părul înspicat cu fire albe. Când se mişca, stârnea nişte clinchete ca de clopoţei, căci îi atârnau la încheieturi o mulţime de brăţări de argint care se loveau una de alta ori de câte ori gesticula. Alice nu-şi putea lua ochii de la ea.

S-au întors şi au intrat în salonul lui Alice. Ea şi-a reluat lectura, fără să-şi ridice ochii. Clopoţeii zornăiau şi răsunau.

— Alice... începu Brooke cu o voce ascuţită.

Alice nu înţelegea de ce avea lacrimi în ochi.

Femeia în taior a făcut un pas în faţă.

— Alice, am venit să-ţi prezentăm pe cineva foarte special.

Ea a rămas mai departe cu ochii aţintiţi în carte. Frumoasa adormită avea să fie salvată prin dragoste. Doamna în taior a vorbit din nou şi mai tare, de parcă Alice ar fi fost surdă.

— Alice, doamna este bunica ta. O cheamă June. A venit să te ia acasă.

Brooke a scos-o pe Alice din clădirea spitalului în cărucior cu rotile, în lumina puternică a dimineţii. Mai devreme, dispăruse din camera lui Alice în timp ce vorbea femeia în taior. June numai se uita la Alice şi se foia. Alice citise suficient de mult despre bunici ca să-şi dea seama că, îmbrăcată cu hainele ei King Gee[1] şi cizme Blundstone[2], June nu arăta şi nici nu se comporta ca o bunică adevărată. Şi în timp ce brăţările îi zornăiau tot timpul, ea abia dacă a scos vreo vorbă; nu a reacţionat nici măcar atunci când femeia în taior a spus că June

1. Marcă de salopete de lucru specifică Australiei, creată în 1926 la Sydney şi numită după George V, monarhul englez aflat pe tron la acel moment în Marea Britanie.

2. Marcă de cizme simple, fără şireturi sau fermoar, cu benzi late de elastic de o parte si de alta a gleznelor.

era cea care îi trimisese cutia cu cărţi. Doctoriţa Harris zisese că June era tutorele fetei. Şi ea, şi doamna în taior foloseau cuvântul acela foarte des. Tutore. Adică un fel de paznic? Pe Alice cuvântul acesta o ducea cu gândul la un far. Dar June nu arăta nicidecum ca şi cum ar fi păzit vreo lumină. Privirile îi erau atât de pierdute în depărtare, cum Alice nu mai văzuse niciodată, către un fel de orizont atât de îndepărtat, încât nu se putea distinge unde se sfârşeşte marea şi începe cerul.

În parcarea spitalului, June o aştepta într-o camionetă veche. Lângă ea se afla un câine imens care gâfâia. Pe geamul deschis al cabinei răzbătea muzică clasică. Când a dat cu ochii de Brooke şi de Alice, a sărit în picioare lătrând şi a umplut toată cabina cu trupul lui mătăhălos. June a tresărit şi a dat muzica mai încet, căznindu-se să se strecoare pe lângă câine.

— Harry! a strigat la el, încercând să-l facă să tacă. Îmi cer scuze, a spus, dându-se agitată jos din camionetă.

Fără să-şi dea seama, Alice şi-a ridicat braţul ca să-i indice câinelui – Harry, nu Toby – să nu mai latre. Când el nu a reacţionat şi Alice şi-a dat seama de greşeală, bărbia a început să-i tremure necontrolat.

— Vai, nu... a strigat June, interpretând greşit expresia de pe chipul lui Alice. Ştiu că este mare, dar nu ai de ce să te temi. Câinii Bullmastiff[1] sunt blânzi. S-a aşezat în genunchi lângă căruciorul lui Alice. Fetiţa nu a putut să se uite la ea.

— Harry are puteri speciale. Are grijă de oameni când sunt trişti.

June a rămas pe loc, aşteptând. Fără să o bage în seamă, Alice şi-a făcut de lucru cu mâinile în poală.

— Hai să te urcăm în camionetă acum, Alice, a spus Brooke.

June s-a dat înapoi ca să-i facă loc lui Brooke să o ajute pe Alice să se ridice din cărucior şi să se urce în cabina camionetei. Harry a sărit să se aşeze lângă ea. Mirosea altfel decât Toby, dulceag, cu iz de pământ, nu sărat şi umed. Şi nici nu avea blană lungă şi pufoasă, în care să-şi îmbârlige degetele.

---

1. Rasă de câini de pază, provenită din câini Bull Dog şi Mastiff englez. Au o statură masivă, înfăţişare intimidantă, cu pielea puternic cutată, maxilare proeminente şi bot puternic.

Brooke s-a aplecat peste fereastra camionetei. Întors cu capul spre ea, Harry gâfâia fericit. Alice își sugea buza de jos.

— Să fii cuminte, Alice! a spus Brooke, atingându-i ușor obrazul, după care s-a întors brusc cu spatele.

S-a îndreptat către June care rămăsese în picioare mai la o parte și au început să vorbească în șoaptă. Dintr-o clipă într-alta, Brooke se va întoarce și se va îndrepta spre camionetă în papucii ei roz de cauciuc, va deschide portiera și va declara că totul este o greșeală. Alice nu trebuia să plece nicăieri. Brooke avea să o ducă acasă, la birouașul său și la grădina mamei, și ea își va recăpăta vocea undeva pe malul mării printre scoici și crabi și va putea să răcnească suficient de tare ca să o poată auzi familia ei. Dintr-o clipă într-alta. Brooke se va întoarce. Imediat. Brooke era prietena ei. Nu o să o lase pe Alice să plece cu o persoană necunoscută. Chiar dacă era un paznic de far.

Alice le privea atentă. June atingea brațul lui Brooke, iar aceasta făcea același gest, probabil consolând-o pe June, explicându-i că a fost o greșeală uriașă – Alice nu avea să plece. Apoi Brooke i-a dat lui June bagajul cu lucrurile lui Alice, ce conținea doar cărți, și s-a întors din nou spre camionetă.

— Să fii cuminte! a îndemnat-o, dând doar din buze fără grai și făcându-i cu mâna.

Apoi a mai stat puțin în dreptul intrării, lângă căruciorul gol. După o clipă, l-a împins spre ușile automate și s-a făcut nevăzută.

Pe Alice a apucat-o amețeala, de parcă Brooke ar fi plecat luându-i cu ea toată vlaga din corp. S-a frecat la ochi ca să-și oprească lacrimile, fără nici un folos. Făcuse greșeala să creadă că lacrimile îi dispăruseră odată cu vocea, dar acum ele se porniseră șiroaie pe obraz de parcă ar fi curs dintr-un robinet stricat. June a rămas în dreptul ferestrei dinspre locul pasagerului cu brațele atârnându-i pe lângă corp, de parcă nu ar fi știut ce să facă cu ele. După câteva clipe, a deschis portiera și a îndesat bagajul lui Alice în spatele scaunului ei, închizând-o apoi cu grija. Pe urmă a dat ocol camionetei, s-a urcat la volan și a pornit motorul. Au rămas amândouă tăcute. Și câinele la fel.

— Atunci să mergem acasă, Alice, a spus June, băgând maşina în viteză. Avem ceva drum de făcut.

Au ieşit din parcare. De oboseală, lui Alice i se închideau ochii. O durea tot corpul. Harry a încercat de câteva ori să-i miroasă piciorul, dar ea l-a împins, întorcându-le spatele celor doi tovarăşi de drum, ţinându-şi pleoapele strânse ca să nu vadă lumea cea nouă în care intra.

Brooke a apăsat butonul de coborâre al liftului, scotocind în acelaşi timp prin geantă până a dat de pachetul de ţigări pentru situaţii de urgenţă. L-a apucat strâns în pumn. La semnalul sonor, Brooke a intrat în lift şi a lovit butonul pentru parcare cu mai multă forţă decât intenţiona. Din nou i-a venit în minte fericirea de pe chipul lui Alice când dăduse cu ochii de cutia aceea de cărţi; lumina care-i umpluse privirile a convins-o că meritase să o mintă în legătură cu persoana care i le trimisese. Alice era acum cu bunica ei. Brooke şi-a repetat în minte că de familie avea Alice cea mai mare nevoie.

În viaţa ei Brooke nu văzuse ceva asemănător cu ceea ce se întâmplase în gospodăria familiei Hart. Poliţia numise asta o furtună perfectă: fulger produs de caniculă, fără ploaie, un copil lăsat de izbelişte cu chibrituri la îndemână, o familie măcinată de violenţa unui bărbat asuprea soţiei şi a fiicei sale. Brooke a stat prin preajmă şi a auzit ce îi explica poliţistul lui June: Clem zvântase copila în bătaie în dormitor până o lăsase fără simţiri, apoi, dându-şi seama că izbucnise un incendiu, o târâse afară, după care se dusese înapoi să o salveze pe Agnes. Când au ajuns pompierii şi salvarea, Agnes nu a mai putut fi resuscitată, iar Clem a murit pe loc, sufocat de fum. În momentul acela June se schimbase la faţă într-atât încât Brooke a intervenit şi le-a sugerat să facă o pauză.

Cu un clinchet vesel, aproape greţos, liftul a ajuns în parcare. Brooke a tras în piept aerul proaspăt, abţinându-se cu greu să nu-şi aprindă ţigara. Biata femeie, biata Agnes! Avea doar douăzeci şi şase de ani şi era atât de terorizată de soţul

ei, încât lăsase prin testament custodia copiilor săi, din care unul nu avea să o cunoască niciodată. Brooke şi-a apăsat stomacul cu mâna, gândindu-se la copilaşul scos din trupul chinuit al lui Agnes, care îşi dăduse sufletul. A simţit că o năpădeşte un val de greaţă. Cum putea un bărbat să-i facă aşa ceva soţiei lui gravide, fiicei lui atât de mici, copilului său nenăscut? Ce o să se aleagă de Alice, care supravieţuise incendiului?

Imaginea lui Alice fără cunoştinţă, bătută şi sufocată de fum, a copleşit-o din nou. Şi-a azvârlit ţigările şi bricheta într-un coş de gunoi, s-a urcat în maşină şi a pornit, făcând să scrâşnească roţile pe cimentul parcării, dorind cu disperare să se îndepărteze cât mai mult de salonul gol al lui Alice.

Aerul amurgului de vară era greu şi îmbălsămat. Pe faleză, pinii erau înţesaţi de papagali care ţipau ameţiţi, intonându-şi cântecele de seară. Brooke a oprit maşina şi a lăsat în jos geamurile ca să respire mireasma grea de sare, ierburi de mare şi flori de plumeria. Când o chinuiau coşmarurile noapte de noapte, Alice pomenea fără încetare de flori, păsări Phoenix şi foc.

— Haide, a bombănit Brooke, mai lasă chestiile astea!

S-a şters la ochi, şi-a suflat nasul şi a răsucit cheia în contact. A pornit în goană cât mai departe de mare, a tăiat străzile goale din cartierul ei şi a intrat în forţă pe aleea din faţa locuinţei. Odată ajunsă în casă, Brooke s-a dus drept la telefon, a ridicat receptorul şi a început să formeze numărul de care îi fusese groază toată ziua. Cu greu a format ultima cifră a numărului de telefon al lui Sally, pe care o cunoştea de la vârsta de doisprezece ani.

Şi-a simţit sângele pulsând când telefonul a început să sune la celălalt capăt al firului.

...Iar lumina ei
Așterne peste sarea mării
Întinse lanuri, nesfârșite, de flori.

Sappho

6
Menta vărgată

Semnificaţie: **Dragoste neîmpărtăşită**

Prostanthera stratiflora / Australia Centrală

Creşte pe pante stâncoase sau pe teren pietros. Are frunze înguste şi tari, cu miros puternic de mentă. Floarea are formă de clopot cu dungi violet pe interior şi puncte galbene înspre partea de jos. Nu trebuie mâncată pentru că poate produce insomnie sau, uneori, vise foarte intense.

Drumul cu maşina a fost lung, sufocant şi plin de praf galben. Nici vorbă de mare sau de adiere de vânt. Aerul ce ieşea prin orificiile de pe bordul maşinii îi arunca în faţă aceeaşi căldură precum respiraţia gâfâită a lui Toby. Gândindu-se la Toby, la botul lui umed, la rânjetul lui ca de lup, s-a pornit să-şi sugă buza de jos, cu ochii aţintiţi pe fereastră la peisajul ciudat şi neobişnuit pentru ea. Nici vorbă de ierburi de mare argintii sau de ochiuri cu apă sărată, fără crabi-soldat sau maree pe care să le desluşească, fără coliere împletite din iarbă de mare, fără perdele fantomatice de virga rătăcite printre nori, care să prevestească furtuni în larg.

Pământul de pe marginea autostrăzii netede era secătuit, uscat ca o limbă crăpată. Totuşi, peisajul acesta ciudat deborda de viaţă, umplându-i auzul de zumzet, cu ţârâitul greierilor şi croncănitul puternic ca un hohot de râs al păsării Kookaburra[1]. Din loc în loc se mai ivea şi câte o pată de culoare – florile sălbatice ce creşteau la poalele vreunui arbore de cauciuc. Unii aveau trunchiurile albe ca zăpada din basme, alţii aveau o

1. Pasăre din genul Dacelo, specifică Australiei şi Noii Guineea.

culoare gălbuie lucioasă, de parcă ar fi fost acoperiţi cu un stat de vopsea încă umedă.

Alice şi-a strâns pleoapele. Mama. Fratele sau sora nenăscută încă. Grădina. Biroul ei. Toby. Tata. Şi-a frecat podul palmei de partea stângă a pieptului. Şi-a deschis ochii. Cu coada ochiului a surprins-o pe June întinzând o mână spre ea, dar, neştiind unde să o pună, a ţinut-o o vreme în aer, după care a aşezat-o din nou pe volan. Alice s-a prefăcut că nu a văzut-o. I s-a părut că era cea mai bună soluţie. S-a tras cât mai departe de June, răsucindu-se spre fereastră. A întins mâna în spatele scaunului şi a băgat-o în bagaj de unde a scos o carte, fără să-i pese că le primise de la June, gândindu-se mai degrabă că acum îi aparţineau ei. A scos prima carte pe care a atins-o şi a zâmbit când a văzut ce era. O adevărată mângâiere. A apucat-o cu ambele mâini, bucurându-se de forma ei solidă, cu margini drepte demne de încredere, de mirosul său de hârtie, de povestea ademenitoare, de coperta cartonată cu imaginea pe care o studiase ore în şir – a unei fete care avea acelaşi nume cu ea şi care se rătăcise pe un ciudat tărâm vrăjit, dar care reuşise totuşi să-şi găsească drumul înapoi spre casă.

June stătea cu ochii aţintiţi la drum şi cu ambele mâini pe volan, temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla dacă şi-ar fi aruncat privirile în lături sau şi-ar fi domolit strânsoarea. Nu-şi putea opri tremurul. Doar o duşcă din whisky-ul din sticluţa plată din buzunar ar fi reuşit să-l potolească. Dar nu avea curajul. Nu astăzi, cel puţin. Nu în prezenţa fetiţei din camionetă, care stătea atât de aproape, că ar fi putut să întindă mâna şi să o atingă. Alice. Nepoata ei pe care nu o mai văzuse până atunci. Observând-o cu coada ochiului, June a văzut că fata strângea o carte la piept de parcă doar aşa putea să-şi menţină bătăile inimii. Acceptase sugestia asistentei medicale de a-i spune lui Alice că acea cutie de cărţi îi fusese oferită de bunica ei. Se pare că fetei îi plăceau cărţile atât de mult, încât acesta era cel mai uşor mod de a stabili o legătură cu

ea. „Cel mai important lucru acum este ca Alice să fie ferită de orice şoc", spusese asistenta.

Uitându-se acum la Alice, se simţea prost fiindcă putuse să creadă că un neadevăr avea cum să ajute la rezolvarea acestei situaţii. Se mustra pentru lipsa de judecată. Ar fi fost mult mai bine să stea naibii de vorbă pe şleau cu fetiţa. „Bună, Alice, eu sunt June, bunica ta. Tatăl tău este – June a scuturat din cap – a fost fiul meu, pe care nu l-am mai văzut de mulţi, foarte mulţi ani. O să te iau acasă la mine, unde o să fii în siguranţă." June a clipit să-şi alunge lacrimile. Poate că ar fi fost de ajuns chiar mai puţine cuvinte. „Îmi pare rău, Alice. Ar fi trebuit să fiu o mamă mai bună. Îmi pare atât de rău."

Când poliţia locală îi bătuse la uşă, la Thornfield, June dăduse fuga în cămară să ia o duşcă zdravănă de whisky înainte de a deschide. I-a lăsat pe poliţişti înăuntru, crezând că au venit pentru vreuna dintre Flori. Dar ei şi-au scos pălăriile şi au anunţat-o că fiul său murise, împreună cu soţia lui, în urma unui incendiu izbucnit la ei acasă. În urma lor rămăseseră doi copii: un fiu nou-născut şi o fetiţă de nouă ani. Ambii nepoţi se aflau sub îngrijiri medicale, iar ea era înregistrată drept ruda cea mai apropiată. Şi se cuvenea să ştie că fiul ei, Clem, se făcea vinovat de molestarea gravă a soţiei şi fiicei lui. După ce au plecat, June abia s-a ţinut să nu vomite înainte de a ajunge la toaletă. Spaima cea mai mare în privinţa fiului ei – pe care şi-o înfrânase ani de-a rândul – devenise realitate.

Privind-o din nou cu coada ochiului pe Alice, a cuprins-o din nou greaţa. Fata semăna atât de mult cu Agnes! Păr rebel, gene bogate, buze pline şi ochi mari, plini de curiozitate şi dorinţe. Vulnerabilitatea amândurora era aşa de evidentă, de parcă ar fi fost un organ vital, ataşat de corp. Dar dacă Alice semăna la înfăţişare cu mama sa, să fi moştenit personalitatea tatălui ei? Să fi fost oare precum Clem? Nu-şi putea da seama. Tăcerea lui Alice era de-a dreptul tulburătoare. „Muţenia selectivă este frecventă la copiii trecuţi printr-o traumă puternică", o asigurase doctoriţa Harris. „De obicei nu este permanentă. Cu ajutor şi îndrumare corespunzătoare, Alice va

vorbi din nou când va fi pregătită. Până atunci nu o să putem şti cât de mult îşi aduce aminte."

June a apucat volanul cu putere, făcând brăţările să zornăie. Şi-a aruncat ochii spre ele. Cinci petale galbene montate în amulete de argint, atârnate fiecare de câte o brăţară de argint. Florile de liliac de vară aveau toate câte cinci petale neregulate. Pe partea de sus a fiecărei petale apărea câte un punct şi în centru aveau câte trei stamine, dintre care cea mai mare arăta ca o bărcuţă cu vâsle. June făcuse acele brăţări special pentru ziua aceasta. De fiecare dată când îi zornăiau la mână îşi repeta semnificaţia asemenea unei rugăciuni tainice: „O nouă şansă. O nouă şansă. O nouă şansă."

Alice tras aer în piept, tresărind în somn. Capul îi căzuse pe spate, într-o poziţie foarte incomodă. June se gândea să întindă o mână ca să-i schimbe poziţia, dar după o vreme Alice a tuşit şi s-a mişcat singură.

June s-a concentrat la drumul dinaintea ei. A apăsat mai tare pe accelerator. Spera că, indiferent prin ce fel de vise naviga copila, erau vise bune.

Soarele de amiază se revărsa în cabină. Alice a tresărit. O furase somnul; la coada ochilor i se adunaseră lacrimi uscate şi-n gât i se pusese un nod. Şi-a schimba poziţia şi s-a întins, iar Harry i-a lins mâna. Ea l-a lăsat; era prea obosită ca să-l respingă din nou. Maşina părăsise autostrada şi acum se hurduca zgomotos pe un drum de ţară. Îi apăruse o julitură rozalie pe genunchiul pe care şi-l lovise de mânerul portierei în timp ce camioneta sălta peste hârtoape şi gropi pline de praf. Alice tânjea după aerul sărat al mării.

June lăsase în jos geamul din dreptul ei şi stătea cu cotul ars de soare sprijinit pe portieră. Părul ei cărunt şi cârlionţat se vălurea uşor în vânt. Alice i-a privit atentă profilul. Nu semăna în nici un fel cu tatăl ei, dar i se părea totuşi atât de cunoscută. Când şi-a dat o buclă după ureche, brăţările de argint i-au zăngănit pe braţ. De fiecare atârna câte o micuţă

amuletă cu o petală galbenă uscată înăuntru. June i-a aruncat o privire şi atunci n-a mai putut să se prefacă adormită.

— Te-ai trezit!

Printre genele întredeschise, ca şi cum atunci s-ar fi deşteptat, Alice a zărit-o pe June zâmbind şi scuturându-şi brăţările.

— Îţi plac? Eu le-am făcut. Şi florile din ele sunt toate de la ferma mea.

Alice a întors capul să privească pe fereastră.

— Fiecare floare are o semnificaţie secretă. Atunci când port o combinaţie de flori e ca şi cum mi-aş dezvălui propriul cod secret pe care nimeni nu-l poate înţelege, decât dacă îmi cunoaşte limbajul. Astăzi am crezut că e bine să port doar o singură floare.

Pe obrazul lui Alice a tresărit un muşchi. June a schimbat viteza şi brăţările au răspuns cu un clinchet.

— Vrei să ştii ce înseamnă? O să-ţi spun secretul.

Alice nu i-a mai dat atenţie, uitându-se atentă pe geam la tufele uscate ca iasca de pe marginea drumului. A simţit cum i se întoarce stomacul pe dos când maşina a trecut peste un grătar de protecţie pentru animale. Ţârâitul greierilor i-a acoperit gândurile. June vorbea mai departe.

— Pot să te învăţ şi pe tine.

Alice i-a aruncat o privire supărată străinei de lângă ea. O vreme, June nu a mai scos nici un cuvânt. Alice şi-a închis ochii. Voia să fie lăsată în pace.

— Tocmai am trecut prin oraş, dar n-are importanţă. O să fie timp destul să-l vezi mai târziu.

June a apăsat pe pedale şi a schimbat viteza, camioneta a încetinit cu un huruit.

— Am ajuns.

Au părăsit drumul neasfaltat şi au intrat pe o alee mai îngustă şi mai netedă. Huruiala care umpluse camioneta cât timp se aflau pe drumul de pământ s-a prefăcut brusc într-un zumzet. Aerul s-a schimbat, devenind mai dulce şi mai reavăn. De o parte şi de alta a camionetei au apărut tufe de grevillea pline de flori. Fluturi monarh zburau şovăitori – fâl, fâl, vâj –

pe deasupra tufelor de bumbac. Alice s-a îndreptat de spate fără voia ei. Zumzăit de albine răzbătea dintr-un pâlc de stupi albi aşezaţi lângă nişte arbori de cauciuc argintiu-verzui ce duceau către cea mai mare casă pe care o văzuse Alice vreodată. O casă pe care o mai văzuse şi altă dată.

Casa părea mult mai plină de viaţă decât în vechea fotografie pe care o găsise în şopronul tatei, ascunsă împreună cu o buclă de păr negru-albăstrui, legată cu o panglică decolorată. Alice s-a uitat la părul lui June. Deşi încărunţit acum, ar fi putut fi cândva închis la culoare.

Ajunse la capătul aleii, June a întors camioneta şi a parcat-o lângă un garaj năpădit de o viţă bătrână. Harry stătea drept, lovind-o cu coada în coaste pe Alice, în ritm cu bătăile inimii ei. Copacii răsunau de ciripit de păsări Când se afla acasă la ea, acesta era momentul zilei care-i plăcea cel mai mult lui Alice, când totul devenea albăstrui datorită apropierii amurgului, iar aerul se îngreuna de mirosurile purtate de maree. Aici era altfel. Mai uscat şi mai cald. Nici urmă de mare. Nici pelicani în zbor, nici ciori australiene. Alice şi-a înfipt degetele în coapse ca să se liniştească. Un fluture monarh s-a lovit de geamul din dreptul ei. A rămas o clipă zburând pe loc, de parcă ar fi ascultat toate lucrurile pe care fata nu le putea rosti, după care a zburat mai departe.

— Bine ai venit, Alice!

June sărise din camionetă şi se afla în capul unor scări de lemn care duceau la o verandă. I-a întins o mână.

Alice încă stătea în camionetă. Harry rămăsese lângă ea şi degetele ei şi-au făcut drum printre urechile lui şi l-au scărpinat în locul unde îi plăcea atât de mult lui Toby. El a mârâit apreciativ. Nimeni altcineva nu venise să o ia de la spital. Nimeni, în afară de June – o străină căreia îi fusese dată ca un câine pierdut. Zâmbetul lui June începea să se ofilească. Alice a închis ochii. Era obosită, atât de obosită că simţea că ar fi putut să se culce şi să nu se mai scoale timp de o sută de ani. Aşa că a căzut la învoială cu sine însăşi: avea să intre doar ca să se ducă la culcare.

Ferindu-se să o privească pe June, Alice s-a dat jos din cabină împreună cu Harry. A tras adânc aer în piept, şi-a

îndreptat umerii şi a pornit-o în sus pe scări târşindu-şi picioarele.

Casa era împrejmuită pe toate părţile de o terasă de lemn plină de lămpi de petrol. Tot felul de păsări şi greieri cântau coborâşul soarelui spre apus. Vântul adia printre copaci stârnind mireasma răcoroasă a eucalipţilor. Alice a străbătut terasa în urma lui June, oprindu-se când a ajuns la uşa de la intrare. Cadrul cu plasa de insecte s-a deschis şi s-a închis, dar Alice nu a intrat. Harry a rămas lângă ea.

— Alice? a strigat-o June, întorcându-se în dreptul plasei. Ţi-am pregătit o cameră. Ştiu că nu e ca aceea cu care eşti obişnuită, dar e un loc pe care ţi-l poţi aranja după cum îţi place, a spus ea, împingând uşor plasa de insecte.

Lui Alice a început să-i curgă nasul. L-a şters cu dosul palmei.

— Haide, vino înăuntru, spală-te pe faţă şi întinde-te. Am să-ţi aduc ceva de mâncare.

Lui Alice îi plutea totul pe dinaintea ochilor.

— Vrei un prosop fierbinte să te ştergi pe faţă? Baia e chiar aici, la capătul culoarului.

June a ieşit după ea.

Prea obosită ca să se împotrivească, Alice s-a lăsat condusă înăuntru. Şi-a plecat capul asemenea unei flori ofilite. Harry mergea la pas cu ele.

Dimensiunea casei a lăsat-o pe Alice cu gura căscată. Holul lung, de culoarea sidefului din cochilii, era luminat de lămpi de diferite dimensiuni care aruncau lumini blânde. Au străbătut culoarul imens, şi în fiecare cotlon se găseau ghivece cu flori. Rafturile erau pline de cărţi, printre care se aflau borcane de sticlă cu pietre albe, vaze cu pene şi buchete de flori uscate. Alice ar fi vrut să le atingă pe toate.

June a condus-o într-o baie mare, pardosită cu lespezi albe şi lemn. A dat drumul la apă caldă în chiuvetă. Deschizând un dulăpior cu uşi de oglindă, a scos o sticluţă maronie, i-a deşurubat capacul şi a picurat câţiva stropi din ea. Din apă s-a ridicat o mireasmă liniştitoare şi caldă. Lui Alice i se închideau ochii. June a înmuiat un prosopel în chiuvetă şi i l-a întins fetei, care şi l-a întins pe faţă, respirându-i adânc parfumul.

Fierbinţeala i-a mai domolit durerea din fundul ochilor. Când a terminat să-şi şteargă faţa, a văzut că June nu se clintise de lângă ea.

— N-o să te părăsesc. N-o să plec nicăieri, i-a şoptit June.

~ ~

După ce au ieşit din baie, Alice şi Harry au urmat-o pe June pe o scară răsucită, luminată de lămpi, la capătul căreia se afla o uşiţă. Alice s-a oprit când June a deschis uşa, apoi a păşit înăuntru după ea. Când June a răsucit comutatorul, lumina puternică i-a tăiat respiraţia lui Alice şi a făcut-o să-şi acopere ochii. June a stins-o imediat.

— Haide, să te ajut, s-a oferit ea.

Alice s-a încordat când June i-a pus o mână pe umăr în timp ce străbăteau încăperea. S-a îndepărtat în fugă de ea şi s-a urcat iute în patul moale, trăgându-şi aşternutul peste cap. Cearceaful i-a atins pielea ca un fulg. A aşteptat să o audă pe June plecând. Dar a simţit, în schimb, greutatea bunicii care se aşeza pe marginea patului.

— O să o luăm încetişor, pas cu pas, Alice, a spus ea calmă. Vrei?

Alice s-a răsucit în pat, dorindu-şi în sinea ei ca June să plece cât mai repede. După o vreme a simţit-o cum se ridică şi uşa s-a închis încetişor în urma ei. A respirat uşurată. Ultimul lucru pe care l-a auzit înainte de a adormi a fost mersul lui Harry care dădea târcoale până când s-a lăsat şi el cu zgomot pe podeaua de la picioarele patului ei.

~ ~

Jos, în hol, June s-a sprijinit cu o mână de perete ca să-şi regăsească echilibrul. Nu băuse nimic toată ziua.

— A venit?

June a tresărit auzind vocea lui Twig în spatele ei. Nu s-a întors. Doar a încuviinţat din cap.

— E bine?

— Nu ştiu, a răspuns ea.

Ţârâitul greierilor a umplut tăcerea care a urmat.

— June!

A rămas pe loc, sprijinită cu mâna de perete.

— Merită tot atât ca oricare dintre Flori. Precum bine ştii, i-a spus Twig pe un ton aspru şi hotărât. Din partea ta. Dintr-a noastră. De la locul ăsta. Ea e toată familia ta.

— Ea e a lui, a replicat June. Ea e a lui şi eu nu vreau să-mi pese.

— Succes atunci! a spus Twig cu vocea înmuiată. Ce ai, tremuri? a întrebat-o ea după o pauză.

June a încuviinţat din cap.

— Nu ţi-e bine?

— Au fost nişte zile...

June şi-a apucat cu degetele rădăcina nasului. Simţea ce avea să urmeze.

— Şi bebeluşul?

June a oftat adânc.

— Chiar nu l-ai adus acasă? a răsunat vocea tremurândă a lui Twig.

— Nu acum, te rog, Twig. Haide să vorbim despre asta mâine!

June s-a întors, dar a văzut holul gol şi a auzit cum se închide uşa cu plasă de insecte. A lăsat-o în pace. Ştia mai bine ca oricine că uneori cuvintele pot face mai mult rău decât bine.

A pornit-o prin casă să stingă luminile. Gândindu-se mai bine, s-a întors şi a aprins din nou una dintre lămpi, pentru cazul în care fetiţa s-ar trezi peste noapte. June s-a oprit în dreptul uşii închise a lui Candy, dar nu răzbătea nici o lumină pe sub prag. Poate că se afla peste câmp, în dormitorul Florilor. În casă s-a răspândit miros de tutun de pipă. Twig fuma pe terasă. June a întins mâna pe fereastră şi a rupt o floare din tufa de calistemon. A luat-o înapoi pe coridor şi a vârât-o în gaura cheii de la uşa lui Twig. *Acceptare.*

De îndată ce s-a aflat în intimitatea dormitorului ei, a aprins o lampă şi s-a aruncat pe pat. Şi-a pus un braţ peste ochi,

prefăcându-se încă o vreme că nu simţea forţa tot mai mare a sticlei din buzunar.

După ce, la optsprezece ani, Clem a aflat că June îl scosese din testament, a luat-o pe Agnes şi a plecat furios de la Thornfield. De atunci, June primise doar o singură dată o veste de la el. Cu nouă ani în urmă, când June bănuia acum că se născuse Alice, la Thornfield sosise un pachet adresat lui June, cu o etichetă scrisă de Clem. Şi atunci făcuse exact ceea ce făcea acum, se retrăsese în dormitorul ei cu o sticlă de whisky.

June s-a ridicat în capul oaselor, a scos sticla plată din buzunar, i-a deşurubat capacul şi a tras o duşcă zdravănă. Şi a băut până când alcoolul i-a domolit tremurul membrelor şi i-a risipit tensiunea din ceafă. Când mâinile nu i-au mai tremurat, June le-a vârât sub pat de unde a scos un pachet ponosit de atâta folosinţă. A ridicat capacul cutiei şi a scos cu băgare de seamă sculptura de lemn ţinând-o în căuşul palmelor. Un nou-născut – cu aceeaşi gură ca un muguraş şi aceiaşi ochi mari ca ai copilei adormite din camera de sus – aşezat pe un culcuş de frunze ţepoase şi flori în formă de clopoţei. Fiecare petală avea dungi şi câte un punct galben la bază.

— Dragoste neîmpărtăşită, a murmurat ea printre lacrimi.

7
Clopoțeii galbeni

Semnificație: **Bun venit străinului**

Geleznowia verrucosa / Australia de vest

O mică tufă cu flori frumoase, galbene. Iubește soarele, rezistă la secetă și are nevoie de un sol uscat cu apă. Preferă și puțină umbră, dar lumina soarelui îi este necesară în cea mai mare parte a zilei. Este folosită cu succes în aranjamente florale, deși se găsește cu greu, din pricină că înmulțirea prin germinarea semințelor este dificilă.

Când s-a crăpat de ziuă, June s-a ridicat din pat, și-a vârât picioarele în cizme și a ieșit pe tăcute prin ușa din spate. Nu dormise bine, nici măcar după ce golise sticla de whisky. Adevărul era că nu mai dormea bine de zeci de ani. Mai ales de când plecase Clem. Și-a lăsat capul în piept. Și-a privit intens ciobiturile și zgârieturile de pe cizme. Noaptea trecută nu-și făcuse nici un serviciu păstrând pe noptieră sculptura pruncului așezat pe frunzele de mentă. Căutase un mod de ispășire, iar insomnia a fost soluția nimerită.

În timp ce se lumina cerul, June a luat-o pe după casă spre șopron, de unde și-a luat un coș și foarfeca de grădinărit, după care a pornit-o peste câmpuri, spre serele de flori australiene. Aerul era plin de zumzet de albine și din când în când răsuna țăcănitul ciocănitoarei.

În seră, aerul era greu și umed. June a început să respire mai ușor. S-a dus până în spate, unde clopoțeii galbeni înfloriseră deja, și și-a scos foarfeca din buzunarul șorțului.

Thornfield fusese întotdeauna un loc prielnic atât florilor, cât și femeilor. Toate femeile care veneau la Thornfield aveau

norocul să poată trece peste întâmplările care le zdrobiseră în viaţă. După plecarea lui Clem, June îşi pusese tot sufletul să facă din Thornfield un loc prosper, frumos, paşnic şi primitor. Doar aşa putea să îşi ţină promisiunea de a nu lăsa pe mâinile fiului ei cel nestatornic florile – viaţa întreagă a generaţiilor de femei dinaintea sa.

Prima Floare care venise a fost Twig, o adevărată epavă după ce autorităţile îi luaseră copiii. „Oricine are nevoie de un loc şi de un suflet de care să se lege", îi spusese June în prima seară petrecută la Thornfield. Şi Twig a rămas neclintită lângă ea prin toate întâmplările pe care viaţa i le-a pus în cale de atunci încolo. Aşa cum făcuse cu o noapte în urmă, reamintindu-i lui June că fetiţa ciudată şi tăcută adormită în turnul cu clopot merita să fie tratată la fel ca oricare dintre femeile care lucrau pe câmpurile de flori ale lui June. Chiar dacă era fiica lui Clem.

June ştia că Twig avea dreptate. Dar simţea că se sufocă de frică. Erau unele lucruri pe care nu le putea dezgropa. Lucruri pe care prefera să le lase acolo, să putrezească. Numai la gândul de a-i vorbi lui Alice despre tatăl ei simţea că i se usucă gâtul, de parcă doar la ameninţarea că ar fi rostite, cuvintele s-ar fi putut preface în pulbere.

Lui June îi era complet străin acest fel de a se purta cu Alice precum cu un ou, de a se simţi vulnerabilă sau poate de a distruge şi această nouă şansă. Era obişnuită să aibă totul sub control. Ea era cea care planta seminţele, iar ele înfloreau atunci când ştia că trebuie şi se aştepta să o facă. Viaţa ei era împărţită în cicluri de semănat, crescut, cules şi se bizuia pe ritmul şi rânduiala aceasta. Gândul de a lua acum un copil în grijă – când ritmul vieţii sale se domolea şi se gândea să se retragă – o tulbura profund. Dar când a dat cu ochii de nepoata ei zăcând în patul de spital şi arătând atât de pierită, şi-a dus mâna la piept ca să-şi mai potolească durerea, dându-şi seama cât de mult ar mai fi avut încă de pierdut.

Pe măsură ce puterea soarelui se înteţea, June rătăcea printre florile autohtone, tăindu-le pe cele înflorite. Poate că nu

ştia cum şi când să înceapă să-i vorbească fetiţei, dar putea face altceva, la fel de bine. Să o înveţe să comunice cu ajutorul florilor.

Alice s-a trezit înecându-se. În cap îi răsunau trosnetul şi şuieratul oribil al focului. Şi-a şters sudoarea rece de pe faţă şi a încercat să se ridice. Avea pantalonaşii uzi, aşternuturile leoarcă i se înfăşuraseră printre picioare, răsucite ca nişte vietăţi. Dând tare din picioare, s-a luptat să le dea la o parte şi să se ridice pe marginea patului. Fierbinţeala din visele ei începuse să se mai domolească. Pielea i se răcorise. Lângă ea, lătra Toby. Alice a scuturat din cap. Nu era Toby. El nu era acolo. Mama ei nu avea să vină. Vocea mamei n-avea să-i mai spună nici o poveste. Tatăl ei nu era mistuit de flăcări. El nu avea să fie altceva decât ceea ce era. N-avea să-l cunoască niciodată pe frăţiorul ei. N-avea să se mai ducă acasă.

Alice a renunţat să-şi mai şteargă lacrimile şi le-a lăsat să curgă în voie. Simţea că era pârjolită pe dinăuntru, aşa cum era şi iarba de mare în visele sale.

Încetul cu încetul a început să-şi dea seama că nu era singură în încăpere. S-a întors şi a dat cu ochii de Harry, aşezat cuminte la picioarele patului, privind-o intens. Ca şi cum i-ar fi zâmbit. Apoi s-a îndreptat spre ea, înălţimea lui făcând-o să se gândească mai degrabă la un căluţ decât la un câine. Cum spusese June că se numea rasa din care făcea parte? Bull şi mai cum? Harry şi-a lăsat capul în poala sa. Fruntea îi zvâcnea aşteptând. Alice şovăia, dar nu îi era teamă de el. A ridicat mâna şi l-a mângâiat pe cap. El a suspinat. Când l-a scărpinat între urechi, câinele s-a ridicat în picioare şi a mârâit de plăcere. Şi a rămas lângă ea, cu coada măturând încet podeaua într-o mişcare arcuită.

Sosirea ei în seara ce trecuse era departe de-acum, ca şi cum s-ar fi găsit la un capăt al unui tunel lung şi întunecat, iar ea s-ar fi aflat la celălalt capăt. Clinchetul brăţărilor lui June. Propria piele plină de praf galben.

Harry s-a ridicat şi a lătrat tare. Alice îşi ţinea capul în jos, cu umerii aduşi în faţă. Harry a lătrat din nou. Ea l-a săgetat cu privirea. Din nou un alt lătrat. Şi mai tare, de data aceasta. Nu se putea abţine să nu plângă, dar până la urmă lacrimile s-au domolit de la sine. Harry a dat din coadă. Deşi el auzea foarte bine, Alice i-a arătat degetul cel mare clătinându-l în dreapta şi-n stânga. Câinele a ridicat capul, privind-o atent. S-a apropiat apoi şi i-a lins încheietura mâinii. Alice l-a mângâiat, căscând îndelung în timp ce privea în jur fără prea mare interes.

Încăperea avea formă hexagonală. Doi pereţi erau acoperiţi cu rafturi înţesate cu o mulţime de cărţi. Alţi trei pereţi aveau ferestre de sus până jos, acoperite de perdele subţiri. În faţa uneia dintre ele se afla un birou bogat sculptat, cu un scaun la fel de ornamentat, tras la o parte de parcă te-ar fi îmbiat să te aşezi. S-a întors ca să vadă şi ultimul perete din spatele său. Patul se desprindea din el asemenea unei pagini deschise dintr-o carte uriaşă. Camera fusese aranjată cu foarte multă grijă. Cine să fi făcut asta pentru ea? June, bunica pe care Alice nu ştiuse că o are?

Alice şi-a lăsat picioarele pe podea şi s-a ridicat. Harry a dat un ocol gâfâind, gata de acţiune. Capul i se învârtea atât de tare că s-a împleticit. A închis ochii aşteptând să-i treacă ameţeala. Harry a sprijinit-o. Când s-a liniştit, s-a dus la birou şi s-a aşezat pe scaunul care părea a fi fost făcut pe măsura ei. Alice şi-a trecut degetele peste suprafaţa biroului. Lemnul era neted, de culoare deschisă, iar marginile aveau sculptate sori şi luni unite între ele de aripi de fluture şi de flori în formă se stele. Şi-a trecut degetele peste aceste sculpturi. I se părea ceva cunoscut, dar nu-şi dădea seama de ce. Pe masă se aflau o călimară şi borcănele cu pixuri, creioane colorate, tuburi de culori şi pensule. Câteva caiete stăteau frumos aranjate într-un teanc. Alice şi-a trecut degetele printre creioanele de toate culorile imaginabile. Într-un alt vas a descoperit un stilou. I-a scos capacul şi a tras o linie subţire, neagră pe dosul palmei, bucurându-se de strălucirea cernelii umede. A răsfoit caietele, paginile goale parcă o atrăgeau.

— Aici a fost cândva un turn cu clopot.

Alice a tresărit.

— Scuze, nu am vrut să te sperii.

Harry a scheunat văzând-o pe June, care stătea țeapănă în pragul ușii cu o farfurie cu pâine prăjită unsă cu unt și cu miere și un pahar cu lapte. Încăperea s-a umplut de mireasmă dulceagă de unt. Alice nu mai mâncase nimic din ziua precedentă, când luase câteva înghițituri dintr-un sendviș cu Vegemite cumpărat de la o benzinărie. June a intrat în cameră și a pus farfuria și paharul pe birou. Mâinile îi tremurau. În păr avea o petală galbenă.

— De mult, când Thornfield era fermă de vaci, aceasta era una dintre cele mai importante încăperi din toată casa. Clopotul de aici se auzea peste tot la începutul și sfârșitul zilei de lucru și la orele de masă. Nu mai e de mult aici, dar când bate vântul dintr-o anume direcție, mie mi se pare că-l aud sunând, a urmat June foindu-se și aranjând farfuria pe masă. Mereu mi s-a părut că atunci când te afli aici, sus, e ca și cum ai fi într-o cutie muzicală.

June a privit în jur adulmecând aerul. S-a dus la fereastră și a tras perdelele.

— Uite, așa se deschide.

A arătat zăvorul care deschidea partea de sus a fiecărei ferestre.

Lui Alice îi ardeau obrajii. Nici nu s-a putut uita când June s-a apropiat de pat. Cu coada ochiului a zărit-o cum strânge așternuturile, luându-le fără nici comentariu și îndreptându-se spre ușă.

— Mă găsești jos după ce termini de mâncat. Ar fi o idee bună să faci și un duș. Să-ți aduc și niște haine curate. Și niște cearceafuri.

A clătinat ușor din cap. Privirile îi erau tot îndepărtate.

Alice a tras adânc aer în piept. Nu fusese pedepsită pentru că udase patul.

De îndată ce nu s-au mai auzit pașii lui June, Alice s-a năpustit la farfurie. Cu ochii închiși, mesteca savurând dulceața unsuroasă. Apoi a deschis un ochi. Harry se ridicase,

privind-o intens. După o clipă de gândire, a rupt o bucată de pâine prăjită, destul de mare, cu unt din belşug pe ea, şi i-a întins-o. În semn de armistiţiu. Harry a apucat delicat pâinea din degetele ei, plescăind din fălci. Şi aşa, împreună, au terminat toată pâinea şi paharul de lapte.

Apoi atenţia i-a fost atrasă de o mireasmă dulceagă. S-a apropiat curioasă de fereastra pe care June o deschisese şi şi-a lipit obrazul de geam, cu degetele răsfirate. De acolo, de sus, vedea întreaga panoramă a fermei. De la o fereastră se zărea aleea prăfuită de la treptele terasei până la arborii de cauciuc. Alice a dat fuga la fereastra următoare. De-a lungul casei se afla un hambar mare de lemn, acoperit cu tablă ondulată ruginită. Pe unul dintre pereţi se căţăra o viţă groasă. O potecă mergea de la el spre casă. La ultima fereastră, lui Alice i-a sărit inima din piept. În spatele casei şi al şopronului se întindeau cât vedeai cu ochii şiruri nenumărate de tufe şi de flori. Era înconjurată de o mare de flori.

Alice a tras zăvoarele de la toate ferestrele. Aerul înmiresmat care a dat năvală înăuntru era mai puternic decât mirosul mării şi mai înţepător decât trestia de zahăr incendiată. A încercat să identifice parfumurile. Pământ reavăn. Benzină. Frunze de eucalipt. Bălegar umed. Şi parfumul inconfundabil al trandafirilor. Dar ceea ce nu avea să uite niciodată a fost momentul următor, când a dat prima dată cu ochii de Flori.

Aşa cum erau îmbrăcate, cu cămăşile şi pantalonii lor grosolani de bumbac, încălţate cu cizme butucănoase de lucru, asemenea tatălui ei, puteau uşor fi confundate cu nişte bărbaţi. Purtau pălării cu boruri largi şi în mâini aveau mănuşi. Ieşeau din şopron aliniate în formaţie de V, ducând găleţi, foarfeci, saci de îngrăşăminte, greble, sape şi stropitoare şi se răspândeau apoi printre flori. Unele tăiau flori şi le puneau în căldări pe care le aduceau înapoi în şopron, după care ieşeau înapoi cu găleţile goale, pregătite să le umple din nou. Altele împingeau roabe cu pământ printre straturi, oprindu-se din loc în loc să toarne pământ pe straturi. Cele mai multe udau unele secţiuni ale câmpului, cercetând frunzele şi lujerii de flori. Din când în când se auzeau râsete, asemenea clinche-

tului de clopoţel. Alice le-a numărat cu degetul. Erau douăsprezece în total. Apoi le-a auzit cântând.

Mai încolo, lângă nişte sere, stătea o femeie singură, alegând bulbi şi pachete cu seminţe. Când s-a oprit ca să-şi dea jos pălăria şi să-şi aşeze părul, Alice a tras uimită aer în piept văzându-i părul albastru deschis care-i cădea pe spate. Ea şi l-a strâns la loc şi l-a vârât sub pălărie, continuând să cânte.

Lipită de geam, Alice a privit-o cu mare atenţie. Cu femeia cu păr albastru erau în total treisprezece.

Alice a rămas în camera ei toată dimineaţa, urmărindu-le cum munceau. Udau, îngrijeau, plantau şi tăiau florile. Găleţile cu flori viu colorate păreau chiar mai înalte decât femeile care le cărau de pe câmp la şopron.

Şi mama ei putea să fi fost una dintre ele, una dintre acele femei ale căror feţe erau umbrite de pălăriile mari şi ale căror trupuri erau ocrotite de hainele grosolane de lucru. Alice parcă îi vedea profilul mamei, cu pălăria trasă mult pe frunte, cu încheieturile mâinii prinse în braţări de noroi când se întindea după vreun boboc de floare. Cât timp ea se afla acolo, sus, în camera ei, asta părea să fie adevărat.

Harry zgâria la uşă, schelălăind. Şi Toby făcea la fel când avea nevoie afară. Alice a încercat să nu-l ia în seamă. Nu voia decât să rămână la fereastră toată ziua. Dar când a început să zgârie uşa cu amândouă labele s-a temut că ar putea veni cineva. Şi chiar nu voia să-l lase să facă pe jos. Alice a deschis uşa şi Harry a rupt-o la fugă pe scări, lătrând. L-a văzut pe fereastră cum a dat buzna afară, fugind de la o femeie la alta, amuşinând. Ele îl mângâiau drăgăstos pe spate. Deci nu trebuia să-şi facă nevoile. Trădătorul!

Alice a numărat din nou femeile. Acum erau nouă care lucrau afară. A căutat-o din priviri pe cea cu părul albastru, dar nu a putut să o deosebească de celelalte, aşa că s-a lăsat păgubaşă şi a plecat din dreptul ferestrei. S-a aşezat pe pat. Soarele se ridicase pe boltă şi se făcuse cald în cameră. Ce

grozav trebuie să fi fost jos, să alergi printre şirurile de flori. Simţea că o furnicau tălpile. A bătut darabana cu degetele pe coapse.

Un lătrat scurt în dreptul uşii i-a întrerupt gândurile. Harry a intrat agale, îndreptându-se spre ea, şi i-a lins mâna. Deşi Alice nu l-a băgat în seamă, el a rămas lângă ea, privind-o intens. Nu mai gâfâia. Nu mai dădea din coadă. Doar o aţintea cu privirea. După o vreme, Alice a clătinat din cap. Harry s-a ridicat şi a lătrat. I-a făcut semn cu mâna, încercând să-l facă să tacă, dar el nu s-a oprit. Când ea s-a ridicat în picioare, Harry a tăcut în fine. S-a dus la uşă şi a aşteptat. Alice a pornit după el. Câinele a luat-o în jos pe scări. S-a oprit la prima treaptă de sus, şovăind. Lătratul lui repetat s-a auzit din josul scării spiralate. Pufnind, Alice a pornit-o pe scări.

Coridorul de jos era pustiu. La un capăt a văzut baia unde se spălase pe faţă împreună cu June. A intrat înăuntru în vârful picioarelor şi s-a oprit brusc. Pe un raft din faţa ei, lângă prosoapele curate, se afla un teanc de haine noi. Chiloţi, o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă de lucru exact ca acelea pe care le purtau femeile de afară. Şi o pereche de cizme de un albastru-deschis. Alice a mângâiat uşor cu degetele pielea lăcuită. Nu avusese niciodată nişte încălţări aşa de frumoase. A ridicat bluza în dreptul ei. Era măsura potrivită. Şi-a afundat faţa în ea, inspirându-i mirosul curat de bumbac. A închis grăbită uşa băii, a dat drumul la duş şi şi-a scos hainele vechi de pe ea.

Revenită înapoi în hol, Alice şi-a trecut degetele prin părul ud, străbătută de senzaţia plăcută şi uşoară dată de hainele noi, de plăcerea de a fi atât de curată; apa de la duş se înnegrise de praful de pe ea. Pielea încă îi mai mirosea a săpun. A privit în toate părţile, nu era nimeni în jur. Stânjenită, neştiind ce să facă mai departe, Alice era gata să fugă din nou sus, când i-a atras atenţia zgomot de tacâmuri şi farfurii şi voci de femei. A pornit lipită de perete după sunetul vocilor şi al câte unui râset ascuţit. La capătul coridorului, care se întindea de-a lungul casei, o uşă cu plasă de insecte dădea pe o terasă mare. Ascunsă în umbra coridorului, Alice a privit prin plasă.

În jurul a patru mese mari de pe terasă stăteau grupuri de femei. Unele erau cu spatele la Alice şi nu le putea vedea chipurile. Dar altele stăteau cu faţa spre ea. Erau femei de toate vârstele. Una avea pe gât un tatuaj delicat cu mierle albastre. Alta purta nişte ochelari cu rame negre fascinante. Alta avea nişte pene pestriţe înfipte în păr. Alta avea buzele date cu roşu aprins, deşi era murdară şi asudată toată.

Mesele erau acoperite cu feţe de masă albe şi erau încărcate de vase cu salată verde, carafe aburite cu apă cu gheaţă şi cu felii de lămâi şi limete, platouri cu legume coapte pe grătar, tăvi adânci cu budinci şi plăcinte, farfurii cu bucăţi de avocado şi boluri mici cu căpşuni. Dintre două scaune se ivea coada lui Harry care pendula încoace şi încolo. Alice s-a tras mai aproape. În mijlocul fiecărei mese se afla câte o vază plină cu flori. Cât i-ar fi plăcut mamei ei să le vadă!

— Aici erai!

Alice a tresărit, speriată.

— Hainele astea noi arată bine, a spus June din spatele ei.

Neştiind încotro să se uite, Alice şi-a oprit privirile pe cizmele albastre.

— Alice... a început June, întinzând mâna ca şi cum ar fi vrut să-i atingă obrazul.

Când Alice s-a ferit, June şi-a retras iute mâna, făcând să-i zornăie brăţările.

De pe terasă s-au auzit râsete.

— Ei, a exclamat June uitându-se prin uşa de plasă. Hai să mâncăm ceva de prânz. Florile abia aşteaptă să te cunoască.

8
Crinul de vanilie

Semnificaţie: **Mesager al dragostei**

Sowerbaea juncea / Australia de est

Plantă perenă cu rădăcini comestibile, creşte în pădurile de eucalipt, în crânguri, pe terenuri necultivate, pajişti subalpine. Frunzele ascuţite au miros de vanilie. Florile variază de la roz-liliachiu până la alb, au petalele subţiri, cu un parfum dulce de vanilie. Creşte din nou după incendii de vegetaţie.

June a deschis larg uşa de plasă. S-a lăsat tăcerea peste femeile aşezate pe scaune. Ea s-a întors şi i-a făcut semn lui Alice să o urmeze.

— Ascultaţi-mă toate! Ea este Alice. Alice, ele sunt Florile.

Urările lor de bun venit rostite încetişor o înfiorau. Alice şi-a ciupit pielea încheieturii mâinilor, străduindu-se să nu ia în seamă senzaţia stânjenitoare din stomac.

— Alice este… a început June, făcând apoi o pauză, nepoata mea.

Dinspre Flori s-au auzit ovaţii. June a tăcut o clipă.

— A venit să stea cu noi la Thornfield.

Alice era curioasă să ştie dacă femeia cu păr albastru se afla printre ele, dar asta nu îi dădea suficient curaj să le privească direct. Nici una nu a mai vorbit. Harry s-a strecurat pe lângă ea şi i s-a aşezat pe laba piciorului, sprijinindu-se de ea. L-a mângâiat plină de recunoştinţă.

— OK, a rupt tăcerea June. Haideţi atunci să mâncăm. Ba nu, staţi aşa! a urma e, privindu-le atentă. Twig, unde e Candy?

— Termină treaba. A zis să mâncăm fără ea.

Alice a întors capul după voce până a dat cu ochii de o femeie mlădioasă ca o trestie, cu o aură de păr închis la culoare şi o faţă luminoasă, deschisă. I-a zâmbit lui Alice în aşa fel că şi-a simţit pielea încinsă de parcă ar fi stat în soare.

— Mulţumesc, Twig, a spus June, înclinând din cap. Alice, ea este Twig. Are grijă de Flori şi se ocupă de ferma Thornfield.

Twig a zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna. Alice a încercat să zâmbească şi ea. June a continuat să le prezinte pe celelalte Flori din jurul mesei. Sophie purta ochelarii aceia spectaculoşi. Amy era cea cu pene în păr. Robin era dată cu rujul aprins. Şi Myf era cea cu mierlele tatuate pe gât; când a zâmbit înclinând capul spre Alice, aripile păsărilor s-au mişcat. Numele celorlalte Flori i-au răsunat în urechi. Pe unele – Vlinder, Tanmay, Olga – nu le mai auzise până atunci. Restul – Francene, Rosella, Lauren, Carolina, Boo – le găsise în poveşti. Boo era cea mai bătrână persoană pe care o văzuse vreodată: avea pielea pergamentoasă, încreţită şi cutată de parcă ar fi fost o pagină vie dintr-o carte.

De îndată ce a terminat cu prezentările, June i-a arătat lui Alice unde să se aşeze. În jurul farfuriei sale se afla o cunună de flori galbene, fiecare floare având forma unei coroniţe.

— Clopoţei galbeni ca să întâmpini un străin, a spus June pe un ton sever, aşezându-se lângă Alice.

Nu-şi putea opri tremurul mâinilor. Alice şi-a tras picioarele sub scaun.

— Haideţi, Florilor, să mâncăm, a spus June fluturând braţul în clinchetul brăţărilor.

La ordinul ei, terasa a căpătat viaţă. Castroanele cu mâncare erau trecute din mână în mână, paharele erau ciocnite într-o uşurare aurită de gheaţă. Zăngănitul şi pocniturile lingurilor băgate în sosuri, al cleştilor cu care apucau feliile de vinete se îmbina din când în când cu lătratul entuziasmat al lui Harry. Glasurile femeilor se înteţeau sau se domoleau printre înghiţituri. Alice îşi imagina un stol de pescăruşi care ţipau deasupra unei grămezi de crabi pe nisipul ud. Rămăsese cu capul lăsat, fără să-şi dea seama că June vorbea cu ea, în timp ce-i

punea pe farfurie câte puţin din fiecare platou. Era prea preocupată de cununiţa de clopoţei galbeni ca să-i mai pese de mâncare. Clopoţei galbeni ca să întâmpini un străin. June era bunica şi tutorele ei, dar era o străină. Alice s-a înfiorat, în ciuda căldurii. Când s-a asigurat că nu o vede nimeni, a smuls din cununiţă câţiva clopoţei galbeni şi i-a vârât în buzunar.

A început să le cerceteze pe femeile din jurul meselor. Unele aveau ochi trişti care li se umezeau când zâmbeau. Altele aveau părul înspicat cu fire argintii, ca şi June. Când îi surprindeau privirea, toate îi făceau cu mâna de parcă le-ar fi umplut de bucurie, ca şi cum ea ar fi fost pierdută şi regăsită. Studiind felul în care interacţionau atât de armonios una cu cealaltă, i se părea că executau un dans pe care-l făcuseră de mii de ori până atunci. Alice şi-a amintit de o poveste pe care o citise cu mama ei despre douăsprezece surori dansatoare care dispăreau în fiecare noapte din palat. Printre aceste femei care îşi duceau tristeţea de parcă ar fi fost un veşmânt elegant de dans, lui Alice i se părea că adormise şi se trezise într-una dintre poveştile mamei sale.

După ce masa a fost strânsă şi Florile s-au întors la treabă, June şi Alice au rămas singure pe terasă. Aerul molcom al amiezii era încărcat cu miresme de pământ încins şi cremă de soare cu iz de cocos. În depărtare se auzeau coţofene şi păsări Kookaburra. Harry se întinsese la picioarele lor, sătul de atâta mâncare.

— Hai, Alice, să-ţi arăt ce-i pe aici! a spus June întinzându-şi braţele.

Alice a urmat-o pe scările din spatele casei înspre şirurile de flori. Acum, că se aflau la nivelul ochilor ei, păreau mai înalte decât le văzuse de sus. Avea senzaţia că se afla în mijlocul trestiilor de zahăr şi s-a oprit nedumerită.

— Aici sunt grădinile cu flori de pus în vaze, a spus June arătând în faţă. Noi cultivăm mai ales flori autohtone. Pe asta am pus accentul întotdeauna aici, la Thornfield, pe comerţul cu florile noastre autohtone.

Vorbea tăios şi sacadat de parcă ar fi avut o felie de lămâie în gură.

June a mers până la capătul celălalt al câmpului, arătându-i serele din spate acoperite cu folie de plastic sau cu sticlă şi atelierul de pe partea cealaltă, unde lucrau Florile după-amiaza ca să se ferească de căldură.

— Dincolo de fermă se întinde câmpul sălbatic până la râu. Iar râul este... a dat ea să spună, dar s-a oprit.

Alice şi-a ridicat privirile spre ea.

— Asta e o altă poveste. O să ţi-o spun altă dată.

June s-a întors cu faţa spre Alice, care se înseninase la gândul că se afla un curs de apă atât de aproape.

— Totul de jur împrejur este moşia Thornfield. A aparţinut familiei mele de mai multe generaţii... familiei noastre, s-a corectat ea după o pauză.

Într-o după-amiază foarte caldă, pe când se afla acasă, Alice stătea în bucătărie, la picioarele mamei ei care pregătea cina. Din poveşti învăţase că atunci când venea vorba despre familii lucrurile nu stăteau chiar aşa cum păreau. Regii şi reginele îşi pierdeau copiii de parcă ar fi fost nişte şosete, şi, dacă-i mai găseau vreodată, asta se-ntâmpla doar la adânci bătrâneţi. Mamele puteau muri, taţii puteau dispărea, iar cei şapte fraţi se puteau preface în şapte lebede. Pentru Alice, familia era povestea cea mai ciudată dintre toate. Făina fină pe care o cernea mama deasupra capului ei cădea şi peste paginile deschise ale cărţii lui Alice. Ea i-a căutat privirea mamei. „Mamă, dar restul familiei noastre unde e?“

Agnes s-a lăsat în genunchi şi i-a pus degetul pe buze. Ochii i-au fugit speriaţi spre salonul unde Clem sforăia încetişor. „Nu suntem decât noi, Iepuraş, a spus ea. Doar noi trei. Aşa am fost mereu. Înţelegi?“

Alice a dat iute din cap. Cunoştea prea bine privirea aceea a mamei şi ştia că nu trebuie să mai insiste. Dar, din ziua aceea, ori de câte ori se afla singură pe plajă cu pelicanii şi pescăruşii, lui Alice îi plăcea să-şi închipuie cum ar fi dacă vreuna dintre păsările acelea s-ar preface brusc într-una din surorile ei de mult pierdute sau în vreo mătuşă ori în vreo bunică.

— Dar ce-ar fi să te duc în atelier? a întrebat June. Poţi să vezi ce fac Florile.

Pe când înaintau printre şirurile de flori, Alice îşi dădea seama că multe dintre ele îi erau necunoscute. Dar apoi, chiar în faţa ei, a dat cu ochii de o tufă de piciorul-cangurului cu flori stacojii. Şi mai încolo rochiţa-rândunicii. Alice se răsucea încoace şi încolo uitându-se la toate straturile. Acolo, la dreapta se aflau florile galbene şi pufoase de mirt de lămâie. Parcă şi simţea aerul încărcat de mirosul dulceag de ierburi de mare putrezite şi de zahăr verde de la trestiile de zahăr. Simţea cum îi pulsează degetele amintindu-şi atingerea suprafeţei lucioase a biroului ei. Mirosul de ceară şi hârtie când îi sălta capacul, dând la iveală cutiile de culori, creioane şi caiete. Mama, trecând prin faţa ferestrei, mângâindu-şi florile, vorbindu-le în limbajul ei tainic. *Amintire dureroasă. Dragoste împărtăşită. Bucuria aducerii-aminte.*

Amintirile sale se împleteau cu întrebări. Neliniştea de a se trezi dimineaţa şi de a nu şti pe cine va găsi în casă: pe mama ei cea vioaie, cu poveştile sale, sau forma fantomatică care nu se putea da jos din pat? O teamă la fel de apăsătoare ca umezeala, în momentele acelea când îl aştepta pe tatăl ei să vină acasă, purtarea lui fiind la fel de imprevizibilă ca furtuna dinspre apus. Apoi, expresia luminoasă a lui Toby. Ochii lui mari, blana pufoasă, urechile ciulite care nu auzeau. Brusc, i-a venit în minte o întrebare la care nu se gândise până atunci.

Toby murise şi el?

Nimeni nu pomenea de Toby. Nici doctoriţa Harris, nici Brooke, nici June. Ce s-a întâmplat cu Toby? Unde era câinele său? Ce se întâmplă cu animalele când mor? Oare mai rămăsese ceva din tot ce iubise ea? Să fi fost vina sa? Că aprinsese lampa aceea în şopronul tatei...?

— Alice, a strigat-o June, ducându-şi palma la frunte ca să se ferească de soarele de amiază.

În jurul ei roiau insecte. Le-a alungat, privind-o intens pe June, bunica despre care nu-i vorbise nici unul din părinţi.

June, tutorele ei, care o luase de la ţărmul mării şi o adusese în lumea aceea ciudată a florilor. Ea s-a îndreptat iute spre Alice şi s-a aplecat la nivelul său. Deasupra capetelor lor, ţipetele papagalilor ca nişte panglici roz.

— Hei!

Vocea lui June a răsunat caldă, îndulcită de o grijă sinceră.

Alice a tras aer în piept rar şi adânc, încercând să-şi recapete respiraţia normală. O durea tot corpul.

June a deschis braţele. Alice a făcut un pas spre ea, fără să şovăie, şi s-a lăsat îmbrăţişată. June a ridicat-o. Avea braţe puternice. Alice şi-a cuibărit capul pe umărul său. Pielea îi mirosea a sare, amestecată cu izuri de tutun şi mentă. Lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii lui Alice, izvorâte dintr-un loc din sufletul ei la fel de adânc şi înspăimântător ca cele mai întunecate profunzimi ale mării.

Şi-n timp ce June o ducea în braţe pe scări, pe terasă, Alice a privit peste umărul ei. De la câmpul de flori până în dreptul casei se întindea o dâră de flori căzute din buzunarele sale.

~ ~

În lumina apusului, bucătăria de la Thornfield răsuna de ţârâitul greierilor. Candy Baby s-a oprit din spălatul vaselor şi s-a aplecat pe fereastră să respire aerul de toamnă. Ajungeau până la ea dulci miresme de apă, muşchi şi trestii de la râul din vecinătate. I se făcuse pielea ca de găină. June îi povestise că ea se născuse cam la vremea aceea a anului, dar nu se ştia unde şi nici cine îi erau părinţii. Îşi serba ziua de naştere la data când June şi Twig o găsiseră înfăşurată într-o rochie albastră de bal, plutind într-o mlaştină cu crini de vanilie, între râu şi câmpurile de flori. Ele se aflau în casă şi încercau să-l adoarmă pe Clem, care avea doi ani, când au auzit-o plângând. Când lumina lanternei lui June a scos-o la iveală şi Twig s-a aplecat să o ridice, Clem a gângurit bătând din palme. Aerul era atât de îmbălsămat de mireasmă de vanilie, că cele două femei au numit-o Candy Baby. Şi chiar şi după ce June şi Twig au devenit tutorii ei legali, tot aşa i-a rămas numele.

Şi-a cufundat mâinile la loc în apa de vase, cu ochii la cerul violet. Prin grinzile şi cărămizile casei de la Thornfield, zidurile şi ţevile gemeau când se pornea duşul. Candy a golit chiuveta şi s-a şters pe prosopul de vase. S-a dus la uşă şi a aruncat o privire pe hol. June stătea sprijinită de uşa băii cu capul dat pe spate, ochii închişi şi braţele pe genunchi, cu degetele împreunate. În lumina slabă a lămpilor, obrajii ei umezi păreau argintii. Harry stătea lângă ea, cu o labă pe piciorul său, aşa cum făcea adesea când June era supărată.

Candy s-a retras la loc în bucătărie. S-a apucat să lustruiască blatul bufetului până a strălucit de-a binelea. Dacă celelalte femei aveau grijă de florile de afară, bucătăria era grădina ei, unde înfloreau adevărate ospeţe. La vârsta de douăzeci şi şase de ani, nu-şi putea închipui că ar fi putut să-i placă ceva mai mult decât să gătească. Dar nu făcea lucruri complicate; nici vorbă de platouri albe cu bucăţele minuscule pe ele. Candy gătea ca să hrănească sufletul. Gustul şi cantitatea erau la fel de importante. Ea devenise bucătăreasa permanentă la Thornfield când se lăsase de liceu şi o convinsese pe June că putea mânui cuţitele în siguranţă. „Ai asta în sânge", spusese Twig după ce luase o primă îmbucătură din prima ei prăjitură de tapioca, abia scoasă din cuptor. „Ăsta e talentul tău", spusese şi June când Candy le servise primele ei pacheţele de primăvară cu chutney[1] de mango, făcut din legume şi ierburi aromatice crescute de ele. Şi aşa şi era, atunci când gătea sau făcea prăjituri o ştiinţă tainică, adâncă, punea stăpânire pe mâinile, instinctele şi papilele sale. Se simţea minunat în bucătărie, însufleţită de gândul că poate mama ei fusese bucătăreasă sau tatăl cofetar. Atunci când gătea, i se mai alina durerea pe care o simţea la gândul că nu avea să ştie asta niciodată.

Casa s-a cutremurat când ţevile şi-au oprit şuieratul. Candy s-a oprit din lustruit. S-a aplecat peste blat, ascultând. S-a auzi o mişcare în hol, şi o clipă mai târziu s-a deschis uşa de la baie.

1. Sos condimentat, dulce-acrişor.

Nu era simplu când venea cineva nou la Thornfield: încă o femeie care avea nevoie de un acoperiş sigur deasupra capului răscolea praful şi amintirile tuturor celor de la Thornfield. Dar acum era altfel. Era vorba de copilul lui Clem. Ce aveau să mai şuşotească toate! Mai ales că era vorba de familia lui June, şi era bine ştiut că June nu avea pe nimeni. „Florile sunt toată familia mea", obişnuia ea să spună, arătând cu o fluturare a braţului către câmpuri şi către femeile de la masă.

Dar acum mitul despre familia lui June se risipise. Se întorsese un copil.

Spre marea uşurare a lui Alice, June a lăsat-o singură să facă duş. Apa îi curgea pe faţă. Ar fi vrut ca apa să fie adâncă, să se poată cufunda în ea, să fie atât de sărată, încât să o usture buzele şi destul de rece ca să-şi liniştească ochii. Dar aici nu era nici o mare unde să dea fuga. Şi-a adus aminte de râu şi murea de curiozitate să-l vadă. „Cu prima ocazie", şi-a pus ea în minte. Avea ceva la care să se gândească, oricât de neînsemnat ar fi fost.

Alice a stat sub apă până i s-a zbârcit pielea şi apoi a închis duşul. Prosopul era pufos şi gros. Şi-a pus pijamaua pe care i-o dăduse June şi s-a spălat pe dinţi. Periuţa era roz şi avea desenată pe ea o prinţesă din desene animate. Pasta de dinţi avea sclipici. Era atât de frumos că, pentru o clipă, Alice nu era sigură dacă era adevărat totul sau doar îşi închipuia. Îşi amintea periuţa de dinţi simplă, de plastic cu perii tociţi, aşezată pe poliţa din baie, într-un borcan de Vegemite, lângă cea a mamei. Şi hăul acela adânc şi întunecat s-a deschis din nou şi i-au ţâşnit din nou lacrimile. Şi cu cât plângea mai mult, cu atât era convinsă că avea în ea ceva din apa mării.

După ce a terminat de făcut baie, Alice a urmat-o pe June în sus, pe scări. Harry a trecut pe lângă ele, luând-o la fugă înainte.

— Ştiu că uneori poate să pară cam caraghios, dar să nu te laşi păcălită, i-a spus June, făcându-i cu ochiul.

Alice s-a oprit la uşă, privindu-l pe Harry cum se instala la capătul patului ei.

— Aici toată lumea munceşte, iar treaba lui Harry e să aibă grijă de oricine se simte trist şi să-l ajute să se simtă bine din nou. Ştie şi un limbaj secret, aşa că, dacă nu îşi dă seama că ai nevoie de ajutorul lui, poţi să-i spui asta. Ai vrea să-l înveţi şi tu?

Alice trăgea de pieliţa unghiei de la degetul mare. A încuviinţat din cap.

— Excelent! Atunci asta e prima ta sarcină. Să înveţi limba lui Harry. O să o pun pe Twig sau pe Candy să te înveţe.

Alice şi-a îndreptat un pic spatele. Avea ceva de făcut!

June s-a dus la ferestre şi a tras perdelele care se vălureau ca nişte fuste largi în timpul dansului.

— Vrei să te acopăr eu? a întrebat-o June, făcându-i semn spre pat. Ia te uită! a exclamat ea.

Alice i-a urmat privirea şi a văzut pe pernă o tăviţă pătrată cu o brioşă albă, strălucitoare, ornată cu o floare albastră de zahăr. De ea era agăţată o steluţă de hârtie pe care scria *MĂNÂNCĂ-MĂ*. Lângă ea se afla un plic crem cu numele lui Alice.

Din încâlcelile şi durerile din sufletul ei s-a strecurat un zâmbet, care i-a încălzit obrajii. Alice a dat fuga la pat.

— Noapte bună, Alice, a spus June din cadrul uşii.

Alice i-a făcut un mic semn cu mâna. De îndată ce a plecat June, ea a rupt plicul. Înăuntru se afla o scrisoare scrisă pe hârtie de aceeaşi culoare cu plicul.

Dragă Alice,

Uite trei lucruri de care sunt eu sigură:

1. *Când m-am născut, cineva – îmi place să cred că a fost mama mea – m-a înfăşurat într-o rochie albastră de bal.*
2. *Pe lumea asta există o culoare care a primit numele fiicei unui rege, care purta întotdeauna rochii de aceeaşi nuanţă de albastru. Poveştile despre ea m-au făcut să cred uneori că mi-ar fi plăcut să fim prie-*

tene; ea fuma în public (într-o vreme când femeile nu făceau aşa ceva), odată chiar a sărit îmbrăcată într-o piscină împreună cu un căpitan de vas, ţinea adesea pe după gât un şarpe boa şi altă dată a tras cu puşca în stâlpii de telegraf din mersul trenului.

3. *Povestea mea preferată este aceasta: odată, pe o insulă nu departe de aici, trăia o regină care s-a suit într-un copac să-şi aştepte soţul să se întoarcă dintr-o bătălie. Ea s-a legat de o ramură şi a jurat că o să stea aşa acolo până la venirea lui. Şi a aşteptat atât de mult, până când s-a prefăcut treptat într-o orhidee, care avea exact modelul de pe rochia albastră cu care era ea îmbrăcată.*

Şi mai există încă un lucru despre care ştiu că e adevărat.

În ziua când June ne-a spus că se duce la spital ca să te ia pe tine acasă, eu mă aflam în atelier şi puneam la presat flori de orhidee doamna albastră. Mie mi-au plăcut întotdeauna florile acestea pentru că petalele lor au culoarea mea preferată: a rochiei în care am fost eu înfăşurată cândva. Culoarea favorită a fiicei încăpăţânate de rege. Culoarea numită „albastru Alice".

Vise plăcute, măzărică! Ne vedem la micul dejun.

Cu drag,
Candy Baby

Mintea lui Alice s-a umplut de imagini cu nou-născuţi, femei avântate, rochii albastre care se prefac în flori. Simţindu-se brusc înfometată, a luat brioşa, desprinzând hârtia de pe ea, şi şi-a înfipt dinţii în prăjitura dulce şi vanilată.

A adormit cu firimituri pe faţă, ţinând strâns la piept, lângă inimă, scrisoarea lui Candy.

Candy a umplut cu apă o cutie veche de bulion ca să ude plantele aromatice din firida de lângă chiuvetă. Mireasma coriandrului şi busuiocului proaspăt s-a răspândit în aer.

Lângă fierbătorul de apă a pregătit patru căni pentru cafeaua de dimineaţă. Castronul de supă pe care June se încăpăţâna să-l numească cană de cafea, ceaşca emailată de camping, ciobită, din care Twig insista să-şi bea ceaiul şi propria ceaşcă, de porţelan cu farfurioară, pictată de mână cu crini de vanilie. Cea de-a patra ceaşcă era mică şi simplă. Cu gândul la chipul îndurerat al fetiţei, Candy şi-a ridicat ochii în tavan, întrebându-se dacă Alice găsise brioşa.

Tocmai atârna şervetele de bucătărie, când June a coborât, intrând în bucătărie. Lumina de deasupra sobei îi adâncea umbrele de pe chip.

— Mulţumesc, Candy. Pentru brioşă. E prima dată când o văd zâmbind, a spus June, frecându-şi tare falca. Ce e ciudat, a urmat ea cu vocea tremurată de lacrimi, cât de mult poate semăna cu amândoi!

Candy a încuviinţat din cap. Asta era pricina pentru care nu putuse să o vadă încă pe Alice.

— Mâine putem să o luăm de la capăt. Aşa ne spui tu mereu, nu-i aşa?

— Dar nu e chiar aşa de uşor, nu? a murmurat June.

Trecând pe lângă ea ca să iasă din bucătărie, Candy i-a strâns uşor braţul. Când a ajuns în dormitor, a auzit scârţâind uşa dulapului de băuturi. Candy nu o mai văzuse pe June să bea atât de mult ca acum, de când poliţia îi adusese vestea despre Clem şi Agnes. Oamenii îşi caută alinarea în tot felul de lucruri. June o găsea pe fundul unei sticle de whisky. Candy îşi închipuia că mama ei o găsise într-o vale cu crini de vanilie. Iar ea, după grele încercări, aflase că scăparea sa era bucătăria de la Thornfield.

A închis uşa camerei şi şi-a aprins veioza de pe noptieră, ce a revărsat o lumină difuză. Aproape toate lucrurile dragi ei se aflau acolo. Fereastra largă cu pervaz lat. Desenele de pe perete făcute de Twig – toate cu crini de vanilie. Fiecare purta data când fusese făcut, primul – în noaptea când June şi Twig o aduseseră acasă de pe câmp. Într-un colţ, scaunul şi masa pe care se aflau cărţile de bucate. Patul îngust acoperit de cuvertura din foi de arbore de cauciuc împletită de Ness, una

dintre Florile de mai demult, pe când Candy împlinise optsprezece ani. Cu câţiva ani în urmă primise o carte poştală dintr-un orăşel din nord cu o plantaţie de bananieri unde Ness spunea că îşi cumpărase o casă. Asemenea lui Ness, unele femei veneau la Thornfield, stăteau să-şi recapete forţele cât aveau nevoie, apoi plecau. Altele, ca Twig şi Candy, ştiau că găsiseră un cămin pentru totdeauna.

S-a aşezat şi a deschis sertarul noptierei, căutând înăuntru colierul pe care-l dădea jos atunci când gătea. Şi l-a pus la gât şi a ridicat medalionul la lumină. Un evantai de petale de crin de vanilie prinse în răşină cu o montură de argint, pe un lănţişor. June i-l făcuse când împlinise şaisprezece ani, imediat după ce ea îşi deschisese fereastra de la dormitor într-o noapte fără lună şi se lăsase să alunece în umbre, încercând să scape de o pierdere ce-i sfâşia sufletul.

June îşi botezase fiul după numele unei clematite, o floare căţărătoare, strălucitoare, în formă de stea, şi chiar aşa îl şi considerase Candy pe Clem în copilărie – un băiat atrăgător ca o stea, un băiat de care era îndrăgostită până peste cap. Umbla după el mereu, peste tot, ceea ce-l făcea să se strâmbe dispreţuitor, dar se uita adesea peste umăr să se asigure că e pe urmele lui.

Candy s-a dus la fereastră şi şi-a purtat privirea la poteca din spatele câmpului care se strecura prin tufişuri către râu. Era cam de vârsta lui Alice când June a lăsat-o să meargă prima dată singură acolo. Candy credea că aleargă singură pe poteca şerpuită printre copaci, dar ar fi trebuit să ştie că n-ar fi lăsat-o Clem să pornească de una singură într-o aventură. Când a ajuns la râu, el s-a agăţat de o frânghie legată de un arbore de cauciuc şi şi-a dat drumul în apă chiuind, făcând-o şi pe ea să ţipe. După ce i-a venit inima la loc, Clem a dus-o în căsuţa tainică ce şi-o făcuse din ramuri, beţe şi frunze într-un luminiş de lângă un arbore uriaş de cauciuc. Acolo avea un sac de dormit, o lanternă, un briceag, colecţia de pietre de râu şi cartea lui preferată. Şi s-au aşezat unul lângă altul, atingându-şi genunchii, iar el i-a citit, urmărind cu degetul imaginea în care Wendy îi coase la loc umbra lui Peter Pan. „Uite, Candy,

şi noi suntem cusuţi unul de altul tot aşa, şi n-o să creştem mari niciodată.“ Şi şi-a deschis briceagul. „Jură!“

Ea i-a întins palma moale. „Jur“, a spus, trăgând aer în piept, tresărind la durerea bruscă şi ascuţită.

„Promisiune pecetluită cu sânge“, s-a fălit el în timp ce-şi cresta propria palmă cu briceagul, după care şi-a apăsat mâna peste a lui Candy, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Candy şi-a frecat cu degetul cicatricea micuţă, abia simţită în palmă.

Pe măsură ce creştea, Clem devenea cu adevărat steaua strălucitoare ce urca tot mai sus pe cerul lui Candy. Dar pe când ea avea paisprezece ani, iar Clem şaisprezece, totul s-a schimbat în clipa în care Armata Salvării a adus-o la Thornfield pe Agnes Ivie. Clem îşi pierduse culoarea din obraji, devenise visător, iar privirile lui n-o mai căutau pe Candy, ci doar pe Agnes. Era şi ea orfană şi era de o seamă cu Candy. Venise cu flori de acacia în păr, cu un volum din *Alice în Ţara Minunilor* şi cu ochii aceia mari şi adânci ai ei care te urmăreau peste tot ca dintr-un tablou. June o trimisese direct la muncă şi Agnes s-a avântat la treabă ca şi cum ar fi avut o bătălie de câştigat. Din zori până în seară pe câmpurile de flori, muncea până i se băşicau palmele, ca apoi să-i crape şi să-i sângereze. Muncea până când braţele ei firave o lăsau, cărând găleţi pline cu flori din câmp până în atelier. Şi studia *Dicţionarul Thornfield* cu îndârjire. Noaptea stătea în turnul cu clopot şi cânta la lună ceea ce învăţase din limbajul florilor. Candy începuse să o urmărească pe Agnes prin toată ferma Thornfield, pitulându-se în umbră în timp ce muncea, urmărind-o pe fata pe care Clem o iubea mai mult. S-a dus după ea la râu şi s-a ascuns în tufişuri uitându-se la Agnes cum scotea un creion şi îşi scria poveşti pe piele, pe braţe, pe picioare, după care se dezbrăca şi înota în apa verde a râului până când se curăţa de tot. Când a trosnit o rămurică în preajmă, Candy l-a văzut pe Clem pitit, privind-o şi el pe Agnes, pe chipul lui citindu-se o uimire de parcă ar fi găsit o stea căzută pe pământ. Când a dat peste numele lui şi al lui Agnes scrijelite pe trunchiul uriaşului arbore de cauciuc, Candy şi-a dat seama că îl pierduse.

Şi nu a mai avut altceva de făcut decât să fie mai departe martora felului în care toţi cei de la Thornfield – şi Clem în special – s-au lăsat subjugaţi de farmecul lui Agnes. Părea că Agnes trezea ceva în el, ceva îndreptăţit, ceva crud. Şi nu s-a mai purtat la fel cu Candy de atunci încolo.

Când Clem şi Agnes au plecat de la Thornfield, izbucnirea furiei sale violente şi absenţa lui totală au sfâşiat măruntaiele lumii lui Candy. O lună întreagă a avut aşchii în mâini după ce, înnebunită de durere, a zgâriat numele lui Agnes de pe arborele de cauciuc. Nimic nu-i putea uşura durerea. Nici măcar să fi plecat ea însăşi de la Thornfield.

Amintirile din noaptea când fugise erau încă foarte dureroase: arsura ce-o simţea în tălpi pe când alerga sub lumina lunii prin tufele de pe marginea drumului, ademenită de promisiunea iubitului care o aştepta. Din ziua când oprise maşina lângă ea, în timp ce se înapoia de la şcoală, Candy se furişase în oraş să se întâlnească cu el. Îi dăduse votcă şi ţigări, îi povestise despre locul de unde venea, un adevărat colţ de rai pe malul oceanului. Se afla în trecere în drum spre casă. N-ar fi vrut să vină şi ea cu el? Avea să o înveţe să înoate în ocean, să cumpere o casă cu o grădină numai a ei. Senzaţia de libertate pe care a avut-o în noaptea când s-au întâlnit pe autostradă o ameţea de-a binelea. S-a urcat în maşină, el a apăsat pedala de acceleraţie şi s-au pierdut în noaptea argintie, spre un loc unde nu o putea ajunge durerea obsedantă produsă de absenţa lui Clem. Dar, câteva luni mai târziu, Candy a apărut pe aleea ce ducea la ferma Thornfield doar cu rochia de bumbac pe ea şi cu medalionul cu petale de crin de vanilie la gât. June şi Twig erau pe terasă. S-au uitat la ea, au mai pus un tacâm la masă şi nu s-a rostit nici o vorbă. Dormitorul ei era la fel cum îl lăsase, se simţise zdrobită să-l găsească neschimbat. June şi Twig ştiau că ea se purtase prosteşte şi că avea să se întoarcă. Ele îşi dăduseră seama de greşeală încă înainte ca ea să o facă. Candy crezuse că avea să scape de suferinţă.

Candy a privit din nou în tavan, gândindu-se la Alice, fiica tăcută a lui Agnes şi a lui Clem, cufundată în propriile amintiri, cernându-le, încercând să înţeleagă ce se întâmplase cu viaţa

ei. Candy o auzise pe June povestindu-i lui Twig: Clem o bătuse pe Alice până o lăsase fără cunoştinţă, iar urmele de pe trupul de femeie gravidă al lui Agnes dovedeau că făcuse acelaşi lucru şi cu ea. Cât de laş trebuia să fie un astfel de om? Ce fel de animal devenise? Şi ce se alesese de pruncul lui Clem, fratele lui Alice?

A alungat întrebarea. Cu degetul cel mare a mângâiat medalionul de la gât, gândindu-se la semnificaţia crinului de vanilie: *Mesager al dragostei.* Din secolul al XIX-lea, când străbunica lui June, Ruth Stone, făcuse o fermă de flori dintr-un pământ ars de secetă, deviza de la Thornfield rămăsese aceeaşi: *Unde înfloresc florile autohtone.* Singurul lucru pe care îl ştiau adevărat Candy şi celelalte femei care veneau să se adăpostească la June.

Pe când se pregătea să se culce, Candy se întreba dacă – indiferent de unde venea sau de ceea ce i se întâmplase – Alice îşi dădea seama, chiar şi nelămurit, că venise acasă.

9
Umbra-nopții viorie

Semnificație: **Fascinație, vrăjitorie**

Solanum brownii / New South Wales

Face parte din familia Solanaceae, *fiind adesea o plantă otrăvitoare. Asociată frecvent în folclor cu moartea și cu duhurile. Denumirea latinească provine de la* solamen, *care înseamnă a liniști sau a consola și se referă la proprietățile narcotice ale unor specii. Este folosită drept hrană de larvele unor fluturi și molii.*

Alice s-a ridicat în capul oaselor în pat, icnind. Era scăldată toată într-o sudoare rece. Visase funii de foc care o înlănțuiau. Pe măsură ce dogoarea feței începea să i se domolească, s-a lăsat înapoi pe perna umedă, strângându-și pleoapele ca să scape de strălucirea luminii puternice de dimineață. Scrisoarea lui Candy mototolită se afla lângă ea. Alice a ridicat-o și și-a trecut vârful degetului peste buclele literelor. De data aceasta focul din vis fusese diferit. Albastru. Culoarea numelui ei, a părului lui Candy și a rochiei acelei femei care, de durere, se prefăcuse într-o orhidee.

A încercat să-și oprească lacrimile, dar ele s-au pornit oricum, dându-i de veste lui Harry ca un țignal de fluier. Câinele a intrat lipăind în cameră, cu lesa zornăindu-i, și i-a împins genunchiul gol cu botul lui umed. Trupul lui mătăhălos îi dădea senzația de siguranță.

Alice și-a închis ochii și i-a apăsat cu degetele până când au început să o doară. Când i-a deschis la loc, vedea doar stele negre. Când și-a limpezit privirile, și-a dat seama că fusese cineva în camera ei și îi pusese pe masă hainele și o tavă cu

micul dejun. Harry îi lingea obrazul. I-a aruncat un zâmbet fugitiv şi s-a ridicat.

Pe scaun se aflau o pereche de pantaloni scurţi curaţi şi un tricou. Pe masă erau puse şosete şi chiloţi împăturiţi, iar cizmele erau aşezate pe podea. Mai era şi o pălărie cu boruri mari şi un şorţ mic, la fel cu cel pe care-l purtau Florile. Cineva îi brodase numele pe buzunar cu fir azuriu. Alice a mângâiat cu degetele cusătura literelor. Îşi închipuia că aveau culoarea rochiei reginei din povestea preferată a lui Candy. O durea nespus gândul că ai putea aştepta atât de mult întoarcerea cuiva iubit, încât te-ai putea preface în altceva.

A luat o bucată de piersică de pe tavă şi a vârât-o în gură. Sucul dulce îi înţepa obrajii. După ce a luat încă o bucată, s-a şters pe pantalonii de pijama şi a ridicat tricoul. Era făcut din acelaşi tip de bumbac care se simţea la pipăit ca şi cum fusese purtat de mii de ori până atunci. Şi mama ei avea unul ca acesta. După ce Agnes îl purtase destul de mult ca să i se impregneze mirosul în el, lui Alice îi plăcea să-l poarte şi ea peste noapte.

— 'Neaţa!

June apăruse în cadrul uşii. Harry amuşina vesel. Părul îi atârna peste faţă şi Alice nu a încercat să-l dea la o parte în timp ce June a adunat din nou aşternuturile de pe pat şi a plecat fără să rostească nici o vorbă. Peste câteva clipe a urcat din nou scările, gâfâind, cu un rând de cearceafuri curate. Obrajii lui Alice s-au aprins de ruşine. Sprijinit de ea, Harry îi lingea lacrimile de pe faţă. Genunchii lui June au pocnit în timp ce se lăsa pe vine lângă Alice.

— Nu o să fie mereu aşa, Alice, a spus ea. Crede-mă. Ştiu că suferi, ştiu că totul e nou pentru tine şi înspăimântător. Dar casa asta o să aibă grijă de tine, dacă îi dai o mică şansă.

Alice şi-a ridicat capul să o privească. Pentru prima dată, privirile ei nu erau pierdute în depărtări. Erau foarte prezente, apropiate şi vii, aţintite asupra lui Alice.

— Ştiu că acum totul ţi se pare îngrozitor, dar o să fie mai bine. Aici eşti în siguranţă. Da? N-o să ţi se mai întâmple nimic rău.

Cu cât o privea pe June, cu atât i se înteţeau bătăile inimii pe care le simţea în urechi. Şi-a închis pleoapele strâns. Îi era tot mai greu să respire.

— Alice, ce-i cu tine?

Vocea lui June se auzea tot mai îndepărtată. Harry se învârtea în jurul lor, lătrând.

Alice a dat tare din cap. În minte i se desfăşurau amintiri. Înainte de Thornfield, înainte de spital, înainte de fum şi cenuşă. Cu mult, mult înainte.

În şopronul tatălui ei.

Figurinele sculptate. O femeie şi o fată cu flori.

Lui June i se mişcau buzele, dar Alice nu o auzea prea bine. Totul suna ca şi cum se afla pe sub apă, scufundându-se şi plutind totodată, şi se uita în sus la June prin apa mării. Chipul bunicii i se arăta vălurit mai tot timpul, cu excepţia unei singure clipe când a văzut-o limpede de tot.

În cele din urmă Alice a recunoscut-o.

Ea era: avea chipul, părul, ţinuta şi zâmbetul ei. Alice le mai văzuse şi altă dată.

S-a străduit să tragă aer în piept.

June era femeia pe care tatăl ei o înfăţişa în repetate rânduri în sculpturile lui din şopron.

June şi-a smuls pălăria Akruba din cuierul de lângă uşa de la intrare, şi-a îndesat-o pe cap şi a luat cheile de pe bufet. A dat buzna afară, coborând iute treptele terasei, strângând pleoapele ca să-şi ferească ochii de lumina puternică a dimineţii, îndreptându-se cu paşi mari spre camionetă. Deschizând larg portiera, a exclamat, surprinsă să dea de Harry acolo. El fusese sus cu Alice, dar iată că se afla acum în poziţie de drepţi, cu coada îmbârligată în jurul picioarelor şi cu ochii aţintiţi la ea.

— Cum de-ai ajuns aici? Mare şmecher mai eşti! a mormăit ea, ciufulindu-i blana urechilor lui mari.

Când a urcat în camionetă, o năpădit-o o sudoare rece amintindu-şi privirea de pe chipul lui Alice, privirea ei îngrozită

când şi-a amintit chipul fetiţei de mai înainte; uimirea recunoaşterii din ochii ei. June s-a străduit să-şi domolească tremurul mâinilor, fiind nevoită să încerce de vreo trei ori până să reuşească să bage cheia în contact. Şi-a pipăit buzunarul şi a scos sticla plată ca să tragă o duşcă.

— June! a strigat-o Twig din pragul uşii de la intrare.

A vârât imediat sticla la loc în buzunar. Băutura o ardea pe gât.

Twig a venit până la camionetă şi a rămas lângă portieră. De când sosise Alice, nu schimbaseră decât frânturi de propoziţii. June îşi aduna forţele pentru încă o explozie în ciondăneala lor nesfârşită care avea să ducă fie la terminarea vechii lor prietenii, fie la întărirea ei. De-a lungul a zeci de ani, avuseseră multe momente dintr-astea, iar acum se aflau din nou într-o astfel de situaţie, încercând amândouă să o rezolve. Aşa cum se face într-o familie.

Când June a coborât geamul maşinii, Twig s-a dat demonstrativ un pas înapoi, blestemând că nu avea pastile mentolate la ea.

— Se simte bine, a spus Twig după o clipă, străduindu-se să-şi păstreze vocea egală. Se odihneşte în salon cu Candy.

June a încuviinţat din cap.

— Am sunat la spital...

— Bineînţeles că ai sunat, a pufnit June.

— Brooke, asistenta, spunea că pare a fi un atac de panică. Alice are nevoie de odihnă, tovărăşie şi îngăduinţă. Şi mai are nevoie de consiliere, June, a urmat ea, făcând un pas înainte şi punându-şi amândouă mâinile pe cadrul geamului. Are nevoie să vadă pe cineva.

— Oricine are nevoie de un loc unde să aibă rădăcinile şi de cineva căruia să-i pese de el, abia a răzbit vocea lui Twig prin zgomotul motorului.

June s-a strâmbat; Twig ştia prea bine ce face, repetându-i aceleaşi cuvinte folosite de June cu ani în urmă, când Twig venise prima dată la Thornfield. Nu avea de gând să se lase manipulată.

— Am de gând s-o înscriu la şcoală. Acolo unde îi este locul, i-a întors ea vorba.

Twig s-a dat imediat înapoi, jignită.

Şi-n timp ce mergea înainte cu maşina, lui June i se făcea pielea ca de găină pe măsură ce pricepea cuvintele lui Twig. Ce credea ea că face, asumându-şi responsabilitatea pentru fiica fiului ei? Cine era ea, în afară de „ruda cea mai apropiată" dintr-un formular? Nu-şi putea şterge din minte scânteia de recunoaştere din ochii lui Alice din dimineaţa aceea. Nu-i dădea pace aceeaşi întrebare: cum de îi cunoştea Alice faţa?

Alice stătea întinsă pe canapeaua de lângă fereastră şi asculta huruitul motorului lui June. Încerca să pună cap la cap informaţii disparate. Figurinele din şopronul tatălui său o reprezentau pe June. June era bunica ei, dar era şi mama tatălui său. De ce nu o mai întâlnise până atunci? Nu putea să fie din pricină că nu o iubea, atunci de ce ar fi pierdut atâta timp ca să sculpteze figurine ce o reprezentau pe ea? Alice a oftat, cuibărindu-se mai bine pe canapea. Cântecul unei coţofene se auzea afară. A închis ochii şi a ascultat. Ticăitul pendulei. Bătaia lentă a inimii sale. Respiraţia ei egală.

După ce June o dusese în braţe până jos şi i-o lăsase în grijă lui Twig, ea dispăruse din casă şi nu se mai întorsese. Twig îi dăduse o cană cu o băutură dulce care a făcut-o să se simtă asemenea ciocolatei uitate la soare. Ochii i s-au închis pe nesimţite, iar când i-a deschis din nou Twig dispăruse. Dar înainte ei se afla Candy Baby, cu părul ei lung şi albastru ca nişte valuri de vată de zahăr.

— Salut, scumpo! i-a spus Candy zâmbind larg.

Alice i-a privit cu nesaţ părul, luciul buzelor, oja ciobită de culoarea mentei şi cerceii de email din urechi.

— Ce bine că ai mai căpătat culoare în obraji, măzărică!

Candy i-a apucat mâna şi i-a strâns-o. Neştiind cum să reacţioneze, Alice a rămas mai departe cu privirile pierdute.

— Fac nişte biscuiţi, a spus ea mai departe. Sunt pentru ceaiul de dimineaţă, dar am nevoie de cineva să-i guste înainte să-i servesc. Oare n-ai vrea tu să mă ajuţi?

Alice a încuviinţat din cap atât de tare, încât Candy a izbucnit în râs brusc, zgâlţâindu-şi pântecele.

— Ei, ia te uită! s-a mirat Candy, dându-i o şuviţă de păr pe după ureche. Cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată la Thornfield, a spus ea.

Numai mama ei îi mai spusese lui Alice că avea un zâmbet frumos.

În timp ce-şi aştepta biscuiţii, Alice bătea darabana cu degetele pe stomac. Lumina soarelui cădea în raze groase şi strălucitoare prin încrengăturile frunzelor uriaşe tropicale de la fereastră. Mirosul de tutun amestecat cu adieri dulci venea dinspre bucătărie. Din când în când, se auzea Candy fredonând.

În cele din urmă, s-au auzit paşi apropiindu-se, aducând cu ei o adiere cu iz de sirop. Alice s-a străduit să se ridice.

— Nu, scumpo, odihneşte-te!

Candy a tras o măsuţă în dreptul canapelei şi a aşezat pe ea o farfurie cu biscuiţi Anzac şi un pahar de lapte rece.

— Hai, odihneşte-te, cu o gustare lângă tine!

Alice a luat un biscuit cald, abia scos din cuptor. Cu degetul mare şi cel arătător, i-a apăsat marginile. Tari. A apăsat şi în mijloc. Moale. Şi-a ridicat uimită ochii spre Candy.

— Aaa, aşa şi trebuie! Margini crocante, mijloc moale. Doar aşa sunt buni de mâncat! a spus Candy dând hotărât din cap.

În clipa aceea Alice s-a îndrăgostit de ea. Şi a muşcat cât a putut de mult dintr-un biscuit.

— Ţi s-au umflat obrajii ca la hârciog! a pufnit Candy.

Uşa de plasă s-a deschis larg şi s-a auzit cineva care tropăia cu cizmele pe ştergător. Nu după mult timp a intrat în salon Twig, încruntată. Când a dat cu ochii de Alice şi de Candy, s-a mai înveselit.

— Ai picat la ţanc, Twiggy Daisy! a exclamat Candy, întinzându-i farfuria cu biscuiţi.

Twig i-a aruncat o privire întrebătoare lui Alice. Ea a zâmbit şi a încuviinţat din cap.

— Cum să pot eu să refuz, dacă Alice spune aşa?

Twig a luat un biscuit de pe farfurie şi a gemut de plăcere muşcând din el.

— Eşti un adevărat alchimist, Candy!

Alchimist. Alice şi-a pus în gând să caute cuvântul în dicţionar mai târziu.

— Bag seama că ţi-a prins bine ceaiul de muşeţel cu miere, Alice. Te simţi un pic mai bine? a întrebat-o Twig, zâmbindu-i călduros.

Alice a încuviinţat iar din cap.

— Bine. Asta-i chiar foarte bine.

— Dar June unde s-a dus? a spus Candy, schimbându-se la faţă şi regretând pe dată că întrebase.

— June... ăăă... a trebuit să plece cu nişte treburi în oraş, a răspuns Twig aruncându-i o privire cu subînţeles şi schimbând imediat subiectul. Eşti gata să vină Florile la ceaiul de dimineaţă?

Candy a dat din cap.

— Ceaiul, cafeaua şi biscuiţii sunt pregătite afară, pe terasa din spate.

— Perfect, atunci o să ...

Twig a fost întreruptă de claxonul unei maşini şi de scrâşnet de roţi oprite pe aleea din faţă. S-a întins se uite pe fereastră.

— A venit Boryana să-şi primească plata. Pot să-i dau şi ei un biscuit?

Twig a luat doi biscuiţi de pe farfurie, apoi a mai luat încă unul pe care şi l-a vârât între dinţi, zâmbind. S-a făcut nevăzută pe hol, ca să revină apoi încălţată cu cizmele.

— Doamne, că buni mai sunt, Candy! a exclamat ea, dând să plece, după care s-a oprit şi a continuat: De ce nu te duci să-i arăţi atelierul lui Alice, dacă vrea? Acum, până nu intră Florile acolo. Bine, atunci, ne vedem mai târziu, doamnelor!

Twig le-a făcut cu mâna şi a ieşit.

— Boryana e şi ea Floare, singura care nu locuieşte aici, i-a explicat Candy. Ea stă în cealaltă parte a oraşului, cu fiul ei. Bory vine în fiecare săptămână şi are grijă ca totul să fie curat lună la Thornfield. E bulgăroaică şi e absolut minunată!

Alice se întreba ce să fi fost aceea „bulgăroaică". Vreo floare, poate.

— Uite cum facem, mă duc sus să-ţi aduc cizmele şi celelalte lucruri şi poate, după ce te îmbraci, mergem să vedem atelierul. Şi dacă ai chef, o să ţi-o prezint şi pe Boryana.

Alice a încuviinţat din cap. Atâta timp cât era cu Candy Baby, avea chef să facă orice.

În timp ce Candy s-a dus sus, Alice s-a apropiat de fereastră ca să vadă cum arată o bulgăroaică. Afară, lângă o maşină veche şi hârbuită, stătea de vorbă cu Twig o femeie cu braţe puternice şi arse de soare, cu păr lung şi negru, dată cu ruj aprins. Râdeau amândouă din toată inima. Dar nu cele două femei i-au atras atenţia, ci băiatul care stătea pe scaunul din faţă al maşinii.

Alice nu se aflase niciodată atât de aproape de un băiat.

Nu-l vedea decât dintr-o parte şi aceea aproape acoperită de părul de culoarea grâului care-i cădea peste faţă, ca şi al ei. Îşi ţinea ochii în jos, privind la ceva ce ţinea în mână. Ea se întreba cum avea ochii. El s-a mişcat şi a ridicat cartea pe care o citea, sprijinind-o de geamul maşinii. O carte!

Ca şi cum i-ar fi auzit inima zbătându-i-se ca o tobă, băiatul şi-a ridicat ochii uitându-se drept spre ea. A simţit ceva ciudat care-i străbătea trupul. Nu-şi mai putea mişca mâinile şi nici picioarele, de parcă ar fi îngheţat pe loc. Alice s-a uitat şi ea lung la el. Băiatul a ridicat încet mâna şi a fluturat-o. I-a făcut un semn cu mâna. Uimită, Alice a ridicat şi ea mâna şi i-a răspuns.

— Gata eşti?

Alice s-a răsucit iute. Candy îi ţinea hainele de lucru sub braţ şi legăna cizmele ei albastre de şireturi. Se simţea rău de la stomac, de parcă i se scoseseră toate măruntaiele şi i se puseseră greşit la loc.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Candy venind lângă ea.

Alice s-a întors din nou spre fereastră, arătând afară, dar Boryana şi băiatul ei plecaseră deja cu maşina, într-un nor de praf.

— A, nu-ţi face griji, scumpo, o s-o cunoşti altă dată, curând.

Alice s-a sprijinit cu mâinile de geam, uitându-se la praful care se aşeza la loc pe alee.

Alice a urmat-o pe Candy pe lângă dormitoarele unde locuiau Florile. Când au ajuns la atelier, s-au oprit în dreptul unei intrări năpădite de viţă-de-vie. Candy a dat frunzele la o parte, a scos o cheie din buzunar şi a vârât-o în broască.

— Eşti pregătită? a întrebat ea, cu zâmbetul ei larg.

Uşa s-a dat de perete.

Au rămas amândouă în prag. Soarele de dimineaţă le încălzea spatele, dar aerul condiţionat dinăuntru a făcut-o pe Alice să se înfioare brusc. Şi-a frecat braţele, amintindu-şi de băiatul care a ridicat mâna să-i facă semn.

— Ce-ai mai oftat! s-a mirat Candy, ridicând o sprânceană spre Alice. Ai păţit ceva?

Alice ar fi vrut tare mult să poată vorbi, dar tot ce a putut scoate a fost încă un suspin.

— Cuvintele pot uneori fi atât de depăşite, i-a spus Candy, apucând-o de mână. Nu crezi?

Alice a încuviinţat din cap. Candy a strâns-o din nou de mână înainte de a-i da drumul.

— Hai, a îmbiat-o ea, ţinându-i uşa deschisă. Hai să aruncăm o privire!

Au păşit înăuntru. Prima parte a atelierului era plină de bănci, stive de căldări, cu un şir de chiuvete şi de frigidere pe perete. Pe rafturi se aflau unelte, role de plasă şi tot felul de sticle şi sprayuri. Pe perete atârnau în cuie pălării cu boruri largi, şorţuri şi mănuşi de grădină, sub care se aflau aliniate cizme de cauciuc, asemenea unor şiruri de flori-soldaţi în poziţie de drepţi. Alice s-a uitat la bănci. Sub ele se aflau alte rafturi, pline cu jardiniere şi alte feluri de vase. Mirosea a pământ reavăn.

— Aici aducem florile după ce au fost tăiate de pe câmp. Le verificăm pe fiecare în parte înainte de a le trimite. Trebuie să fie perfecte. Primim comenzi de la tot felul de clienţi; florile noastre sunt trimise peste tot, la florării, supermarketuri,

benzinării şi florărese din pieţe. Sunt purtate de mirese, de văduve şi de... – aici, vocea lui Candy a devenit şovăitoare – proaspete mămici.

Şi-a trecut palmele peste blatul mesei de lucru.

— Nu e grozav, Alice? Florile pe care le creştem noi aici le vorbesc oamenilor acolo unde cuvintele nu au nici o putere, în orice fel de ocazie.

Alice a făcut şi ea la fel, mângâind cu palmele masa de lucru. Cine ar putea trimite flori în loc de cuvinte? Cum ar putea o floare să spună acelaşi lucru ca vorbele? Oare cum ar putea una dintre cărţile sale, alcătuite din mii de cuvinte, să arate dacă ar fi făcută din flori? Nimeni nu-i trimisese flori mamei ei.

S-a aplecat să se uite la cutiile cu unelte de tăiat, gheme de sfoară, la micile vase cu carioci şi creioane de toate culorile ce se aflau sub bănci. A scos capacul unei carioci albastre şi a mirosit-o. A tras o dungă şerpuită pe dosul mâinii, un S. Apoi, după o ezitare, a continuat să scrie: ...-u-n-t a-i-c-i. A şters rapid cuvintele când Candy s-a îndreptat spre ea.

— Pssst! Albăstriţo!

Candy şi-a întins capul peste banca lângă care se ghemuise Alice.

— Vino după mine!

S-au strecurat printre bănci pe lângă chiuvete şi frigidere spre cea de-a doua parte a atelierului, care era aranjată ca un studio artistic. Mesele de acolo erau acoperite cu pânze goale, pe care se aflau, din loc în loc, cutii de vopsele şi borcane pline cu pensule. Într-un colţ se aflau şevaleturi, taburete şi o cutie plină cu tuburi de culori. Pe o altă masă se aflau suluri de folie de cupru, bucăţi de sticlă colorată şi cutii cu unelte. Până când a ajuns la zona închisă de la capătul atelierului, uitase cu totul de băiat. Uitase şi de June şi de sculpturile tatălui ei. Era prea absorbită de ceea ce avea dinaintea ochilor.

— Aici e aici! a chicotit Candy.

Sus, de o ramă, atârnau zeci de flori puse la uscat. De-a lungul zidului improvizat se afla o singură bancă lungă pe care erau aşezate unelte, haine, toate înnegrite de atâta folo-

sinţă, şi petale de flori, împrăştiate, zvârlite precum veşmintele lăsate pe plajă. Alice şi-a trecut palmele peste suprafaţa de lemn, amintindu-şi de mâinile mamei care pluteau pe deasupra florilor din grădină.

Unul din capetele mesei de lucru, acoperit cu o bucată de catifea, era plin de brăţări, coliere, cercei şi inele, toate cu flori presate în răşină.

— Ăsta e locul lui June! Aici transformă ea în minuni toate poveştile din care s-a constituit ferma noastră, Thornfield.

Minuni! Alice a privit bijuteriile care sclipeau în soare.

— June cultivă aici toate florile.

Candy a apucat o brăţară. O petală de culoarea piersicii.

— Presează fiecare floare şi o fixează în răşină limpede, apoi o montează în argint.

Candy a pus brăţara la loc, pe masa de lucru. Alice a cercetat cu atenţie celelalte flori, ca un adevărat curcubeu, în charmuri puse pe lănţişoare, cercei şi inele. Fiecare era incastrată acolo pe vecie, încremenită în timp, şi totuşi plină de viaţă şi de culoare. Nu se va înnegri niciodată şi nu va pieri. Nu se va ofili şi nici nu va muri.

Candy a venit lângă ea.

— Pe vremea reginei Victoria, în Europa se vorbea cu ajutorul florilor. Aşa e. Strămoşii lui June – adică şi strămoşii tăi – femei care au trăit de mult de tot, au adus acel limbaj al florilor peste ocean, tocmai din Anglia, şi l-au păstrat generaţii de-a rândul, până când Ruth Stone l-a adus aici, la Thornfield. Se zice că nici nu l-a folosit multă vreme. Numai atunci când s-a îndrăgostit a început să vorbească cu ajutorul florilor. Doar că, spre deosebire de limbajul florilor pe care îl adusese din Anglia, ea a folosit doar flori pe care i le aducea iubitul ei.

Candy s-a oprit, aprinsă toată la faţă.

— Ei, oricum… s-a oprit ea brusc.

Ruth Stone. Strămoaşa ei. Alice simţea că freamătă de curiozitate. Ar fi vrut să-şi pună câte un inel pe fiecare deget, să-şi atingă medalioanele reci de argint pe pielea caldă, să-şi

strecoare mâinile prin brăţări şi să-şi agaţe cerceii la urechile ei fără găuri. Ar fi vrut să poarte şi ea acel limbaj tainic al florilor, ca să poată spune în locul ei tot ceea ce vocea sa nu putea rosti.

La celălalt capăt al mesei de lucru se afla o cărţulie legată de mână. Alice s-a îndreptat spre ea. Cotorul rupt îi fusese reparat de multe ori, legat cu nenumărate panglici roşii. Pe copertă, lângă nişte flori roşii, care arătau ca nişte roţi de tors, scria cu litere de mână, aurite, şterse: *Limbajul Thornfield al florilor autohtone australiene.*

— Ruth Stone a fost stră-străbunica ta. Acesta era dicţionarul ei. În timp, femeile care i-au urmat au îmbogăţit acest limbaj pe măsură ce au crescut flori aici.

Candy a mângâiat marginile tocite ale paginilor.

— E de generaţii întregi în familia lui June. În familia ta, de fapt, s-a corectat ea.

Alice a trecut uşor cu vârful degetului peste copertă. Tare ar fi vrut să deschidă cartea, dar nu era sigură că avea voie. Paginile îngălbenite şi strâmbe îi ieşeau în afară. Pe margini se vedeau frânturi de însemnări scrise de mână. Alice şi-a întors capul să citească. Nu a putut descifra decât câteva cuvine complete: *Întunecat. Ramuri. Julit. Parfumat. Fluturi. Rai.* Era cea mai frumoasă carte pe care o văzuse vreodată.

— Alice, a început Candy, aplecându-se să o privească în ochi, ai mai auzit vreodată povestea asta? Despre Ruth Stone?

Alice a clătinat din cap.

— Dar tu ştii ceva despre familia ta, scumpo? a întrebat-o Candy cu blândeţe.

Năpădită de un sentiment de ruşine pe care nu-l înţelegea, Alice şi-a ferit privirea. A clătinat din nou din cap.

— O, ce norocoasă eşti, a exclamat Candy zâmbind trist.

Alice a privit-o nedumerită. Şi-a şters nasul cu dosul palmei.

— O ştii pe Alice, cea despre care ţi-am povestit în scrisoarea mea, fiica regelui?

Alice a încuviinţat din cap.

— Şi mama ei a murit când era ea mică, a urmat Candy, apucându-i mâna. A fost tare tristă şi a fost trimisă să stea la

mătușa sa, într-un palat plin de cărți. Mai târziu, când a crescut, Alice a spus că tocmai poveștile pe care i le-a spus mătușa și cele pe care le-a citit din cărțile ei au salvat-o.

Alice și-a și închipuit-o pe cealaltă Alice, o domniță îmbrăcată cu rochia de un albastru care i-a luat apoi numele, citind la lumina palidă ce-i venea pe fereastră căzând pe paginile cărții.

— Ce noroc pe tine că ai găsit locul ăsta, și odată cu el ți-ai descoperit și povestea, Alice! Ce noroc să ai ocazia să afli de unde te tragi și unde ți-e locul!

Candy și-a întors fața, ștergându-și ochii. Aparatele de aer condiționat pocneau și zumzăiau în încăpere. Alice cerceta cartea veche, închipuindu-și toate femeile care se aplecaseră deasupra ei în timp, ținând poate în mână vreun buchet de flori autohtone, și scriseseră noi cuvinte în limbajul tainic al florilor lor.

Picioarele începuseră să-i amorțească. Candy s-a răsucit spre ea și i-a pus o întrebare care a umplut-o de nerăbdare.

— Vrei să-ți arăt drumul spre râu?

10
Punguța cu spini

Semnificație: **Copilărie**

Bursaria spinosa / Australia de est

Mic copac sau arbust cu scoarța brăzdată, cenușiu-închisă. Ramurile netede au țepi. Când sunt strivite, frunzele emană un miros ca de pin. Vara face flori albe cu un miros dulceag. Nectarul lor oferă hrană fluturilor, iar păsările de talie mică se adăpostesc în frunzișul lor. Păianjenii își țes pânza în încrengăturile lor de spini.

Alice şi-a ferit ochii de soare. Deşi nopţile erau mai răcoroase toamna, zilele erau încă fierbinţi. Candy a ridicat lăstarii de viţă-de-vie, a încuiat uşa atelierului şi a lăsat frunzişul să cadă la loc peste intrare. Pe terasa din spate, Florile terminaseră ceaiul de dimineaţă şi duceau ceştile şi farfuriile la bucătărie. Candy a strigat-o pe Myf, cea cu tatuajul cu păsări albastre pe gât, şi a întrebat-o cât e ceasul. După ce Myf i-a răspuns, Candy s-a întors spre Alice dezamăgită. Fata a simţit un gol în stomac.

— Vai scumpo, îmi pare rău. E mult mai târziu decât am crezut. Mi-e teamă că trebuie să termin masa de prânz, altminteri le las flămânde pe Flori. Aşa că o să te duc la râu altă dată.

Alice a privit-o rugător.

— Nu, nu te uita aşa la mine! Te rog. Nu te pot lăsa să te duci de una singură.

Alice nu-şi lua ochii de la Candy.

— Fir-ar să fie! a bombănit Candy. Uite, doar dacă-mi promiţi că ai să fii mai atentă decât ai fost vreodată în viaţa

ta. În toată viaţa ta! a urmat ea, încruntându-se. Şi dacă-mi promiţi că vii înapoi imediat ce ai aruncat o privire. Vii imediat înapoi. Vorbesc serios!

Alice a dat din cap cu putere.

— Şi încă ceva: să nu cumva să le spui lui June sau lui Twig că te-am lăsat să pleci de una singură chiar de prima dată când te-au lăsat în grija mea!

Alice şi-a ridicat sprâncenele.

— Da, ai dreptate, nu se pune problema, a recunoscut Candy, încrucişându-şi braţele. Bine atunci, domniţă Alice, s-a învoit ea, zâmbind fără voie. Poţi să te duci singură la râu să vezi ce-i acolo. Dar să nu mă dezamăgeşti, da? Nu capeţi uşor a doua şansă pe-aici.

Alice a dat fuga spre Candy şi i-a cuprins mijlocul cu braţele. „Am încredere în tine."

În următoarele zece minute, Candy i-a explicat cum să ajungă la râu: mergi până la poteca de la capătul câmpului de flori. Mergi pe ea printre ierburi până la râu. Nu te abaţi de la potecă. Să nu cumva să intri în apă. Şi să nu încerci să treci râul. Să nu cumva să faci altceva decât să mergi drept pe potecă până la râu!

După ce Alice a încuviinţat din cap la fiecare cuvânt de câte trei ori, Candy s-a arătat mulţumită.

— Bine, atunci, spuse ea. Eu o să mă duc să fac mâncarea de prânz. Să vii repede, scumpo!

Alice a şovăit o clipă, nevenindu-i să creadă că i se permitea să plece. Ajunsă la treptele din spate, Candy s-a întors. Hai, du-te! a îndemnat-o ea, doar din buze, fără grai, făcându-i semn cu mâinile să o ia la picior.

Cu indicaţiile lui Candy răsunându-i în minte, a pornit-o ocolind câmpul de flori. Nu s-a oprit, nu a privit îndărăt şi nici nu a şovăit. Dacă ar fi putut, şi-ar fi dat capul pe spate şi ar fi ţipat. Nu şi-a dezlipit ochii de la poteca albicioasă din fundul grădinii care străbătea tufişurile. „Către râu", a fredonat ea în sinea ei. „Către râu."

Odată ajunsă în mijlocul desişului, Alice a rărit pasul. Prin frunziş, şuvoaie de lumină îi cădeau la picioare ca nişte

băltoace. Ţârâitul greierilor se împletea cu cântecul păsării-clopot, la care se adăuga din când în când orăcăitul unei broaşte. S-a uitat uimită la arborii de cauciuc, ale căror ramuri şi frunze se domoleau unele pe altele. Fluturi monarh pluteau peste tufe de bumbac. S-a oprit să se uite la pietrele acoperite de muşchi, la cârlionţii păroşi ai mugurilor de ferigi arborescente şi la pâlcurile de flori sălbatice violet, cu miros dulceag. Aerul era înmiresmat cu adieri de pământ, vanilie şi eucalipt.

Aproape că uitase de ce venise acolo, când l-a auzit. S-a oprit şi a ascultat. Auzea bine sunetul slab, dar de netăgăduit, apa o chema cu aceeaşi putere de parcă ar fi fost vocea mamei ei. Alice a rupt-o la fugă, cu părul săltându-i pe spate.

Poteca se termina într-o poiană pe malul unui râu mare şi verde. Nu se zvârcolea, nu mugea şi nici nu se azvârlea în valuri asemenea oceanului, ci era calm, ca o melodie continuă. Alice se simţea atrasă de apă, la fel ca tot ce o înconjura: rădăcinile copacilor se întindeau până la râu, ca şi firele lungi şi rare de muşchi care atârnau de pietrele scufundate pe jumătate.

„Să nu intri în râu."

Alice i-a cerut iertare în gând lui Candy în timp ce-şi arunca cizmele din picioare. Tocmai îşi scotea şosetele când a dat cu ochii de o potecuţă de-a lungul malului.

Şi-a mijit ochii să vadă până unde ducea. Candy nu-i pomenise de o altă potecă. „Nu capeţi uşor a doua şansă pe-aici." Alice s-a strecurat spre ea. Doar să arunce o privire. Dar, spre dezamăgirea ei, poteca nu ducea nicăieri. Se termina brusc, aproape la fel cum începuse, într-un mic ungher rotund, doar cât să poată adăposti două persoane. Alice şi-a târâit picioarele prin praf, oftând dezamăgită. Dar pe când se întorcea spre râu, ceva i-a atras atenţia: marginea strălucitoare a ceva suficient de mare ca să-i ia lumina soarelui. Şi-a ridicat ochii uimită de mărimea unui uriaş eucalipt, al cărui trunchi era mai gros decât înălţimea ei. Alice privea ramurile copacului care se ridicau ca nişte braţe atât de mult, că nu-i putea vedea vârfurile. La gândul că s-ar putea urca în el, i s-au umezit palmele. Ramurile îi erau încărcate de flori parfumate şi frunze ovale ca nişte semilune. Rădăcinile i se întindeau până

în apă, formând nişte bulboane pline cu fructe, frunze şi flori de eucalipt. Ceea ce o fascina mai mult decât orice era bucata aceea de trunchi unde erau scrijelite câteva nume. Deşi se aflau deasupra nivelului ochilor ei, când s-a ridicat în vârful picioarelor şi şi-a dat capul pe spate, a putut să le descifreze pe toate. A recunoscut numele lui Ruth Stone, dar pe celelalte nu le mai ştia, până când a ajuns la ultimele două.

June Hart.

Lângă numele lui June se vedea o tăietură adâncă, dându-i de înţeles că acolo fusese cândva încă un nume. Dedesubt se afla numele tatălui lui Alice: *Clem Hart.* Şi lângă el o scrijelitură asemănătoare, în locul unde trebuie să fi fost şi alt nume. Alice s-a străduit să desluşească semnificaţia acelor nume, de parcă ar fi fost un limbaj secret, precum cel al florilor. Dar nu a reuşit. *Ruth Stone, Jacob Wyld. Wattle Hart, Lucas Hart, June Hart. Clem Hart.* Plus cele două scrijelite.

Cârâitul aspru al papagalului Cacadu a făcut-o să tresară. Numele acelea care lipseau şi locul îngust îi dădeau o senzaţie stânjenitoare.

Când pasărea a cârâit a doua oară, Alice a rupt-o la fugă înapoi spre luminişul de pe malul râului şi s-a oprit gâfâind, încercând să-şi potolească bătăile inimii.

Curgerea lină şi egală a apei a liniştit-o. Zăpuşeala şi umiditatea erau apăsătoare. O picătură de sudoare i se scurgea pe spinare. „Promite-mi că vii înapoi imediat ce ai aruncat o privire. Vii imediat înapoi!"

Alice nu se putea abţine. Şi-a scos iute tricoul şi şortul, punându-le lângă cizmele pe care şi le scosese deja şi a coborât în josul malului spre ţărmul nisipos. Când apa răcoroasă i-a plescăit la picioare, mângâierea ei atât de cunoscută a înfiorat-o. I se părea că trecuse atât de mult timp de când înotase ultima dată, că abia îşi mai amintea gustul apei sărate. A înaintat în apă până la genunchi, legănată de curentul domol, apoi până la mijloc, împingând apa cu braţele deschise. Umerii i s-au destins. Pădurea din jurul ei zumzăia şi pocnea.

Şi-a aruncat privirile spre eucalipt, gândindu-se la numele scrise pe trunchi. „Cu râul e cu totul altă poveste." Aşa îi

spusese June când se duseseră împreună pe câmpul de flori. „De generaţii întregi a aparţinut familiei mele. Familiei noastre.“ Alice şi-a privit prin apă picioarele, cu labele pe fundul nisipos al apei. Dar putea oare un râu să fie proprietatea cuiva? N-ar fi ca şi cum ai spune că cineva stăpânea marea? Alice ştia că atunci când te aflai în mare, ea era cea care punea stăpânire pe tine. Şi totuşi gândul că ea aparţinea oarecum acestui loc îi umplea de căldură un locşor din suflet. O pasăre Kookaburra a bolborosit deasupra capului ei. Ajunge cu gândurile! A mai făcut un pas şi s-a scufundat în apa verde care se învârtejea, lăsând la suprafaţă toate întrebările fără răspuns.

Apa dulce, fără strop de sare, a uluit-o. Ochii nu o usturau. A dat aerul afară, făcând bulbuci, şi i-a privit cum se ridică la suprafaţă şi se sparg. Auzea cum îi bate în ureche inima râului. Cândva tatăl ei îi spusese că orice apă se duce în cele din urmă spre acelaşi loc. Şi i-a venit în minte o altă întrebare: ar putea oare să înoate în josul râului, prin timp, tot drumul până acasă?

Alice s-a gândit atât de mult la această întrebare, că a rămas sub apă până când a simţit că i se aprind plămânii. Şi-a înfipt picioarele tare pe fundul apei şi s-a împins în sus, ieşind la suprafaţă împroşcând în jur. De la incendiu nu mai simţise că e atât de dureros să respire. Brusc, lumina crângului nu i s-a mai părut atât de primitoare, şi nici apa la fel de alinătoare. A ieşit din apă împleticindu-se, tuşind puternic în timp ce se căţăra pe mal spre pământul uscat. Şi tuşea neîncetat, aplecată de spate şi cu palmele sprijinite pe genunchi.

— Ai păţit ceva?

S-a răsucit spre locul de unde venea vocea.

Şi l-a văzut. Pe partea cealaltă a râului. Băiatul din maşină.

Alice tuşea atât de tare, că s-a îndoit şi mai mult de mijloc, iar nasul şi ochii au început să-i curgă. Nu se putea opri. Cu cât se străduia mai mult, cu atât tuşea mai tare. Când a izbucnit în plâns, a fost cât pe-aici să şi vomite. În spatele ei s-a auzit un pleoscăit, iar peste câteva minute s-a pomenit că-i picură apă pe picioare. Lângă ea răsărise băiatul, ud leoarcă.

— Trage aer în piept şi spune-ţi în sinea ta „înăuntru". Scoate apoi aerul şi spune-ţi „afară".

Şi-a proptit mâna pe spatele ei, între umeri. Alice i-a aruncat o privire şi i-a urmat indicaţiile.

Înăuntru. Afară.

Înăuntru. Afară.

Încetul cu încetul, tusea i s-a mai calmat.

Când s-a ridicat, a constatat – prea târziu, ce-i drept – că avea pe ea doar chiloţii. Faţa i-a luat foc în timp ce şi-a înşfăcat tricoul şi şortul şi, fără să se mai uite spre el, a rupt-o la fugă pe potecă.

— Heeei! a strigat-o el.

Alice nici nu s-a mai uitat îndărăt. S-a oprit la marginea crângului, la capul câmpului de flori, şi s-a îmbrăcat. Doar atunci şi-a dat seama că îşi uitase cizmele pe malul râului.

Alergând pe marginea câmpului de flori spre casă, soarele de început de amiază îi încingea pielea. Faţa i se răcorise. Nu ştia cum altfel să facă să-şi găsească cizmele decât să se furişeze mai târziu ca să le caute.

De peste câmpurile de flori se auzea zumzetul aparatelor de aer condiţionat din atelier. Înăuntru, Florile se ocupau de recolta tăiată de dimineaţă. Alice a urcat în fugă treptele terasei din spate. Mesele erau curate, cu scaunele aşezate ordonat la locul lor. Nu avea habar cât timp lipsise. Să fi lipsit oare la prânz? A pornit în vârful picioarelor spre uşa de plasă.

Înăuntru nu părea să fie nimeni. Poate că Twig şi Candy se aflau şi ele în atelier. Alice s-a mai liniştit. S-a dus în bucătărie să caute ceva de mâncare şi a găsit nişte pâine, unt şi Vegemite din care şi-a făcut două sendvişuri.

— Se vede treaba că ai o poftă de mâncare cât a lui Harry astăzi!

Alice a încremenit, apoi s-a întors, străduindu-se să rămână clamă şi să-i zâmbească lui Twig, care se ivise în prag.

— Candy mi-a spus că ai mâncat de prânz sus, ceva mai devreme, după o dimineaţă atât de grea. Zicea că ai lins farfuria.

Neştiind ce să facă, Alice a încuviinţat din cap. Pierduse masa de prânz. Stătuse mult mai mult decât îşi dăduse seama

şi simţea că o apuca ameţeala la gândul de a da de bucluc sau, chiar mai rău, de a-i crea probleme lui Candy. Dar Candy îi găsise o scuză. Gândul acesta o bucura cu adevărat.

— Pofta de mâncare este la fel de importantă ca optimismul, eu aşa cred, a spus Twig ieşind pe culoar. Auzi, dacă tot a venit vorba de Harry, când îţi termini sendvişurile, să vii, te rog, în salon.

Alice a respirat uşurată, căci Twig părea a nu fi observat picioarele ei prăfuite şi părul ud.

Şi în timp ce stătea aşa în bucătărie, mâncându-şi sendvişurile, Alice nu şi-a putut înfrâna un zâmbet. Avea şi ea acum ceva la Thornfield care să fie doar al său. Primul drum la râu va rămâne mereu o amintire doar a ei. Asta dacă nu-l punea la socoteală şi pe băiat, desigur. Gândindu-se la el, i s-au aprins obrajii din nou. A lăsat sendvişul deoparte. Brusc, îşi pierduse tot gustul.

Salonul era luminos şi aerisit. Twig stătea aşezată pe canapea cu Harry la picioare, care suspina din când în când, pe măsură ce îi scărpina urechile. Alice li s-a alăturat şi ea, aşezându-se în acelaşi loc ca mai devreme în dimineaţa aceea, după ce June o adusese în braţe jos şi apoi se făcuse nevăzută. I se părea că trecuseră multe zile de-atunci. A băgat de seamă că afară, lângă atelier, era parcată camioneta lui June. Oare avea să vină şi ea? Gândul acesta o neliniştea. S-a frecat la ochi. Brusc şi-i simţea foarte grei.

— Cred că June a apucat să-ţi spună că Harry acesta al nostru are nişte talente speciale? a întrebat-o Twigg.

Alice a încuviinţat din cap, căscând.

— Mă gândeam că ar trebui să-ţi arăt cum facem noi atunci când avem nevoie de ajutor.

Auzindu-şi rostit numele, Harry şi-a ciulit urechile sub mângâierea mâinilor lui Twig. S-a tolănit şi mai bine, sprijinit de picioarele ei, cu fălcile lăsate şi salivând din când în când. „Ce mai supercăţel!“ s-a gândit Alice.

— Harry este ceea ce numim un câine însoţitor[1]. Ai mai auzit până acum de câini însoţitori, Alice?

Ea a clătinat din cap. Înaintea lui Harry, singurul câine pe care-l ştiuse fusese Toby, iar el nu fusese însoţitor. Fusese prietenul ei cel mai bun.

— Câinii însoţitori sunt antrenaţi special să ajute oamenii atunci când le este teamă. Câini asemenea lui Harry pot simţii emoţiile oamenilor. Pot să te mângâie şi să îţi abată atenţia atunci când te simţi trist sau speriat ori supărat, a spus Twig, zâmbind când Harry i-a lins mâna. Poate că Harry ţi-a şi adus un pic de mângâiere şi distracţie de când ai venit, nu? a întrebat ea, privind-o pe Alice.

Alice s-a gândit cum a stat Harry lângă ea în camionetă după ce ea şi June au pornit-o către Thornfield. Fusese lângă ea când se trezise din visele rele şi chiar reuşise să o facă să coboare ieri. I-a privit cu atenţie botul larg, deschis în ceea ce părea un zâmbet care-i dezvelea toţi dinţii, urechile cu vârfuri negre şi capul auriu. Nu era Toby, ce-i drept, dar Twig avea dreptate; Harry avea ceva care o făcea să se simtă mai bine.

— Ne folosim de Harry mai ales când avem o persoană nouă care vine să stea aici, cu noi, la Thornfield. Aşa că, ori de câte ori ai nevoie de el, Alice, când te simţi supărată, speriată sau alarmată, să nu uiţi că Harry e alături de tine. Ca noi toate, de altfel.

Twig a zâmbit. I-a netezit urechile lui Harry şi i-a bătut uşor coastele.

— Majoritatea comenzilor sunt verbale, dar folosim şi semne vizuale. O să te învăţ şi pe tine, vrei?

Tot restul amiezii, Alice a învăţat cum să vorbească cu Harry. S-a deprins destul de repede. Dacă pocnea din degete cu braţul adus în faţă, îi indica lui Harry să se aşeze dinaintea ei, creând un obstacol între Alice şi orice s-ar fi aflat dinaintea ei. Dacă-şi pocnea degetele în spate, Harry se aşeza acolo. Dacă plesnea din palme, el intra într-o cameră şi aprindea lumina, în aşa fel încât ea să nu fie nevoită să intre acolo pe

1. Câine special antrenat să fie de ajutor persoanelor cu dizabilităţi.

întuneric. Asta i-a plăcut cel mai mult. Să-l vadă pe Harry cum o lua la fugă prin salon ca să apese comutatorul de pe podea şi să aprindă lampadarul o amuza cel mai tare.

— El cunoaşte toate încăperile din gospodăria noastră şi ştie unde sunt toate comutatoarele, a spus Twig, dând serioasă din cap, cu ochi zâmbitori.

Şi ultima comandă: dacă îşi trecea palma deschisă peste cap de la stânga la dreapta, Harry înţelegea să intre într-un loc şi să caute dacă e cineva înăuntru sau vreun nedorit şi să latre dacă găsea ceva. Dar nu-i plăcea gândul că ar putea folosi comanda asta.

— Bine, Alice! Grozav! Ce repede ai învăţat! Dacă eşti vreodată singură şi nu te simţi bine, ca azi-dimineaţă, să nu uiţi să-l chemi pe Harry.

La vremea când s-au deschis uşile atelierului şi s-au auzit Florile care-şi terminau treaba pe ziua aceea, Alice învăţase deja comenzile lui Harry. Şi s-a trântit pe canapea, prea obosită ca să mai repete.

— June o să vină curând la masă, a spus Twig. Ce-ar fi să faci o baie mai înainte? Şi-apoi să mergi mai repede la culcare? A fost o zi grozavă.

Alice a încuviinţat din cap. De fapt nu avea chef de baie, dar vocea blândă a lui Twig făcea ca orice ar fi spus să capete înţeles. Şi-n timp ce o urma pe Twig pe coridor, spre baie, Alice şi-a pocnit degetele în spate, deşi nu avea nevoie. Harry s-a şi ivit la picioarele ei.

Twig a deschis larg uşa cu plasă şi s-a aşezat pe treptele terasei din spatele casei, în ultimele raze de lumină ale zilei. Şi-a răsucit o ţigară, şi-a aprins-o şi a tras adânc în piept, ascultând pârâitul tutunului arzând, simţind cum i se umplu plămânii de tutun. A slobozit un rotocol de fum înspre primele stele care apăreau. Peste câmpurile de flori se revărsa o lumină galbenă din ferestrele atelierului. June se afla acolo de când sosise acasă mai devreme, în după-amiaza aceea. Twig

se ocupa de nişte hârtii administrative în birou, aşteptând-o pe Alice să se întoarcă de la râu, când se auziseră paşii obosiţi ai lui June pe treptele din faţă. Se dusese să o întâmpine în hol. June ridicase mâna în semn de refuz.

— Twig! a spus ea înainte să apuce să-i zică vreo vorbă.

Avea ochii roşii. Harry sărea între ele, gata să le răstoarne.

— E la râu acum, îi spusese Twig. O s-o învăţ comenzile elementare pentru el când se întoarce, a urmat ea, mângâindu-l pe Harry. Are nevoie de ceva care s-o ajute când mai face un alt atac de panică.

— *Dacă* mai face un alt atac de panică, oftase June. Am înscris-o la şcoală. Începe săptămâna viitoare. O să-i spun diseară.

Twig şi-a încleştat pumnii. June nu fusese la fel de încăpăţânată când o crescuseră pe Candy Baby. Dar îşi dădea totuşi seama de diferenţă: Candy era o binecuvântare primită. Alice era sânge din sângele ei.

— Şi înscrierea a durat toată dimineaţa?

Twig se uitase la camioneta lui June, prin uşa cu plasă de la intrarea din faţă. De sub prelată ieşea colţul unei cutii din lemn de alun. Twig a ridicat o sprânceană. Ştia precis unde fusese June: stârnise vechile fantome în depozitul din oraş.

— Linişteşte-te, Twig. Nu e ce crezi tu. A fost o zi cumplită.

— Da, aşa a fost, a şuierat Twig. Mai ales pentru nepoata ta, dar ...hei, cum o fi fost pentru nepotul tău? Cel pe care l-ai azvârlit ca pe o buruiană!

Cuvintele s-au făcut ţăndări la picioarele lor. Când i-a văzut chipul lui June, Twig ar fi vrut să le adune cu mătura şi să le înghită cu marginile lor ascuţite cu tot, una câte una. June a ieşit din casă păşind apăsat, s-a dus în atelier, trântind uşa după ea, şi nu a mai ieşit.

Twig şi-a mai aprins o ţigară. Era recunoscătoare că June avusese bunătatea să nu-i scoată ochii cu propria durere. Supărarea ei nu era că June îi despărţise pe copiii lui Clem. Sigur că nu despre asta era vorba. Ci despre propriii copilaşi. Cu treizeci de ani în urmă, cei de la serviciile sociale veniseră

în maşina lor Holden[1] sclipitoare, intraseră în casă cu o sentinţă judecătorească acuzând-o de neglijarea copiilor. Pentru că nu avea soţ. Pentru că obişnuia să-i lase pe Johnny şi pe Nina în grija surorii ei Eunice, în timp ce mergea să caute de lucru. Pentru că era săracă. Pentru că Serviciul pentru Protecţia Copilului hotărâse că singura şansă de a deveni australieni adevăraţi pe care ar fi avut-o copiii ei era să crească într-o familie australiană adevărată. O familie de albi australieni. Unul o imobilizase pe Twig în timp ce celălalt i-a smuls pe Nina şi pe Johnny din braţele sale. Copiii ţipau. Twig le cânta, încercând să-i liniştească, dar ei nu se alinau, smulgând smocuri din tufele de margarete din grădina din faţă, agăţându-se de tot ce puteau ca să nu fie luaţi. Twig se prăbuşise lângă margaretele rupte care se înnegreau şi se uscau în soare, ultimele lucruri pe care le atinseseră copiii ei. Când Eunice s-a întors acasă de la lucru, a găsit-o tot acolo, cântând în bătaia vântului puternic din nord-vest, păzind florile acelea moarte, de parcă ar mai fi putut să le învie. Twig îşi văzuse mai departe de treabă, crezând că Nina şi Johnny aveau să se întoarcă până la urmă la ea, dar după ce şi Eunice a dispărut, câţiva ani mai târziu, a plecat şi ea. A apucat-o de-a lungul ţărmului şi apoi spre interior, făcând autostopul din oraş în oraş. Până când, într-o bună zi, mergând pe drum, a fost atrasă de aleea spre Thornfield mai întâi din pură curiozitate, apoi de plânsul unui copil.

Amintirile i-au fost întrerupte de hohote de râs răsunând din dormitor. Twig şi-a şters ochii cu cămaşa. Îi spusese lui Candy să-i servească masa în dormitor. Dacă June voia să-i explice lui Alice că urma să meargă la şcoală, atunci era nevoie să fie singure. Asta dacă June ar fi avut de gând să iasă vreodată din atelier.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândul, uşa atelierului s-a deschis. Twig a ascuns capătul aprins al ţigării şi a rămas neclintită în umbră, în timp ce June se îndrepta spre intrarea din faţă. Chiar dacă a văzut-o pe Twig, nu s-a oprit. Uşa s-a deschis şi

1. Marcă de automobil produsă în Australia de firma General Motors – Holden, înfiinţată în 1856 în Port Melbourne, Victoria.

s-a închis la loc. Balamaua dulapului de vase din sufragerie a scârţâit când June l-a deschis ca să pună masa. De pe hol s-a auzit cum în baie se scurgea apa din cadă. Uşa băii s-a deschis. Paşi uşori înaintau din baie spre bucătărie. Zgomotul cuptorului oprit. Murmurul vocii lui June. Scaune trase pe podeaua sufrageriei când June şi Alice s-au aşezat la masă. Clinchet şi pocnet de metal pe porţelan în timp ce mâncau.

Probabil că Alice era tare flămândă după ce alergase până la râu şi înapoi. Când dăduse peste ea în bucătărie mai devreme, Twig îşi dăduse imediat seama unde fusese. Avea cămaşa încheiată strâmb, părul ud plin de frunze şi picioarele pline de nisip. Dar avea o lumină în ochi şi o culoare în obraji care au făcut-o pe Twig să tacă. Ştia la fel de bine ca toţi ceilalţi că Thornfield găsea tot felul de metode de a repara sufletele zdrobite ale celor care socoteau ferma drept căminul lor. Până una alta, râul era cel ce avea să o ţină pe Alice laolaltă. Cât despre Twig, de când venise ea la Thornfield, June fusese liantul.

Alice stătea întinsă în pat, cu mintea răvăşită de vestea pe care i-o dăduse June la cină. Era înscrisă la şcoala din oraş. Avea să înceapă săptămâna viitoare.

— Am fost azi şi am vorbit cu directorul, îi spusese June. El a fost de părere să vină şi Harry cu tine la şcoală, ca să ai un prieten chiar de la bun început.

Şcoală. Citise despre asta. Profesori şi săli de clasă, bănci, creioane şi caiete. Copii, locuri de joacă, sendvişuri, citire, scriere şi teme pentru acasă. Şi avea să-l poată lua şi pe Harry cu ea.

Alice s-a răsucit pe o parte. S-a gândit mai bine la râu. Sunetul lui de dedesubt şi senzaţia ciudată pe care a avut-o când băiatul i-a pus mâna pe spate ca să o ajute să respire.

O adiere a atins-o sub bărbie. Alice s-a ridicat în capul oaselor. Una din perdelele albe din cameră se ridicase pe întuneric. Nu-şi amintea să fi deschis vreo fereastră. Alice a

ridicat mâna ca să aprindă veioza, strângând din ochi din pricina luminii.

Pe podea, lângă pat, se aflau cizmele ei albastre. Şi într-una din ele era un buchețel de flori sălbatice cu miros de vanilie.

Twig îşi răsucea o a treia ţigară când a auzit o bufnitură într-o parte a casei. Şi-a ţinut răsuflarea ca să audă mai bine. Pe poteca de pământ bătătorit scârţâiau paşi ce se îndreptau spre câmpul de flori, când a apărut băiatul. Twig şi-a strâns pleoapele. A răsuflat încetişor. Cu ţigara neaprinsă într-o mână şi cu bricheta în cealaltă, a aşteptat să vadă dacă el se întoarce să se uite înapoi. Chiar înainte ca poteca să intre în pădure, s-a întors, luna luminându-i chipul.

Iată-l, băiatul Boryanei! Cu ochii aţintiţi la fereastra luminată a lui Alice. Twig se îndoia că el o zărise pe treptele din spate, chiar să fi fost luminată de văpăi de flăcări.

Când el s-a întors şi a pornit-o mai departe pe potecă, dispărând în pădure, Twig şi-a aprins ţigara cu mâinile tremurânde. Mai văzuse asta întâmplându-se şi altă dată. Când Agnes Ivie era copila din turnul cu clopot. Iar Clem Hart era cel care se strecura la fereastră ca să-i aducă flori.

11
Crinul de râu

Semnificația: **Dragoste ascunsă**

Crinum pedunculatum / Australia de est

Plantă perenă de mari dimensiuni, care crește de obicei la marginea pădurii, dar și în apă, în apropierea mangrovelor. Florile sunt fine, parfumate, în formă de stea. Semințele încolțesc uneori chiar și când mai sunt încă prinse de plantă. Seva este folosită ca tratament împotriva înțepăturilor de meduză.

Alice şi-a petrecut restul săptămânii ţinându-se după Florile care trebăluiau peste tot prin fermă. În timpul micului dejun, ea şi Boo dezlegau cuvinte încrucişate. Boo ştia o mulţime de cuvinte. Mai apoi scotea miere din stupi împreună cu Robin, care o lăsa să-şi dea cu rujul cel aprins, pe care-l ţinea în buzunarul şorţului, şi o învăţa cum să mănânce mierea direct din fagure. Se ţinea scai de Olga, Myf şi Sophie, care mergeau în susul şi în josul şirurilor de flori tăindu-le pe cele proaspăt înflorite. O ajuta pe Tanmayi să facă apă de trandafiri din petale proaspete, fermecată de poveştile ei despre Sita, prinţesa care s-a dat pradă pământului după ce fusese învinuită de vrăjitorie, şi despre Draupadi, prinţesa care blestemase o sută de bărbaţi care o maltrataseră. După-amiaza, Alice îşi făcea de lucru pe lângă mesele din atelier, împletind coliere din petale, lujere, frunze şi şnururi, în timp ce Francene, Lauren, Caroline şi Amy se ocupau de comenzile de flori împachetând fiecare buchet în hârtie cafenie şi legându-l cu sfoară. Fredona împreună cu Rosella în serele cu răsaduri şi o ajuta pe Vlinder să ude tufele de bumbac, în timp ce fluturii monarh

năvăleau înăuntru ca să se hrănească şi îşi fâlfâiau aripile deasupra lor.

Vineri, la sfârşitul zilei, Alice, Twig şi Candy s-au aşezat şi ele lângă celelalte douăsprezece femei pe terasa din spate. Şi-au scos toate şorţurile şi pălăriile mari de paie, făcându-şi vânt cu ele. June a adus o ladă Esky[1] plină cu sticle reci ca gheaţa de bere de ghimbir pe care le-a oferit ca pe nişte comori de chihlimbar. Florile stăteau cu capul pe spate şi ochii închişi pe jumătate. Şirurile de flori îmbobocite, solariile rotunde acoperite cu folie, stupii albi şi crângul des verde-argintiu din depărtare licăreau în lumina apusului ca într-un vis.

În timp ce-şi sorbea băutura, Alice le arunca câte o privire furişă. Florile erau mai tot timpul binedispuse şi harnice. Dar în după-amiaza aceea, pe terasă, se schimbase ceva. Erau toate tăcute. Pe măsură ce soarele apunea, Florile se lăsau năpădite de toate poveştile pe care le trăiseră, le iubiseră şi le lăsaseră în urmă. Umerii li se gârboveau. Unele plângeau. Se îmbrăţişau îmbărbătându-se una pe alta. Iar June stătea în mijlocul lor, cu faţa nemişcată şi spatele drept.

Alice îşi dădea seama că nu era diferită de nici una dintre Flori. Nici June nu era altfel. Fiecare avea nevoie uneori de tăcere. Şi în asta consta puterea magică a fermei de la Thornfield; era locul unde se puteau exprima lucrurile despre care nu se putea vorbi. Şi, în felul ei, Alice începea să înţeleagă forţa unui limbaj care se folosea de flori. De când fusese la râu, în fiecare seară după cină, când intra în camera ei, găsea mereu o altă floare în cizmele ei albastre de la picioarele patului.

June stătea pe terasa din spatele casei, privind cum soarele se ridica deasupra fermei şi sufla aburul ce ieşea din ceaşca de

1. Geantă frigorifică portabilă făcută de compania Malley în Australia, al cărei nume vine de la „eschimos". Cu un strat de metal şi alt strat izolator din plută, se presupune că a fost prima formă de ladă frigorifică din lume. Foarte folosită de australieni, începând din anii 1960-1970, a devenit unul dintre simbolurile continentului.

cafea neagră şi tare. Se simţea o boare de prospeţime, ca un prim semn de apropiere a iernii. Şi-a scos sticla plată din buzunar şi şi-a turnat în ceaşcă. Şi-a dus ceaşca la buze şi a băut cu sorbituri mici, savurând fierbinţeala.

Pe măsură ce câmpurile de flori se umpleau de lumină, June se gândea că ar fi putut vedea răsăritul de soare din orice zi când Thornfield dădea în floare. Ar fi putut fi şi cu optzeci de ani în urmă. Ruth Stone ar fi putut să apară oricând de după colţ, venind dinspre atelier, luminată din spate de strălucirea arămie a răsăritului, cu mâinile adâncite în buzunare şi cu obrajii încă nebrăzdaţi de riduri de tristeţe.

June şi-a terminat cafeaua, şi-a luat mănuşile de grădinărit şi le-a îndesat în buzunarul vestei. A pornit-o în lumina tot mai puternică a dimineţii printre câmpuri, către serele cu răsaduri pe care le ridicase mama sa. Uneori dorul de a mai vorbi măcar o singură dată cu mama ei o făcea să simtă ca şi cum s-ar fi spulberat dacă ar fi respirat mai adânc. Gândul că şi Alice tânjea în acelaşi fel după Agnes o înnebunea. Istoria se repeta pur şi simplu, cu multă cruzime.

Atmosfera din sera de răsaduri era încărcată de promisiunea unor noi începuturi. June şi-a închis ochii o clipă. Petrecuseră atâtea ore acolo împreună, adunând dorinţele din sufletele oamenilor în mănunchiuri de mlădiţe şi seminţe în timp ce mama ei îi depăna poveştile de la Thornfield. „Fii atentă, Junie, îi spunea mereu Wattle Stone, toate astea sunt daruri de la Ruth. Aşa am putut supravieţui noi."

În copilărie, June era fascinată de povestirile despre bunica ei. Petrecea ore în şir pe malul râului, mângâind numele lui Ruth scrijelit pe trunchiul eucaliptului uriaş şi numele lui Jacob Wyld scris alături.

Când Ruth apăruse prima dată în oraş, se stârniseră tot felul de bârfe pe socoteala ei. Unii spuneau că mama ei venise cu ultimul vas cu ocnaşi sosit în Australia. Alţii ziceau că era progenitura uneia dintre vrăjitoarele din Pendle Hill[1], cruţată

1. Faimoasele vrăjitoare din secolul al XVII-lea, din Pendle Hill, Lancashire, care au fost condamnate la moarte in 1612, sub acuzaţia de vrăjitorie.

de soartă. Se spunea că unica ei avere era doar un carneţel plin cu vorbele unei limbi ciudate. Unii susţineau că era o carte de vrăji. Alţii jurau că văzuseră ce conţinea: era plină de flori, aşa susţineau. Singurul lucru pe care îl ştiau cu toţii era că Ruth Stone fusese schimbată de Madame Beaumont – proprietara unei locante cu bordel din oraşul învecinat – pentru ultimele vaci de lapte de la ferma Thornfield, o dărăpănătură de la marginea oraşului. Wade Thornton, proprietarul ei singuratic, asistase neputincios la distrugerea fermei sale în timpul cele mai cumplite secete din istoria locului. Şi avusese şi el parte de porţia lui de bârfă. Era vestit pentru felul cum îşi îneca demonii în rom. De îndată ce Ruth Stone a venit la fermă, el şi-a făcut obiceiul de a-i exorciza prin folosirea trupului ei.

Lui Ruth nu i-a trebuit mult ca să găsească o cale de a fugi din casă. După ce Wade termina fiertura pe care ea reuşise să i-o încropească la cină şi ajungea la al patrulea pahar de băutură, ea se strecura afară să mai aducă nişte lemne de foc şi o rupea la fugă spre un firicel de râu secătuit de arşiţă. Acolo îşi găsise un locşor unde să se ascundă până când Wade cădea lat de băutură. Aşezată sub un eucalipt uriaş, Ruth cânta şi plângea. Doar cărţile şi cântecele îi ţineau mintea limpede. Cânta cântece învăţate de la mama ei despre flori care puteau grăi cum n-o puteau face cuvintele. Într-o noapte, ea cânta lângă eucalipt când un cioban hoinar, care n-avea în buzunare decât nişte seminţe, a rătăcit drumul prin vadul crăpat de secetă al râului, atras de vraja cântecului său. Văzând-o pe Ruth acolo, cântând şi plângând sub clar de lună, se zice că Jacob Wyld a îngenuncheat, fără să rostească vreo vorbă, şi a plantat seminţele la picioarele ei, în pământul de la poalele eucaliptului. Şi din noaptea aceea, în locul unde au căzut lacrimile lui Ruth, a răsărit o pajişte plină de crini de vanilie şi s-a născut o mare iubire între Ruth şi Jacob.

Ori de câte ori Ruth reuşea să scape, se întâlneau la râu. El îi aducea seminţe de flori, iar ea îi dădea din puţinele rămăşiţe de mâncare pe care reuşea să le şterpelească din casă.

Curând Ruth adunase suficiente seminţe ca să se apuce să sape un petic de pământ uscat, mai la umbră, lângă casă, unde

se afla o acacia stingheră, aproape uscată. Pământul era atât de tare, încât i-a trebuit aproape o lună întreagă să-l înmoaie cu puţina apă pe care o putuse căra de la râu. În cele din urmă copacul s-a umplut de flori, iar coroana lui era ca o boare galbenă, dulceagă. Văzându-l, Ruth a căzut în genunchi. Parfumul florilor se simţea până în oraş. Albinele roiau în jurul acaciei, ameţite de nectar. Sub copac apăruseră cercuri de mlădiţe verzi. Ruth le desena pe fiecare în carneţelul său. Pe măsură ce înfloreau – atât de diferite de degeţeii şi ghioceii din cântecele mamei ei –, Ruth îşi nota ceea ce semnificau ele pentru ea, adaptând limbajul victorian al florilor. Frumoasele şi ciudatele flori autohtone, capabile să înflorească în climatul acela aspru, o încântau pe Ruth; dar, cel mai mult dintre toate, florile acelea stacojiu-aprins cu miezul de culoarea sângelui cel mai întunecat. Care semnifica, după cum nota Ruth în carneţel, *Să ai curaj, să prinzi inimă.*

Pârjolite de o secetă cumplită, fermele se uscau, fermierii dădeau faliment şi pământul nu mai rodea nicidecum; şi când oraşul părea să dispară pe vecie, ars de pe hartă, Ruth Stone a început să cultive la fermă flori autohtone.

Vestea s-a răspândit cu repeziciune. Lumea venea să vadă culorile uimitoare, printre atâta praf şi oase de vite moarte. Şi se întorceau mai apoi cu vlăstare din grădinile lor secătuite. Ruth le planta şi le îngrijea, iar ele creşteau nestăvilite. Wade Thornton a încetat să mai bea. Deschidea porţile fermei Thornfield şi poftea lumea înăuntru. Oamenii veneau cu sape, hârdaie de apă şi cu seminţele lor preţioase. Ruth le spunea unde să se ducă şi ce să planteze. Au înălţat sere. Trudeau de la răsăritul la apusul soarelui, îngrijind noile răsaduri. Atmosfera era încărcată cu miresma verde a aşteptării. Când florile de la ferma Thornfield au înflorit, oamenii i s-au alăturat lui Ruth să le culeagă, să facă buchete şi să alerge în toiul nopţii pe la pieţele cele mai mari de flori proaspete din toată ţara; fiecare buchet avea o cartolină scrisă de mână cu semnificaţia dată de Ruth fiecărei flori. Toate se vindeau imediat. Şi ei se întorceau la Thornfield cu alte comenzi pentru flori autohtone care vorbeau cu limbajul inimii lui Ruth. Şi aşa s-a născut speranţa în sufletul oamenilor din acel oraş.

Zilele treceau. Florile de iarnă începeau să înflorească. S-au gândit să meargă la şi mai multe pieţe de flori. Şi cum stătea Wade Thornton treaz la umbra casei sale, urmărind chipul îmbujorat şi zâmbitor al lui Ruth printre localnici, un gând amar i s-a înfiripat în minte.

Într-o noapte, nu la mult timp după prima recoltă bogată de flori, Wade a băut destul rom cât să o convingă pe Ruth că era beat mort şi a aşteptat până când i-a auzit paşii depărtându-se afară. Sub cerul rece şi înstelat, el a urmărit-o pe poteca pe care o tăiase singur mai demult către râu. Şi s-a ascuns acolo, în tufişuri. Când a văzut un bărbat ivindu-se de sub malul râului şi luând-o pe Ruth în braţe, i s-au împăienjenit ochii de furie. Ori de câte ori încerca să o posede cu forţa, el trebuia să-şi scuipe în palme doar ca să o poată pătrunde, iar ea îşi întorcea faţa de la el, cu ochii goi şi trupul inert. Dar în braţele acelui bărbat, Ruth era plină de viaţă şi strălucea luminoasă. În lumina palidă a lunii, Ruth a luat mâna bărbatului şi şi-a pus-o pe pântece. Zâmbea. Ochii îi sclipeau. Wade Thornton s-a năpustit răcnind din tufişuri şi l-a izbit pe Jacob Wyld cu o piatră de râu lăsându-l fără cunoştinţă. Pe Ruth a legat-o de copac şi i-a astupat gura, forţând-o să privească cum îl îneca pe iubitul ei.

June s-a cutremurat, frecându-şi braţele ca să se apere de aerul umed al serei. Greutatea moştenirii Thornfield o apăsa la fel de tare acum ca atunci, în adolescenţă, când fusese năucită de ceea ce i se întâmplase bunicii ei. „Fii atentă, Junie, îi spunea mereu mama ei când o învăţa despre flori, toate astea sunt daruri de la Ruth. Aşa am putut supravieţui noi."

Oare ce i-ar fi spus mama ei acum, se întreba June în timp ce s-a pornit să afâneze pământul ca să poată cultiva noile răsaduri. Wattle Stone i-ar fi spus fiicei ei: „Junie, Thornfield îi aparţine de drept lui Alice. Şi asta ar trebui să o afle de la tine."

— Alice, haide să pornim odată! s-a auzit vocea lui June de la picioarele scării spiralate.

Alice stătea pe pat îmbrăcată în uniforma ţeapănă şi apretată. Harry îi lingea genunchiul. Alice a oftat. Şi-a ridicat ghiozdanul cel nou de pe pat şi a pornit-o în jos pe scări târşâindu-şi picioarele.

— Haide, nu mai face mutra asta! a pufnit June, străbătând bucătăria şi întinzându-i lui Alice pachetelul de mâncare. O să vezi ce bine o să te simţi! O să-ţi faci o mulţime de prieteni.

Afară, June a deschis portiera camionetei. Harry a sărit înăuntru. Alice a rămas în capul scărilor terasei. Parcă îi înţepeniseră picioarele. June i-a întins o mână:

— Harry o să stea tot timpul cu tine, a spus ea, făcându-i semn să se aşeze lângă el.

Alice a coborât tropăind treptele. June a ajutat-o să se urce în camionetă. Harry a schelălăit. Alice a pufnit furioasă. June a închis portiera, zornăindu-şi brăţările.

— Haide, să pornim! a zis înconjurând iute camioneta ca să se urce şi ea.

Şi în timp ce ieşeau pe alee, în urma lor a izbucnit un cor de chiote şi strigăte. Alice s-a întors să privească prin geamul din spate. Florile alergau după ele, aclamând şi fluierând, aruncând ghirlande şi confetti.

— O să fii nemaipomenită, Alice!

— Haide, Alice!

— Să ai o primă zi minunată la şcoală, Alice!

Alice s-a aplecat pe geam, făcându-le tare cu mâna. June claxona cu putere pe măsură ce se îndepărta. Alice a surprins-o ştergându-şi ochii.

Când au intrat pe şoseaua care ducea spre oraş, June a apăsat pe acceleraţie. Alice s-a ţinut de zgarda lui Harry aşa de strâns, că o dureau degetele.

Şcoala primară din oraş era alcătuită dintr-un pâlc de clădiri din şipci de lemn, umbrite de eucalipţi. Sub paşii lui June şi Alice trosneau frunze şi fructe de eucalipt, emanând

un miros de lămâie. Harry trăgea de lesă, adulmecând totul, aproape răsturnând-o pe Alice. Ajunsă dinaintea clădirii principale, June s-a aplecat ca să-i îndrepte gulerul lui Alice. Respirația îi mirosea a mentă. Alice i-a scrutat chipul îndeaproape. Avea ochii tatălui ei. June s-a ridicat şi şi-a îndreptat umerii.

— Haide odată! Hai că poți!

Îndreptându-se către recepție, Alice nu era sigură căreia din ele două i se adresase.

Alice aştepta împreună cu June şi cu Harry. Secretara a spus că profesorul lui Alice avea să vină să o întâlnească curând, în pauza mare. June mesteca guma mentolată aşa cum o vacă îşi rumegă hrana. Un picior îi tremura fără încetare. Alice îl ținea pe Harry de zgardă, mângâindu-i blana moale. June se uita la ceas.

A sunat un clopoțel.

— O să vină de-acum, a mormăit June.

Harry a întins botul ca să-i lingă mâna, liniştind-o. June i-a frecat urechile. El şi-a arcuit spatele să se întindă şi a tras un pârț prelung. June a tuşit, fără să-şi schimbe expresia feței. Lui Alice i s-au aprins obrajii. Secretara şi-a dres vocea. Când duhoarea s-a răspândit, ajungând până la ei, pe June a pufnit-o râsul. Cu ochii înlăcrimați, a tuşit din nou, ca şi cum ar fi putut acoperi mirosul cu sunetul tusei şi s-a ridicat grăbită încercând să deschidă geamul. Când Alice s-a repezit să o ajute, Harry s-a ridicat gâfâind şi rânjind.

— Îmi pare foarte rău, s-a scuzat June răguşită. Foarte rău.

Femeia a încuviințat din cap, ținându-şi o batistă la nas. Ele au reuşit să deschidă geamul şi s-au aşezat uşurate la loc. Alice se uita pe furiş la copiii de toate vârstele care se revărsau din sălile de clasă. S-a răsucit şi s-a aşezat invers pe scaun. Îşi închipuia cum ar fi dacă Harry ar trage pârțuri lângă ea în clasă. După o clipă, s-a aplecat şi l-a îmbrățişat îndelung, apoi i-a întins lesa lui June. June s-a uitat la lesă, apoi la Alice şi i s-au umezit ochii.

— Ai să te descurci, Alice, i-a spus ea zâmbind.

Alice a dat din cap.

S-a deschis uşa şi a intrat un tânăr cu urme de cretă albă pe obraz.

— Alice Hart?

Apropiindu-se, a strâmbat din nas, adulmecând de câteva ori, după care s-a uitat spre Harry. June s-a ridicat să-l întâmpine. Alice a rămas la locul ei. Una din şosetele bărbatului i se lăsase în jos pe picior. Avea picioarele acoperite cu păr subţire şi blond, nu negru şi tare ca tatăl ei.

— Ei, bine, Alice! a început el, zâmbind. Eu sunt domnul Chandler, noul tău profesor.

Şi-a şters mâna pe pantalonii scurţi şi i-a întins-o. Alice s-a uitat spre June. Ea încurajat-o cu o mişcare a capului. Domnul Chandler a rămas cu mâna întinsă. June i-a şoptit ceva ce Alice nu a putut auzi. El şi-a retras mâna. După o clipă, el şi-a frecat bărbia aşa cum o văzuse Alice pe Twig făcând uneori, când cădea pe gânduri.

— Spune-mi, Alice, se întâmplă cumva să-ţi placă şi ţie cărţile? Aş avea nevoie de ajutor la biblioteca clasei şi cred că ai picat la ţanc.

După o clipă, Alice i-a întins mâna.

Până când a sunat clopoţelul la ora trei, timpul s-a scurs greu, ca o melasă rece.

— Ne vedem mâine cu toţii, a spus domnul Chandler, când colegii de clasă ai lui Alice au ţâşnit afară.

Ea se tot mocăia, strângându-şi lucrurile în ghiozdan.

— Cum ţi-a mers, Alice? A fost bine în prima zi?

Alice încuviinţă din cap, cu privirile în jos. Nu-şi făcuse nici un prieten. Pentru că nu vorbea. Pentru că toţi se purtau ca şi cum ea ar fi mirosit la fel de urât ca Harry. Ar fi fost mai bine să-l fi ţinut cu ea, atunci ar fi avut cel puţin un prieten.

— Vine cineva să te ia? a întrebat domnul Chandler.

— Eu am venit să o iau, a spus Candy Baby care apăruse în prag, mestecând gumă roz – o apariţie la fel de uimitoare ca o floare de primăvară înflorită în puterea iernii.

Harry stătea lângă ea, dând din coadă. Alice şi-a tras nasul, radiind de bucurie că-i vede.

În drum spre parcare, în timp ce Candy o întreba cum îşi petrecuse ziua, iar Harry o lingea bucuros pe faţă, au trecut pe lângă un grup de fete pe care Alice le-a recunoscut ca fiind din clasa ei.

— Uite-o! Tâmpita! a strigat una dintre ele.

— Scuză-mă, ce-ai spus? a întrebat Candy.

Alice tare ar fi vrut să meargă acasă, în camera ei, cu cărţile ei, să se uite la Flori. În timp ce îşi făcea de lucru cu fermoarul ghiozdanului, a auzit un smiorcăit. S-a oprit să asculte mai bine. L-a auzit din nou. Şi s-a îndepărtat de Candy şi Harry. După una dintre clădirile şcolii a dat peste băiatul de la râu, căzut peste un tufiş cu ţepi. Avea un obraz julit şi buza crăpată. Picioarele îi erau pline de zgârieturi fine care sângerau.

— Alice? a strigat-o Candy, speriată. Oggi! a exclamat ea, apărând lângă Alice. Ce-ai păţit, Oggi?

— N-am nimic, a răspuns el, în timp ce ele îl ajutau să se ridice.

El a privit-o pe Alice drept în ochi.

— Nu eşti singura căreia i se fac zile fripte pentru că e altfel.

— Tâmpiţii se iubesc unul pe altul! s-a auzit un chicotit din tufişurile din apropiere.

Candy s-a repezit la ele, scuturând ramurile tufelor, punându-le pe fugă pe colegele lui Alice. Lui Alice nu-i păsa, oricum ar fi fost Oggi, era bucuroasă dacă lumea credea că era şi ea la fel.

El s-a chircit de durere când Alice l-a ajutat să se ridice. I-a ridicat ghiozdanul şi şi l-a azvârlit pe un umăr, oferindu-i-l pe celălalt lui Oggi să se sprijine. El părea mult mai uşor de sprijinit decât mama ei atunci când era lovită, căci nu era mai mare decât ea.

Şi au pornit şchiopătând împreună către poartă. Candy a deschis camioneta, punând ghiozdanele înăuntru, l-a legat pe Harry cu lesa în spate şi a ajutat-o pe Alice să-l aşeze pe Oggi pe locul de lângă şofer.

— Hai să te ducem acasă, prietene. Să-ţi pui nişte gălbenele pe zgârieturile şi juliturile alea şi o să fii ca nou-nouţ. Dar n-aş băga mâna în foc pentru ăla care ţi-a făcut asta. Să-l ferească Dumnezeu când l-o afla Boryana!

— Păi, de-aia n-o să-i spunem nimic, s-a rugat Oggi.

Candy a scuturat din cap în timp ce dădea maşina înapoi. Şi-au văzut tăcuţi de drum, în timp ce Harry se fâţâia de colo-colo pe platforma camionetei, scoţându-şi din când în când capul afară, în bătaia vântului. Pe când străbăteau strada principală, Alice privea cu nesaţ culorile pastelate ale faţadelor magazinelor. Îşi închipuia în mintea ei că ieşea din nou din lanul de trestie de zahăr, dând cu ochii de magazinul cu rochii, de cafeneaua cu flori galbene pe mese şi cu biblioteca de peste drum, cu bibliotecara aceea cu zâmbet blând care îi dăduse cartea cu nimfe. Sally. Alice s-a străduit să-şi amintească mai limpede chipul ei, dar imaginea i s-a şters iute din minte.

Chiar lângă indicatorul ce arăta ieşirea din oraş, Candy a virat pe un drum de ţară.

— Cât de frumoşi pot fi uriaşii ăştia! s-a mirat ea, aplecându-se peste volan ca să privească în sus.

Alice admira trunchiurile alb-argintii ale copacilor, gândindu-se la poveştile mamei ei despre acele locuri atât de pline de zăpadă încât atât copacii, cât şi pământul şi cerul erau la fel de albe.

— Am ajuns.

Candy a oprit într-un mic luminiş lângă râu. Alice s-a uitat încotro curgea apa. Deci aşa o găsise, râul fusese cel care îl condusese pe Oggi până la ea.

Oggi a ieşit cu greu din camionetă şi a pornit-o şchiopătând spre o căsuţă de lemn cu o terasă largă, dar joasă, cu perdele roşii de bumbac şi cu uşa de la intrare deschisă.

— Oggi! l-a strigat o voce dinăuntru.

Din casă a ieşit femeia cu părul negru şi buzele date cu ruj aprins.

— Da' ce s-a întâmplat?

— Oggi a avut o mică neînţelegere la şcoală, a spus Candy ieşind din camionetă.

Boryana a slobozit un şuvoi de vorbe într-o limbă neînţeleasă, frământându-se la vederea juliturilor lui Oggi, care se învineţeau, şi a crestăturilor de spini. El şi-a ridicat mâinile ca şi cum s-ar fi predat şi i-a răspuns în aceeaşi limbă bolborosită. Din spatele camionetei, Harry a început să latre până când Candy l-a dezlegat. A sărit de pe platforma camionetei şi a fugit lângă Boryana, lătrând ascuţit în timp ce ea gesticula.

— Iartă-mă, scuză-mă, te rog, Harry, a spus ea, mângâindu-i capul ca să-l domolească. Totul e în regulă! Ognian ăsta e băiat mare şi se pare că poate să-şi poarte singur de grijă, aşa că nu vrea să-mi spună cine i-a făcut asta.

Boryana şi-a încrucişat braţele.

— Ar trebui să plecăm, Bory, vă lăsăm să vă descurcaţi singuri! a spus Candy, clătinând din cap. Hai, Harry!

— Ce? Nici vorbă! Trebuie să intraţi. Să bem un ceai. June n-o să se supere.

— Ba chiar o să ia foc! Azi a fost prima zi de şcoală a fetei ăsteia, a spus Candy cuprinzând-o pe Alice cu braţul, şi June de-abia aşteaptă să afle cum a fost. Bory, ţi-o prezint pe Alice, nepoata lui June. E Floarea noastră cea mai nouă.

Alice a zâmbit timid, dar nu-şi putea lua ochii de la Oggi.

— Ia te uită! Mă bucur mult să te cunosc!

Cuvintele Boryanei sunau de parcă ar fi fost înmuiate în ceva dens şi gustos. I-a luat mâna lui Alice şi a scuturat-o bine.

— Eşti prietenă cu Oggi al meu?

— Suntem la şcoală împreună, a spus Oggi făcând un pas în faţă.

— Foarte bine, a încuviinţat Boryana. Chiar nu vrei să bem rapid un ceai? a urmat ea, întorcându-şi privirea spre Candy. Se pare că avem multe de povestit.

Boryana a ridicat o sprânceană. Alice a privit-o rugător pe Candy.

— Bine, bine! Dar foarte repede, s-a lăsat ea înduplecată.

Candy şi Boryana au pornit-o braţ la braţ, sporovăind. Oggi şi Alice au rămas stânjeniţi pe loc.

— Hai să-ţi arăt ce-i pe aici, a spus Oggi arătând spre râu.

Alice a încuviinţat din cap. Şi-a pocnit degetele în spatele ei, Harry s-a luat după ea, lingându-i încheietura mâinii.

În spatele casei se afla o grădiniță frumos îngrijită, cu trandafiri și un coteț cu trei găini dolofane. Alice s-a așezat sub un copac cu scoarța de hârtie, în timp ce Oggi a deschis cotețul și a dat drumul găinilor. Harry a pornit amușinând după ele, dar, pierzându-și interesul, s-a ghemuit la loc.

— Pe asta o cheamă Puica, e preferata mea, a zis Oggi arătând spre o găină neagră, zburlită, strâmbându-se când și-a întins prea tare brațul învinețit.

Alice și-a strâns pleoapele tare, dar tot vedea trupul gol, plin de vânătăi al mamei sale ieșind din mare.

— Ai pățit ceva, Alice?

Ea a ridicat din umeri. Oggi s-a dus în grădina de trandafiri a mamei sale și a adunat niște petale și frunze căzute pe jos. Cu mâinile pline s-a dus înapoi la Alice și le-a presărat pe jos în jurul ei. Și s-a tot dus înapoi în grădină să mai aducă și altele până a completat cercul. Apoi a sărit și el înăuntru și s-a așezat pe jos.

— Așa am făcut după ce a murit tata, ca să mă simt mai bine, a spus Oggi cuprinzându-și genunchii cu mâinile. Și mi-am spus că nu trebuie să intre nici un pic de tristețe înăuntrul cercului ăsta. Și făceam cercul mai mare sau mai mic după cum voiam. Odată, când mama nu se putea opri din plâns, am lărgit cercul de jur împrejurul casei. Doar că a trebuit să folosesc toate petalele de la trandafirii ei, iar ea nu a reacționat cum m-am așteptat.

Niște fluturi galbeni au zburat peste trandafiri. Uitându-se la aripile lor – ca niște micuțe flamuri de culoarea lămâii –, și-a amintit cum zburau vara peste valurile mării, cum se lăfăiau în soare în ramurile unui pin australian și se izbeau de geamul dormitorului ei noaptea.

— Mina unde lucra tata s-a prăbușit. Multă vreme mama a stat pe terasă zi de zi. Îl aștepta să vină. Mereu cu un trandafir în mână.

La fel ca regina aceea care își așteptase iubitul atât de mult timp, încât se prefăcuse în orhidee. Alice și-a frecat brațele, alungându-și un fior.

— Ți-e frig? a întrebat-o el.

Ea a clătinat din cap. Apoi au rămas amândoi cu privirea la râu.

— De aia ţi-am cules eu flori şi ţi le-am pus noaptea în cizme, a spus Oggi încetişor.

Alice şi-a scuturat părul, lăsându-l să-i cadă peste faţă.

— Ştiu şi eu cum e. Să fii trist şi singur, a început Oggi, răsucind o petală de trandafir în mână. Noi veniserăm aici doar pentru scurt timp, cât tata avea să adune suficienţi bani ca să plecăm mai departe, dar cum el a murit, acum suntem nevoiţi să rămânem. Mama nu are acte şi nu poate face nimic.

Alice şi-a lăsat capul într-o parte.

— Noi nu suntem australieni. Adică mama nu s-a născut aici. Aşa că nu avem voie oficial să locuim aici. Dacă încercăm să plecăm de aici sau să mergem undeva, mama zice că am putea fi arestaţi şi despărţiţi; ea ar putea fi trimisă acasă şi n-ar mai fi primită vreodată aici. Ceea ce nu vrea să se întâmple, pentru că asta este – adică, a fost – ţara tatei. De aia stăm aşa mai retraşi şi mama nu lucrează nicăieri permanent, iar eu nu am voie să îmi fac prieteni la şcoală. Oricum nimeni nu vrea să fie prieten cu mine. Toţi zic că mama e vrăjitoare. Aşa zic şi despre toate femeile de la ferma Thornfield.

Alice l-a privit cu ochii măriţi de groază.

— Nu, nu te speria, a adăugat el, nu-i adevărat!

Ea a răsuflat uşurată.

Oggi a ridicat o piatră de pe jos.

— Mama îşi doreşte tare mult să se ducă înapoi în Bulgaria într-o bună zi, aşa că asta am de gând să fac când mă fac mare. Să fac destui bani ca să o pot duce acasă la ea, în Valea Trandafirilor.

Alice şi-a dus o petală de trandafir la nas. Parfumul i-a reamintit de visele ei cu focul.

— Acolo zice mama că m-am născut. În Valea Trandafirilor, în Bulgaria. Nu pare a fi un loc. Mama zice că e mai degrabă un sentiment. Dar eu nu ştiu de fapt ce înseamnă asta. Doar că acolo sunt îngropaţi nişte regi şi că trandafirii miros aşa de bine pentru că în pământ e îngropat aur laolaltă cu oasele lor.

Alice a făcut ochii mari.

— Bine, chestia asta cu aurul şi oasele am inventat-o eu. Dar n-ar fi grozav? Dacă oasele regilor şi comorile ar fi îngropate în văile alea fermecate cu trandafiri?

S-au auzit paşi apropiindu-se.

— Hai, că trebuie să plecăm, scumpo! a strigat-o Candy.

Alice şi Oggi au ieşit din cercul de petale de trandafir şi au luat-o după Candy spre intrarea din faţă a casei, unde-i aştepta Boryana.

— Uite, Alice! Ceva în semn de bun-venit, a spus Boryana întinzându-i un borcănel de sticlă acoperit la gură cu pânză legată cu o panglică, în care sclipea un gem roz. E din trandafiri. E o minunăţie cu pâine prăjită.

— Pa, Alice! a strigat Oggi. Ne vedem mâine la şcoală!

Mâine. Alice i-a făcut cu mâna, iar Candy a pornit maşina spre strada principală. Avea să-l revadă mâine.

Şi în timp ce se îndreptau spre casă, şi-a atins obrajii fierbinţi cu vârful degetelor. Îşi închipuia că din faţa ei ieşeau raze de soare.

12
Acacia de Cootamundra

Semnificație: **Rănesc pentru a vindeca**

Acacia baileyana / New South Wales

Arbuști grațioși, cu frunze asemănătoare ferigii și inflorescențe globulare de un galben-auriu aprins. Sunt rezistenți, verzi aproape tot anul, ușor de cultivat. Înfloresc abundent iarna. Au un parfum dulce, persistent. Produc mult polen și sunt folosiți pentru hrana albinelor.

June mergea târșâindu-și picioarele pe hol, aprinzând becurile ici și colo. Pendula cea mare a bătut ora două dimineața. La răsăritul soarelui, o aștepta drumul către piețele de flori din oraș. Dar mai erau câteva ore până atunci. Doar o mică sorbitură.

De săptămâni întregi, nopțile se lungeau peste măsură, goale și neliniștitoare. Patul lui June era înconjurat de prea multe fantome, care stăteau la picioarele ei, ținând în mâini ramuri înflorite de acacia. Iarna era întotdeauna partea cea mai dificilă a anului. Comenzile de flori scădeau substanțial. Istoriile vechi se răscoleau în cotloanele lor de cum dădeau primele geruri. Și iarna aceasta venise și Alice acasă.

Deși nu vorbea, Alice zâmbea mai des. Ceva ce se întâmplase la școală o trezise într-un fel, scoțând-o din amorțeala profundă a suferinței. Nu mai udase patul de săptămâni bune. Și nici nu mai avusese vreun alt atac de panică. Twig n-o mai sâcâia să o ducă la consiliere. Alice avea mereu câte o carte deschisă în poală cu o floare presată între pagini. Sau se afla în bucătărie ori în grădina de ierburi aromatice ajutând-o pe

Candy să născocească un nou fel de mâncare. Sau umbla prin atelier în cizmele ei albastre, urmând-o pe Twig ca o umbră.

Dar oricât de mult încerca să o țină sub observație și, în ciuda temperaturii care cobora pe zi ce trecea, Alice tot mai reușea să dispară uneori și să revină acasă cu părul ud. June știa că descoperise râul. Și cu siguranță și eucaliptul. Însă, cu toate acestea, nu găsea forța să-i spună poveștile femeilor de la Thornfield din care se trăgea și ea. De îndată ce ar fi pronunțat numele lui Ruth, povestea nu putea decurge decât într-o singură direcție: către Wattle, apoi către June și apoi direct către Clem, Agnes și alegerea pe care o făcuse June.

June a rămas dinaintea bufetului de bucătărie cu sticla de whisky deschisă și și-a turnat încă un pahar. Era obosită. Prea obosită să ducă povara unui trecut prea dureros chiar și să și-l mai amintească. Era obosită de florile care spuneau lucruri pe care oamenii nu suportau să le rostească. Mâhnire, izolare, fantome. Neînțelegere. Când venea vorba să-i povestească lui Alice despre familia ei, June se lupta cu gândul de a nu mai vrea să poarte vina pentru tainele ce creșteau printre florile de la Thornfield. Cu siguranță că exista și o altă modalitate de vindecare a copilei decât să fie asaltată cu adevărul despre familia ei. În afara acelei dimineți când Alice păruse a-i recunoaște chipul, June era aproape sigură că fetița habar nu avea despre restul. Nu era nimic care să dea de înțeles că Alice ar fi putut ști de ce tatăl său plecase cu mama sa de la Thornfield, sau despre faptul că June ar fi putut să se răzgândească și să cedeze în fața lui Clem, și poate să o salveze pe Agnes. Dar ea îl lăsase să plece pe fiul ei, și el o luase pe mama lui Alice cu el. Pentru că June nu cedase în fața furiei lui. Pentru că Agnes îl iubea mai mult decât ar fi știut să se iubească pe sine.

A luat whisky-ul cu ea în salon, bând direct din sticlă. În prima zi când venise Alice la Thornfield, când ea se cuibărise în brațele lui June și-și sprijinise fața în scobitura gâtului ei, June își simțise trupul năpădit de o dragoste pe care nu îndrăznise să și-o reamintească. Nu putea risca să o piardă acum. Nu ar fi putut îndura ca Alice să capete o părere proastă despre ea. Așa că zi după zi, poveștile rămâneau nespuse. Iar

ea tot îndepărta momentul. Am să-i spun când Alice va începe şcoala. Am să-i spun când va începe să zâmbească. Am să-i spun când va întreba. „Bagă de seamă, June, a avertizat-o Twig, trecutul are un mod ciudat de a scoate noi vlăstare. Dacă nu le mânuieşti corect, astfel de poveşti obişnuiesc să facă alte vlăstare, de la sine."

June s-a lăsat pe canapea, în mână cu sticla de whisky înclinată periculos, asaltată de umbrele trecutului. Nu-şi putea alunga niciodată din minte poveştile Thornfieldului.

Uciderea lui Jacob Wyld i-a rătăcit minţile lui Ruth. A născut pruncul lui de una singură, pe malul râului, şi a dat numele copilului după acacia, primul copac ce înflorea în vremea secetei. Asta era tot ce mai rămăsese din grădina lui Ruth şi tot ce putuse să-i dăruiască fiicei ei: un nume[1] care să-i dea curajul să supravieţuiască în aceeaşi casă cu Wade Thornton şi cu mârşăviile lui. „Mă înverşunam să nu-l las să-mi chinuie mintea, aşa cum făcuse cu mintea mamei mele. Ochii ei erau la fel de goi ca găoacele de greieri din ţărâna unde crescuseră cândva florile ei, Junie", îi povestea Wattle.

După ce Ruth a încetat să mai vândă flori, lăsându-şi grădina să se ofilească şi să moară, orăşenii au dat cu bună ştiinţă uitării ferma Thornfield. Ori de câte ori îl vedeau pe Wade, nimeni nu-l lua la întrebări în legătură cu zvonurile despre violenţa lui şi nici nu o băgau în seamă pe Wattle, fata despre care se spunea că fusese crescută mai degrabă de păsări decât de propria mamă. Cu excepţia lui Lucas Hart, care a văzut-o prima dată pe Wattle pe când era băietan şi umbla de unul singur pe malul râului. Atunci el a crezut că era vreo sirenă, după cum îi sclipea pielea verzuie pe sub apă şi-i arăta părul cel lung şi negru împletit cu frunze şi flori. Deşi nu o vedea niciodată la şcoală sau în prăvălii, nici la biserică, ea îi acaparase imaginaţia cu totul. Ori de câte ori mergea la râu spera

1. *Wattle*, *Cootamundra Wattle* sau *Bailey's Wattle* – specie de salcâm aparţinând genului Acacia, cunoscută şi în Europa mai ales ca plantă decorativă sau în horticultură cu denumirile vernaculare de Acacia de Cootamundra, salcâm de iarnă ori salcâm de deşert. În Australia cresc în jur de 700 de specii aparţinând genului Acacia.

că avea să o vadă înotând. Îl intriga întotdeauna felul cum tăia apa cu braţele şi picioarele ei musculoase de parcă s-ar fi răzbunat pentru ceva. În timp, au crescut amândoi. Ea a devenit o tânără retrasă, care mergea rar în oraş, iar el a plecat să-şi termine studiile medicale. Dar nici viaţa la oraş, nici învăţătura nu i-au abătut gândul de la Wattle, care îi intrase în sânge ca o febră. S-a întors acasă, şi-a deschis un cabinet medical şi în fiecare noapte umbla pe poteca de pe malul râului. Toată lumea auzise zvonurile despre Wade Thornton, dar nimeni nu voia să se implice; problemele de familie rămâneau doar între bărbat şi nevasta lui. Doar că, aşa cum ar fi vrut Lucas să le spună mereu tuturor, Ruth Stone nu devenise nevasta lui Wade Thornton de bunăvoie, iar el nu era tatăl lui Wattle Stone. Şi în fiecare noapte, când umbla pe malul râului, îşi punea în gând să se ducă la ferma Thornfield, să bată la uşă şi să se prezinte. Şi fără greş, în fiecare noapte, când ajungea la hotarul fermei, făcea cale-ntoarsă. Până în noaptea când a auzit ţipătul unei femei şi apoi o împuşcătură. Urmată de tăcere.

Lucas a dat fuga pe poteca ce ducea de la râu până în curtea plină de praf a fermei Thornfield, unde a găsit-o pe Wattle Stone cu o puşcă în mână, prăvălită peste trupul lui Wade, iar în jur un sânge atât de negru, că părea a fi cerneală. „Eşti rănită?“ a strigat Lucas. „Sângerezi, Wattle? Eşti rănită?“ Wattle s-a ridicat în picioare, ţeapănă şi înspăimântător de palidă, cu ochii la fel de întunecaţi ca sângele de la picioarele ei. „Wattle?“ a strigat el iar. Până la urmă, ea a clătinat din cap. „Nu eu“, a şoptit, cu puşca tremurându-i în mână. Şi s-au privit în ochi, fiecare făcând un legământ în sinea lui.

Vestea morţii lui Wade Thornton a aprins peste noapte tot felul de speculaţii în oraş. Unii spuneau că Ruth i-a făcut vrăji şi l-a împins la sinucidere. Alţii ziceau că fiica lui Ruth fusese cea care îl omorâse. Se mai zicea că femeile Stone şi limbajul ăla al florilor lor aduseseră ghinion; blestemul căzut peste oraş de când Ruth nu mai putuse cultiva câmpurile de flori distrusese veniturile şi speranţele oamenilor. La asta s-au grăbit să se alăture şi pescarii de pe râu, care susţineau că o văzuseră pe Ruth vorbind noaptea cu ceva din apă. Când a

fost observat primul cod Murray[1] s-a stârnit şi mai mult tărăboi. Regele Râurilor nu ar fi trebuit să apară în nici o apă curgătoare care urcă atât de mult spre nord, ea atrăsese ghinionul. Uitaseră cu toţii că Ruth Stone şi ferma ei de flori salvaseră cândva oraşul de la foamete.

Bârfele nu s-au domolit până când doctorul Lucas Hart nu a declarat public că el îl văzuse pe Wade Thornton umblând împleticit, beat turtă, apăsând pe trăgaciul puştii sale de vânătoare în timp ce încerca să o cureţe şi împuşcându-se singur. Poliţia a înregistrat moartea lui ca fiind un accident şi oraşul şi-a îndreptat atenţia într-altă direcţie. Wattle Stone s-a căsătorit cu Lucas Hart, purtând la cununia religioasă un buchet de flori de acacia. Şi au trăit la Thornfield împreună cu Ruth.

„Apoi te-am avut pe tine, Junie", spunea mama ei întotdeauna când ajungea la punctul acela al poveştii, uitându-se direct la June, cu ochii plini de lacrimi. „Şi lumea a început din nou să fie bună, tu ai risipit blestemul de la Thornfield."

Cu June gângurind lângă ea, în coşuleţ, Wattle a şters praful de pe carnetul lui Ruth. În timp ce Lucas se afla la cabinet, ea s-a apucat să adune cărţi de la biblioteca oraşului, citindu-le cu voce tare, identificând desenele lui Ruth şi alcătuind liste cu seminţele pe care să le comande de la oraş. După vreo zece-doisprezece ani, Wattle a readus la viaţă ferma de flori a mamei ei. Oamenii începeau să dea din cap admirativ privind buchetele de flori scoase la vânzare în pieţe. *Reîntoarcerea fericirii*, scria pe un buchet de protea, fiecare de dimensiunea unei inimi. *Devotament* era semnificaţia trandafirului de Sydney într-un mănunchi de flori, ca nişte cupe pline de mireasmă. Găleţile se goleau repede. Florile de la Thornfield erau din nou căutate.

Deşi Wattle readusese la viaţă grădina mult iubită a mamei ei, nu reuşea să domolească tulburarea din mintea lui Ruth. Wattle o iubea pe mama ei la fel cum îşi iubea propriul copil şi încerca să o facă fericită, dar Ruth continua să se strecoare

1. Codul Murray (*Maccullochella peelii*) este un peşte răpitor de apă dulce, de mari dimensiuni, specific Australiei.

afară din casă în fiecare noapte. Wattle stătea trează ascultând scârțâitul dușumelelor, până când într-o noapte senină, la lumina lunii, luând-o pe June în brațe, s-a hotărât să o ia pe urmele ei până la râu. Și a văzut-o pe Ruth răspândind flori în apă, vorbind tot timpul.

„Mamă", a păşit Wattle pe malul nisipos al râului în lumina argintie a lunii. Ochii mamei ei erau limpezi şi strălucitori. „Cu cine vorbeşti, mamă?"

„Cu tatăl tău, scumpo, i-a răspuns Ruth simplu, cu Regele Râului."

Suprafața apei s-a vălurit, florile fiind parcă sorbite, dar Wattle nu şi-a dat seama de cine. S-a întors şi a rupt-o la fugă, întorcându-se acasă, la bărbatul ei, în patul cald.

Ruth a murit în somn pe când June nu avea decât trei ani. În dimineața când Wattle a găsit-o moartă, Ruth avea părul ud, încâlcit cu frunze de eucalipt şi crini de vanilie.

Prin testament, Ruth i-a lăsat totul lui Wattle. Dar i-a cerut un singur lucru fiicei ei: să aibă grijă ca ferma Thornfield să nu ajungă niciodată pe mâna unui bărbat care să nu o merite. Şi asta nu s-a întâmplat în nici o generație de atunci încolo, spre furia necruțătoare a lui Clem Hart.

„Fii atentă, Junie", îi răsuna mereu în minte vocea mamei ei. „Toate astea sunt daruri de la Ruth. Aşa am putut supraviețui noi."

June a oftat adânc când a apărut pe cer prima rază de lumină. Cu greu s-a ridicat în picioare de pe canapea şi a pornit-o împleticindu-se spre dormitor, cu ultimii stropi de whisky pleoscăind în sticlă.

În prima zi a vacanței de iarnă, Alice stătea la fereastră, privind poteca albă, calcaroasă ce tăia desişul până la râu. În dimineața următoare avea să se întâlnească cu Oggi acolo, imediat după ce se trezeau, căci era ziua în care ea împlinea zece ani. Oggi era cel mai bun prieten pe care îl avusese Alice vreodată, ceea ce ea socotea a fi o apreciere corectă, căci Toby

fusese câine, Candy mult prea în vârstă, Harry tot câine, şi o carte nu putea fi socotită de fapt un prieten.

A plecat de la fereastră, întorcându-se la tema ei pentru acasă, pe care o lăsase pe jos. Harry dădea din coadă în timp ce ea s-a aşezat pe podea. Avea ca temă de vacanţă să scrie despre o carte preferată şi să spună de ce i-a plăcut. Deşi ceilalţi elevi au oftat nemulţumiţi, Alice s-a cutremurat de nerăbdare când domnul Chandler le-a dat foaia cu tema respectivă. Ea a ştiut imediat ce carte avea să aleagă: povestea cu nimfe pe care i-o dăduse Sally de la bibliotecă, cartea pe care o primise de la June la spital înainte de a se cunoaşte.

Alice s-a dus la rafturile cu cărţi, şi-a trecut degetele peste cotoarele cărţilor până a găsit cartea cu nimfe. Când a scos-o de pe raft, a mai căzut încă o carte pe jos. Alice a ridicat-o: era un volum cu coperte pânzate, cu titlul scris cu litere aurii şi cu o ilustraţie decolorată. Era o poveste despre o fată care purta numele ei şi despre ţara minunilor în care căzuse ea.

Alice a deschis coperta. Când a citit dedicaţia, a încremenit.

— Ei, scumpo, ţi-am adus nişte cacao fierbinte, a spus Candy apărând în prag cu o cană aburindă. Alice, ce-ai păţit?

Candy a pus cana jos şi i-a smuls cartea din mână. Alice o privea în timp ce citea dedicaţia.

— O...! a exclamat Candy.

Plină de mânie, Alice a împins-o pe Candy afară din cameră, trântind uşa după ea. Harry a început să sară, lătrând. Alice a deschis uşa şi l-a dat şi pe el afară.

Nu a mai coborât toată ziua. Candy i-a adus nişte friptură la prânz, dar ea nu s-a atins de nimic. După ce a încercat să vorbească cu ea prin uşa dormitorului, Twig s-a retras pe terasa din spate unde a rămas fumând ţigară de la ţigară.

Pe înserate s-a zărit şi lumina farurilor camionetei lui June săltând pe aleea de la intrare. Alice stătea în pat, cu cartea în braţe. Jos s-a auzit deschizându-se uşa de la intrare. Cheile lui June au fost aruncate în vasul de sticlă de pe birou. Paşi obosiţi s-au auzit târându-se din hol spre bucătărie. S-a deschis un robinet, apoi s-a închis. Brăţările au zornăit. Ceainicul a bolborosit pe foc, după care a urmat un şuierat şi gâlgâitul apei

fierbinţi peste un pliculeţ de ceai. Clinchetul de linguriţă atingând buza unei ceşti de porţelan. O clipă de tăcere, după care s-au auzit paşii obosiţi ai lui June străbătând holul către scară.

— June!

— Stai aşa, Twig.

Paşii ei pe scară. Urcă, urcă. O bătaie în uşa lui Alice.

— Bună, Alice, a spus June, deschizând uşa.

Harry s-a năpustit înăuntru pe lângă ea. Alice nu şi-a ridicat privirile. A izbit tare tăblia patului cu picioarele.

— Ce-ai făcut astăzi? a întrebat June, dând roată prin camera lui Alice, cu o mână în buzunar şi cu cealaltă ducând din când în când ceaşca de ceai la gură.

A păşit peste hârtiile cu tema lui Alice împrăştiate pe jos şi s-a dus la rafturile de cărţi. Alice îi privea cizmele. Când June s-a întors cu faţa spre Alice, s-a oprit brusc.

Alice ţinea cartea cu amândouă mâinile, deschisă la pagina cu dedicaţia unde mama ei îşi scrisese numele de mai multe ori, scriind fiecare literă „a" sub forma unei inimioare.

Agnes Hart. Doamna A. Hart. Doamna şi Domnul A. & C. Hart. Doamna Hart. Doamna Agnes Hart.

Iar dedesubt, scrisul tatălui ei.

Dragă Agnes,

Am găsit cartea aceasta în oraş şi m-am gândit la tine. Ştiu că a fost singurul lucru cu care ai venit la Thornfield şi sper să nu te deranjeze să mai ai un exemplar de la mine.

N-o citisem înainte de a cumpăra cartea pentru tine. Dar acum am citit-o şi mă face să mă gândesc la tine. Căci atunci când mă aflu în preajma ta simt că mă scufund, dar într-un fel foarte plăcut. Ca şi cum aş fi într-un labirint din care nu aş vrea să găsesc niciodată ieşirea. Tu eşti cel mai minunat, cel mai uimitor lucru care mi s-a întâmplat vreodată, Agnes. Eşti mult mai frumoasă decât orice floare care creşte la Thornfield. De aceea cred că mama te iubeşte şi ea atât de mult. Cred că tu ai putea fi fiica pe care nu a avut-o niciodată.

Vreau doar să-ți mulțumesc pentru poveștile despre mare pe care mi le-ai spus. Eu nu am văzut niciodată oceanul, dar când te uiți la mine simt că poate chiar înțeleg ce mi-ai descris tu. Sălbăticia și frumusețea. Poate vom merge acolo într-o bună zi. Poate vom înota împreună în mare cândva.

Cu dragoste,
Clem Hart

June și-a frecat fruntea cu putere. Harry gâfâia din greu, dând îngrijorat din coadă.

— Alice... a început ea.

Alice privea totul de parcă s-ar fi aflat în afara corpului său, ca atunci când era la spital și vedea șerpi de foc încolăcindu-i-se pe trup, prefăcând-o în ceva ce ea nu mai recunoștea. S-a ridicat în capul oaselor. Și-a tras brațele în spate și cu toată forța a azvârlit cartea spre June. A lovit-o drept în față, după care a căzut cu zgomot pe jos, cotorul rupându-i-se când s-a izbit de podea.

June nu s-a clintit. Pe obraz a început să i se arate o vânătaie urâtă. Alice i-a aruncat priviri furioase bunicii ei. De ce nu reacționa în nici un fel? De ce nu se arăta supărată? De ce nu riposta? Lui Alice i se împăienjeniseră ochii. Când fusese mama ei la Thornfield? De ce nu-i spusese nimeni că mama ei locuise aici? De ce nu-i spusese nimeni că părinții ei se întâlniseră aici? Ce altceva mai era de aflat? De ce i s-au ascuns aceste lucruri? De ce plecaseră părinții ei? Simțea că i se învârte capul.

June s-a îndreptat spre ea, dar Alice a respins-o, lovind cu piciorul. Harry mârâia, umblând de colo-colo, dar Alice nu l-a luat în seamă. Nici el nu o putea proteja de tot ce se întâmpla.

— Vai, Alice! Îmi pare rău. Știu că te doare. Știu. Îmi pare rău.

Cu cât încerca June să o consoleze, cu atât mai furioasă se simțea Alice. Izbea cu picioarele, mușca și îi zgâria mâinile lui June. Se zbătea cât putea să țină piept trupului puternic

al bunicii ei, revoltându-se împotriva vieţii sale la Thornfield, împotriva faptului că era atât de departe de ocean. Împotriva celor care o chinuiau la şcoală, împotriva mizeriilor pe care i le făceau ei şi lui Oggi. Izbea cu picioarele şi ţipa, furioasă că oamenii trebuiau să moară. Furioasă că avea nevoie de ajutorul lui Harry, că simţea gust de tristeţe în mâncarea gătită de Candy, că auzea lacrimile din râsul lui Twig.

Tot ce-şi dorea era să scape şi să alerge la râu, să se scufunde în apă şi să înoate departe, departe, până la golf. Până acasă, la mama ei. Să simtă pe obraz respiraţia caldă a lui Toby. La masa ei de lucru. Acolo unde îi era locul.

Pe măsură ce obosea, Alice a început să plângă. Ce n-ar fi dat să nu fi venit la Thornfield, unde nimic nu era cum părea! Ce n-ar fi dat să nu fi intrat niciodată în şopronul tatălui ei!

13
Cupa de aramă

Semnificaţie: **Mă supun**

Pileanthus vernicosus / Australia de vest

Tufă mlădioasă de lemn ce se găseşte pe malul mării, în dune de nisip şi la câmpie. Primăvara face flori foarte frumoase, roşii, portocalii, galbene, pe rămurele delicate, cu frunze mici, dese şi robuste. Mugurii sunt acoperiţi de o coajă uleioasă, strălucitoare.

Dintre toate modurile în care ar fi putut afla Alice povestea părinţilor săi de la Thornfield, cel mai neaşteptat pentru June a fost să-i fie spusă chiar de ei înşişi. Iată că stătea scrisă acolo, chiar de mâinile lor: Agnes, care încercase să se semneze cu viitorul nume, Clem scriind ceea ce urma să se înfăptuiască. June crezuse că împachetase toate dovezile despre existenţa lui Agnes şi Clem în cutiile pe care le dusese într-un depozit închiriat în oraş, înainte de sosirea lui Alice. Nici prin gând nu-i trecuse să scotocească şi în biblioteca din turnul cu clopot.

După ce Alice s-a calmat, June a dus-o în braţe jos, la baie, unde Twig o aştepta cu cada plină cu apă fierbinte. June se străduia să nu se uite în ochii lui Twig. Ea nu i-ar fi reproşat niciodată nimic, căci nu-i stătea în fire, dar June auzea totuşi în minte cuvintele acelea. „Trecutul are un mod ciudat de a scoate noi vlăstare."

June a trecut grăbită pe lângă bucătărie, unde Candy îi încălzea nişte lapte lui Alice, şi, fără să scoată vreo vorbă, s-a dus drept în dormitorul său. A închis uşa cu putere în urma ei. Cutia din lemn de alun se afla tot pe pat, acolo unde o lăsase. A privit-o neîncrezătoare.

În dimineaţa când Alice făcuse atacul de panică şi ea plecase de-acasă cu camioneta, întâi se dusese să o înscrie la şcoală. Dar îşi petrecuse restul timpului la depozit, căutându-şi mângâierea în amintirile şi rămăşiţele trecutului ei. Şi când plecase spre casă, luase cu ea cutia din lemn de alun, gândind că înăuntrul ei se afla ceea ce avea nevoie pentru ziua de naştere a lui Alice.

Acum s-a aşezat lângă cutie şi a privit îndelung sculptura complicată, închipuindu-şi cât de mult lucrase Clem la ea. În afară de masa de lucru pe care o sculptase pentru Agnes, care se afla acum în camera cu clopot a lui Alice, cutia de lemn de alun era lucrarea de care Clem era cel mai mândru. Se pricepea el la seminţe şi la flori, dar era neîntrecut atunci când cioplea trunchiuri de copac transformându-le în vise. Terminase cutia chiar înainte de a împlini optsprezece ani, atunci când orice băiat crede că-şi poate ciopli sufletul în lemn de alun ca să devină bărbat.

Pe o latură a capacului erau imagini cu Ruth. Una în care avea mâinile pline de seminţe, cu flori care-i creşteau la picioare. O altă imagine din profil, cu pântecele mare, alta când era mult mai bătrână, adusă de spate, cu o privire senină pe chipul brăzdat, aşezată pe malul râului, cu flori în braţe şi cu o umbră a unui peşte uriaş în apa de lângă ea. Pe cealaltă parte era sculptată Wattle, purtând-o în braţe pe June când era mică, cu o cunună de flori pe cap şi un câmp de flori în spatele lor. În mijlocul cutiei, Clem se reprezentase pe sine, cu un bărbat fără chip în spatele lui. Într-o parte se afla June, zâmbind larg, în cealaltă o fată se apropia de el, purtând ramuri de acacia.

Aşa se vedea Clem pe sine însuşi: în centrul poveştii de la Thornfield. Şi de aceea – după cum ţinea să-şi reamintească June – făcuse ceea ce făcuse, adică plecase de la fermă cu Agnes, după ce o auzise pe June spunând că se hotărâse să nu-i lase lui moştenire ferma Thornfield. Cu alte cuvinte, fiul îşi auzise mama spunându-i fetei pe care o iubea că ea îl socotea nedemn.

June a dibuit sticla şi a tras o duşcă zdravănă. Şi încă una, şi încă una. Sângele nu i-a mai pulsat în cap.

Privind chipul lui Agnes sculptat de mâna fiului său, June se vedea nevoită să admită cât de mult semăna Alice cu ea. Aceiaşi ochi mari şi zâmbet larg. Acelaşi mers uşor. Aceeaşi inimă largă. Măcar atât putea să facă, să-i ofere lui Alice ceva ce-i aparţinuse mamei ei. A ridicat cârligul de alamă din închizătoare şi a deschis capacul. Amintirile au năpădit-o fără să le poată stăvili. Mirosul de miere al iernilor pe malul râului. Amărăciunea secretelor.

June avea optsprezece ani când a ajutat-o pe mama sa să împrăştie cenuşa tatălui ei sub acacia. După aceea, când oamenii s-au adunat la ei acasă ca să povestească cum adusese el pe lume atâţia copii şi salvase atâtea vieţi, June a fugit la râu. Ea nu prea umblase pe poteca calcaroasă, mai ales de când, copil fiind, aflase poveşti despre nenorocul femeilor din familia sa care călcaseră pe-acolo. June tânjea după o rânduială a lucrurilor şi o înspăimânta faptul că dragostea putea fi atât de sălbatică şi de nedreaptă; nu putea să vadă în ochi eucaliptul pe care mama şi bunica ei îşi scrijeliseră numele, purtând binecuvântarea şi blestemul pe care dragostea le-a abătut asupra lor. Totuşi, în ziua aceea, cu sufletul pârjolit de durere, June a fost ademenită să o pornească prin crâng spre apă.

Când a ajuns la râu, cu chipul brăzdat de lacrimi şi cu ciorapii negri plini de găuri a dat peste un tânăr care înota gol în apa verde ca ceaiul, cu ochii înspre cer.

June şi-a şters iute faţa şi s-a îmbăţoşat. „Locul acesta e proprietate particulară“, l-a anunţat ea cu aroganţă.

Chipul lui calm era dezarmant. Ca şi cum ar fi aşteptat-o. Avea păr negru şi ochi deschişi la culoare. Barba îi mijea pe obraz.

„Hai, intră în apă“, a răspuns el, plimbându-şi privirile pe hainele ei negre. „Aici nu doare nimic.“

June a a încercat să nu-l bage în seamă. Dar văzându-l cum se uită la ea, a simţit că i se înfierbântă pielea. Uşurarea de a simţi şi altceva în afară de moarte şi durere era mai dulce decât mierea din stupii tatălui ei.

June a început să-şi desfacă nasturii rochiei, mai încet la început, apoi tot mai repede, până când şi-a aruncat hainele

de doliu şi şi-a azvârlit trupul alb în apă. S-a lăsat la fund, suflând la suprafaţă aerul din plămâni. Nisipul şi pietrişul i se frecau printre degetele de la picioare. Apa râului îi intra în nas şi în urechi.

El avea dreptate. Nimic nu durea acolo.

Când presiunea din plămâni a devenit de nesuportat, a ţâşnit la suprafaţă, înnebunită după aer. El a rămas pe loc, privind-o peste apa verde. Înainte să-şi dea seama bine ce face, June a început să înoate spre el.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, dinaintea unui foc ce trosnea într-o adâncitură a malului nisipos, stăteau amândoi încolăciţi. Trupul o înţepa de durere şi plăcere. Se mai hârjonise ea cu băieţi prin tufişuri cât fusese în liceu, dar acum era prima dată când îşi dăruise trupul complet unui bărbat. Îşi plimba degetele peste o cicatrice roşie, decolorată, de pe pieptul lui. Şi mai era încă una în acelaşi loc pe spate. June le-a sărutat pe rând, pe fiecare parte a trupului său, simţind gustul dulce al apei de pe pielea lui.

„Unde locuieşti?“ l-a întrebat.

El s-a desprins din braţele ei.

„Peste tot“, i-a răspuns, trăgându-şi cizmele în picioare. Ea l-a privit, izbită de un gând ca de o piatră: voia să plece.

Şi-a adunat hainele pe lângă ea. „Când o să te mai văd?“

„În fiecare iarnă, a răspuns el, când înfloreşte salcâmul.“

June s-a cufundat în dragoste, ca şi cum s-ar fi aruncat în apa râului: profund, constant şi cu toată inima. Îşi spunea că nu era ca povestea nefericită a dragostei bunicii Ruth pentru Regele Râului şi nici ca siguranţa legăturii dintre tatăl şi mama ei. După cum considera June, ea era stăpână pe situaţie; nu avea să-şi piardă minţile pentru un bărbat şi să fie nevoită să-şi scrijelească numele pe un copac drept mărturie a suferinţei sale. Dragostea ei nu avea să rămână o poveste neterminată. El urma să se întoarcă. Când avea să înflorească acacia. Şi copacul acesta înfloreşte fără greş, întotdeauna.

Lunile de după moartea tatălui ei au trecut greu, prăfoase şi chinuitoare. Wattle Hart nu se putea da jos din pat. Casa mirosea a flori putrede. June a preluat frâiele fermei, petrecând

zile întregi îngrijind florile de pe câmp şi livrând comenzile de flori în oraşele învecinate. Noaptea, după ce-i gătea câte ceva lui Wattle, care abia se atingea de mânare, June se ascundea în atelier unde învăţa de una singură să preseze flori în răşină şi să le monteze în bijuterii. Şi stătea acolo până i se împăienjenea vederea. Uneori adormea la masa de lucru, trezindu-se apoi cu gâtul înţepenit şi cu petale de flori lipite pe obraz. Evita cât putea să se confrunte cu durerea mamei ei, nu putea să suporte distrugerile produse de dragoste.

În luna mai a anului următor, June s-a pus la pândă: la primul semn că bobocii de acacia ar da în floare, a fugit la râu. Şi-n timp ce fugea îşi ţinea respiraţia. „O să respir când o să-l văd. O să respir când o să-l văd."

Şi s-a tot dus acolo zi de zi. Iarna se apropia de sfârşit. Florile de acacia începeau să se ofilească şi să cadă. Hainele atârnau pe şoldurile şi pe umerii lui June. Sub ochi îi apăruseră pungi vineţii. Şi-n timp ce pielea o ardea tot mai tare, iar unghiile îi erau tot mai pline de murdărie, florilor ei le mergea bine pe câmp. Într-o după-amiază, la sfârşitul lui august, pe când străbătea poiana către malul râului, a văzut un foc pe care fierbea un vas cu ceai. El a privit-o, străpungându-i sufletul cu ochii lui palizi.

„Unde ai fost?" l-a întrebat.

„Acum sunt aici", i-a răspuns el, ferindu-şi privirea. O nouă cicatrice, vânătă şi întinsă, îi apăruse sub ochiul drept.

June s-a năpustit spre el, punându-i braţele împrejur, simţindu-i bătăile inimii peste ale ei.

Nu s-a mai întors acasă timp de trei zile.

Şi-au făcut culcuş lângă foc, au mâncat mazăre din conserve şi tocană de şuncă cu turte, iubindu-se lângă foc şi împletind lanţuri de margarete la soare. El nu i-a spus unde fusese. Ea nu i-a spus cât de mult ar fi avut nevoie ca el să rămână.

După câteva luni au început să apară în ziarele din oraş articole despre nişte jafuri la bănci. Se presupunea că hoţii erau veterani reveniţi din război. Şi comunităţile rurale erau avertizate să fie cu băgare de seamă. „Aceşti criminali periculoşi sunt înarmaţi şi caută adăpost", se scria.

Toată primăvara, vara şi toamna aceea ferma Thornfield a produs o năvală de flori, rodul muncii neobosite a lui June. Era atât de preocupată, prefăcându-şi chinul în flori, că nu băga de seamă cât de fragilă devenise mama ei, până când Wattle a devenit o umbră a ceea ce fusese cândva.

„Fii atentă, Junie", au fost ultimele cuvinte ale lui Wattle pentru fiica ei, „toate astea sunt daruri de la Ruth. Aşa am putut supravieţui noi."

Şi-n timp ce June nu lua nimic în seamă, boala a măcinat şi ce mai rămăsese din inima mamei sale. Pentru înmormântare, June a tăiat toate ramurile înflorite de acacia de la fermă.

Cea de-a treia iarnă petrecută de ei doi pe malul râului s-a petrecut aproape fără să vorbească prea mult. El nu o întreba de ce plânge. Ea nu-l întreba de unde i se trăgeau cicatricele. Ca şi el, nu voia să audă răspunsurile.

Până în primăvară, June şi-a dat seama că era însărcinată. A născut de una singură într-o zi vântoasă de toamnă şi şi-a botezat fiul Clematis[1], o stea strălucitoare, veşnic urcătoare. Când a înflorit din nou acacia, înainte de a ajunge în poiana de lângă râu cu pruncul în braţe, June era sigură că nu avea să-l găsească acolo. Şi nici nu avea să mai vină vreodată.

Întoarsă la fermă, năucă de durere, singură, cu un nounăscut în braţe, June îşi trecea nopţile plângându-şi vinovăţia şi groaza, temându-se că mama sa murise din pricină că nu o îngrijise cum trebuia, şi că fiul ei va moşteni firea tatălui său. Şi nopţile treceau una după alta, la fel de cumplite, până când o prietenie neaşteptată i-a ieşit în cale.

June a scotocit prin cutia de lemn de alun până când a dat de ele: câteva crenguţe uscate de olearia[2] prinse într-un mănunchi. Le-a luat în palme, răsucindu-le.

---

1. Clematită, plantă agăţătoare decorativă cu flori albe, violet sau roz, de la grecescul *klema*, care înseamă „ramură", „mlădiţă".

2. În original, *twiggy daisy* – de unde şi numele personajului; *Olearia ramurosa* creşte sub forma unui tufiş rămuros, bogat, iar florile sale albe seamănă cu margaretele.

Într-o dimineaţă senină de primăvară, la Thornfield a sosit Tamara North; avea doar o valijoară şi un ghiveci cu olearia. Nespălată şi mirosind a lapte acrit, cu Clem urlând în braţe şi cu o întreagă fermă de flori în spinare, June i-a deschis uşa. A angajat-o pe loc. Nu ştia exact ce rol să-i dea: ajutor la lucru sau prietenă. Avea nevoie de amândouă. Tamara şi-a lăsat jos bagajul şi ghiveciul cu flori şi i l-a luat pe Clem din braţe.

„Copiii mârâiţi se îmbăiază", i-a spus ea. „Apa îi liniştеşte."

Sigură pe sine, Tamara s-a dus spre baie de parcă ar fi ştiut cu precizie încotro se îndrepta şi ce avea de gând să facă. June a rămas în hol, uimită să audă apa curgând în cadă, cântecul mângâietor al Tamarei şi plânsetul domolit al lui Clem.

În prima noapte petrecută de Tamara la Thornfield, după ce l-a pus pe Clem la culcare şi s-a instalat în noul ei dormitor, June a tăiat câteva fire din floarea adusă de Tamara. A atârnat la fereastră un mic mănunchi cu capul în jos, să se usuce, şi a pus la presat alte câteva flori în *Dicţionarul de flori Thornfield*, notând în dreptul lor: *Olearia. Prezenţa ta îmi alină durerile.*

De atunci, numele Tamarei a rămas Twig şi ea i-a alinat mereu durerea lui June. Chiar şi când refuza să o asculte.

A pus la loc florile uscate în cutie. Şi-a trecut vârfurile degetelor peste ornamentele ei spiralate. Fusese ultimul lucru pe care Clem i-l dăruise înainte de a afla că ferma Thornfield nu avea să fie niciodată a lui. Înainte ca mânia care îi clocotea pe sub piele încă din pruncie să-l sfâşie pe de-a-ntregul. „Mai bine pe tine nu te-aş fi cunoscut niciodată şi aş fi fost crescut de tata!" i-a urlat, după care a tras-o după el pe Agnes şi au plecat cu camioneta. Îşi aducea bine aminte răguşeala vocii şi paloarea bolnăvicioasă a chipului său, precum şi privirea pierdută a lui Agnes, aşezată lângă el în cabina maşinii.

Lui June i s-a strâns stomacul întrebându-se dacă fiul ei alesese intenţionat lemnul de alun, deşi el nu avea cum să-şi dea seama cât de mult avea să o obsedeze semnificaţia lui: *împăcare*. Înainte de a-i scăpa un suspin, June s-a grăbit să

scotocească în cutie până când a găsit ceea ce avea nevoie pentru a face darul pentru ziua de naştere a lui Alice.

A trântit apoi capacul cutiei şi a întins o mână tremurândă spre sticlă. După ce a tras câteva înghiţituri zdravene, a ieşit din încăpere, a străbătut întreaga casă, ieşind printre flori şi luând-o spre atelier.

Mult timp după ce toată lumea se culcase, June a lucrat la lumina lămpii ei de bijutier până când au început să o usture ochii şi a golit sticla. După ce a terminat scrisoarea pentru Alice şi i-a împachetat darul, June a stins lampa. A ieşit din atelier, orbecăind prin întuneric spre casă şi a urcat în dormitorul lui Alice.

Alice s-a mişcat buimacă. S-a ridicat în capul oaselor. În lumina slabă a lunii ce pătrundea pe fereastră, a văzut-o pe June la birouaşul ei, dar, neputând să-şi ţină ochii deschişi, s-a cufundat la loc în somn. Când s-a trezit, se luminase. Era ziua ei de naştere: împlinea zece ani. Aducându-şi aminte de năluca de peste noapte, a sărit din pat. Pe biroul ei se aflau o scrisoare şi un cadou.

A rupt hârtia de împachetat, a deschis cutia de bijuterii şi i s-a tăiat răsuflarea. Era un lănţişor cu un medalion mare de argint. Pe capac avea nişte petale roşii prinse în răşină. Alice şi-a vârât unghia în deschizătoare. Medalionul s-a deschis imediat. De sub o folie subţire de sticlă, dintr-o fotografie alb-negru, o privea mama ei. Lacrimi fierbinţi i s-au rostogolit pe obraji. Şi-a pus lănţişorul la gât şi a luat scrisoarea.

Dragă Alice,

Există uneori lucruri greu de spus. Ştiu că tu înţelegi asta mai mult decât oricine.

La vârsta ta, am început să învăţ limbajul florilor de la mama mea, străbunica ta – care îl învăţase şi ea de la mama ei –, folosind florile ce cresc pe acest meleag, care este căminul

nostru. Ele ne ajută să spunem ceea ce uneori cuvintele nu pot.

Mă doare sufletul că nu pot aduce înapoi ceea ce ţi s-a luat. Aşa cum tu ţi-ai pierdut vocea, se pare că şi eu am pierdut o parte din glas atunci când ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre mama şi tatăl tău. Şi nu e bine, sunt conştientă de asta. Ştiu că ai nevoie de răspunsuri. Şi o să găsesc pe parcurs o modalitate de a vorbi, aşa cum sunt convinsă că vei face şi tu. Când îmi voi regăsi acea parte pierdută a vocii mele, să fii convinsă că îţi voi da toate răspunsurile, la toate întrebările pe care mi le vei pune. Îţi promit. Poate că ne vom regăsi vocea împreună.

Sunt bunica ta. Eu i-am iubit foarte mult pe părinţii tăi. Şi te iubesc şi pe tine. Te voi iubi mereu. Acum formăm o familie împreună. Şi aşa vom rămâne mereu. Cu Twig şi cu Candy.

Aceasta este singura fotografie pe care o am cu mama ta. Acum îţi aparţine. Am făcut acest medalion folosind petale presate de swainsona. Pentru femeile din familia noastră această floare înseamnă curaj. Să ai curaj, să prinzi inimă.

Thornfield este căminul mamei tale, al bunicii, străbunicii şi stră-străbunicii tale. Acum poate fi şi al tău. Se va deschide să-ţi dezvăluie poveştile sale la fel ca acest medalion. Dacă îl vei lăsa să o facă.

Bunica ta care te iubeşte,
June

Alice a împăturit scrisoarea şi şi-a trecut degetele peste marginile ei. A pus-o în buzunar şi şi-a deschis medalionul, ţinându-l în palmă, uitându-se la chipul mamei sale din fotografie. Poate că June avea dreptate. Unele lucruri erau greu de spus. Altele greu de amintit. Iar altele erau mult prea greu de ştiut. Dar June îi promisese: dacă Alice îşi regăsea vocea, ea avea să-i găsească răspunsurile.

Alice şi-a tras cizmele în picioare şi s-a strecurat afară din casă în lumina violet şi răcoroasă a dimineţii.

În biroul de jos, Twig continua să țină la ureche receptorul telefonului, deși convorbirea se terminase. Inima îi bătea cu putere. Fusese foarte ușor: găsise numărul de telefon al Departamentului Național pentru Adopție în Pagini Aurii. Așa că doar a ridicat receptorul, a format numărul, a spus că se numește June Hart și că vrea să se informeze despre adoptarea nepotului ei. Și a dat adresa poștală pe numele Tamara North, administratorul fermei Thornfield. I s-a răspuns că formularele de care avea nevoie aveau să sosească în șapte până la zece zile lucrătoare. Nu i-au trebuit mai mult de cinci minute. Apoi i s-a închis. Și Twig a rămas nemișcată, ascultând tonul care-i zumzăia în ureche. Era sunetul sorții puse în acțiune, sunet pe care ea nu reușise niciodată să-l audă în căutarea propriilor copii. Oficial, nu era nici o dovadă a existenței Ninei și a lui Johnny. Dar Twig le sărbătorea ziua de naștere în fiecare an, semănând câte o nouă mlădiță. De-acum se adunaseră la Thornfield peste șaizeci de astfel de plante și copaci.

Afară, soarele ardea peste Florile care tăiau de zor ramuri înflorite de acacia și le puneau în găleți cu apă. Una dintre ele cânta un vechi cântec religios. Lui Twig i-a venit să-l fredoneze și ea, dar s-a oprit. Încetase de mulți ani să mai meargă la biserică.

Din camera lui June nu se auzea nici o mișcare. Știa că stătuse până târziu ca să-și ceară iertare așa cum știa ea mai bine, cu ajutorul florilor. Dar vinovăția era o sămânță păcătoasă; cu cât o îngropai mai adânc, cu atât mai tare se străduia să iasă la iveală. Și dacă June nu avea să-i spună lui Alice despre copil, atunci Twig era gata să o facă. Dar aceasta însemna că avea nevoie de informații.

Pe când se apleca să pună receptorul la loc în furcă, ceva a sclipit în soarele de afară. Twig și-a strâns pleoapele, urmărind firul de lumină. Medalionul cel nou al lui Alice reflecta razele de soare, în timp ce ea se strecura în vârful picioarelor pe lângă Flori, luând-o la fugă spre crâng. Twig știa cu cine urma să se întâlnească la râu. Și nu avea nici un interes să o oprească. Copila avea nevoie de multă mângâiere și liniște.

Alice a rupt-o la fugă pe câmpul de flori. Iarba uscată de iarnă îi trosnea sub picioare şi aerul rece îi ardea plămânii. La marginea câmpului, acaciile se aprinseseră de flori galbene care-şi revărsau parfumul dulce. Florile se aflau deja la lucru pe câmp: Alice s-a ferit de privirile lor, tăind-o peste câmpul de flori înspre poteca ce străbătea crângul. Alerga în ritmul în care i se zbătea medalionul pe piept.

„Să ai curaj, să prinzi inimă. Să ai curaj, să prinzi inimă."

Ajungând la râu, s-a oprit să-şi tragă sufletul şi a privit cum apa verde se prăvălea peste pietre şi rădăcini de copaci. A rămas o clipă pe loc, amintindu-şi de apa mării. I se părea atât de îndepărtată, de parcă nu fusese adevărată niciodată, ca şi cum ar fi văzut-o doar în vise. Şi nu se putea împăca cu gândul că viaţa ei la malul mării şi tot ce iubise ea acolo nu vor fi niciodată altceva decât flăcările cu care se lupta în somn. Că Toby, cu lăbuţa lui pe piciorul ei atunci când îi citea, deşi el nu o putea auzi, nu era decât pâlpâitul unei flăcări din vis. Sau că mama ei, în grădină, cu picioarele goale şi mâinile sale moi, nu era decât o vedenie de fum. Venise şi mama ei pe malul râului acesta? Stătuse şi ea în locul unde stătea Alice, uitându-se la apa care se prăvălea peste pietre şi rădăcini? Se afla şi numele său printre cele scrijelite pe coaja eucaliptului? Aproape că-i simţea pielea caldă a braţelor.

Alice a scos scrisoarea lui June din buzunar şi a despăturit-o. *Când îmi voi regăsi acea parte pierdută a vocii mele, să fii convinsă că îţi voi da toate răspunsurile la toate întrebările pe care mi le vei pune. Îţi promit. Poate că ne vom regăsi vocea împreună.*

A împăturit-o din nou şi a pus-o la loc în buzunar. Fruntea i s-a îmbrobonat de sudoare când i-a fugit gândul la tatăl său. Şi-l amintea cum ieşise din şopron cu braţele tremurându-i de greutatea biroului pe care i-l sculptase, cu ochii plini de speranţă. Cât de iute i se întunecau! Cum zdrobea totul prin casă, izbind trupul mamei de zid după care începea să urle la Alice.

Strângând din ochi cu putere, Alice şi-a încleştat pumnii de-a lungul trupului, a tras adânc aer în piept şi a început să ţipe. S-a simţit atât de bine, că a mai ţipat o dată, închipuindu-şi că vocea i-ar pluti pe apa râului, până departe, la mare, unde ar putea ajunge la ţărm să-i strige pe mama, pe Toby şi pe pruncul nenăscut să meargă acasă. Să meargă acasă, unde să scape de flăcările din visele ei şi să se ocrotească unii pe alţii.

Când a simţit că o doare în gât, Alice a tăcut. S-a dezbrăcat şi şi-a scos cizmele. Temându-se să nu-l strice, şi-a desfăcut medalionul şi l-a ascuns între haine. Apa cea verde curgea vioaie. Şi-a înmuiat un deget, scuturându-se de frig. S-a mai codit o vreme, dar până la urmă şi-a făcut curaj. „Număr până la trei." S-a aruncat în apă. Izbitura rece a apei a făcut-o să ţâşnească iute la suprafaţă, unde s-a pomenit tuşind şi scuipând petale de trandafir de culoarea focului. Nedumerită, a privit în jos. O altă petală i s-a lipit de pielea înfiorată. S-a uitat apoi în susul apei. Oggi stătea ghemuit pe ţărm dând drumul pe apă acelor petale. Lângă el avea o pătură groasă şi un rucsac. Ea a zâmbit, trimiţându-i o perdea de stropi.

— Bună, Alice!

Alice i-a făcut cu mâna, căţărându-se pe pietre.

— Poftim, a spus el, ridicându-se să-i întindă pătura şi ferindu-şi privirile. M-am gândit eu că ai să vii să înoţi azi, deşi e tare frig.

Tremurând, Alice a luat pătura şi s-a înfăşurat în ea.

— La mulţi ani! i-a spus el.

Strălucirea zâmbetului lui a încălzit-o. S-au îndreptat împreună spre locul unde îşi lăsase hainele şi cizmele. Oggi s-a aşezat şi a început să-şi desfacă rucsacul.

— Ştii că în Bulgaria noi sărbătorim de două ori? O dată de ziua de naştere, şi altă dată de ziua numelui. Asta se întâmplă atunci când toţi cei care poartă acelaşi nume se sărbătoresc în aceeaşi zi. Dar nu ştiu dacă există o zi şi pentru numele tău. Oricum, obiceiul e ca lumea să vină neinvitată şi persoana sărbătorită să ofere de mâncat şi de băut.

Alice s-a încruntat.

— Dar mie nu prea mi-a plăcut niciodată ideea asta, aşa că am adus eu câte ceva pentru amândoi.

Auzind asta, Alice a zâmbit larg. S-a aşezat lângă el. Oggi a scos de la spate un pachet înfăşurat într-o pânză imprimată cu flori de trandafir, înnodată la colţuri. I-a făcut semn lui Alice să o ia. Nodurile s-au desfăcut uşor şi a apărut un borcan cu dulceaţă de culoarea focului şi un pacheţel dreptunghiular frumos înfăşurat. Ea a zâmbit. Oggi a scos la iveală o cutie cu pâine unsă cu unt, un cuţit şi o ploscă ponosită.

— Pun prinsoare că nu ştii că, în Bulgaria, ziua ta de naştere cade chiar la sfârşitul culesului de trandafiri. Asta ţine din mai până în iunie, când Valea Trandafirilor e plină de trandafiri de toate culorile. Şi florile sunt tăiate una câte una, puse în coşuri de răchită şi duse la distilerie. Şi acolo sunt prelucrate în toate felurile: dulceţuri, uleiuri, săpunuri, parfumuri.

Alice a răsucit borcanul cu dulceaţă în mâini. Sclipea în lumina rece. Oggi a deşurubat capacul ploştii şi l-a folosit drept ceaşcă.

— Uite, asta bem noi când sărbătorim ceva, a spus el turnând un lichid limpede. Se numeşte rachiu, a urmat el întinzându-i plosca, în timp ce el a ridicat capacul ca să închine. Şi spunem *Nazdrave!* – Noroc!

Alice a încuviinţat din cap. Urmându-i exemplul, a dus şi ea plosca la gură şi a luat o sorbitură. Au tuşit şi s-au înecat amândoi. Alice a scuipat şi şi-a şters limba de mai multe ori cu pătura.

— E tare, ştiu! Dar celor mari le place foarte mult, a spus Oggi răguşit.

Alice s-a strâmbat, împingându-i plosca înapoi. El a înşurubat capacul la loc, râzând.

— Haide, deschide-ţi cadoul!

Mai întâi a rupt hârtia doar la un colţ, apoi, cuprinsă de entuziasm, a smuls hârtia cafenie scoţând la iveală o carte. Avea cotorul crăpat şi paginile îngălbenite şi mirosea la fel ca *Dicţionarul Thornfield*. Alice i-a mângâiat literele titlului cu vârful degetelor.

— Cred că o să-ţi placă. Una dintre poveşti e despre o fată din mare care şi-a pierdut glasul.

Alice a privit spre el.

— Şi despre cum şi l-a dobândit din nou.

Fără să se gândească, Alice s-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz, după care s-a aşezat la loc şi şi-a dat seama ce făcuse. Oggi şi-a dus iute mâna la locul unde îl atinseseră buzele ei. Înnebunită să-i abată atenţia spre altceva, Alice a vârât mâna în cizmă ca să scoată medalionul vârât acolo. L-a aşezat apoi în palmă, ţinându-l de lănţişor.

— Ia te uită! a exclamat el, întinzând mâna să-l atingă.

Alice l-a deschis. Oggi s-a uitat îndelung la fotografia mamei ei.

— Oggi, ea e mama mea, a spus ea, rostind cu grijă fiecare vorbă.

Oggi a scăpat medalionul din mână şi a tresărit de parcă l-ar fi ciupit.

— Ce?!? Alice, ai vorbit? Vorbeşti? Cum? Poţi să vorbeşti? a strigat el năucit.

Alice a chicotit. Uitase cât de bine era când râdea.

— Vorbeşte!!! a început să ţipe Oggi, alergând în jurul ei.

Alice a închis medalionul şi şi-a trecut lănţişorul după gât.

Oggi s-a oprit din alergat, îndoindu-se de mijloc, cu palmele sprijinite pe genunchi.

— Nu crezi că e vremea să mâncăm ceva? a întrebat el, rămas fără suflare.

— Da, te rog, a spus Alice timidă.

— Auzi, cică „Da, te rog"! a râs Oggi. Păi fata asta îşi face de cap!

Şi-a pus mâinile pâlnie la gură şi a chiuit.

— Alice, asta e cea mai grozavă zi de naştere din câte am văzut eu, şi nici măcar nu e ziua mea!

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru cadouri, a rostit ea rar, încercând să se obişnuiască iar să rostească cuvintele.

Alice şi-a strâns cartea la piept.

— Să-ţi fie de bine! a răspuns Oggi, zâmbind şi deschizând borcanul cu dulceaţă. Mama a făcut dulceaţa asta special pentru ziua ta.

A vârât un cuţit în borcan şi a întins un pic de dulceaţă pe o bucată de pâine.

— E făcută din trandafiri care poartă numele meu, din grădina noastră.

— Cum adică? a întrebat ea luând pâinea pe care i-o întindea el.

— A, asta înseamnă numele culorii lor, a explicat el, punându-şi dulceaţă pe pâine şi pentru sine.

— Adică Ognian este numele unei culori? s-a mirat Alice.

Şi numele ei desemna o culoare.

— Da, ar putea, a răspuns el, muşcând din pâinea cu dulceaţă. ...nsea'mnă-hoc... a continuat el cu gura plină.

— Ce???

Oggi a râs şi a înghiţit ce avea în gură.

— Înseamnă foc.

— Aaa...

Gâlgâitul apei s-a îmbinat cu strigătul păsării-clopot. Lumina soarelui de iarnă s-a prefirat printre copaci.

— Hai, mai zi-i şi altceva! a spus Oggi după o vreme.

— Altceva! a rostit Alice, cu obrajii îmbujoraţi de bucuria de a-l face să râdă.

Când Alice s-a întors acasă, June se afla în bucătărie, cu ochii la nişte tigăi care sfârâiau. Candy şi Twig stăteau la masă, citind. Harry era la picioarele lui Twig. Văzând-o pe Alice, a început să dea din coadă. Cele trei femei au ridicat ochii.

— La mulţi ani! a spus June, cu ochii la medalionul lui Alice.

— La mulţi ani, scumpo! i-a urat Candy, închizând cartea de bucate.

— Salut, Alice, la mulţi ani! a spus şi Twig împăturind ziarul.

June stătea adusă de spate. Candy era palidă. Mişcările lui Twig erau încete şi greoaie. Toate trei se străduiau să zâmbească, dar nici una nu avea ochii veseli. Nimeni nu a spus o vorbă despre părul ud al lui Alice şi picioarele ei pline de nisip.

— Fac clătite pentru ziua de naştere. Vrei şi tu? a întrebat June cu vocea tremurândă.

Alice i-a adresat cel mai drăgălaş zâmbet de care a fost în stare.

— Hai, aşază-te.

June a turnat un polonic de compoziţie într-o tigaie care sfârâia pe foc.

Alice s-a aşezat pe marginea unui scaun.

— Ce-ai zice de nişte suc acidulat de ziua ta de naştere, Alice? a îmbiat-o Twig, împingându-şi scaunul în spate. Twig s-a dus la bufet şi a scos o cupă de şampanie, strângându-i mâna lui June când a trecut pe lângă ea. Harry s-a trântit încolăcindu-se la picioarele ei. Alice le-a privit pe cele trei femei: umerii lui June tremurau uşor, Twig avea ochii trişti şi oricât de strălucitoare ar fi fost culoarea albastră a părului lui Candy, nu putea să-i ascundă suferinţa. Alice nu era singura care se simţea tristă şi ducea dorul celor pe care îi iubea.

June le-a servit clătitele cu unt şi sirop. Twig a aşezat lângă farfuria lui Alice o cupă de suc de mere cu apă gazoasă.

— Mulţumesc, June. Mulţumesc, Twig, a spus Alice.

June a scăpat polonicul plin de compoziţie de clătite din mână. Twig a rămas cu gura căscată. Candy a ţipat. Neputând să se hotărască dacă să lingă compoziţia de clătite de pe jos sau să se învârtă în jurul lor, Harry s-a hotărât să le facă pe amândouă.

Femeile s-au repezit la Alice şi au cuprins-o toate trei într-o singură îmbrăţişare.

— Mai spune o dată, Alice!

— Alice, haide spune: Candy Baby!

— Ba nu, Alice, poţi să spui Twig?

Stând între ele, Alice şi-a ridicat ochii spre feţele lor, adunate asemenea petalelor strânse într-un mugure nou. Deşi era ziua ei de naştere, i se părea că le face cel mai mare dar dezvăluindu-le vocea ei regăsită.

Alice a zâmbit în timp ce femeile dănţuiau în jurul ei. Îşi recăpătase vocea. Acum June trebuia să-şi ţină promisiunea şi să găsească răspunsurile la întrebările lui Alice.

Mult mai tânjesc şi dor mi-e tare
Ca vremea florilor să vină.

Emily Brontë

14
Eucaliptul roşu de râu

Semnificaţie: **Încântare**

Eucalyptus camaldulensis / În toate statele şi teritoriile Australiei

Copac-simbol pentru Australia. Scoarţa lui netedă se rupe în fâşii lungi, ca nişte panglici. Are o coroană mare, deasă. Ca să reziste, seminţele au nevoie de inundaţii primăvara. Înfloreşte dinspre sfârşitul primăverii până la mijlocul verii. I se mai zice şi „aducător de văduvie", căci i se rup adesea fără veste ramuri mari (cu diametrul până la jumătatea dimensiunii trunchiului).

Alice ţinea atât de strâns volanul, că i se albiseră degetele. Îşi aţintea privirea asupra semaforului, aşteptând să se aprindă lumina verde. Piciorul stâng îi tremura pe ambreiaj.

— Bine, Alice. Acum o să o mergem până la capătul străzii principale, unde te rog să faci un viraj.

Poliţistul îşi ţinea capul plecat şi nota ceva pe carnetul din poală. Era încă devreme, înainte să înceapă aglomeraţia de dimineaţă din jurul şcolilor şi magazinelor care-şi descuiau uşile şi atârnau semnul „Deschis". Ploile de primăvară de peste noapte făceau ca asfaltul să sclipească asemenea mercurului în lumina dimineţii. Alice şi-a strâns ochii, semaforul s-a făcut verde.

A dat uşor drumul la ambreiaj. „Aşteaptă până când simţi că se cuplează." Aşa îi spusese Oggi de nenumărate ori, pe când stătea lângă ea în cabina vechii camionete a fermei. Gândul la el a mai liniştit-o. Când s-a cuplat ambreiajul, a apăsat

acceleraţia cu piciorul drept. Ca săritura de cangur. Respirând uşurată, a recăpătat controlul asupra volanului, zâmbind în sinea ei. I-a aruncat o privire poliţistului. Chipul lui era impasibil.

A trecut de semafor, a luat-o în jos pe strada principală, atentă să nu depăşească limita de viteză. Drumul se întindea înaintea lor, neted ca o panglică neagră ce ducea în afara oraşului, cotind înspre crâng. Alice îşi aţintea privirea în locul unde drumul dispărea printre nişte eucalipţi de toate mărimile. Tânjea să meargă mai departe, se simţea ameţită gândindu-se unde putea să o ducă.

— Opreşte aici şi întoarce, te rog. O să mergem înapoi la secţie.

Alice a încuviinţat din cap. A încetinit şi a semnalizat, dar a zărit linia dublă pe mijlocul drumului. A oprit semnalizarea şi a mers mai departe.

— Alice?

Îşi ţinea privirea drept înainte.

— Linie dublă, domnule sergent. Nu e voie, a spus ea străduindu-se să-şi păstreze calmul. O să întoarcem mai sus, la Fatty Patty. Şi ne întoarcem la secţie pe-acolo.

Sergentul s-a străduit să-şi păstreze figura impasibilă, dar Alice i-a surprins o strălucire de zâmbet pe chip. A întors maşina în dreptul magazinului cu peşte şi cartofi prăjiţi şi a condus înapoi spre secţia de poliţie pe străzile liniştite.

June o aştepta în parcare. Alice a claxonat de mai multe ori în timp ce parca.

— Ce fată deşteaptă! a exclamat June, bătând din palme.

Harry a schelălăit răguşit. Era destul de bătrân de-acum.

— Eu o să conduc spre casă, a strigat ea, izbind aerul cu pumnii, mergând în urma poliţistului spre secţia de poliţie.

În scurt timp, Alice a ieşit ţinând în buzunar carnetul de conducere. Chiar dacă poliţistul o avertizase de mai multe ori să stea mai serioasă când poza, fotografia ei de pe permis o arăta zâmbind până la urechi.

Alice a cotit pe aleea spre Thornfield şi a întors cu grijă când a ajuns în faţa casei. A tras frâna de mână, dar a lăsat motorul pornit.

— Mergi undeva? a întrebat-o June, desfăcându-şi centura de siguranţă şi ridicând o sprânceană.

Harry se uita de la una la alta.

— Te-aşteaptă toată lumea.

— Ştiu, dar mă duc doar să-l iau pe Oggi, a spus Alice radioasă, acum că am luat examenul, să-i povestesc cum a fost.

O uşoară umbră a trecut pe chipul lui June.

— Sigur că da, avem destule clătite pentru toată lumea, a spus ea zâmbind, dar ochii i-au rămas reci.

Alice a condus prin oraş, trăgând îndelung aer rece în piept până când tot ce voia să-i fi spus lui June a încetat să o mai ardă. Harry gâfâia lângă ea. Cu cât se îndepărta de Thornfield cu atât mai mult se liniştea. Cu cât se apropia de Oggi, cu atât se simţea mai fericită. Aşa cum se simţea de când avea nouă ani.

Când Alice a cotit pe ultimul drum de ţară la stânga, imediat după semnul ce indica ieşirea din oraş, Harry a început să latre.

— Hai că ajungem acum! a râs Alice.

Uneori credea că Harry îl iubeşte pe Oggi mai mult decât ea.

A oprit în faţa casei lui. Oggi o aştepta pe terasă. Emoţia care a năpădit-o era atât de puternică, încât i se părea că o să-i iasă scântei din degete când va atinge clanţa uşii.

— L-am luat! a strigat ea, zâmbind cu toată gura pe când ieşea din camionetă cu permisul de conducere în mână.

Harry venea în urma ei.

Chipul lui Oggi s-a luminat. Alice ar fi vrut să-i soarbă privirea aceea, lumina din ochi care arăta că o iubeşte.

— Ştiam eu că ai să-l iei, a spus el, cuprinzându-i faţa în palme şi sărutând-o prelung. Părul îi cădea peste ochi şi ea s-a tras înapoi ca să i-l dea într-o parte, făcând să-i zornăie brăţările pe braţ. Le alesese special pentru ziua aceea din cutia ei de bijuterii. Eucalipt roşu de râu: *Încântare.*

— Vrei să faci o plimbare cu maşina cu mine? a întrebat ea, zâmbind timidă.

— Sigur că da, a răspuns el sărutând-o din nou. Dar mai întâi am ceva pentru tine.

Ea ridică întrebător o sprânceană, iar el i-a pus o mână la ochi, sprijinindu-şi-o pe cealaltă pe ceafa ei.

— Gata?

I-a atins uşor urechea cu buzele.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat Alice, ţinându-se strâns de el în timp ce o conducea spre terasă.

— Bine, deschide-i acum.

Oggi şi-a luat mâna. Alice a rămas fără suflare.

Volkswagenul Beetle de culoarea mentei era cam jupuit şi avea capota ruginită, cu un capac de roată lipsă. În jurul oglinzii retrovizoare din interior era agăţată o ghirlandă de petale roşii ca focul.

— Oggi! a exclamat Alice. Cum ai făcut asta?

A deschis portiera şi s-a aşezat pe scaunul moale al şoferului, mângâind volanul mare şi subţire.

— Am făcut ore suplimentare la atelierul de tâmplărie, a spus el ridicând din umeri. Şi... aş fi putut să o iau chiar la un preţ mai bun la bar!

Ea a izbucnit în râs. De la începutul anului, Oggi lucra seara la cârciuma din oraş.

— Ai escrocat un beţiv şi i-ai luat maşina pentru mine? a sărit ea în sus.

— Asta ar fi cel mai mic lucru pe care l-aş putea face pentru tine, a spus el zâmbind pe jumătate şi trăgând-o către el.

— Şi dacă n-aş fi luat examenul?

El şi-a trecut degetul peste pielea goală ce i se vedea între tricou şi fustă, vârându-l pe sub cordon ca să-i vadă marginea chiloţilor. O căldură i-a năpădit coapsele.

— Ştiam eu că o să-l iei, i-a răspuns el.

Alice şi-a ţinut ochii deschişi când l-a sărutat, voind să-şi întipărească totul în minte pe vecie: lumina limpede, strălucitoare, cântecul păsării Cracticus, şi apa verde a râului curgând pe lângă ei. Trupul i-a fost năpădit de fierbinţeală, de dorinţă, pentru băiatul, pentru bărbatul pe care îl iubea cel mai mult pe lume.

Alice a condus până acasă în noua ei maşină Beetle, iar Oggi şi Harry au urmat-o în camionetă. Nu-i venea să creadă că se afla la volanul maşinii pe care o cumpărase Oggi pentru ea. Era minunată. Vopseaua de culoarea mentei, chiar şi scorojită pe alocuri, bufnetul zdravăn la închiderea portierelor. Volanul mare, scaunele mici şi flexibile, pedalele uşoare. Şi mai presus de orice, huruitul şi vibraţiile motorului atât de puternice încât abia dacă mai auzea radioul din pricina lor. Câte ore de muncă îi trebuiseră ca să adune atâţia bani! Totul pentru ea! Un fior i-a străbătut trupul pe când îşi reamintea clipele pe care le petrecuseră pe malul râului. Nu se putea sătura de el.

Când a oprit la Thornfield, Alice a apăsat tare claxonul, râzând de sunetul lui vesel. Oggi a parcat şi el alături. Florile au dat buzna pe poteca dintre casă şi atelier ca să-i întâmpine.

— Ai reuşit, scumpo! a ţipat Candy, cu o urmă de aluat pe bărbie, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare cu aromă de scorţişoară.

Celelalte s-au îngrămădit în jurul lor, minunându-se la vederea Beetle-ului.

Twig venea în urma lor.

— Hei, ai făcut-o! Felicitări, Alice! a spus ea sărutând-o pe obraz.

— Mulţumesc, a răspuns ea nesigură, scrutându-i ochii. Dar ce s-a întâmplat, Twig?

Twig şi-a plimbat privirile de la Oggi la Alice.

— June a... hmm.... Ea a ...

Au fost întrerupţi de pocniturile unui motor. Din spatele casei, June a apărut la volanul unei camionete Morris Minor recondiţionate. Era vopsită într-un galben strălucitor, cu

marginile albe şi capace de roţi bine lustruite. Pe când June a întors maşina ca să parcheze, Alice a citit inscripţia de pe portieră.

Alice Hart, floriograf. Ferma Thornfield, unde cresc florile autohtone.

A simţit cum i se frânge inima. Când împlinise şaptesprezece ani, June începuse să pomenească despre dorinţa ei ca Alice să aibă un rol la Thornfield după ce termină şcoala. Dar nu asta o deranja pe Alice, ci faptul că June nu o întreba niciodată ce ar fi dorit ea să facă. Şi nici nu putea trece peste faptul că June nu îl includea niciodată pe Oggi în planurile de viitor.

— Ăsta e un dar de la noi toate, a spus June dându-se jos din camion. Toată lumea a contribuit.

— Vai, e... e..., s-a bâlbâit Alice. E minunat, June. Voi toate... vă mulţumesc foarte mult.

— Şi asta ce mai e? a întrebat June, privind-o în ochi şi arătând spre Beetle.

— Nu... n-o să-ţi vină să crezi, s-a bâlbâit din nou Alice. Oggi a strâns bani şi mi-a cumpărat-o.

June zâmbea mai departe.

— Oggi, a pufnit ea, ce cadou extraordinar te-ai găsit să-i faci lui Alice, când tu nu-ţi permiţi să ai o maşină a ta! Ce noroc să avem aceeaşi idee! Aşa că Alice poate ţine Morrisul, iar tu poţi să-ţi păstrezi maşina. Şi toată lumea are de câştigat, a urmat ea, bătând din palme. Ei, Candy a stat toată dimineaţa în bucătărie şi a pregătit un adevărat ospăţ...

— Da, a spus şi Twig cam tare, luând-o grăbită înaintea celorlalţi, haideţi cu toţii, haideţi să mâncăm!

În timp ce o porniseră pe potecă, Twig a prins-o din urmă pe Alice.

— Las-o un pic în pace, a prevenit-o ea, de şase luni pune surpriza asta la cale, şi acum a fost cam dezumflată, asta-i tot.

Alice n-a putut decât să încuviinţeze din cap. „Dar de ce totul e numai despre ea?“ îi venea să strige.

Când Oggi s-a apropiat de ea, Alice nu l-a putut privi, dar i-a luat mâna şi i-a strâns-o până când şi-a ridicat ochii spre

el. În ciuda umilinţei pe care era sigură că o simţea, Oggi i-a făcut cu ochiul. După o clipă, i-a răspuns şi ea, strângându-i tare mâna.

După o masă destul de încordată, Alice şi Oggi s-au strecurat afară şi au fugit la râu. S-au aşezat pe mal. Ea s-a apucat să împletească un lanţ de margarete. El lustruia pe cămaşă pietre albe de râu pe care le arunca apoi în apă. Alice simţea intensitatea privirii lui, dar nu avea forţa să vorbească. Nu ştia ce să spună. Cum să-şi ceară scuze pentru purtarea lui June. Cum să-şi ceară iertare că nu sărise în apărarea lui şi a darului său frumos. Cum să îşi ceară iertare pentru că nu se apărase pe sine însăşi. În cele din urmă, Oggi a fost cel care a rupt tăcerea.

— Nu poate să se poarte aşa cu tine şi să scape cu una, cu două! Ca şi cum ai fi o plantă din grădina ei, ca să-ţi spună ea când să înfloreşti şi când nu! a spus el, fără să o privească.

Alice împletea lujerii de margarete.

— Uneori simt şi eu asta, a răspuns. Ca şi cum aş fi un răsad din seră. N-o să pot ieşi niciodată din ţarcul ei protector. Viitorul meu e scris dinainte.

— Ce vrei să spui?

— Simt că aşa e hotărâtă soarta mea. Ştii? Ca şi cum, asta e! Aşa o să fie mereu de-acum încolo.

— Şi asta e ce-ţi doreşti? a întrebat el, scrutându-i chipul.

— Ştii şi tu că nu! a pufnit ea.

După o vreme, Oggi şi-a dres glasul şi a spus:

— Aşa că mai am o altă surpriză pentru tine.

Oggi a băgat mâna în buzunar şi a scos o carte poştală mototolită. I-a întins-o lui Alice. Ea a luat-o şi a recunoscut locul din poveştile lui. Era Valea Trandafirilor.

— Uite ce e, până când împlineşti tu optsprezece ani, anul viitor, vom aduna suficienţi bani pentru biletele de avion.

I-a frecat uşor degetul inelar cu degetul său cel mare, stârnindu-i valuri de căldură pe braţ, înspre inimă.

— Putem zbura cu avionul până în Germania şi de acolo luăm trenul până la Sofia. O să dormim sub cerul înstelat. O să ne încălzim bând rachiu şi o să facem compot de pere din grădina bunicii mele. Eu aş putea să cultiv trandafiri şi tu să-i

vinzi la piaţă. Am putea fi alţi oameni, să avem altă viaţă. Am putea fi împreună, doar noi doi, a urmat el, cuprinzându-i ambele mâini. Alice!

Privirile lui îi cercetau chipul în aşteptarea unui răspuns.

Alice simţea că i se umflă plămânii de dorinţa de a vedea pământuri acoperite de zăpadă, oraşe cu străzi pietruite, grădini de trandafiri care creşteau din oseminte de regi. Dar nu pricepea de ce râdea Oggi până când şi-a dat seama că ea încuviinţa din cap.

— Da, a spus ea, în timp ce el o trăgea mai aproape, da, i-a spus ea râzând în dreptul urechii lui.

El a cuprins-o cu braţele, tremurând uşor. Soarele arunca pete calde de lumină pe chipul lui Alice. Oggi a sărutat-o pe frunte şi pe buze. Şi i-a înşirat şi alte locuri unde aveau să meargă şi alte lucruri pe care aveau să le facă în noua lor viaţă. Împreună.

Candy a dat deoparte ultimele vase rămase de la masă şi şi-a făcut o cafea neagră. A început să o bea uitându-se la Florile care forfoteau pe câmp, cercetând bobocii şi florile. Zarva şi râsul lor obişnuit erau destul de firave. Thornfield era cuprins de un fel de răceală. După masă, Oggi şi Alice ieşiseră pe neobservate afară, crezând că nu-i vede nimeni. June plecase cu paşi apăsaţi în atelierul ei, trântind uşa în urmă. Twig se dusese în seră ca să-şi vadă de răsadniţele cu swainsona. Iar Candy se apucase să frece vasele cu buretele de sârmă până când şi-a julit degetele de tot.

Nu mai putea fi tăgăduit că Alice nu mai era copil de mult. Nici Twig, nici Candy şi nici June nu mărturiseau cât de greu le era să descopere în adâncul ochilor lui Alice optimismul lui Agnes şi violenţa lui Clem. Uneori, când Alice trecea pe lângă ea în casă sau pe câmp, prima reacţie a lui Candy era să se uite spre cer să vadă de unde vine fum, putea să jure că îi venea miros de ars.

Chiar dacă nu mai avusese nici o veste de la Clem de când plecase cu Agnes, Candy nu-şi încălcase niciodată promisiu-

nea. Ea era acolo, cu viaţa întreţesută cu a lui, acum doar prin fiica lui, care – pe zi ce trecea – devenea femeie în toată regula. O femeie care nu părea să fi moştenit demonii lui Clem, care părea să se desprindă de tradiţia de la Thornfield. Ceva ce ea, Candy, nu reuşise niciodată.

A sorbit ultima gură de cafea, strâmbându-se când a înghiţit zaţul amar. O fi avut ea treizeci şi patru de ani, dar de fapt avea tot nouă ani, era tot fetiţa din coliba de beţe, legată de o umbră care n-avea să se mai întoarcă niciodată acasă.

Când lumina amiezii începea să pălească, Alice a fugit acasă. Ardea de nerăbdare să ajungă mai repede la creionul şi la jurnalul ei. Cum ar fi putut oare să scrie despre ziua aceasta? Totul era plin de lumină: aripile galbene ale fluturilor Cleopatra în timp ce pluteau peste tufe şi flori; aerul înmiresmat de frunzele de eucalipt zdrobite sub tălpile ei; lumina aurie. În urechi îi sunau vorbele lui Oggi: „Am putea fi alţi oameni, să avem altă viaţă."

Alergând, chipul lui June începea să-i copleşească gândurile. Dacă ar pleca de la Thornfield, ce s-ar întâmpla cu June? Vinovăţia o apăsa greu.

Alice a domolit pasul ca să-şi tragă răsuflare şi a încercat să-şi alunge din minte figura lui June. Când şi-a reluat fuga, bătaia inimii şi pasul i se potriveau din nou.

15
Orhideea doamnă albastră

Semnificaţie: **Devorat de dragoste**

Thelymitra crinita / Australia de vest

Orhidee perenă, înfloreşte primăvara. Are flori de un albastru intens în formă de stea cu colţuri ascuţite, delicate. Nu are nevoie de incendierea vegetaţiei ca să înflorească, dar poate fi sufocată de alte tipuri de plante, astfel că incendieri periodice ale vegetaţiei mai înalte sunt benefice.

Anul acela, până când Alice a împlinit optsprezece ani, Twig a băgat de seamă ceea ce nimeni de la Thornfield nu a observat. Noapte de noapte, ea a pândit retrasă cum se deschide uşa cu plasă şi Alice se strecoară afară pe terasă, cu părul ei lung fluturându-i pe spate, o ia în jos pe trepte şi porneşte peste câmpurile înflorite sub lumina lunii. Twig rămânea pe loc şi fuma, mult timp după ce silueta argintie a lui Alice se făcea nevăzută în crâng. Deşi ştia prea bine că June voia ca Alice să fie altfel, să fie imună, adevărul se vedea clar acolo, pe poteca ce ducea la râu: Alice era pierdută, cufundată în hăţişurile primei iubiri.

În seara când Alice a împlinit optsprezece ani, după friptura nemaipomenită şi porţii repetate de tort cu etaj de crin de vanilie, toată lumea s-a dus la culcare, ameţită de şampania Moet, din care June comandase special o ladă întreagă. Twig a rămas pe terasă şi şi-a răsucit o ţigară, bucurându-se de liniştea stelelor de iarnă. Se simţea schimbarea peste tot. Se simţea mirosul noului anotimp plutind în aer. Alice era neliniştită. La fel se simţea şi Twig, din pricina minciunilor

pe care i le spunea de fiecare dată când o întreba despre familia ei. Deşi nu era de acord cu lipsa de sinceritate a lui June, Twig era totuşi complice, nici ea nu-i dezvăluise secretele – la fel ca June.

Când formularele pe care Twig le completase şi le trimisese înapoi la Departamentul pentru Adopţie nu au dat nici un rezultat, ea a pus din nou mâna pe Pagini Aurii şi a ridicat telefonul. A dat primului detectiv particular care a răspuns numele femeii desemnate în testamentul lui Agnes şi numele oraşului în care crescuse Alice. La puţin timp după ce Alice a început şcoala, a primit prin poştă raportul detectivului. Twig a trebuit să străbată tot drumul până la râu ca să se poată linişti înainte de a-l citi. Frăţiorul lui Alice era sănătos şi o ducea bine, în grija femeii pe care Agnes o desemnase ca tutore al copiilor ei, în cazul în care June nu ar fi fost în stare să-i crească. Alice şi fratele ei trăiau separat, fără să ştie unul de celălalt – oare Nina şi Johnny trăiau şi ei la fel? În ciuda a ceea ce se credea îndeobşte, Twig era conştientă că nici măcar ferma Thornfield nu putea să absolve pe nimeni de trecutul său. Ea îşi făcuse o viaţă bună acolo, crescând-o pe Candy şi străduindu-se după puterile ei cu Clem. Avusese grijă de Agnes şi de celelalte Flori, administra ferma şi afacerea profitabilă cu flori. Dar adevărul era că nici o a doua şansă – nici măcar cea oferită de Thornfield – nu putea schimba trecutul, oricât de tare şi-ar fi dorit June să fie aşa. Prietenia ei cu June nu mai fusese la fel de când June venise acasă aducând-o doar pe Alice în camionetă. „Eu sunt executoarea testamentului, Twig", şuierase ea cu mintea înceţoşată de băutură, de nenumărate ori de-atunci încolo, „şi am făcut alegerea cea mai grea, care era în interesul tuturor". Twig a ascuns raportul detectivului şi o copie a testamentului lui Agnes în seră. Aşteptase nouă ani ca să găsească momentul potrivit să i le dea lui Alice. Şi totuşi, rămăseseră ascunse acolo, printre răsadurile de swainsona.

Când s-a deschis uşa cu plasă, Twig s-a tras mai la întuneric, privind-o pe Alice cum se strecoară peste câmpurile de flori, lăsând în urmă un vag iz de şampanie. La cină, Alice

băuse pahar după pahar. Ceva se petrecea cu ea. Twig simţea asta, aşa cum simţea orice schimbare a vremii. Şi a numărat în gând, aşteptând mai bine de un minut, asigurându-se că Alice nu o să-i audă zgomotul paşilor, după care a luat-o iute după ea pe poteca ce ducea la râu.

Pe mal o aştepta Oggi, şi un mic foc era aprins lângă eucaliptul uriaş. La masă, el fusese neobişnuit de tăcut. Twig s-a ghemuit după un pâlc de arbori subţiri. Alice s-a aruncat în braţele lui de parcă nu-l mai văzuse de ani de zile. Lumina focului le făcea pielea să strălucească asemenea bronzului. S-au sărutat tandru. Privirea lui Oggi când văzut-o pe Alice a făcut-o pe Twig să lăcrimeze. Şi ea iubise cândva pe cineva la fel de mult. Îşi amintea cum era să fii adorat de cineva, să fii atât de inocent.

S-au desprins unul de celălalt şi Alice a rămas sprijinită de el, cuibărită în braţele sale.

— Mai spune-mi o dată despre planul nostru.

El a sărutat-o în creştetul capului.

— Ne întâlnim mâine la miezul nopţii, chiar aici. Luăm câte o valiză cu noi. Doar atât. Să nu avem multe bagaje, a spus el sărutând-o pe tâmplă, pe obraz şi pe gât. Şi luăm primul autobuz până la aeroport, unde ne ridicăm biletele. Şi o să zburăm mult timp, de o să crezi că n-o să mai aterizăm niciodată, dar o să ajungem până la urmă la Sofia. O să mergem la bunicii mei, o să bem rachiu şi o să mâncăm salată shopska[1], o să dormim până scăpăm de oboseala zborului şi când o să ne trezim o să luăm telefericul până sus, pe muntele Vitoşa, ca să vedem Cascada de bolovani şi să privim lumea de la înălţime. Dimineţile o să mergem cu caprele la păscut. Clopoţeii de la gâtul lor sună mai frumos decât cei de la colindele de Crăciun. La sfârşit de săptămână, o să luăm camionul bunicului şi o să trecem graniţa în Grecia, unde o să înotăm în mare, o să mâncăm măsline şi brânză prăjită.

— Oggi, a spus Alice încetişor, întorcându-se către el, ai briceagul la tine?

---

1. Salată bulgărească cu roşii, castraveţi, ardei, ceapă, măsline şi brânză rasă.

Şi-au scrijelit numele pe scoarţa eucaliptului, apoi s-au îmbrăţişat, sărutându-se cu nesaţul adolescenţei. Copila care venise la Thornfield atât de tăcută, atât de chinuită de groază, era acum mult mai plină de viaţă decât o văzuse Twig vreodată.

Twig a rămas liniştită acolo, mişcându-şi piciorul ca să-şi domolească cârceii, apoi a pornit-o uşor înapoi pe potecă spre casă. Ajunsă la seră, a scos punga de plastic cu hârtiile îngălbenite ce deţineau adevărul vieţii lui Alice şi s-a dus apoi acasă, ca să o aştepte să se întoarcă.

S-a aşezat pe canapea. S-a gândit să-şi facă o cafea. Şi a închis ochii doar pentru o clipă.

Şi a regretat toată viaţa că s-a cufundat într-un somn atât de adânc, încât nu auzit podelele scârţâind când s-a întors Alice.

A doua zi de dimineaţă, când June a coborât, Alice plecase deja să ducă comenzile în oraş. Twig era în bucătărie şi-şi făcea o ceaşcă de ceai. S-a întors să-i ofere una şi lui June, dar a încremenit. June se afla în pragul uşii, ţinând în mână jurnalul lui Alice, care atârna deschis.

— June? a exclamat Twig, privind jurnalul cu paginile pline de înfloriturile scrisului lui Alice.

June s-a îndreptat încet către ieşirea din spatele casei. O vreme a rămas pe terasă cu privirile pierdute la câmpurile de flori. Twig i-a pus o ceaşcă de ceai lângă ea. Greierii ţârâiau în jur. June nu a rostit o vorbă.

Twig şi-a petrecut restul dimineţii făcându-şi de lucru cu Florile, ferindu-se toate din calea lui June. Până şi Harry a ocolit-o cât a putut. Din când în când Twig îi mai arunca câte o privire pe terasa din spate. Chiar dacă se împăcase sau nu cu situaţia, June se schimbase radical de la venirea lui Alice la fermă pe când era mică. Acum Alice crescuse, aflată în pragul independenţei şi era îndrăgostită; şi, după cum June ştia prea bine, nimic nu era mai ameninţător pe lume decât o femeie care ştie ce vrea să facă.

Abia pe la mijlocul amiezii s-a hotărât June să se mişte. Twig a rămas pe loc aşteptându-se ca ea să se ducă în atelier sau să se suie în camionetă. Dar ea a mers în schimb înăuntru, în birou, şi a închis uşa în urma sa. Twig s-a dus şi ea acolo şi şi-a lipit urechea de uşă. Auzea vocea lui June, dar nu putea să-şi dea seama ce spune. După o pauză îndelungă, a bătut la uşă. O dată, apoi încă o dată, ceva mai tare. A pus mâna pe clanţă şi a deschis-o. Când a intrat, June a închis telefonul. Privirea de pe chipul ei a făcut-o pe Twig să se oprească în prag.

— Ce-ai făcut? a întrebat-o ea de-a dreptul.

Din spatele biroului, June s-a răsucit să se uite pe fereastră pe când camioneta lui Alice intra încet pe alee. Amândouă i-au privit pe Alice şi pe Oggi coborând din maşină, îndreptându-se împreună spre atelier, vorbind şi râzând.

— Am făcut ce-a trebuit, a răspuns ea, în timp ce pe obraz i se rostogolea o lacrimă.

De ani de zile nu o mai văzuse pe June plângând. Iar absenţa mirosului de whisky din încăpere nu făcea decât să o alarmeze şi mai tare.

June şi-a şters în grabă faţa şi s-a ridicat.

— Ce-a trebuit să fac, a repetat ea. Aşa să ştii, Twig.

Şi s-a ridicat de parcă ar fi vrut să ascundă ceva de Twig.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Twig făcând un pas înainte.

June s-a grăbit să bage un teanc de scrisori într-unul din sertarele biroului, dar nu a reuşit decât să le împrăştie pe jos. A blestemat pe înfundate. Twig s-a aplecat adunând fiecare scrisoare şi fotografie, toate arătând acelaşi băieţel.

— Cum de-ai putut să nu i le arăţi? a întreba ea în şoaptă, întorcându-se spre June.

— Pentru că ştiu ce e mai bine pentru ea! s-a răstit June. Sunt bunica ei.

Twig s-a ridicat şi a privit-o furioasă, cu scrisorile tremurându-i în mână. Fără să mai spună ceva, i le-a aruncat în faţă şi a ieşit, trântind uşa după ea. Afară bătea vântul. Twig s-a sprijinit de balustrada terasei trăgând aer rece în piept. Alice şi Oggi se hârjoneau în atelier. Privindu-i, Twig şi-a strâns braţele la piept, acolo unde vântul îi pătrundea prin

haine. O pătrundea până la oase vântul de nord-vest, care începuse să bată.

Alice a deschis uşurel uşa dormitorului ei şi a rămas în capul scărilor, ascultând. Singurele sunete ce se auzeau erau ticăitul ritmic al pendulei şi sforăitul înfundat ce străbătea din dormitorul lui June. O greutate bruscă i-a apăsat trupul. Şi-a amintit de seara când ajunsese acolo, fără să poată vorbi, abia ţinându-şi capul de greutatea suferinţei. June îi spălase faţa cu un prosop fierbinte. „Nu plec nicăieri", îi spusese ea. Şi chiar aşa fusese. Rămăsese mereu alături de Alice. La sfârşitul zilei de şcoală, cu florile din grădină, în capul mesei, în atelier supraveghind-o cum face aranjamentele florale. Alice se gândea la mâinile lui June, cu bătăturile lor întărite, ţinând volanul maşinii, făcându-i semn la poartă, ciufulindu-i urechile lui Harry, cuprinzând-o în braţe strâns. Poate prea strâns.

Aruncând o ultimă privire prin cameră, Alice şi-a ridicat geamantanul şi a pornit tiptil pe scări de parcă ar fi fost întrupată din aceeaşi ceaţă fantomatică precum amintirile de care dorea să se desprindă cu atâta disperare.

A străbătut holul în vârful picioarelor. Lesa lui Harry a zornăit în salon, pe când s-a mişcat el în somn. Ea s-a aplecat să-i sărute vârful capului. Chiar şi în somn, el îi păstra secretele.

A deschis uşa de plasă cu mâinile tremurânde. A tras adânc în piept aerul înmiresmat al nopţii. A păşit de pe terasă pe nisip şi a luat-o la fugă.

Tufişurile îi zgâriau gleznele goale în timp ce alerga împiedicându-se prin desişuri. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar alerga mai departe. Era o noapte rece, uscată, plină de ţârâit de greieri. Luna arunca peste toate o lumină lăptoasă. Viitorul scânteia dinaintea ei, ca un tăciune arzând mocnit peste care trebuia doar să sufli ca să-l readuci la viaţă.

A ajuns la râu. Şi-a lăsat geamantanul jos. La lumina lunii, a privit îndelung numele scrijelite pe trunchiul eucaliptului, numele femeilor din familia ei care stătuseră şi ele în acelaşi

loc şi-şi aruncaseră visurile în apă. Şi-a trecut degetul peste propriul nume şi peste cel al lui Oggi şi a adulmecat mirosul lemnului scrijelit, amintindu-şi când venise prima dată la râu, când era mică, gândindu-se că ar putea merge de-a lungul lui până acasă. În schimb, râul i l-a dăruit pe Oggi. El era acum căminul ei. El era povestea ei.

S-a aşezat cuminte pe piatra netedă şi cenuşie de sub eucalipt şi a aşteptat să audă paşii lui Oggi. Şi-a scos medalionul de sub tricou.

— Sunt aici, a şoptit ea, privind chipul mamei ei.

Şi-a înfăşurat eşarfa mai bine pe umeri şi s-a sprijinit de trunchiul eucaliptului.

Şi-a dat capul pe spate, uitându-se după stele căzătoare.

Aştepta.

A trezit-o cârâitul papagalului Galah. Simţea o durere în ceafă, pielea îi era jilavă. S-a chircit toată, s-a întins, tremurând. Apa râului curgea înspumată în lumina rece a dimineţii.

Numele lui i-a ţâşnit pe buze. S-a ridicat şi s-a căţărat pe bolovanii cenuşii şi pe rădăcinile copacilor de pe mal. Nu a găsit nici un bilet ascuns printre bolovani, nimic agăţat de ramurile joase ale copacilor. Poate că o aştepta la fermă. Alt cârâit s-a auzit dintre ramurile copacilor, în timp ce o pasăre Kookaburra dădea semnalul de începere a corului matinal. Alice a lăsat geamantanul şi a rupt-o la fugă prin ierburile înalte, printre copaci, încercând să o ia înaintea ghemului de spaimă pe care-l simţea încârligându-i-se în stomac.

Când a ajuns înapoi la Thornfield, Florile încinse cu şorţuri erau împrăştiate pe câmp şi lucrau deja. A urcat treptele din spate şi a intrat în bucătărie. June stătea dinaintea bufetului, bându-şi cafeaua.

— Bună dimineaţa, iubito! Ce să-ţi dau? Pâine prăjită? Un ceai?

— E aici? a întrebat Alice cu vocea spartă.

— Cine? s-a mirat June calmă.

— Ştii prea bine cine! s-a răstit Alice.

— Oggi?

June şi-a pus cana jos, încruntându-se.

— Alice, a spus June îndreptându-se spre ea voind să o îmbrăţişeze, ce s-a întâmplat, Alice?

— Unde e? a strigat ea.

— Acasă, presupun, şi se pregăteşte de lucru, aşa cum ar trebui şi tu să faci, a spus June privind-o din cap până-n picioare pe Alice, în rochia ei boţită. Ce s-a întâmplat?

Alice s-a smucit din braţele lui June, şi-a smuls cheile din cuiul de pe perete şi a dat fuga la camionetă.

Spaima i se înfigea în suflet în tip ce străbătea în viteză oraşul. A virat cu forţă pe drumul ce ducea la casa lui Oggi, făcând să-i alunece platforma pe drumul plin de pietriş, până când s-a oprit cu o bufnitură dinaintea casei.

Pe terasă se aflau două scaune de o parte şi de alta a unei măsuţe cu un trandafir proaspăt pus într-o vază, de parcă Boryana ar fi putut ieşi în orice clipă, să-i ofere un ceai.

Alice a alergat la uşa de la intrare, aşteptându-se să o găsească încuiată. Dar s-a deschis fără nici o problemă. Înăuntru, nimic nu era ieşit din comun. Nici un semn de necaz, nici o învălmăşeală, nici o criză sau vreun alt motiv care să-l fi împiedicat să vină la râu. A intrat peste tot în casă. Părea primitoare, dar ceva era în neregulă. Era prea multă ordine. Sau poate că ea nu voia să recunoască adevărul mai profund şi răspunsul cel mai evident. El o luase pe Boryana înapoi acasă, în Bulgaria. Se răzgândise şi plecase fără Alice. Vântul şuiera a pustiu prin toată casa.

Afară, grădina de trandafiri era minunată. Alice se gândea la văile cu trandafiri răsăriţi din aur şi din osemintele regilor, la marea de petale de culoarea focului. Smulgea florile de trandafiri şi le strivea, împrăştiindu-le petalele la picioare.

Plecase fără ea.

Alice mai privea încă la petalele strivite, când a apărut June. Nici nu a simţit când au lăsat-o picioarele. Când şi-a revenit, stătea ghemuită pe jos, cuibărită în braţele lui June;

îi simţea mirosul – de pământ reavăn, whisky şi pastile mentolate.

— Ai leşinat, Alice. Acum eşti bine. Te-am prins eu, a liniştit-o June.

— A plecat fără mine, a spus ea plângând.

June a strâns-o şi mai tare în braţe, legănând-o. Au rămas amândouă aşa mult timp, până când hohotele de plâns ale lui Alice s-au transformat în sughiţuri.

— Hai să mergem acasă.

June a frecat-o uşor pe braţe. Alice a încuviinţat din cap.

S-au sprijinit una pe cealaltă să se ridice, s-au scuturat de praf şi au pornit-o pe după casă, îndreptându-se fiecare spre camioneta ei. Alice a pornit-o încet spre Thornfield. June venea imediat în urma ei.

Când au ajuns acasă, Alice a fugit direct sus, în camera ei. June a lăsat-o în pace. „Trebuie să fie istovită." Şi-a alungat din minte gândul că Alice îl aşteptase toată noaptea pe Oggi. Ce se făcuse era bun făcut pentru a-şi apăra nepoata. Şi era spre binele ei. „A fost pentru binele ei", şi-a repetat ea cu şi mai multă hotărâre. A deschis uşa de plasă şi a lăsat-o să se trântească în urma ei. Ce se făcuse era bun făcut. Alice era aici, acum. Era îndurerată, dar pentru felul acela de durere era tânără şi avea s-o depăşească. Era în siguranţă. Era suficient de aproape de ea, ca să o poată ţine la adăpost.

June s-a dus la frigider şi şi-a turnat un pahar de sifon rece. A scos o lămâie şi a tăiat-o, punând două felii în pahar. S-a dus apoi iute la dulapul cu băuturi, a scos sticla de whisky, a deşurubat capacul şi şi-a umplut paharul. După ce a amestecat cu degetul mic, l-a dat peste cap, chiar acolo, în picioare, lângă chiuvetă.

Curând ferma Thornfield avea să treacă în grija lui Alice. Acesta era pasul următor. O fată cu inima frântă era la fel de vulnerabilă ca o casă fără pavăză împotriva incendiului în timpul focurilor din sălbăticie; orice scânteie ar fi putut să o

mistuie. Aşa cum June o văzuse pe Agnes, o copilă orfană, distrusă de Clem. Şi iat-o acum pe Alice, făcută din amândoi. Când chipul lui Alice era străfulgerat de o privire atât de asemănătoare cu a lui Clem, June dădea fuga la sticlă dis-de-dimineaţă. Dar, în alte dăţi, firea ei blândă şi ciudată îi dădea impresia că Agnes a răsărit din nou la Thornfield.

June nu ar fi suportat una ca asta. Nu avea să mai facă aceeaşi greşeală a doua oară. Nu avea de gând să-şi mai piardă familia din nou. Şi făcuse tot ce era nevoie ca să se asigure de asta. Acum, tot ce avea nevoie Alice era să i se distragă atenţia şi să i se acorde independenţă. Să i se creeze senzaţia că are valoare, că are un scop şi liberate. Ceea ce June chiar avea de gând să-i ofere.

Alice a scrijelit şi a cioplit trunchiul eucaliptului până când a durut-o mâna de atâta efort. Timp de o săptămână s-a dus la râu în fiecare noapte. Cu cât treceau zilele fără vreun răspuns sau fără ca Oggi să apară şi să i-l dea, cu atât mai mult simţea Alice blestemul râului şi al poveştilor lui tainice. Începând cu numele din capul listei de pe trunchi. Ruth Stone.

De-a lungul anilor, Alice nu a reuşit să afle mai mult decât îi povestise Candy pe când avea nouă ani: Ruth Stone adusese la Thornfield limbajul florilor şi îl reînviase din ţărână folosind seminţele florilor specific australiene pe care i le dăruise nefericitul ei iubit. Ori de câte ori Alice le întreba pe Candy şi pe Twig despre Ruth, ele îi spuneau să o caute pe June, dar când o întreba, ea era destul de evazivă. „Datorită lui Ruth Stone a putut supravieţui Thornfield", spunea ea mereu, sau altceva la fel de nelămurit: „Datorită lui Ruth vei stăpâni tu pământul acesta într-o bună zi." Alice voise mereu să-i răspundă că era caraghios să te gândeşti că poţi stăpâni ţărână, sau copaci, sau flori, sau apa râului. Dar îi fusese mereu abătută atenţia de alt gând şi mai sâcâitor. „Dar tatăl meu?" o întrebase ea pe June într-o zi. „Nu el ar fi trebuit să moştenească ferma Thornfield de la tine?" June nu i-a răspuns.

Chiar dacă, atunci când Alice împlinise zece ani, June îi scrisese că dacă Alice avea să vorbească, ea avea să-i dea toate răspunsurile, nu se încumetase să-i vorbească vreodată despre Clem. Sau despre Agnes. Ori despre cum se întâlniseră sau de ce plecaseră. Tot ce reuşise Alice să pună cap la cap despre părinţii ei şi despre ceea ce se întâmplase între June şi tatăl ei se compunea doar din jumătăţi de adevăruri. Era conştientă că povestea familiei sale era îngropată în pământul pe care June creştea florile cu care să poată comunica lucrurile ce erau prea greu de rostit; numai să fi ştiut unde să sape! Şi, bătându-le ore întregi la cap pe Flori, a reuşit să înţeleagă un adevăr destul de simplu: că nici măcar June nu era insensibilă atunci când venea vorba de soartă şi de dragoste. Amândouă îi devoraseră părţi din viaţă şi le mistuiseră, scoţând în cele din urmă la iveală femeia care era ea acum. Tatăl lui June murise când ea era mică şi fusese părăsită atât de iubitul, cât şi de fiul ei. Ori de câte ori a iubit un bărbat, acela i-a frânt inima. Alice era legată de June prin sânge şi prin durere, iar acum prin soarta de a aştepta îndeplinirea unei promisiuni, doar ca să fie părăsită, zdrobită, pe malul râului.

Alice izbea cu briceagul trunchiul eucaliptului, ştergând numele lui Oggi de pe scoarţă. I-a răzuit fiecare literă a numelui, zâmbetul, inima lui bună şi sufletul lui blând. Când a terminat, a aruncat în apă briceagul şi toate pietrele pe care le-a găsit în jur.

S-a aruncat la pământ şi s-a ghemuit, suspinând. Nu avea să mai lase niciodată dragostea să o doboare aşa.

June o privea pe fereastră pe Alice, care se întorcea de la râu. Păşea greu, arătându-şi durerea, cu faţa pierită ca atunci când June o adusese acasă de la spital, când avea nouă ani. Dar cel puţin se afla acolo. Nu o pierduse.

Alice a intrat pe uşa din spate. June şi-a făcut de lucru, turnând o cană de ceai.

— June... a început Alice, dar nu şi-a mai terminat vorba.

June s-a întors cu faţa spre ea. Şi-a deschis braţele. Alice a privit-o îndelung, de parcă ar fi cântărit ceva în sinea ei, după care s-a aruncat în braţele sale.

În timp ce îşi strângea nepoata în braţe, June se gândea la definiţia ei preferată din *Dicţionarul Thornfield*: Swainsona. *Să ai curaj, să prinzi inimă.* Aşa o însemnase Ruth Stone cu scrisul ei lăbărţat. June aflase tot ce putuse despre această floare de la mama ei şi din cărţi. Cât era de delicată şi cât de greu era de cultivat, deşi ea creştea în sălbăticie într-unele dintre cele mai aspre locuri din Australia. Dar cum, dacă avea condiţiile cele mai nimerite, înflorea întotdeauna ca o flacără.

Pământul înseamnă destin.

Alice Hoffman

16
Grozama amară

Semnificaţie: **Frumuseţe otrăvită**

Daviesia ulicifolia / În toate statele

Tufă spinoasă cu flori spectaculoase, galbene şi roşii, ca de măzăriche. Înfloreşte vara. Se înmulţeşte uşor din seminţe, după germinare. Seminţele rezistă mulţi ani. Nu este apreciată de cultivatorii de flori din pricina spinilor, dar este preferată de păsări, care îşi găsesc refugiu în faţa răpitorilor.

Alice stătea pe terasa din spate, privind cum păleşte cerul de amiază deasupra câmpurilor de flori. Şi-a ascuns faţa în eşarfă. Furtunile o înspăimântau şi acum, la douăzeci şi şase de ani, la fel ca atunci când avea nouă ani.

Februarie era o lună tare confuză pentru toată lumea de la Thornfield. Vânturi puternice, de vară, suflau dinspre nord-vest şi făceau prăpăd, ameninţând să distrugă câmpurile de flori şi să dărâme solariile şi grădina de zarzavaturi. Zilele cu călduri uscate şi vânturi sălbatice erau greu de îndurat; ele răscoleau praful şi cenuşa lucrurilor de mult uitate, deschideau răni vechi şi reînviau poveştile nespuse de pe unde se ascundeau – unghere, vise uitate sau cărţi neterminate. Într-unele nopţi toride, coşmarurile făceau ravagii. Până la mijlocul lui februarie, nici una dintre femeile de la Thornfield nu rămânea neatinsă.

Pentru Alice cel mai greu de suportat era vântul care urla pe câmpurile de flori parcă strigându-i numele. Furtuna îi aducea mereu aminte de ziua nenorocită când se furişase în şopronul tatălui ei.

Şi-a scos medalionul din sân. Ochii mamei o priveau din imaginea granulată, alb-negru. Alice îşi amintea şi acum culoarea lor: felul în care se schimbau în lumină, cum se înviorau când îi spunea poveşti, cât de visători păreau când se afla în grădină, umplându-şi buzunarele cu flori.

Alice şi-a izbit cizmele una de alta în timp ce privea câmpurile de flori zguduite de vânturi. Recunoştea în sinea sa că nu ar fi putut niciodată părăsi ferma Thornfield, locul unde mama ei găsise un adăpost şi o mângâiere şi unde învăţase limbajul florilor. Locul unde se întâlniseră părinţii săi şi unde, îi plăcea să creadă, se iubiseră unul pe altul o vreme, aşa cum şi ea îl iubea pe Oggi.

După cum îi intrase în obicei, Alice a alungat pe dată gândul la Oggi. Nu-şi îngăduia să se întrebe ce-ar fi fost dacă...? Ce-ar fi fost dacă s-ar fi dus să-l caute când nu apăruse la râu în noaptea aceea? Ce-ar fi fost dacă s-ar fi dus de una singură în Valea Trandafirilor? Ce-ar fi fost dacă l-ar fi găsit şi ar fi făcut alte planuri? Ce-ar fi fost dacă ar fi studiat la o universitate în străinătate, ceva ca ...Oxford – unde să fi învăţat despre clădiri durate din piatră de culoarea mierii –, decât să fi făcut un curs prin corespondenţă la care să înveţe la masa din bucătăria lui June? Ce-ar fi fost dacă ar fi refuzat-o pe June atunci când împlinise optsprezece ani şi n-ar fi acceptat să preia conducerea fermei? Ce-ar fi fost dacă nu ar fi intrat niciodată în şopronul tatălui ei? Ce-ar fi fost dacă mama sa l-ar fi părăsit pe tatăl ei şi ar fi crescut-o pe Alice la Thornfield, cu Candy, Twig şi June? Şi cu fratele mai mic al lui Alice?

Ce-ar fi fost dacă? Ce-ar fi fost dacă...

Alice s-a uitat la ceas. June şi alte câteva Flori se duseseră în pieţele de flori de la oraş şi acum trebuiau să se întoarcă, dar dacă Alice mai aştepta încă un pic să le ajute să descarce maşina, ar fi pierdut poşta. Vânzările se mai înteţiseră după Crăciun şi avea lăzi întregi de comenzi de trimis. Bijuteriile lui June aveau la fel de multă căutare ca întotdeauna.

A străbătut casa şi s-a oprit la uşa din faţă ca să-şi pună pălăria Akubra. O trombă de praf gălbui s-a răsucit la baza scărilor. A deschis uşor uşa cu plasă.

— Furtună de praf... a şoptit ea.

Tromba s-a mai învârtit o vreme, ajungând aproape la înălţimea unui om trupeş, apoi s-a risipit şi a dispărut. Alice a răsuflat adânc, amintindu-şi că era februarie, o vreme a anului când te năpădea trecutul şi năvăleau fantome peste tot.

S-a urcat în camionetă, uşurată de liniştea dinăuntru. Şi-a aruncat ochii la locul de lângă ea, lipsindu-i tovărăşia lui Harry. În vreme ce Alice se obişnuia încă cu apăsarea grea a absenţei lui, moartea lui Harry o împinsese pe June să-şi caute alinarea, lipsită de ruşine, în sticla de whisky, fără să se mai înfrâneze sau să se ferească.

Era ultima încercare. Pe măsură ce îmbătrânea, June devenea tot mai arţăgoasă, îi sărea ţandăra de la cel mai mărunt lucru, fie că era vorba de sosirea poştei, de vântul ce sufla dinspre apus, de acacia ce dădea în floare. Alice o surprindea murmurând din când în când numele lui Clem şi începuse să facă bijuterii doar din flori care spuneau poveşti despre pierderi şi doliu. Tot mai des privirea lui June rătăcea în depărtări, spre ceva ce Alice nu putea vedea. Oare ce-şi amintea? Oare îl plângea în cele din urmă pe tatăl ei? Ori de câte ori Alice se gândise să o întrebe pe June despre astfel de lucruri, tăcerea a fost o alegere mai uşoară. Tăcerea şi florile. Uneori, obişnuia să i le lase pe masa de lucru a lui June. Un mănunchi de flori violet: *Îţi simt bunătatea.* Şi June îi lăsa negreşit răspunsul pe pernă. Un buchet de crini cu beteală: *Le intri tuturor în voie.*

Alice a zăbovit în camionetă, privind spre eucalipţii cu trunchiul pătat, la casă, la atelierul năpădit de iederă, la iarba pârjolită de culoarea grâului, la florile sălbatice ce se iveau prin crăpăturile dintre pietre. Thornfield devenise esenţa vieţii ei. Limbajul florilor devenise limbajul pe care ea se bizuia cel mai tare.

A oftat adânc şi a răsucit cheia în contact. Cerul se întuneca. Şi pe măsură ce se îndepărta, vedea în oglinda retrovizoare cum Thornfield se pierdea în depărtare.

Se auzea bubuitul tunetelor când Alice a oprit camioneta şi a început să descarce cutiile cu comenzi. Le-a cărat cu cărucior în interiorul poştei şi apoi şi-a luat corespondenţa. Când a ieşit din nou în stradă, lumina de amiază devenise ciudat de verde. Un fulger strălucitor a făcut-o să dea iute fuga în maşină. A pornit motorul şi, ca să-şi abată atenţia de la nervii pe care-i simţea în stomac, a început să frunzărească teancul de scrisori. Extrase bancare, facturi de telefon, chitanţe, materiale publicitare. Şi un plic cu adresa scrisă de mână. Pentru ea. Alice a întors plicul. Adresa expeditorului era din Bulgaria.

A sfâşiat plicul. A trecut rapid cu ochii peste scrisul cu cerneală neagră, citind doar al treilea sau al patrulea cuvânt, până a ajuns la sfârşit unde era scris de mână numele lui: Oggi.

A luat-o din nou de la început, străduindu-se să o citească încet, să priceapă fiecare cuvânt.

Zdravey[1] *Alice,*

Nici nu mai ştiu de câte ori am încercat să-ţi scriu această scrisoare. Aş putea probabil să umplu câteva cutii cu încercările mele, pline de cuvinte pe care nu aş avea curajul să le rostesc în faţa ta. Dar e adevărată vorba aceea: timpul alină durerea ca nimic altceva. Se pare că a trecut destul timp acum. Această scrisoare pe care ţi-o scriu chiar am să o pun la poştă.

Dacă e să fiu cu adevărat cinstit, nu am încetat să mă gândesc la tine din noaptea când trebuia să ne întâlnim la râu. Am citit pe internet că ai preluat frâiele fermei Thornfield şi că, sub conducerea ta, afacerile prosperă. Am descoperit şi din fotografie cum te-ai schimbat peste ani. În ochii tăi, am văzut-o pe fata pe care mi-o amintesc eu.

Dar asta a fost demult de tot. Acum suntem alţi oameni. Avem alte vieţi.

1. Formulă familiară de salut în limba bulgară.

Eu locuiesc şi muncesc la Sofia împreună cu soţia mea, Lilia. Acum cinci ani s-a născut fiica noastră, pe care o cheamă Iva. Seamănă mult cu tine atunci când eram noi mici. Este impetuoasă şi curioasă, visătoare şi sensibilă şi îi plac cărţile. Mai ales basmele. Iubeşte mai ales o poveste bulgărească despre un lup bun şi nătăfleţ şi o vulpe obraznică şi vicleană. Morala poveştii este că şmecherii vor încerca mereu să profite de slăbiciunea ta, dacă-i laşi să o facă. Iva îmi cere să i-o citesc la nesfârşit. Iar eu i-o citesc de câte ori pot, dar Iva plânge mereu de mila lupului. Mă întreabă mereu de ce lupul nu-şi dă seama cât de vicleană este de fapt vulpea. Iar eu nu ştiu niciodată ce să-i răspund.

După atâţia ani, îţi scriu ca să închidem o rană. Îmi doresc ca tu să fii fericită. După toate câte s-au întâmplat, îţi doresc o viaţă bună.

Să ai grijă de tine. Să ai grijă de Thornfield.
Vsichko nai-hubavo. Toate cele bune,

Oggi

Alice şi-a muşcat tare buza de jos. A lăsat să-i cadă scrisoarea şi s-a aplecat peste volan să privească fulgerul ce despica norii de furtună. Un stol de papagali Galah croncăneau din frunzişul verde-argintiu al unui eucalipt. Drumul care ieşea din oraş o îmbia să pornească. Cât de mult şi-ar fi dorit să ştie unde ar fi dus-o! Ce-ar fi fost dacă ar fi pornit chiar atunci şi nu s-ar mai fi oprit? Povara visurilor neîmplinite îi apăsa coastele, zdrobite de apăsarea suspinelor. Şi le închipuia ca pe nişte flori presate, fiecare strivită în timp ce mai înflorea încă, precum un simbol a ceea ce ar fi putut să se întâmple. Izbind tare cu piciorul portiera, şi-a şters lacrimile şi a băgat maşina în viteză. Adevărul era că doar ea purta toată vina. Că nu se dusese după Oggi. Că nu plecase când avusese ocazia. De ce rămăsese? Aceasta era viaţa pe care şi-o clădise, dedicându-se pământului care nutrea secrete în aceeaşi măsură în care hrănea flori. Un pământ pe care avea să-l stăpânească într-o bună zi, din care nu-şi dorea nici o palmă.

A luat din nou scrisoarea în mână, gemând de deznădejde pe când îşi trecea ochii peste ea.

În ochii tăi, am văzut-o pe fata pe care mi-o amintesc eu. Dar asta a fost demult de tot. Acum suntem alţi oameni. Avem alte vieţi.

Înainte de a-şi da seama pe deplin ce face, Alice a apăsat tare acceleratorul, făcând roţile să azvârle pietriş în urma lor. În loc să se întoarcă acasă, a pornit-o în direcţie opusă, în josul străzii principale. A virat brusc la stânga pe drumul neasfaltat, ascuns aproape de tot printre tufişuri. A trecut cu greu prin mărăciniş pe aleea dintre eucalipţi până când a ajuns la vechea casă a lui Oggi. Nu mai fusese acolo de opt ani.

Când a intrat în luminiş, Alice a rămas fără suflare. A dat buzna afară din camionetă în furtuna care stătea să izbucnească. Casa era năpădită de trandafirii Ognian care se iveau de peste tot, acoperind pereţii şi acoperişul. Oriunde privea Alice, tufele sălbăticite erau pline de flori, iar casa părea sufocată de vâlvătaia lor. Parfumul era copleşitor.

Alice l-a strigat, dar nimeni nu auzit-o. Vântul îi izbea faţa. Alerga de colo-colo. De opt ani, el ştia unde se afla ea şi ce făcea cu viaţa ei. Îi trebuiseră opt ani ca să-i scrie. Dar totuşi el nu i-a dat nici un răspuns. De ce nu venise în noaptea aceea lângă râu? Ce i se întâmplase? De ce aşteptase atât de mult ca să ia legătura cu ea? Cum de putea să-şi ducă cu o altă femeie viaţa pe care o plănuiseră pentru ei doi? De ce îi scrisese o scrisoare ca să-i povestească basmul preferat al fiicei lui? În tot acest răstimp el ştiuse unde era ea, pe când ea nu ştiuse nimic despre el, nici măcar dacă îi era bine, şi ea căutase numele pe internet, dar nu găsise nimic. Acum i se părea că Oggi făcea parte dintr-un vis.

Vântul smulgea florile de trandafiri împrăştiindu-le petalele la picioarele lui Alice. A ridicat o mână de petale şi le-a fărâmiţat. S-a repezit la casa năpădită de rugi de trandafir, smulgându-le, tăindu-se în spinii lor. Ea îi rupea mai departe, agăţându-se de ei şi plângând, cuprinsă de furie, durere şi umilinţă.

Ploaia s-a pornit brusc, rece. Alice a rămas uimită pe loc şi a început să-şi vină în fire. A fugit la camionetă, udă leoarcă. Picături grele se izbeau de parbriz. S-a aşezat, încercând să-şi domolească respiraţia. Privea casa printre ştergătoare.

Un fulger a săgetat tufele din preajmă, urmat de huruitul cumplit al unei crengi de eucalipt care s-a prăbuşit la pământ. Alice a scos un strigăt şi a întors maşina, pornind grăbită, cu petale de trandafir lipite de pielea ei udă.

Când a ajuns la Thornfield, toată lumea era cuprinsă de agitaţie, punând totul la adăpost în casă, în dormitoare şi în atelier, legând bine ce se putea, cărând înăuntru ceea ce nu se putea lega. A înaintat cu greu luptându-se cu vântul ca să urce treptele terasei.

— Ce se întâmplă ? a întrebat-o pe June, evitând să se uite în ochii ei tulburi şi umflaţi.

— Vine furtuna! a răcnit June. Am reuşit să gonim înaintea ei tot drumul de la oraş încoace. Buletinul meteo spune că o să fie inundaţii şi cicloane.

— Inundaţii?

Alice s-a uitat cu groază spre câmpurile de flori.

— Aşa se zice. Trebuie să ne mişcăm rapid, Alice. Acum!

Ploaia nu mai contenea. S-au străduit din greu să pună la adăpost ferma, dar nu puteau face mai mult ca să protejeze şi straturile de flori de furia vântului şi de torenţii de ploaie. La puţin timp după apusul soarelui s-a oprit şi curentul electric. Ferestrele dormitoarelor străluceau la lumina lumânărilor şi felinarelor, la fel ca şi cele ale sufrageriei. Candy, Twig, June şi Alice stăteau în jurul mesei mâncând nişte resturi de curry de tapioca pe care Candy le încălzise pe o lampă de camping cu gaz.

— Cum îţi este, scumpo? a întrebat-o Candy, întinzându-i un castron cu coriandru tocat. Eşti foarte tăcută.

Alice a refuzat cu o mişcare a furculiţei.

— Doar din pricina furtunii...

Cuvintele lui Oggi i se învârteau prin minte. Povestea aceea care-i plăcea fiicei lui nu-i dădea pace. A trântit furioasă tacâmurile pe masă, făcând un zgomot mai mare decât se aştepta.

— Scuze! a spus ea, apăsându-şi tâmplele.

Vântul sufla pe sub uşi şi zgâlţâia cercevelele ferestrelor. Furtuna devenea tot mai puternică. Oare ferma era în pericol?

— Doamne, parcă nu mai pot respira!

Alice şi-a împins scaunul, s-a ridicat şi a început să umble prin încăpere.

— Alice, a început June, cu chipul încreţit de grijă, ce-ai păţit?

— Nimic! s-a răstit Alice, încercând să-i risipească spaima lui June.

Şi-a strâns ochii cu putere, să-şi oprească lacrimile. Se străduia să-şi alunge din minte imaginea trandafirilor care năpădeau casa lui Oggi.

— Nu e vorba doar despre furtună şi nici nimic nu e, Alice. Ce s-a întâmplat? a întrebat Twig.

Alice şi-a amintit de ramura care căzuse la pământ în curtea casei lui Oggi.

— Dar voi ce nu-mi spuneţi? a izbucnit ea. E ceva ce eu nu ştiu!

— Ce anume? a întrebat June palidă la faţă.

— Nu ştiu. Doar că... nu ştiu... a continuat June, scuturând din cap. Îmi pare rău.

A răsuflat adânc şi şi-a închis ochii.

— Azi am primit din senin o scrisoare de la Oggi care m-a tulburat, a spus ea, ridicându-şi ochii spre ele.

Candy şi-a plimbat privirea de la Twig la June. Twig o privea liniştită. Pe chipul lui June nu se putea citi nimic.

— Şi ce spune? a întrebat Twig, lăsând furculiţa jos.

— Nu mare lucru, a spus Alice, scuturând din cap. Doar că vrea să închidă „răni vechi". S-a însurat şi are un copil. Îmi doreşte să am o viaţă bună, a urmat ea cu vocea spartă. Dar nu spune de ce m-a lăsat aici sau ce s-a întâmplat de l-a făcut

să plece. Şi eu nu pot înţelege... nu ştiu cum am ajuns aici, cum viaţa mea se reduce la asta!

A tras aer adânc în piept, şuierând.

— Nu ştiu ce ar trebui să fiu şi unde ar trebui să fie locul meu... Şi acum mai vine şi afurisita asta de furtună şi mi-e frică. Eu nu mai ştiu cine sunt fără locul ăsta. Ce-o să se întâmple dacă pierd florile? De ce nu vorbim mai mult? Despre toate celelalte? M-am săturat de tot ce nu ne spunem una alteia. Vreau să ştiu tot felul de lucruri! Vreau să avem o discuţie faţă-n faţă mai degrabă decât să primesc câte un buchet de flori de fiecare dată când mă apropii de o problemă. Vreau să ştiu, June, a urmat ea pe un ton rugător, şi vreau să aflu adevărul de la tine. Tot adevărul. Despre părinţii mei. Şi de unde mă trag eu. Căci am o senzaţie îngrozitoare că... că... s-a sufocat ea plină de frustrare, gesticulând în aer cu mâinile. Că aştept ceva ce nu o să se-ntâmple niciodată. June, tu mi-ai spus că, dacă îmi recapăt vocea, ai să-mi dai toate răspunsurile...

Umerii i s-au gârbovit de disperare.

Pe obrajii lui June atârnau umbre.

— Alice, a început ea, ridicându-se să facă un pas spre ea.

Alice o privea drept în ochi plină de speranţă. Ploaia mugea afară.

— Eu nu plec nicăieri. Mă ai pe mine, a spus ea abia auzit.

Dezamăgirea lui Alice i se citea pe chip.

— Ăsta e răspunsul tău pentru tot, nu-i aşa? a întrebat ea cu amărăciune. Să dau totul deoparte pentru că te am pe tine!

Văzând că vorbele sale o lovesc din plin pe bunica ei, Alice s-a chircit toată.

— Îmi pare rău, a urmat ea, redobândindu-şi calmul. Îmi pare rău, June.

— Nu, a mormăit June. Nu, ai dreptate să fii supărată.

Şi-a împăturit şervetul şi a ieşit din cameră. O clipă mai târziu, Twig şi-a împins scaunul şi a urmat-o.

Alice şi-a cuprins capul în mâini. June nu a făcut niciodată altceva decât să aibă grijă de ea. De ce nu putea s-o lase în pace? Dar se ivea o altă întrebare. De ce nu putea June să-i spună de-a dreptul ceea ce voia ea să ştie? Şi, de fapt, de ce nu

putea face asta şi Oggi? Dacă se deranjase să-i scrie o scrisoare după opt ani, când îşi făcuse o viaţă liniştită şi o familie, de ce i-ar mai ascunde ceva?

Candy a început să strângă masa.

— Îmi pare rău, a repetat Alice.

Candy a clătinat din cap.

— Nu e vina nimănui, scumpo. Toate avem poveştile noastre triste, a spus ea făcându-şi de lucru cu tacâmurile. June are atât de multe poveşti încâlcite în mintea ei, că eu cred că nu ştie de unde să înceapă.

Alice a gemut.

— Cu lucrurile cele mai simple? Cu „Alice, uite cum s-au cunoscut părinţii tăi"? Cu „Alice, uite de ce a plecat tatăl tău de aici"? Sau cu „Alice, uite cine a fost bunicul tău"?

— Înţeleg. Dar poate că se gândeşte că, dacă începe să spună o singură poveste, va fi nevoită să-ţi spună alte zece care sunt legate între ele. Dacă smulgi o singură rădăcină, pui în pericol toată planta. Gândul acesta cred că o umple de groază. Închipuie-ţi şi tu! Să fii nevoit să faci asta când eşti o persoană înnebunită să controleze totul, aşa cum e June? Candy s-a oprit în prag cu un mănunchi de furculiţe într-o mână şi cu o lampă cu gaz în cealaltă. Trebuie să fie îngrozitor să porţi asupra ta povara de a dori atât de mult să spui cuiva ceva, ceva ce ar trebui să ştie, dar asta să te înspăimânte atât de mult pentru că ar trebui să te cufunzi mai tare în sinea ta ca să atingi un loc în care nu vrei să ajungi, ca să descoperi o poveste pe care ştii al naibii de bine că nu o mai poţi rescrie!

— Dar cu mine cum rămâne? Singura persoană care mi-a mai rămas din familia mea nu vrea să-mi spună nimic despre ai mei. Eu nu am aflat decât poveşti la mâna a doua, oricât de mult preţuiesc ce mi-aţi spus şi tu, şi Twig, şi până şi Oggi despre locul acesta şi despre părinţii mei, nu e ca şi cum aş afla de la June. Voi nu ştiţi aceleaşi poveşti ca June!

— Sigur că nu ştim, a spus Candy. Dar aşa cum ţi-am spus mereu, scumpo, ai aflat măcar ceva. Cel puţin poţi să afli de unde vii. Să nu neglijezi ceea ce e un dar...

— Nu, a întrerupt-o Alice străduindu-se să-şi menţină calmul. Ştiu că-mi vrei binele, Candy, dar m-am cam săturat

să fiu cocoloşită cu tot felul de sfaturi despre cât de recunoscătoare ar trebui să fiu pentru această poveste pe care o am, ca o modalitate de a evita poveştile pe care nu le cunosc. Poveşti pe care June mi-a promis că mi le va spune când eram mică! Şi nu mi le-a spus niciodată!

Încăperea a răsunat de răpăitul ploii torenţiale. După o vreme Candy şi-a dres glasul.

— Îmi pare rău pentru Oggi.

Alice nu a reacţionat. Candy a ieşit din încăpere luând cu ea mai toată lumina.

În noaptea aceea, Alice s-a răsucit zbătându-se într-o mare aprinsă de vise. De nenumărate ori a încercat să o strige pe mama ei, care-şi lăsase hainele pe ţărm. De nenumărate ori marea de flăcări nu îi dădea drumul. Pe plaja pârjolită un lup şi o vulpe se fugăreau peste dune, cu cozile cuprinse de flăcări. În apa mică de la mal, un băiat se juca cu o bărcuţă de hârtie, cu marginile înnegrite, fumegânde. A sărit din somn, scăldată de o sudoare rece, şi s-a ridicat din pat. Îi pulsau tâmplele de oboseală. Şi-a aprins lanterna şi a coborât să-şi facă un ceai.

În hol, s-a oprit brusc. Din bucătărie răzbăteau voci şi mirosea puternic a whisky. S-a dus mai aproape.

— Rişti să o pierzi de tot, June, şuiera Twig. Asta vrei? Trebuie să-i spui adevărul. Trebuie să-i spui.

— Mai taaaci din gu'ă, abia a îngăimat June.

Alice s-a strecurat pe lângă perete.

— Crez'că ştii tot, da' ştii pe dracu'! Ştii şi tu 'eva şi ai 'mpresia că le ştii pe toa'e!

— Nu pot să vorbesc cu tine în halul ăsta. Trebuie să te duci la culcare.

— Crezi că nu văd cât de mult o 'ubeşti? Crezi că nu-mi dau 'eama că te uiţi la ea ca la copiii pe care nu i-ai putut creşte?

— Ai grijă ce spui, June.

— Ohooo, „Ai grijă, June", a repetat ea, sughiţând.

Alice a apărut în pragul uşii.

— Eu am salvat-o pe fata asta, a şuierat June, scuturându-se toată. Eu am salvat-o. Oggi n-ar fi făcut decât să-i fure viitorul şi să-i zdrobească inima. Am mai văzut asta şi altă dată, Twig, să nu zici că n-am văzut. În ziua aia când am anunţat Imigraţia am făcut cel mai bun lucru pentru ea!

Şocul trădării lui June a izbit-o pe Alice de parcă i-ar fi despicat trupul. Avea să-şi amintească de noaptea aceea ca şi cum s-ar fi uitat printr-o fereastră la sine însăşi mai degrabă decât să fi trăit-o propriu-zis. Cum a dat fuga în bucătărie, cu ochii în flăcări şi mâinile tremurânde. Groaza şi părerea de rău din ochii lui Twig când şi-a dat seama că Alice le auzise. Zâmbetul ameţit de băutură al lui June în timp ce încerca să-şi recapete cumpătul. Strigătul lui Alice. Strădania lui Twig de a o linişti. Plânsul lui June. Durerea adâncă din ochii lui Twig pe când îi spunea lui Alice adevărul.

— El a fost deportat, a spus Twig cu vocea tremurândă. El şi Boryana au fost trimişi înapoi în Bulgaria.

Furioasă peste măsură, Alice s-a întors spre June.

— Tu i-ai denunţat? a strigat ea.

June şi-a ridicat bărbia, cu privirile tulburi de băutură.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Candy, năpustindu-se în bucătărie cu chipul răvăşit de somn.

Un val de adrenalină a făcut-o pe Alice să ţâşnească. A luat-o la fugă din bucătărie, urcând scara şi năpustindu-se în camera ei. Şi-a apucat rucsacul şi a îndesat în el tot ce a găsit mai de preţ la îndemână. Apoi a fugit înapoi pe scări, îmbrâncindu-le pe femeile din hol, şi-a luat cheile şi pălăria din cui. A deschis larg uşa de la intrare şi a fost izbită de forţa vântului şi a ploii. Abia s-a putut ţine pe picioare. Twig şi Candy o implorau să nu plece. Scena următoare i se desfăşura mereu în minte în acelaşi fel, încet, distorsionată: s-a întors să le privească chipurile atât de îngrijorate. În spatele lor, June se legăna în umbră.

Alice le-a privit cu mânie pe cele trei femei. După o clipă, s-a răsucit şi s-a avântat în furtună, trântind uşa în urma ei.

Ştergătoarele de parbriz nu făceau faţă ploii torenţiale. Alice a apucat cu putere volanul în timp ce camioneta aluneca pe drumul plin de nori şi bălţi, iar braţele îi tremurau de încordare. Îşi ţinea piciorul apăsat pe acceleraţie de teamă că, dacă ar fi încetinit, s-ar fi putut împotmoli sau chiar mai rău, şi-ar fi pierdut cumpătul şi s-ar fi întors.

Avea de gând să traverseze oraşul. Dincolo de plăcuţa ce indica ieşirea din localitate, să intre în sălbăticie şi să se îndrepte spre răsărit. Dar după câţiva kilometri şi-a apăsat piciorul pe frână: în lumina farurilor a văzut cum o porţiune mai joasă a drumului era acoperită de apa care tot creştea. Se revărsase râul. Alice şi-a plecat capul. Câmpurile de flori aveau să fie distruse, seminţele aveau să fie măturate din pământ.

Prin oglinda retrovizoare a privit îndelung întunericul din urma ei. Ce-ar fi dacă nu ar lua-o spre răsărit, către ţărmul oceanului, ci înspre interior? Cât mai departe de apă? A ambalat motorul. A mai aşteptat o clipă. A răsucit volanul şi s-a întors cu toată viteza pe drumul pe care venise. La intersecţia cu drumul spre Thornfield, piciorul i-a şovăit pe acceleraţie. Dar l-a apăsat până la capăt, ţinându-se bine de volan, gonind în întuneric spre apus.

Indiferent cât plânseseră şi se rugaseră de ea Candy şi Twig, June a refuzat să intre în casă. Rămăsese pe loc pe întuneric, clătinându-se în bătaia ploii. Alice avea să vină înapoi. June îşi ţinea ochii aţintiţi drept înainte, ca să fie pregătită în clipa când va vedea farurile camionetei lui Alice. Alice avea să vină înapoi. Şi atunci va putea să-i explice.

Efectul alcoolului începea să dispară şi simţea înţepătura frigului. La următoarea rafală de vânt, June a căzut în genunchi. Uşa de la intrare s-a deschis cu forţă şi Twig a dat fuga afară cu o haină.

— Hai, ridică-te June, a strigat ea să acopere şuieratul vântului, ridică-te şi mută-ţi fundul înăuntru!

Twig i-a înfăşurat haina peste umeri şi a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Nu, o să vină înapoi şi eu trebuie să fiu aici când vine, a spus June tremurând. Alice o să vină acasă şi atunci o să-i explic totul!

Twig a străfulgerat-o cu privirea. June se aştepta la un răspuns tăios.

Au rămas aşa o vreme, aproape una de alta, dar nu îmbrăţişate, până când Twig a cuprins-o cu braţul. Şi, în timp ce cerul plângea peste ele, s-a întors împreună cu ea ca să ia în piept ploaia torenţială.

17
Banksia

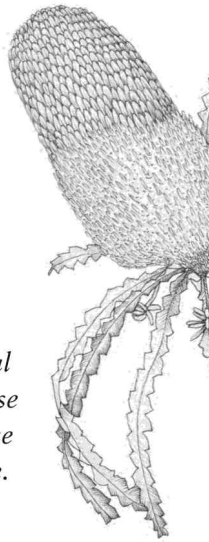

Semnificație: **Captivitate**

Banksia speciosa / Australia de vest și de sud

Arbust cu frunze subțiri cu „dinți" mari. Florile de culoare crem, ca niște țepușe, înfloresc tot timpul anului și păstrează semințele până când sunt deschise de incendiile de vegetație. Florile atrag păsări care se hrănesc cu nectar, în special cele iubitoare de miere.

Alice a mers toată noaptea. În zori s-a oprit să pună benzină la un popas de pe marginea drumului, aproape de granița statului. După ce a făcut plinul, a parcat sub un eucalipt și și-a sprijinit capul de fereastră ca să doarmă. Când s-a trezit, soarele îi ardea fața și avea gura uscată. A coborât din camionetă și s-a dus la bufet, de unde a ieșit după zece minute cu o ceașcă de carton cu cafea neagră, o brioșă râncedă cu o glazură groasă roz și cu o hartă. Abia a sorbit o dată din cafea și a mușcat de câteva ori din prăjitură, după care le-a aruncat pe amândouă la gunoi. Roțile i-au scrâșnit pe pietriș când a intrat pe autostradă, urmând indicatoarele spre vest, ținând harta deschisă pe locul de lângă ea. Alice și-a alungat gândurile despre orice altceva decât ceea ce vedea dinaintea ochilor. Tot ce-și putea îngădui era să se concentreze să fugă cât mai departe de apă.

Cu cât înainta mai mult în interiorul continentului, pământul devenea tot mai uscat și mai străin. Câmpurile întinse și netede pline de iarbă îngălbenită erau presărate cu pietroaie colțuroase și văioage cu eucalipți contorsionați. Din când în când zărea acoperișul de tablă ondulată al vreunei ferme sau vreun rezervor argintiu de apă tupilat pe lângă o moară de

vânt scârţâitoare. Toate sub clopotul răsturnat al unui cer albastru, nesfârşit.

Bateria telefonului ei mobil se descărcase din prima zi. Nu a catadicsit să scotocească prin geantă ca să găsească încărcătorul. Când obosea, trăgea pe marginea drumului oriunde se nimerea, încuia portierele şi se culca. Dormea adânc, fără vise. Când trecea prin orăşele cu o singură stradă principală care păreau că răsar din praful galben asemenea florilor sălbatice după ploaie, se oprea să pună benzină şi să-şi cumpere un sendviş cu salată sau cutii cu compot de piersici pe care le mânca cu degetele. Uneori îşi lua câte un ceai cu mult lapte pe care-l dădea peste cap cât timp studia harta. Atenţia i-a fost atrasă de numele unui oraş. Era la cel puţin câteva zile toride de mers, dar nu s-a lăsat descurajată. La următoarea oprire la un popas pe marginea drumului şi-a cumpărat o sticlă cu pulverizator, a umplut-o cu apă de la robinet şi a folosit-o apoi pe drum ca să-şi stropească faţa ca să se răcorească. Soarele torid o ardea fără milă.

În cea de-a treia noapte de când se afla pe drum, cu sudoarea scurgându-i-se pe şira spinării, după asfinţit, a zărit o firmă de neon pâlpâind la marginea unui orăşel minier. S-a oprit în parcarea unui motel şi a plătit ceva mai mult pentru o cameră cu aer condiţionat şi o chicinetă. Dintr-un magazin universal din preajmă a cumpărat un amestec de clătite, o bucată de unt şi o cutie de melasă şi le-a făcut pe loc, chiar înainte de a-şi scoate cizmele. Trântită în patul cu aşternut de poliester înflorat, doar în chiloţi, Alice a rupt clătitele în bucăţi, le-a uns din belşug cu unt şi melasă şi le-a mâncat pe toate în timp ce aparatul de aer condiţionat din perete huruia, azvârlind aer stătut, rece. Bâzâitul monoton al canalului de televiziune cu filme non-stop a ajutat-o să se cufunde într-un somn fără vise.

A doua zi de dimineaţă Alice a lăsat pe masă cheia camerei de motel şi a închis uşa în urma ei. Soarele de-abia răsărise, dar dădea deja naştere unei pâcle încinse. La început credea că o înşală privirea, dar uitându-se mai bine, Alice s-a oprit brusc. Noaptea trecută, pe întuneric, nu-şi dăduse seama că se schimbase culoarea pământului atât de mult. Deşi au-

zise vorbindu-se despre Red Center[1], nu avea culoarea la care se aşteptase. Era mai degrabă portocaliu. Ca rugina. Ca focul. Copleşită, Alice a închis ochii şi a ascultat. Ciripit de păsări, zumzăitul aerului condiţionat din spatele ei, vântul deşertului, un schelălăit slab. A deschis ochii şi a privit în jur. A dat ocolul camionetei, căutând.

Sub o tufă din apropiere se ghemuia un căţel maro-roşcat cu un petic alb pe spate. Alice a privit în jur. În parcare nu se mai afla nici o altă maşină şi nici nu venea nimeni din susul sau din josul autostrăzii netede. Căţelul a scheunat din nou. Nu avea lesă şi blana îi era smulsă din loc în loc. În timp ce Alice i-o cerceta, puricii ţâşneau şi se afundau din nou în petecul de blană albă. Câinele nu era al nimănui sau, dacă avea cumva un stăpân, acesta nu avea grijă de el. Alice s-a uitat sub coadă. Era căţeluşă. A ridicat-o cu o mână şi a trântit-o pe locul de lângă şofer. S-au privit apoi una pe alta.

— Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune Pippin? a întrebat-o Alice. Prea formal?

Alice a băgat maşina în viteză şi a intrat pe autostradă, urmărind indicatoarele spre următorul oraş pe care-l alesese de pe hartă.

— Hai să pornim, Pip, a spus ea. Mai avem vreo jumătate de zi de mers.

Oraşul Agnes Bluff se întindea la poala unor stânci roşii, de la care îşi şi trăgea numele. Strada principală era mărginită de arbori de cauciuc pestriţi şi presărată cu prăvălii victoriene cu faţade în culori pastelate precum drajeurile cu migdale. Un chioşc de ziare, câteva galerii de artă, o bibliotecă, câteva cafenele, o băcănie şi o benzinărie. Alice a oprit la benzinărie şi tocmai se pregătea să facă plinul, când Pip a scâncit în timp ce făcea pipi pe scaun. Urina ei era plină de sânge.

— Vai, Pip! a exclamat Alice.

1. Zonă deşertică în centrul Australiei unde se află rezervaţia naturală Uluru, la 340 km distanţă de Alice Springs.

Cățeluşa a scâncit iar.

Alice a dat fuga înăuntrul benzinăriei şi a ieşit cu nişte indicaţii mâzgălite pe o bucată de hârtie. A pornit în mare viteză, rugându-se să-i ajungă benzina până la cabinetul veterinar cel mai apropiat.

Pip scâncea jalnic în braţele ei în timp ce Alice bătea cu pumnul în uşa cabinetului. Şi-a dus mâna streaşină la ochi străduindu-se să zărească ceva prin geam. Ceasul de pe peretele dinăuntru arăta ora unu şi trei minute. Afişul de pe uşă spunea că sâmbăta cabinetul se închidea la ora unu. Să fi fost sâmbătă? Habar nu avea. A continuat să bată în uşă până când a apărut la recepţie un bărbat cam de vârsta ei, cu un stetoscop după gât. A descuiat uşa şi a deschis-o.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Vă rog mult, l-a implorat ea, intrând după el în cabinet.

Doctorul şi-a pus o pereche de mănuşi de cauciuc şi i-a luat-o pe Pip din braţe. S-a aplecat să cerceteze locurile de unde îi lipsea blana. A aprins o mică lanternă cu care s-a uitat în ochii şi în gura ei. Când şi-a ridicat capul, îi pierise toată bunăvoinţa de pe chip.

— Cățeluşa dumneavoastră are o formă gravă de râie.

— Ah, nu e a mea! Adică, vreau să zic... e a mea, că am găsit-o azi-dimineaţă. Adică ne-am găsit una pe alta. La un motel pe marginea drumului.

El s-a gândit o clipă, apoi i-a spus pe un ton mai blând, făcând semn către chiuveta din colţ:

— Ar fi bine să vă spălaţi pe mâini.

Alice s-a spălat cu apă caldă.

— De acolo vine mirosul acesta.

Alice l-a privit fără să înţeleagă, în timp ce se ştergea pe mâini cu un prosop de hârtie.

— Nu-l simţiţi?

— Ăăă, nu am băgat de seamă, a spus ea, înfundându-şi mâinile în buzunar.

— De aceea se scarpină aşa.

Alice şi-a dat seama că avea dreptate. Căţeluşa nu contenise să se scarpine de când o găsise.

— Şi are şi sânge... am văzut eu, în urină...

— Are o infecţie urâtă a tractului urinar care o face să sângereze. Are şi febră mare şi este fără îndoială malnutrită, a urmat el, scoţându-şi mănuşile şi aruncându-le în coşul de gunoi. Din păcate, e ceva destul de obişnuit la animalele fără stăpân de pe-aici.

Veterinarul a luat-o pe Pip şi a pus-o într-o cuşcă goală. Ea a început imediat să schiaune tare.

— Ei, ce faceţi? a ripostat Alice, făcând un pas înainte.

— Are nevoie de îngrijire medicală imediată, i-a tăiat-o el scurt. Nu fac decât să o ajut.

Nu a durat decât o secundă, după care Alice a dat înapoi. Pip s-a refugiat cu coada între picioare, în cel mai îndepărtat colţ al cuştii.

Ajuns din nou la biroul de recepţie, veterinarul i-a cerut adresa lui Alice.

— Eu... ăă... n-am... a bâiguit ea.

— De-abia aţi ajuns în oraş, nu?

Alice a încuviinţat din cap.

— Chiar aşa?

— Da.

— Sunteţi lucrător FIFO[1]?

Alice s-a încruntat, neînţelegând.

— Aţi venit temporar, cu avionul?

Alice a clătinat din cap.

— Aveţi unde sta?

Alice nu a răspuns. El a mâzgălit ceva pe un carnet şi a smuls foaia.

— Mergeţi la Bluff Pub şi întrebaţi de Merle. Spuneţi-i că v-am trimis eu, a spus el întinzându-i foaia.

---

1. *Fly-in-fly-out*, lucrători temporari angajaţi în zone izolate care vin sa lucreze pentru o anume perioadă şi pleacă înapoi cu avionul. Metodă obişnuită de angajare în regiunile miniere din Australia şi Canada.

— Mulţumesc.

Alice a luat hârtia şi i-au picat ochii pe antet: *Moss*[1] *Fletcher. Veterinar. Agnes Bluff*. Şi-a amintit de o pagină din *Dicţionarul Thornfield*: *Moss. Iubire fără greş*. A mormăit ceva şi a plecat cât a putut de repede.

Când a ieşit afară, căldura a izbit-o ca un zid invizibil. Locul acesta nu avea nimic cunoscut. Cerul era de un albastru spălăcit, gol şi nesfârşit. Nici urmă de apă sau de parfum de flori. Capul i se învârtea şi i se accelerase pulsul.

Alice s-a dus împleticindu-se spre camionetă, copleşită de bătăile rapide ale inimii. Se căznea să respire în timp ce întindea braţul spre mânerul portierei, dar nu-l putea apuca. Mâna i s-a încleştat, încremenindu-i ca o gheară. Începeau să o năpădească amintirile, oceanul şi focul vuiau imperceptibil.

A încercat să închidă ochii. A încercat să respire prin valul de spaimă. A încercat să se protejeze, înainte ca totul să dispară în întuneric.

Moss a mai verificat încă o dată animalele înainte de a închide cabinetul. Căţeluşa lui Alice îşi primise medicamentele şi dormea. A ieşit în dogoarea amiezii, plină de miasmele gazelor de eşapament şi de pui fript de la fast-foodul din apropiere. Mirosul îi amintea de ceea ce-l aştepta: încă o noapte singur, acasă.

A traversat parcarea spre furgoneta lui şi a băgat de seamă o camionetă galben aprins. *Alice Hart. Floriograf. Ferma Thornfield, unde cresc florile autohtone*. Înăuntru nu era nimeni. Ocolind camioneta prin spate, a dat de Alice leşinată pe asfalt, cu sângele curgându-i pe nas.

Moss s-a repezit la ea, strigând-o pe nume de mai multe ori. Nu s-a mişcat. Era îngrozitor de palidă. I-a verificat respiraţia şi pulsul. Şi-a scos telefonul mobil din buzunar şi a format numărul centrului medical. S-a străduit să nu o mişte.

1. *Moss* (engl.) – muşchi.

Când i-a răspuns doctorul, el a dat răspunsuri mecanice, simţind că i se zbate inima în piept.

„Doamne, te rog, nu din nou!“

Nu era un ocean de flăcări; Alice plutea pe un râu. Un râu de stele. Îi făceau pielea verde-argintie. Ea stătea pe spate privind cum cădeau ca stropii de ploaie din cerul întunecat al nopţii. Unele rămâneau agăţate de ramurile cele mai de sus ale eucaliptilor, ale căror siluete abia se mai zăreau. Altele i se prindeau de gene sau îi intrau între degetele de la picioare. Chiar a înghiţit câteva. Erau dulci şi răcoroase. A adunat un braţ de stele, uimită cât erau de uşoare, şi le-a aşezat cu grijă de jur împrejurul ei. Un cerc de stele. Înăuntrul căruia nu o lovea nimic.

Alice şi-a revenit, tuşind, convinsă că scuipa stele.

— Oggi... a rostit ea cu greu.

— Da, Alice, o să fii un pic ameţită, ia-o uşurel!

Alice şi-a ridicat privirile. O femeie îi zâmbea în timp ce-i plimba o lumină aprinsă prin dreptul ochilor. Senzaţia i-a răscolit memoria: se afla pe un pat de spital într-o încăpere albă. Avea un ac în braţ. S-a chircit şi şi-a întors capul într-o parte pe pernă. Un bărbat stătea ţeapăn pe un scaun lângă ea, privind-o ţintă. Şi-a ridicat mâna. Ea i-a răspuns, făcându-i semn cu degetele. Doctorul veterinar. Era veterinarul. Moss nu-mai-ştiu-cum. *Iubire fără greş.*

— Ai o perfuzie cu ser fiziologic, Alice. Ai fost foarte deshidratată. E ceva ce se întâmplă adesea celor neobişnuiţi cu căldura din deşert. Probabil că de aceea ai leşinat.

Femeia avea un halat alb, iar pe buzunarul de sus era brodat numele ei: Dr. Kira Hendrix.

— Câteva întrebări de rutină acum. Ai hipertensiune în familie?

Alice nu ştia. A scuturat din cap.

— Dar anxietate, atacuri de panică?

— N-am mai avut din copilărie, a răspuns ea încet.

— Şi ce anume le producea?

Vântul care sufla? Privelişte a unei flori? Flacăra persistentă a unui vis?

— Nu ştiu, a răspuns Alice.

— Iei vreun medicament prescris de doctor?

Alice a scuturat din nou din cap.

— Din fericire nu ai nasul rupt şi o să se vindece repede. Până una alta, trebuie să te odihneşti. Să bei multe lichide. La orice semn de îngrijorare, vino înapoi la mine. Moss mi-a spus că abia ai ajuns în oraş azi.

Alice a încuviinţat din cap.

— Unde stai?

Alice şi-a aruncat ochii spre Moss. El a privit-o ţintă o clipă, după care a răspuns:

— La cârciumă, doamna doctor. Are o cameră la hotelul de la cârciumă.

— Hm! a exclamat doctoriţa din nou, bătând-o pe Alice pe umăr, după care s-a întors spre Moss cu o sprânceană ridicată. Putem vorbi?

S-au retras în colţul camerei. Doctoriţa vorbea foarte serioasă, în timp ce Moss părea nedumerit.

— Minunat, a exclamat doctoriţa veselă, terminând discuţia cu Moss şi întorcându-se spre patul lui Alice. Hai să-ţi scoatem perfuzia din mână acum, Alice şi să-ţi dăm drumul să pleci. Să mănânci câte puţin şi să dormi mult.

Alice a încuviinţat din cap, cu privirea abătută.

Moss a descuiat portiera furgonetei şi a ţinut-o deschisă până când s-a urcat Alice, după care a închis-o. Înăuntru era curat lună. De oglinda retrovizoare era agăţat un copăcel de carton parfumat cu o imitaţie de esenţă de eucalipt.

Au pornit în tăcere. Moss şi-a dres vocea de câteva ori.

— Ăăă, te-am găsit în parcare după ce am închis clinica, a început el fără să o privească. Nu te-am mişcat, am chemat-o pe doctoriţa Hendrix şi ea a venit şi te-a luat cu ambulanţa. Iar eu am venit după voi cu furgoneta.

Alice privea drept înainte în timp ce-şi închipuia cum dăduse peste ea leşinată. O usturau ochii de ruşine. „Să nu izbucneşti în plâns acum!“

— Am ajuns, a spus Moss, oprind în faţa cabinetului său şi scoţând cheia camionetei sale din buzunar. O ţineai în mână când te-am găsit, a adăugat el scuzându-se, de parcă ar fi fost vinovat de leşinul ei.

— Mulţumesc, a spus Alice încet. Pentru tot.

I-a smuls apoi cheile din mână, văzând cum tresare când l-a înţepat cu muchia ascuţită a unei chei.

— Scuză-mă, a mormăit, acoperindu-şi faţa cu mâinile, oftând şi scuturând din cap. Mulţumesc, a repetat ea şi a coborât din maşină, îndreptându-se spre camioneta sa.

Dar când a dat cu ochii pe inscripţia de pe portieră, s-a oprit brusc. Acolo era esenţa a tot ceea ce se străduia ea să uite.

Alice Hart, floriograf. Ferma Thornfield, unde cresc florile autohtone.

— Hei, Alice!

Ea s-a întors, încercând să ascundă inscripţia de privirea lui Moss.

— Te descurci?

— Da, a încuviinţat ea din cap. Mulţumesc. O să-mi iau o cameră la cârciumă.

El s-a uitat într-altă parte, apoi a privit-o din nou.

— Doctoriţa m-a rugat să te mai văd în următoarele douăzeci şi patru de ore. Te deranjează? a întrebat el, dregându-şi glasul.

Alice s-a străduit să zâmbească.

— Odihnă, lichide, mâncare, sunt convinsă că o să mă descurc.

Nu ar fi vrut decât să se târască într-un pat, să-şi tragă aşternutul peste cap şi să nu mai iasă de acolo.

— Mulţumesc, totuşi.

— Bine, OK, a spus el, după care a tăcut îndelung. Ei, Merle de la cârciumă are numărul meu de telefon dacă ai nevoie de ceva, a spus el, băgând maşina în viteză.

Alice a scuturat din cap, uşurată să-l vadă plecând.

S-a urcat în camionetă şi a mers direct la benzinărie. După ce a făcut plinul, a scotocit pe toate rafturile din magazin, până a dat de vopsea de reparat zgârieturi minore. Singura culoare pe care a găsit-o era turcoaz. A luat o cutie şi o pensulă. În drum spre casă, a dat cu ochii de nişte abţibilduri viu colorate. A luat în grabă un teanc, a plătit şi a plecat.

În parcarea cârciumii, s-a apucat furioasă să dea cu vopsea pe portiera camionetei. În lumina tot mai palidă a primei ei zile petrecute în deşert, Alice a şters ceea ce era şi de unde venea şi le-a trecut într-o uitare de culoare turcoaz.

Merle nu era la cârciumă când a sosit Alice. A primit-o o tânără cu un accent pronunţat, i-a dat o cameră şi i-a explicat meniul cu un entuziasm debordant în timp ce Alice se prefăcea că o ascultă. Tânăra avea tatuată harta lumii pe partea interioară a braţului. Harta era înţesată de stele micuţe. Cum ar fi să te afli undeva atât de departe de tot ce ştii, undeva unde ai ales să te duci de bunăvoie, să explorezi? Cum ar fi să nu ai alt scop decât să călătoreşti şi să aduni experienţe atât de puternice şi de remarcabile încât să ţi le incrustezi permanent pe piele? Fiecare steluţă părea că o ia pe Alice în râs: Aici n-am fost; nici n-am fost; nici n-am fost.

— Domnişoară?

Fata îi flutura meniul pe dinaintea ochilor, cu un zâmbet larg.

— Scuze, a clătinat Alice din cap. Pot să comand ceva în cameră?

— Dacă oferiţi un bacşiş bun...

După ce a comandat ceva, Alice s-a dus sus în cameră cu rucsacul în spate şi a încuiat uşa în urma ei.

S-a aşezat pe pat, şi-a dezlegat şireturile ghetelor şi s-a lăsat pe pernă, dând drumul unui suspin care-i apăsa pieptul de zile întregi.

18
Imortela portocalie

Semnificaţie: **E scris în stele**

Waitzia acuminata / Australia de vest

Plantă perenă cu frunze lungi şi înguste şi flori cu petale subţiri portocalii, albe, galbene. Înfloreşte primăvara, după ploile de iarnă. Răspândită pe teritorii vaste, plantele înflorite sunt spectaculoase. Cresc în număr foarte mare, de ordinul milioanelor, în ţinuturile ierboase şi în deşertul din vest, iar lumea străbate distanţe mari ca să le admire.

Alice s-a trezit la răsăritul soarelui. A împins cu picioarele cearceaful ud de transpiraţie şi s-a ridicat, frecându-şi urmele sărate uscate de la ochi. Camera era scăldată de o lumină portocalie strălucitoare. S-a dus la fereastră şi a tras draperiile. Lumina s-a revărsat nestăvilită, reflectată de Bluff, care domina orăşelul prăfuit. Alice privea dincolo de clădiri şi străzi, către dunele unduitoare de nisip roşu şi văioagele cu ierburi spinifex şi stejari de deşert care se întindeau cât vedeai cu ochii. Şi-a amintit de crabi, de briza mării, de trestiile de zahăr verzi, de apa argintie a râului şi de câmpurile de flori înflorite, strălucitoare. Aerul din deşert era atât de uscat şi de rarefiat, că sudoarea i se evapora de pe trup înainte de a i se brobona pe piele. Acum se afla cel mai departe de cât fusese vreodată de oricine, orice şi oricare loc ştiut de ea.

„Sunt aici", a şoptit.

După ce a băut o cafea şi a muşcat dintr-o brioşă cu stafide la bar, Alice a ieşit din cârciumă şi s-a îndreptat către camion. A verificat dacă se uscase vopseaua turcoaz de pe uşi şi a scos abţibildurile din torpedo. Le-a lipit peste tot pe amândouă uşile, după care s-a dat înapoi, încrucişându-şi braţele. Nu şi-ar fi putut niciodată închipui că anonimitatea poate fi obţinută atât de uşor, doar cu un stat de vopsea şi nişte abţibilduri cu fluturi monarh.

Mai târziu s-a dus la băcănie şi şi-a umplut congelatorul frigiderului din cameră cu cuburi de limonadă îngheţată. A dat gata trei dintr-odată, întinsă în pat, privind pe fereastră cum soarele de amiază albea copacii. După masă, când a început să se răcorească, a ieşit să se plimbe prin locul acela ciudat şi roşu.

A mers de-a lungul stâncilor, privind cu atenţie tufele de arbust arlechin fucsia, smocurile de spinifex şi stejarii de deşert filiformi. S-a oprit să se uite mai bine la florile sălbatice ce creşteau printre roci şi a cules câteva, băgându-le în buzunare. Pe deasupra capului i-a trecut un stol de cintezoi, ciripind pe cerul aprins de amiază. Alice a înghiţit cu greu; senzaţia nepământeană pe care i-o stârnea deşertul îi copleşea toate simţurile.

Au trecut zile şi nopţi de-a rândul. Rana de la nas i se vindecase. Din când în când i se mai trezea câte o amintire şi ea o îngăduia. Dar dacă se pomenea atrasă spre noaptea aceea când plecase de la Thornfield, făcea tot posibilul să-şi abată gândul de la grozăvia trădării lui June sau de la ceea ce li se întâmplase lui Oggi şi Boryanei. Au fost arestaţi oare? Au fost speriaţi? Aflaseră că June fusese cea care îi denunţase? Dar ştia cum să alunge toate întrebările fără răspuns.

Ca să-şi rânduiască zilele într-un fel, Alice îşi făcuse un obicei legat de soare, fiindcă nu se putea sătura de lumina deşertului. În fiecare dimineaţă se aşeza pe pervazul ferestrei, sub acoperişul de tablă ondulată al hotelului. Iar când se ivea

soarele, stâncile şi coama dealurilor din depărtare căpătau diferite culori: sângerii ca vinul de Burgundia, galben-ocru aprins, arămiu strălucitor şi maroniu-caramel. Neputându-şi dezlipi ochii de la întinderea ce i se părea nesfârşită a cerului, Alice încerca să respire mai adânc, de parcă ar fi putut să aspire tot spaţiul ca să-şi creeze o întindere nesfârşită asemănătoare în suflet.

După ce soarele răsărea, pornea la plimbare. Oraşul era aşezat pe valea secătuită a unui râu străvechi, plină de nisip şi pietre în care creşteau arbori de cauciuc fantomatici. Umbla printre trunchiurile lor cu scoarţe crem-albicioase cu dâre rozalii, oprindu-se din când în când să privească vreo piatră cenuşie sau vreun fruct de eucalipt căzut. Era greu de închipuit că cursese vreo apă pe acolo, de parcă râul nu era decât o simplă legendă, ceva ce demult de tot se ridicase la ceruri pe aripile papagalilor negri Cacadu.

La amiază, când căldura era aprigă, Alice rămânea în cameră, cu aerul condiţionat dat la maximum, şi se uita la televizor, trecând de pe un canal pe altul. Când se mai răcorea după-amiaza, ieşea din nou să hoinărească. Noaptea, după cină, se refugia în întuneric şi privea stelele.

Au trecut astfel două săptămâni. Nu s-a dus la veterinar. Nu şi-a verificat e-mailurile. A scos cartela din telefonul mobil şi a aruncat-o.

Spre marea ei surprindere, găsise în deşert lucruri care îi aduceau atâta alinare, încât părea a avea o putere aproape tămăduitoare. Culoarea aprinsă a pământului, senzaţia pe care i-o producea când îl lua în palmă şi-l simţea moale ca o pulbere. Cântecul melodios al păsărilor. Lumina de la începutul şi sfârşitul fiecărei zile. Vântul cald, cerul plin de nori zimţaţi, şi mai ales florile sălbatice ce creşteau printre rădăcini şi pietre în albia secătuită a râului. Începuse să le culeagă şi să le pună la presat, fără să recunoască pe de-a întregul că doar în preajma florilor îşi găsea mângâierea.

Într-o bună dimineaţă, şi-a dat seama că umpluse un caiet întreg cu flori sălbatice presate. După ce şi-a terminat micul dejun la bar, s-a dus în oraş să-şi mai cumpere unul.

Mergând pe o stradă liniştită de-a lungul albiei râului, Alice a dat de biblioteca oraşului. A zâmbit privind pictura murală decolorată, o încercare vădită de a face clădirea micuţă să arate ca un teanc de cărţi. Înăuntru a găsit un adăpost răcoros în faţa căldurii toropitoare de afară.

Alice a pornit-o fericită printre rafturile cu cărţi. Îşi amintea de biblioteca din copilărie, năpădită de lumină pastelată, cu vitralii ce reproduceau scene din poveşti.

— Sally... a şoptit ea.

— Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat-o bibliotecara de după un raft.

— Unde aveţi cărţile de poveşti?

— Pe peretele din spate.

Alice şi-a trecut degetele peste cotoarele cărţilor de poveşti pe care îşi amintea că le citise când era mică. Căuta una anume şi, când a găsit-o, a scos un mic strigăt.

Ceva mai târziu, după ce s-a înscris şi şi-a vârât permisul de cititor în buzunar, Alice a împrumutat numărul maxim admis de cărţi şi s-a întors în camera ei de hotel. Şi-a petrecut după-amiaza frunzărind paginile, trecându-şi degetele la întâmplare peste diferite fraze, oprindu-se din când în când, lăsându-şi cartea pe piept ca să privească umbrele dantelate ale eucalipţilor dansând pe perete. În seara aceea şi-a luat o porţie de *pad-thai*[1] cu mult ardei iute, un pachet de şase sticle de bere rece şi s-a aşezat în pat, sub aparatul de aer condiţionat, să citească acea carte atât de iubită în copilărie, plină de poveşti despre femei care se lepădau de piele şi de mare de dragul unui bărbat.

Într-o după-amiază, când Alice se întorcea cu un mănunchi de flori sălbatice de pe albia râului, Merle, patroana cârciumii şi a hotelului, a oprit-o când trecea pe lângă bar.

— Alice Hart, eşti chemată la telefon.

1. Mâncare thailandeză condimentată, făcută din tăiţei de orez, germeni de grâu, fructe de mare sau pui şi legume.

Alice a urmat-o într-un birou mic, în spatele barului. Îi transpirau palmele. Oare să o fi descoperit June?

Receptorul telefonului era aşezat pe masă. Alice a aşteptat să rămână singură, şi-a şters palmele umede pe pantalonii scurţi şi l-a ridicat.

— Alo? a spus ea, apăsându-şi urechea cu mâna, ca să oprească zgomotul ce venea din cârciumă la ora de vârf.

— Credeam că ai vrea să afli că îi este mult mai bine căţeluşei tale, a spus Moss de la celălalt capăt al firului.

Alice a răsuflat cu putere.

— Alo?

— Salut, a exclamat ea, uşurată.

— Salut!

— Scuză-mă, a spus Alice căreia îi venea să-şi dea palme. Mulţumesc că mi-ai spus. Ce veste grozavă!

— Eram convins că o să te bucuri. Când poţi să vii să o iei? E durdulie, veselă şi mai zburlită decât coafura încreţită a lui Merle.

Alice a fost surprinsă de propriul râs, dar şi de căldura din vocea lui.

— Mâine, s-a pomenit ea spunând.

— Minunat! Cum te simţi? a întrebat el după o pauză.

— Bine, a răspuns ea, făcându-şi de lucru cu florile din mână. Îmi pare rău că nu am...

— Nu face nimic. Ai fost ocupată. Să te odihneşti. Să împrumuţi toate cărţile bibliotecii publice.

— Cum?!

— Ei, ăsta e un oraş mic! a râs Moss. Nu e greu să faci vâlvă pe-aici. Se pare că-ţi place să citeşti.

Merle şi-a dres vocea din cadrul uşii.

— Scuză-mă. Nu mai pot vorbi, a spus Alice.

— Bine, ne vedem mâine.

— Unde?

— La Bean, pe strada principală. La unsprezece?

— Sigur că da.

Alice a închis telefonul.

— Te rog să mă scuzi, a mormăit ea spre Merle pe când ieşea din birou.

— N-ai de ce, a spus Merle zâmbind curioasă, cu o sprânceană ridicată. Ce zici de o bere, drăguță? E happy hour!

— Da, poate aș putea să o iau în...

— A, nuuu! i-a tăiat vorba Merle, ridicând o palmă. Nimeni nu bea de unul singur la mine! Haide, vino la bar! Să-mi spui ce cauți aici, ascunsă în cârciuma mea, la naiba-n praznic. Îmi place să ascult o poveste bună.

Numai gândul de a povesti ceva despre viața ei dinainte de a ajunge la Agness Bluff a îngrețoșat-o de-a binelea. În urechi i-au răsunat vorbele lui Moss: „Nu e greu să faci vâlvă pe-aici. "

Moss a închis telefonul, rămânând cu ochii la el, de parcă ar fi putut să-i dea răspunsul la toate întrebările despre Alice Hart. Întrebări care-l sâcâiau de zile întregi. O tot așteptase să vină să vadă cățelușa, dar nu apăruse. Aflase vești despre ea din discuțiile regulate cu Merle. Se afla încă acolo. Era bine. Nu mai leșinase, din câte se știa. „Da' ce-ți pasă așa de mult de ea?" îl întrebase Merle.„Tu știi mai bine ca oricine că nu poți salva orice animal de pripas." Moss a schimbat vorba. Nu putea să-i spună lui Merle că îi păsa pentru că, în cei cinci ani de când se afla în orașul acela, Alice era prima persoană care-l făcea să simtă că avea ceva de oferit, de dăruit. După ce-i pierduse pe Clara și pe Patrick, nu se așteptase să mai simtă asta vreodată. Și totuși. Apăruse ea. Alice Hart. O femeie care știa să se exprime cu ajutorul florilor.

S-a dus la frigider, a scos o bere și s-a înapoiat la birou. Cu o mișcare a mouse-ului și-a readus la viață ecranul computerului. Pulsul i s-a întețit văzând fotografia ei, pe care o găsise mai devreme pe net. Era prima în lista titlurilor din căutarea lui. *Alice Hart. Floriograf. Ferma Thornfield.* Găsise profilul ei la secțiunea *Despre noi.* Fotografia o arăta stând în mijlocul unui câmp de flori înconjurat de eucalipți noduroși, ținând în mâini un buchet de flori autohtone, atât de mare încât aproape că o acoperea. Privea pieziș spre obiectiv.

Un zâmbet abia ghicit. Ochi limpezi. Părul ridicat în vârful capului, prins cu o floare enormă, roşie, în formă de inimă.

„Alice Hart şi-a trăit cea mai mare parte a vieţii la Thornfield şi a deprins de mică limbajul florilor autohtone. Este un floriograf iscusit şi vă poate ajuta să creaţi aranjamentul floral perfect care să exprime ceea ce simţiţi. Oferă consultaţii doar cu programare."

Apoi a căutat pe Google ce însemna floriograf: o persoană care cunoaşte limbajul florilor, o îndeletnicire care atinsese o mare popularitate în epoca victoriană. Sperase că această căutare pe Google i-ar fi potolit fascinaţia, dar povestea enigmatică nu a făcut decât să i-o sporească.

Moss s-a lăsat pe spătarul scaunului, citind datele de contact de la Thornfield. A sorbit din bere. A ridicat receptorul, dar l-a pus la loc. A şovăit câteva clipe, apoi l-a ridicat din nou. A format numărul de pe pagina de internet, apucând sticla de bere în timp ce asculta cum suna telefonul la capătul celălalt.

Era gata să închidă când i-a răspuns o femeie, cu glasul înlăcrimat.

Alice s-a aşezat la bar. Lumina apusului umplea cârciuma cu o explozie de culoare.

Merle i-a pus dinainte un suport curat de pahar şi pe el o halbă de bere rece ca gheaţa.

— Noroc! a spus ea, ridicând un pahar cu whisky. Şi-acum, Alice Hart, ia spune-mi ce cauţi tu aici de una singură? De unde vii? Încotro te duci?

Alice a cuprins halba cu amândouă mâinile.

— Haide, nu te sfii! Toţi cei de aici au o poveste. Crezi că tu eşti singurul alb care a fugit în deşert ca să devină altcineva? Să nu te superi, drăguţo, dar nu eşti tu cea mai grozavă, a spus Merle bătând pe tejghea cu unghia ei de plastic.

Din grădina de afară s-a auzit un zgomot puternic.

— Hei, ia mai terminaţi acolo! a ţipat ea, făcând-o pe Alice să tresară.Să nu pleci nicăieri, scumpo, mă duc doar să văd care-i treaba.

Alice a răsuflat uşurată. Zgomotul se înteţea în jurul ei pe măsură ce se umplea cârciuma. Luându-şi florile şi halba de bere, s-a ridicat binişor de pe scaun şi s-a strecurat afară în răcoarea albăstrie a amurgului. A sorbit din bere şi şi-a deschis pumnul. Florile erau strivite. În timp ce le privea, Alice a simţit că era cineva în spatele ei.

— Scuză-mă, nu am vrut să te sperii, a spus o femeie, arătându-i o pungă de tutun drept explicaţie.

Vocea îi era blândă. Alice a încuviinţat din cap, strângând halba în mână. Femeia şi-a răsucit o ţigară, a aprins un chibrit şi şi-a plecat capul spre flăcăruie. Era îmbrăcată cu o uniformă, dar, în lumina slabă, Alice nu a văzut ce emblemă avea pe ea. Femeia a alungat fumul cu mâna să nu ajungă la Alice.

— Asta e singura cârciumă de primprejur. E destul de aglomerată.

— Da, ştiu, a răspuns Alice. Locuiesc aici.

— A, da! Eşti de mult în oraş?

— Azi se face o lună de zile.

— Şi locuieşti de mult în zona asta? a întrebat femeia, ridicând o sprânceană.

— Tot de o lună, a răspuns Alice simţind că zâmbeşte.

— Aha, atunci mai ai cam două luni.

— Până când?

— Până când o să simţi că nu te mai afli pe o altă planetă. Bănuiesc că abia ai venit în deşert, de la oraş sau de pe coastă. Ai înfăţişarea aia evidentă de căprioară ameţită de lumina farurilor.

Alice a rămas cu ochii pironiţi la ea.

— Dar de unde ştii că nu arăt aşa mereu? s-a pomenit spunând.

Femeia a tăcut o clipă, după care a chicotit.

— Ei, pe dracu', ai perfectă dreptate. Scuze. N-a fost frumos din partea mea!

Alice a scuturat din cap, cu ochii pierduţi la bulele din bere care se spărgeau.

— Eu locuiesc ceva mai jos de-aici. Am crescut în ţărâna asta roşie, a spus femeia, zâmbind. Ceea ce ar putea explica manierele mele foarte evoluate.

Alice nu s-a putut abţine să nu-şi ridice privirile şi să-i zâmbească.

— Eu sunt Sarah, dacă tot veni vorba…

— Alice.

Şi-au dat mâinile.

— Cu ce te ocupi aici, Sarah? a întrebat-o Alice, arătând spre uniforma ei.

— Administrez rezervaţia, a răspuns femeia, arătând cu degetul cel mare peste umăr într-o direcţie nedefinită.

— Ce rezervaţie?

— Kililpitjara. Rezervaţia naturală. Înţeleg că nu ai fost încă acolo.

Alice a clătinat din cap.

— E un loc foarte deosebit, a spus Sarah, suflând fumul. Dar tu, tu cu ce te ocupi?

— Eu… ăăă, a şovăit Alice. Scuze, a spus ea, frecându-şi fruntea. Eu mă ocup de comunicare.

— Comunicare? a repetat Sarah.

Alice a încuviinţat din cap.

— Am absolvit comunicarea în afaceri, am făcut cursuri prin corespondenţă. Am… a adăugat ea, oprindu-se brusc, după care a reluat: Am condus o fermă. De flori. Dar acum nu mai fac asta.

Dacă Sarah a băgat de seamă că se bâlbâia, nu a lăsat nimic să se vadă.

— Fir-ar să fie! N-o să încetez să mă uimesc cum funcţionează locul ăsta! a râs Sarah, scuturând din cap.

Alice s-a uitat înspre cârciumă, nedumerită.

— Nu, nu… a spus Sarah, nu la cârciumă mă refeream. La deşert. La oamenii care se vântură pe-aici. Momentul pe care îl aleg… şi toată nebunia asta…

Alice a zâmbit politicos.

— Avem un post liber de ranger pentru vizitatori în rezervaţie. De-aia am venit în oraş, să vorbesc cu unul, cu altul, să văd dacă găsesc pe cineva pentru postul ăsta, a urmat ea, zâmbind larg. E mai greu de găsit, căci avem nevoie de cineva care să facă toată cazna, dar să aibă şi o specializare în comunicare.

Alice a încuviinţat încetişor din cap, începând să înţeleagă.

— Leafa e bună, primeşti şi cazare, a spus Sarah. Îţi dau cartea mea de vizită şi dacă te interesează, ce-ar fi să-mi trimiţi un e-mail şi am să-ţi dau toate informaţiile?

Alice şi-a simţit palmele asudate. De mult nu mai văzuse o rază de speranţă.

— Grozav! a spus ea, îndepărtând ceva invizibil de pe braţ.

În timp ce Sarah scotea cartea de vizită din buzunarul de la piept şi i-o întindea lui Alice, i-a putut vedea mai bine insigna de pe uniformă, pe care scria Rezervaţia Naţională Kililpitjara, cu o adaptare a steagului indigen australian[1]: partea de sus era neagră, cea de jos roşie, cu un cerc galben în mijloc. Iar în mijlocul cercului galben se afla un mănunchi de swainsona.

— Mulţumesc, a spus Alice luând cartea de vizită.

Sarah s-a uitat la ceas şi a dat să plece.

— Trebuie să mă duc de-acum, dar mi-a făcut plăcere să te cunosc, Alice. Aştept un e-mail de la tine.

Alice i-a făcut semn de rămas-bun fluturând cartea de vizită, iar Sarah a dispărut în mulţime. Apoi a ridicat-o spre lumină. Aceeaşi emblemă ca pe uniforma lui Sarah. Alice nu avea nevoie de *Dicţionarul Thornfield*. Învăţase semnificaţia swainsonei în dimineaţa zilei când împlinise zece ani, când deschisese medalionul şi citise scrisoarea lui June. *Să ai curaj, să prinzi inimă.*

1. Steagul populaţiei native din Australia, folosit adeseori alături de steagul naţional. Negrul reprezintă populaţia aborigenă, roşul este culoarea pământului şi legătura spirituală a populaţiei native cu pământul, iar cercul galben reprezintă soarele protector, dătător de viaţă.

A doua zi de dimineaţă, când s-a deschis biblioteca la ora nouă, Alice aştepta deja la uşă. S-a repezit la computer, cu cartea de vizită a lui Sarah pe care o mototolise deja la colţuri. A introdus numele site-ului rezervaţiei naţionale într-un motor de căutare şi a aşteptat să se încarce pagina. S-a uitat la ceas. Mai avea două ore până la întâlnirea cu Moss.

Imaginea se încărca încet, umplând ecranul cu pagina rezervaţiei. În partea de sus se afla un peisaj. Alice s-a aplecat înainte ca şi cum ar fi putut să o facă să se încarce mai repede.

Un cer violet deschis. Câteva rotocoale de nori fumurii. O dungă de lumină gălbuie ca o caisă deasupra liniei vineţii a orizontului. O imagine luată de la înălţime a frunzişului verde pe pământul roşu strălucitor.

I-au trebuit câteva clipe până să-şi dea seama că era un crater văzut de sus; şi nici nu a înţeles cât de mare era până nu s-a încărcat toată fotografia şi n-a văzut un mic drum neasfaltat şi maşinile ca nişte puncte albe. Privirile i-au fost atrase de centrul craterului, care era plin de flori sălbatice roşii. A bătut darabana cu degetele aşteptând să se încarce şi fotografia făcută de aproape acelor flori. Brusc a încetat să mai bată. Miezul craterului era plin de flori: swainsona de un roşu ameţitor, ca sângele.

Şi în timp ce rula imaginile pe ecran, şi-a strâns în palmă medalionul.

Deşi Kililpitjara sau craterul Ernshaw a fost „descoperit" de neindigeni doar la începutul anilor '50, pentru populaţia Anangu el a reprezentat un peisaj cultural viu timp de mii de ani. Din punct de vedere geologic, craterul este locul unde a căzut un meteorit de fier cu sute de mii de ani în urmă. În cultura Anangu, acest crater a fost produs de o izbitură puternică venită din cer, dar nu de către un meteorit de fier, ci de inima îndurerată a unei mame care a căzut pe Pământ. De mult de tot, Ngunytju trăia în stele. Într-o noapte, când ea nu a băgat de seamă, pruncul ei a căzut din leagăn pe Pământ. Când şi-a dat seama ce se întâmplase, Ngunytju a fost cuprinsă de disperare. Şi-a smuls inima din

trupul său ceresc şi a azvârlit-o spre Pământ, ca să fie împreună cu pruncul ei căzut.

Alice s-a oprit din citit. S-a lăsat pe spătarul scaunului, aşteptând ca povestea să i se limpezească în minte. Când a simţit că a înţeles, a continuat să citească:

În mijlocul craterului Kililpitjara creşte într-un cerc concentric malukuru, swainsona, care înfloreşte timp de nouă luni pe an. Turiştii vin din toată lumea ca să vadă inima înflorită a lui Ngunytju. Pentru femeile Anangu acesta este un loc sfânt cu o mare încărcătură spirituală şi culturală. Ele vă primesc cu inima deschisă şi vă invită să aflaţi povestea acestui loc. Dar vă roagă ca atunci când ajungeţi în crater să nu rupeţi nici o floare.

Alice a dat imaginile înapoi până la fotografia cu florile. Imediat a deschis un nou tab. Şi-a creat o nouă adresă de e-mail, bucuroasă să vadă o rubrică de mesaje primite complet goală. A scris rapid un mesaj, a introdus adresa de e-mail a lui Sarah şi l-a expediat fără să stea pe gânduri. Computerul a răspuns cu un clinchet vesel. Trimis.

Alice a rămas prăvălită pe scaun, cu ochii pierduţi la craterul celest. Privirea i-a fost atrasă de explicaţia de sub fotografie: în limba pitjantjatjara, Kililpitjara înseamnă „care aparţine stelelor".

19
Maireana

Semnificaţie: **Valoarea mea ascunsă**

Maireana sedifolia / Sudul Australiei şi teritoriul de nord

Creşte de obicei în deşert sau pe soluri sărate, sub formă de tufă de mici dimensiuni şi creează un ecosistem minunat pentru comori ascunse precum: şopârle, pitulice albastre, ciuperci şi licheni. Rezistentă la secetă, cu frunze gri-argintii perene care formează un substrat dens ce împiedică răspândirea focului de vegetaţie.

Alice mergea grăbită pe strada principală, cu mintea plină de stele care se ciocneau şi flori sângerii cu miez roşu intens. A verificat numele cafenelei pe care şi-l notase pe dosul palmei, împreună cu indicaţiile lui Merle. O iei în jos pe strada principală, apoi la stânga. Te uiţi după un loc cu tot felul de plante şi mese alese la întâmplare. Întârziase cincisprezece minute.

Cafeneaua Bean se afla pe o alee îngustă, cu o adunătură de scaune colorate aşezate în jurul unor mese desperecheate şi pătate de vopsea. Printre mese se afla o adevărată junglă de ghivece cu plante. Era un adevărat rai în deşert.

Moss stătea la o masă lângă un arbore-umbrelă pus într-un ghiveci şi-şi trecea degetele peste barele unei cuşti micuţe.

— 'Neaţa! a spus Alice, aruncându-i o privire lui Moss.

El şi-a îndreptat spatele, cu chipul luminat de uşurare. Pip sărea în cuşcă, gudurându-se la vederea lui Alice. Era durdulie, cu blana pufoasă şi ochii limpezi. Alice a simţit un nod în gât.

— Nu eram sigur că ai să vii, a spus el.

O tânără cu o claie de codiţe rasta răspândind miros de paciuli s-a apropiat să le ia comanda.

— Cafea?

— Un esspreso cu lapte, vă rog, a spus Moss.

Chelneriţa a încuviinţat din cap şi s-a îndreptat spre Alice.

— La fel, mulţumesc, a răspuns ea.

Fata a luat meniurile şi a dispărut înăuntru.

— Deci, a început Moss în timp ce Alice îşi făcea de lucru cu Pip, cum ţi-a mers?

Şi-a strâns buzele, dând din cap asemenea unei jucării pe arc.

— Bine, a spus ea.

Pip îi lingea degetele.

— Nu ai mai leşinat?

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi l-a privit drept în ochi. Părea îngrijorat de-a dreptul. Alice a clătinat din cap. Chelneriţa s-a întors cu cafelele. Moss a zâmbit şi a schimbat subiectul.

— Aşadar, Pip e în formă foarte bună. I-am dat nişte antibiotice foarte puternice.

— Mulţumesc, a spus Alice, dând din cap.

— Vrei să o iei în braţe?

— Da, te rog, a răspuns ea, zâmbind larg.

El a deschis uşa cuştii. Alice a ţipat când căţeluşa i-a sărit în braţe, lingându-i gâtul sub bărbie şi mirosindu-i urechile.

— N-ar fi supravieţuit dacă n-ai fi salvat-o tu, a spus Moss. Uneori şi animalele au aceleaşi nevoi ca şi noi. Atenţia şi dragostea pot avea acelaşi efect ca medicamentele.

În mintea lui Alice au dat năvală tot felul de imagini fără să le poată opri: surâsul şăgalnic al lui Candy, pasul calm, echilibrat al lui Twig, mâinile tremurânde ale lui June.

— Atmosfera asta toridă şi uscată e înnebunitoare, a mormăit Alice, ştergându-şi ochii.

I-a închis apoi o clipă, închipuindu-şi că se priveşte de undeva de foarte sus, ca un punct aproape invizibil în imensitatea deşertului.

— Alice? a spus Moss, aplecându-se spre ea, atingându-i braţul.

Alice a tresărit, strângând-o la piept pe Pip. Nu era slabă. Nu avea nevoie de ajutor.

— N-am nevoie să fiu salvată, a spus ea încetişor.

O expresie ciudată i-a străfulgerat chipul lui Moss. A privit dincolo de ea, spre strada principală, unde se instalau tarabe la umbra copacilor.

— Nici eu nu cred că ai nevoie de aşa ceva, a spus el încet. Doar că ştiu cum e să te pomeneşti aici de unul singur, a spus el, împreunându-şi palmele pe masă. Nu ştiu dacă ai auzit, Alice, e o zicală de pe aici: albii ajung în Red Centre din două motive: ori fug de lege, ori fug de ei înşişi. Şi e chiar adevărat că...

— Eu nu fug! i-a tăiat-o ea scurt, îmbujorându-se de nervi. Nu fug de nimic.

Se străduia să se stăpânească ca să nu-i tremure bărbia, nu voia să o vadă plângând.

— Tu nu mă cunoşti, Moss. Nu am nevoie să fiu protejată. Eu nu am nevoie de... a continuat ea, fiind gata-gata să-i scape numele lui June. Nu am nevoie de ajutor.

Moss şi-a ridicat braţele în semn de capitulare.

— Nu am vrut să te supăr.

Ochii i se întunecaseră. De ce nu o înfrunta? De ce nu se certa cu ea? Era pregătită de o înfruntare.

— Nu am cerut ajutor, a spus ea iritată.

Pip a schelălăit în braţele ei. Alice şi-a dat seama că o strângea prea tare.

— Nu înţeleg de ce mă învinuieşti sau de ce eşti atât de iritată. Ai apărut la mine la cabinet şi ai leşinat în parcare, Alice. Ce fel de om ar fi acela care nu te-ar fi ajutat?

Emoţiile adânc ascunse în sufletul ei au ieşit la suprafaţă într-un suspin. Uşurată, şi-a plimbat degetul de-a lungul modelelor de pe masa de melamină, urmărind albul împletindu-se cu albastrul, mici râuleţe vălurite. O amintire: tatăl ei, avântându-se pe surf în zigzag spre orizont.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Moss a pus pe masă o hârtie de zece dolari şi s-a ridicat de pe scaun. Alice nu şi-a ridicat ochii în timp ce el se îndepărta, dar când a ajuns aproape

la capătul aleii, nu s-a putut abţine să nu-l strige. El a întors capul.

— Dar tu de ce ai fugit, de lege sau de tine însuţi? l-a întrebat.

Moss a privit o clipă în pământ, cu mâinile adânc vârâte în buzunar. Şi, când şi-a ridicat ochii, avea o tristeţe în priviri care a izbit-o pe Alice drept în piept. El i-a zâmbit pe jumătate, după cum îi era obiceiul, şi s-a îndepărtat fără să-i răspundă.

Alice a rămas pe loc, privind în gol în urma lui. Doar când Pip a muşcat-o uşor de un deget i-a trecut prin cap că Moss nu îi ceruse nici un ban pentru îngrijirea căţeluşei.

În după-amiaza aceea, Moss s-a forţat să alerge cât mai repede, până când muşchii nu l-au mai ajutat. A încetinit, trecând la o alergare mai uşoară în timp ce se străduia să urce pe poteca ce brăzda coama stâncilor Bluff.

Fusese hotărât să-i spună lui Alice, ca să-şi respecte astfel promisiunea făcută lui Twig. Dar când Alice venise la cafenea, prudentă – la început – apoi atât de fragilă, nu s-a mai simţit în stare. Nu putuse să acţioneze ca doctorul acela care venise la el în camera de aşteptare a spitalului şi-i spusese vorbe care îi tăiaseră răsuflarea. Iar pe el nu-l lăsase inima să-i facă aşa ceva lui Alice, să fie cel pe care ea să-l ţină minte ca pe cel care-i spusese că singura ei rudă murise.

Îşi amintea cuvintele lui Twig: „Pe June a omorât-o propria inimă. A făcut un atac de cord, imediat după inundaţii." Deşi nu o cunoscuse pe June, cuvintele îl atinseseră. „June şi Alice au avut o relaţie dificilă, dar erau rude de sânge, nu mai aveau pe nimeni altcineva." Aici, vocea lui Twig se frânsese. „Alice e bine?" Moss nu a ezitat să o asigure că se afla în siguranţă. Şi da, având în vedere ceea ce se întâmplase, o să-i spună desigur să îi telefoneze. Desigur că o să-i spună că Twig are nevoie de ea acasă.

În vârf, Moss s-a oprit, trăgând adânc aer în piept, în timp ce privea oraşul. Ce declanşase telefonând la Thornfield? De ce se băgase el în viaţa unei străine?

S-a aplecat, încercând să respire pe gură, aşa cum îl sfătuise cu ani în urmă consilierul acela de la spital. Era prima lor vacanţă petrecută în familie. Lucas stătea în scaunul lui din maşină, cu găletuşa şi lopăţica în mână. Clara purta o rochie de vară nouă, viu colorată. Pentru câteva clipe, Moss şi-a luat privirea de la drum. Doar câteva secunde. Anvelopele au derapat pe pietriş şi la viteza cu care rula maşina 4×4 a derapat. El s-a ales cu câteva copci şi cu un guler cervical. „Aveţi norocul să fi rămas în viaţă", i-a spus doctorul. „Dar Clara şi Patrick?" a urlat Moss până când l-au sedat.

Că greşea sau nu, Moss nu voia – nu putea – să fie cel care-i dădea o astfel de veste lui Alice.

Două zile mai târziu, a primit un telefon.

— Un telefon pentru tine, a spus Merle, sprijinindu-se în cadrul uşii.

— Cine e? a întrebat Alice, dându-se cu un pas înapoi.

— Scumpo, eu fac mai toate treburile pe-aici, dar secretară personală nu sunt!

— Ai dreptate, scuze, a răspuns Alice.

A încuiat-o pe Pip în cameră şi a urmat-o pe Merle la parter.

— Îţi mulţumesc că mă laşi să o ţin pe Pip aici, cu mine, Merle, a spus Alice intrând în biroul ei.

— Nu-ţi face griji. Moss îmi rămâne dator, a spus Merle, făcându-i semn spre birou.

De îndată ce Merle a ieşit, Alice s-a dus la birou şi a ridicat receptorul.

— Alo? a spus Alice, neliniştită.

— Alice, Sarah Covington la telefon. Am primit cererea ta pentru postul de ranger. Mulţumesc.

Alice a respirat uşurată că nu o sună de la Thornfield.

— Alice?

— Da, scuze. Sunt la telefon.

— Bine. Deci, candidatura ta a fost impresionantă. Să administrezi o fermă de flori nu e o treabă uşoară. Pentru că

postul liber pe care-l avem aici e cu contract temporar, nu avem nevoie să facem un interviu, ceea ce înseamnă, Alice, că sunt în măsură să îţi ofer o slujbă.

Alice a zâmbit cu toată gura.

— Alo?!?

— Scuze, iartă-mă, Sarah, tocmai dădeam din cap acceptând. Da. Îţi mulţumesc. Da! a spus Alice fericită.

— Excelent! Când poţi să începi?

— Azi ce zi e?

— Vineri.

— Luni e bine?

— Eşti sigură? Nu-ţi trebuie mai mult ca să-ţi faci bagajele şi să te pregăteşti?

— Nu.

— Atunci rămâne pe luni. Te aştept la birourile rezervaţiei. O să le spun celor de la postul de intrare să mă anunţe prin radio când apari ca să ştiu să te aştept.

— Postul de intrare?

— O să înţelegi mai bine când ajungi aici.

— Bine atunci. Postul de intrare. Sediul rezervaţiei. Kililpitjara. Luni. Ne întâlnim.

— De-abia aştept, Alice.

Telefonul s-a închis. Alice a pus receptorul în furcă.

Pentru prima dată, nu şi-a mai dorit ca inima ei să-şi încetinească bătăile.

Luni era senin şi foarte cald. Alice şi Pip au străbătut albia secată a râului din Agnes Bluff pentru ultima oară. Profitând de această ocazie, Alice a vârât în buzunar câteva frunze de arbore de coral cu aripi de liliac. *Leac de durere de inimă,* a notat ea după ce le-a lipit pe toate, în afară de una, în carnetul ei. Şi-a strâns puţinele lucruri în rucsac şi, după ce a privit în jur, a plecat din cârciuma ce o adăpostise.

— O să te mai vedem? a întrebat-o Merle în timp ce aşteptau să i se înregistreze cardul bancar.

A rupt recipisa din aparat şi i-a dat-o lui Alice împreună cu cardul. Alice le-a luat, mulţumindu-i cu o înclinare a capului şi le-a vârât în buzunar. Nu-şi închipuise niciodată că îşi va cheltui banii economisiţi pentru a vedea lumea împreună cu Oggi ca să-şi facă o nouă viaţă în deşert.

— Nu se ştie niciodată! a spus Alice, ieşind în parcare fără să privească înapoi.

Şi-a pus bagajul în camionetă, a fluierat-o pe Pip să intre în cabină şi a urmat-o şi ea. Şi-a scos din buzunar ultima frunză de arbore de coral şi a înfipt-o în rama oglinzii ei retrovizoare. *Leac de durere de inimă.* În timp ce se depărtau, Pip rămăsese în poziţie de drepţi, lătrând şi făcând-o pe Alice să dea curs unui gând sâcâitor. La semaforul următor, a luat-o pe strada pe care se afla clinica veterinară. Dar când i-a apărut dinainte furgoneta lui, Alice s-a pierdut cu firea şi a apăsat pe acceleraţie.

Autostrada sclipea sub soarele puternic al dimineţii. Agnes Bluff dispărea în urma ei. La următoarea intersecţie, Alice a luat-o spre vest, adâncindu-se în deşert. A coborât geamul, şi-a sprijinit cotul pe portieră şi şi-a lăsat capul pe spătarul scaunului. Şi-a închipuit cum căldura năprasnică i-ar albi amintirile, aşa cum soarele australian făcea cu vitele moarte presărate pe pământurile pustii. Nelăsând în urmă decât oasele albe şi praful.

Alice a mers timp de trei ore prin deşertul pustiu până a ajuns la o benzinărie cu bufet. A oprit să facă plinul şi să-i dea de băut lui Pip. Tot felul de caravane, jeepuri şi autobuze pline de turişti treceau în goană pe lângă ea. Alice şi-a amintit de discuţia cu Moss. Albii se duceau în deşert fie să fugă de lege, fie să fugă de ei înşişi. Alice a urcat-o din nou pe Pip în maşină. Ea nu încălcase nicidecum legea, dar nu făcea excepţie.

Aruncându-şi o privire în jur, se întreba ce ar fi văzut cineva care şi-ar fi îndreptat ochii spre ea. O fată într-o camionetă, cu o căţeluşă, care ştia încotro merge? Spera că nu era chiar atât de evident că habar nu avea ce face. Că nimeni nu-şi dădea seama cât de mult se străduia să creadă că ar fi putut depăşi orice dacă dorinţa ei de a lăsa totul în urmă ar fi fost suficient de puternică.

În timp ce trecea printre familii, călători singuratici şi grupuri de turişti, Alice a simţit o rază de speranţă gândindu-se la locul spre care se îndrepta. Dacă ar fi putut să-şi refacă viaţa într-un loc unde o inimă îndurerată s-a izbit cândva de pământ şi s-a prefăcut în flori, poate că tot ce lăsase în urmă ar fi căpătat până la urmă un înţeles.

Ţinutul roşu, stâncos se transforma încet în dune orânduite de nisip. Mai avea sub o sută de kilometri de străbătut până ajungea la Kililpitjara. Ca să-şi abată atenţia, Alice studia forma perfectă a dunelor. Cele mai apropiate se conturau ca nişte piramide neatinse de nisip roşu ca para focului, unduit de vânt. Şi-a şters sudoarea de pe frunte cu tricoul. Pulpele i se lipiseră de scaunul îmbrăcat în plastic. Soarele era sus pe cer, aruncând o lumină albă, fierbinte. Pip a sărit jos de pe banchetă şi s-a cuibărit la umbră. Alice a apăsat şi mai tare pedala de acceleraţie.

— Hai că mai avem puţin, Pip.

În cele din urmă, după ce a trecut de o mică ridicătură de pământ, i-a apărut dinainte, departe, la orizont, o umbră violacee. Alice a clipit de câteva ori ca să se asigure că nu avea vedenii. Pe măsură ce se apropia, se tot apleca înainte, dezlipindu-şi coapsele de pe scaun. Îndărătul dunelor vălurite de nisip se iveau nişte acoperişuri de clădiri. Câteva steaguri albe. Autobuze. Un drum ce se desprindea din autostradă, mărginit de indicatoare identice:„ Bine aţi venit la Staţiunea Vulcanul Ernshaw!“ Alice a mers mai departe până când a zărit punctul de intrare în Rezervaţia Naţională Kililpitjara.

A oprit la poartă, lângă fereastra unei clădiri acoperite cu tablă ondulată, unde a fost salutată de o femeie îmbrăcată într-o uniformă cu însemnele rezervaţie, precum cea pe care o purta Sarah.

— Bună ziua, a salutat-o Alice, aplecându-se spre interfonul de sub fereastră. Mă numesc Alice Hart.

Femeia a căutat ceva cu degetul pe o hârtie, după care şi-a ridicat privirea zâmbind.

— Intră, Alice, te aşteaptă Sarah la sediu.

Vocea îi suna dogită prin interfon. A apăsat pe un buton ca să ridice bariera.

Alice a intrat, fermecată de priveliştea craterului ce se înălţa dinaintea ei. Îi apărea ca într-un vis, schimbându-şi forma şi înfăţişarea la fiecare cotitură a drumului. Era de o frumuseţe ciudată şi înşelătoare, înălţându-se pe cerul albastru ca o imagine galben-roşcată zgrunţuroasă. Dunele de nisip, presărate cu tufe de spinifex, pâlcuri de arbori mulga şi de stejari de deşert păreau la fel de nesfârşite şi copleşitoare. După cele câteva săptămâni petrecute în deşert, Alice ajunsese să se bucure de senzaţia că e mică, neobişnuită şi nelalocul ei. Era ca şi cum ar fi putut, în orice clipă, să se recreeze pe de-a-ntregul, fără ca nimeni să bage de seamă. Putea deveni orice ar fi dorit.

Peste zece minute, Alice s-a oprit în faţa unei clădiri de lemn care se armoniza cu copacii şi tufişurile dimprejur, sub silueta uriaşă a craterului. A oprit motorul. A ascultat cum ticăie şi se răcoreşte. Şi-a şters din nou faţa cu tricoul. După ce a ochit un robinet pe o latură a clădirii, Alice i-a pus lesa lui Pip şi a ieşit din camionetă. A agăţat apoi lesa de robinet şi i-a dat drumul, lăsând căţeluşa să bea lipăind şi dând din coadă. În spatele ei s-a deschis o uşă de plasă. S-a întors şi a văzut-o pe Sarah ieşind zâmbitoare.

— Alice Hart! Bine ai venit!

— Mulţumesc, a respirat ea adânc.

Brusc şi-a dat seama că a avea un căţel într-o rezervaţie naturală ar putea fi o problemă.

— Sarah, nu am apucat să-ţi spun, dar eu am...

— Şi alţi ghizi de la noi au câini. Curtea ta e împrejmuită, a spus Sarah, dând din cap. Hai înăuntru! Avem contracte de semnat, probe pentru uniformă şi alte de-astea, după aia am să te conduc acasă.

Alice a păşit cu inima mai uşoară, urmând-o pe Sarah înăuntru. Poate că uneori chiar este uşor să laşi totul în urmă şi să o iei de la capăt.

Cu un teanc de uniforme verzi lângă ea, Alice a ieşit în urma lui Sarah din parcarea sediului şi a pornit pe un drum care dădea ocolul craterului. Mărimea uriaşă a scoarţei exterioare era înşelătoare, de parcă ar fi avut dimensiunea unui lanţ muntos; arăta mai degrabă ca un şir de vârfuri decât ca o formaţiune circulară. Ceva din felul în care arăta îi dădea fiori lui Alice: dimensiunea, vechimea, impactul pe care îl avusese meteoritul când izbise Pământul. Cât de demult trebuie să se fi întâmplat asta! Pip a căscat pe scaunul de lângă Alice.

— Ai dreptate, Pip, a mormăit Alice.

Mintea îi era înceţoşată. Era prea cald. Nu avea dispoziţia potrivită ca să se gândească la geologia celestă.

Sarah a cotit de pe autostradă, luând-o pe un drum nemarcat care şerpuia printre arbuştii mulga. Alice a privit printre ei, zărind nişte clădiri în jurul unui stadion prăfuit. Au ajuns la un sens giratoriu cu trei ieşiri. Au luat-o pe primul drum, trecând încet pe lângă un atelier împrejmuit cu un gard, înăuntrul căruia se aflau un şopron mare de aluminiu, nişte pompe de benzină şi nişte zone din plasă de sârmă pline de tot felul de maşinării şi vehicule cu emblema rezervaţiei. Pe măsură ce se apropia de ele, Alice a dat cu ochii de doi rangeri. Unul purta o pălărie pleoştită şi ochelari de soare şi vorbea cu celălalt peste acoperişul camionetei lui. Deşi Alice nu-i putea vedea ochii, el şi-a întors capul privind după maşina ei.

Au trecut de o dună şi au cotit spre un grup de case ale personalului, unde s-au oprit în faţa unei clădiri mici, de că-

rămidă, văruită în alb, cu o curte de plasă de sârmă şi un gard cu poarta încuiată cu un lacăt. Alice se întreba de ce era nevoie de toate măsurile acelea de siguranţă şi de garduri, de ce trebuiau să se ferească atât. Sarah s-a dat jos din furgoneta ei şi i-a făcut semn lui Alice să intre în curtea goală.

— Ăsta e tot bagajul tău? a întrebat ea luându-i rucsacul lui Alice şi cutia cu carnete.

Pip a sărit din camion şi a început să amuşine în jur.

— Aşternuturile şi articolele de gospodărie sunt în spate. Le-am cumpărat înainte de a pleca de la Bluff.

Sarah a scos o cheie de pe inelul prins de cureaua uniformei şi a deschis uşa casei. Pip a dat buzna înăuntru înaintea lor.

Casa mirosea a dezinfectant şi era foarte luminoasă. Alice şi-a pus bagajul pe masa din sufragerie, atrasă de priveliştea ce se ivea prin uşa glisantă de sticlă. Grădina din spate era plină de salcâmi sălbatici, spinifex şi tufe de mirt de deşert.

— Ai un fierbător şi ceai pe bufetul din bucătărie, iar în frigider lapte pasteurizat, a început Sarah. Cel mai important e să ştii unde e întrerupătorul pentru aerul condiţionat şi tabloul de siguranţe, a urmat ea, arătând spre un comutator de lângă uşa de la intrare pe care l-a pornit.

Un zgomot înfundat a umplut casa pe măsură ce aerul năvălea prin nişte fante din tavan.

— Aerul condiţionat funcţionează prin evaporare, se face răcirea cu apă, ceea ce înseamnă că nu o să ai niciodată mai puţin de douăzeci şi cinci de grade, dar e acceptabil.

Alice a încuviinţat din cap.

— Tabloul de siguranţe e afară, în spate, lângă rezervorul de apă. Acolo îţi introduci cartela pentru curent. Acum ai cinci dolari pe ea, cât să poţi începe. Poţi să mai pui bani pe ea la magazinul de la Parksville.

— Parksville?

— Da, aşa se numeşte locul acesta, unde suntem acum, a chicotit Sarah. Unde sunt locuinţele personalului şi comunitatea, a spus ea arătând în jur. Pe partea asta a dunei, a urmat ea, arătând spre duna de nisip roşu din spatele grădinii lui Alice, locuiesc angajaţii. Pe partea cealaltă e un mic magazin

universal, stadionul şi casa de oaspeţi. Ceva mai încolo e staţiunea unde stau turiştii. Acolo o să găseşti supermarketul, poşta, banca, benzinăria, câteva restaurante şi baruri.

Alice a încuviinţat din nou dând din cap.

— Ei, să o iei pas cu pas, colega! a exclamat Sarah, cu o expresie plină de compasiune. Curând o să te obişnuieşti. Am vorbit cu unul dintre îngrijitori să te ia cu o maşină să-ţi arate totul pe-aici.

— Mulţumesc, a răspuns Alice.

— Te las să te instalezi. Ne vedem în formă mâine dis-de-dimineaţă.

— Mulţumesc, a repetat Alice. Pentru tot.

Pe când camioneta lui Sarah se pierdea în depărtare, Alice şi-a sprijinit spatele de uşă şi a închis ochii. Casa s-a umplut de o tăcere care îi bubuia în tâmple. „Sunt aici." A tras aer în piept. L-a dat afară. „Sunt aici."

Pip îi lingea glezna. Alice a deschis un ochi şi s-a uitat la ea. Căţeluşa şi-a ridicat capul, ţinându-l într-o parte. Alice a dat din cap. Era noul ei cămin.

Pe un perete se afla o bibliotecă mare de lemn. Lângă ea, un birou mare, cenuşiu şi un scaun. Alice s-a aşezat şi şi-a sprijinit palmele pe birou, gândindu-se la carnetele ei cu flori. A privit afară în grădină, bucurându-se că erau plante autohtone. Acolo avea să scrie, a hotărât ea. Simţea în vârfurile degetelor birouaşul ei de acasă, de când era mică: lemnul rece, deschis la culoare, mirosul creioanelor, rămăşiţele de la ascuţit, hârtia. Ferigile verzi, catifelate din grădina mamei ei. Alice şi-a scuturat capul, concentrându-se din nou asupra mesei dinaintea sa şi a priveliştii de afară. Pământ roşu, tufe verzi şi un gard de sârmă care despărţea grădina de dunele dimprejur, toate sub un cer albastru ca o nestemată. Lângă birou se afla o arcadă care dădea spre dormitorul principal. Alice s-a ridicat de la noua ei masă de lucru şi s-a dus să-şi aranjeze noul pat.

După aceea a rămas în dreptul ferestrei dormitorului. În depărtare, scoarţa roşie de piatră a craterului sclipea în căldura toridă ca un vis înflăcărat.

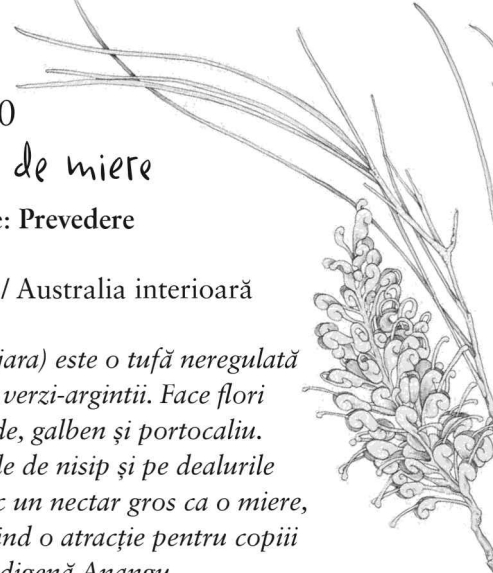

20
Grevillea de miere

Semnificaţie: **Prevedere**

Grevillea eriostachya / Australia interioară

Kaliny-kalinypa (pitjantjatjara) este o tufă neregulată cu frunze lungi, înguste, verzi-argintii. Face flori în culori aprinse de verde, galben şi portocaliu. Creşte de obicei pe dunele de nisip şi pe dealurile de nisip roşu. Florile produc un nectar gros ca o miere, care poate fi supt, constituind o atracţie pentru copiii din populaţia indigenă Anangu.

La cinci după-amiaza a auzit un claxon afară. Alice a privit pe fereastra bucătăriei şi a văzut o femeie într-una dintre camionetele cu însemnele rezervaţiei. I-a turnat apă proaspătă lui Pip, a mângâiat-o între urechi, a apucat cheile şi a ieşit iute pe uşă. Şlapii ei stârneau mici nori de praf roşu în lumina amiezii târzii.

— Alice! a exclamat femeia, ridicându-şi ochelarii de soare pe cap şi salutând-o pe Alice ca pe o veche prietenă. Eu sunt Lulu.

Avea ochii de culoarea frunzelor de eucalipt: verde-palid şi maroniu ca aluna. La gât îi atârna o stea de argint agăţată de un fir de piele.

— Salut! a răspuns Alice timid, intrând în maşină.

— Hai să vedem apusul, *chica*, a spus Lulu ca şi cum ar fi sporovăit împreună de mult.

A apăsat pedala de acceleraţie şi camioneta a pornit-o săltând peste drumul marcat[1], îndepărtându-se de casa lui

1. În rezervaţiile naturale din Australia există anumite trasee pentru drumeţie marcate după gradul de dificultate.

Alice. Păsări Galah roz şi gri brăzdau cerul de deasupra capetelor lor.

— Şi de unde eşti tu de fel, Alice?

— Ăăă, de pe coasta de est, apoi din interior, de la o fermă. Aşa că sunt cam de peste tot, a spus ea, înghiţind în sec. Dar tu?

— Din sud, de pe coastă, nu de la oraş, a răspuns Lulu, zâmbindu-i. Deci suntem amândouă fetele mării!

Alice a încuviinţat din cap tăcută. Pe geamul din partea ei se perindau într-un vârtej dune şi văioage cu nisip roşu şi tufe verzui-maronii. Oglinda din dreptul său era acoperită de praf roşu. Culoarea aceea ca de arsură ajunsese să o calmeze oarecum, văzând-o peste tot. Şi-a privit palmele, crăpăturile minuscule de pe degete erau şi ele colorate la fel. Alice şi-a împreunat mâinile în poală.

Lulu a intrat pe o şosea circulară.

— Sarah zicea să-ţi arăt unde locuieşte toată lumea, dar nu cred că are rost, că nu cunoşti încă pe nimeni. Aşa că eu decid că e mai bine să te duc direct la locul de unde se vede apusul soarelui.

Şi-a aruncat ochii spre dârele violet ale unor nori răzleţi.

— O să cazi pe spate!

În depărtare se vedea scoarţa roşie a craterului. Deasupra lor se auzea zgomot de elicoptere. Luminile bliţurilor i-au atras atenţia lui Alice.

— Astea-s zboruri pentru turişti, i-a explicat Lulu, tot circul de la apus, *chica*.

Alice a privit elicopterele rotindu-se.

— Circul de la apus, a repetat ea curioasă.

Parcarea era plină de autocare, maşini de închiriat, rulote şi jeepuri. Era o zarvă întreagă – vorbăria turiştilor, ţăcănit de aparate de fotografiat, zumzetul motoarelor de autocar, pocnetul portierelor de maşină şi al trapelor rulotelor care se închideau şi se deschideau. Lulu a tras maşina lângă o altă camionetă a rezervaţiei şi a pus-o pe avarie.

— Bun venit la primul tău apus pe Kililpitjara! i-a urat ea.

Lulu a fluierat, coborând din maşină. Alice a deschis şi ea portiera, dar s-a oprit brusc. Lulu vorbea cu rangerul cu pălăria pleoştită şi ochelari de soare.

Dintr-odată, rochia cu care era îmbrăcată i s-a părut lui Alice prea subţire. Şi-a încrucişat braţele pe piept, invidiind anonimatul uniformei unisex a lui Lulu şi soliditatea cizmelor sale de lucru. Deşi era cald, Alice s-a înfiorat. S-a străduit să privească oriunde într-altă parte, dar Lulu nu i-a lăsat nici o portiţă de scăpare.

— Alice, el e Dylan Rivers. Ea e Alice Hart, noua noastră colegă.

Alice s-a străduit să-şi ridice ochii spre el. Se reflecta în lentilele ochelarilor lui de soare.

— Bună! a spus el, înclinând capul şi ridicându-şi pălăria spre ea într-un gest de salut. Bun venit în Ţara Minunilor!

Un fior i-a străbătut trupul. Alice s-a străduit să-şi păstreze calmul.

— Mulţumesc.

— Prima dată în vizuina iepurelui? a întrebat Dylan, arătând spre mulţimea de turişti.

— Da. Încep lucrul de mâine.

— Să înceapă botezul focului! a exclamat Lulu.

Alice a ridicat o sprânceană, mirată.

— Nu-ţi fie teamă, *chica*! a râs Lulu. N-o să păţeşti nimic. Toţi am trecut prin asta. Aşa e obiceiul locului.

Dylan a dat să spună ceva, dar atenţia i-a fost atrasă de un grup de turişti.

— Am să vă rog să treceţi dincolo de barieră! a zis el, îndrumându-i să iasă din locul pe unde intraseră ca să facă o poză cu craterul, călcând în picioare plante şi flori sălbatice.

Când s-a întors lângă Alice şi Lulu, s-a apropiat destul de mult de Alice încât ea să-i simtă mirosul de apă de colonie.

— Mă întreb uneori cum ar fi dacă nu ar avea fotografiile, oare şi-ar mai aminti că au fost aici? a întrebat el, clătinând din cap.

— Aşa e în fiecare zi? a întrebat Alice.

— Şi la răsărit, şi la apus, a spus Dylan încuviinţând cu o mişcare a capului. Acum doi ani toate ghidurile turistice au început să scrie despre locul ăsta ca fiind „obligatoriu de văzut înainte de a muri". De atunci s-a dublat numărul de vizitatori. Ei, ţi-a spus Aiden cum a fost azi-noapte? a urmat el, adresându-i-se lui Lulu.

Lulu s-a îndreptat de spate, de parcă s-ar fi pus la adăpost, apoi a clătinat din cap.

— Nu l-am văzut încă, el a fost de serviciu la apus aseară, iar eu la răsărit azi-dimineaţă. Aiden e iubitul meu, a spus ea aruncându-i o privire lui Alice.

Alice a băgat de seamă încordarea din vocea lui Lulu.

— Da, aşa... a continuat el, la sfârşitul turei de după-masă, Ruby a intrat în crater şi a dat de nişte urâţi rătăciţi pe-acolo. Intraseră în Kuţuţu Kaana. Evident că le-a cerut să plece din locul cu swainsona şi s-a iscat aceeaşi ceartă ca-ntotdeauna: „Avem şi noi acelaşi drept la florile astea ca oricine. Şi eu sunt australian, locul ăsta e şi al meu la fel de mult cât e şi-al tău, nu ne poţi împiedica să intrăm aici". Şi tot rahatul. Ruby a trebuit să-l cheme pe Aiden prin staţie să-i vină în ajutor, a urmat Dylan clătinând din cap. Când am ajuns la lucru azi-dimineaţă, Ruby era în biroul lui Sarah şi o săpunea zdravăn. Am auzit-o pe Sarah spunând ceva de genul că... avea mâinile legate... să raporteze... şedinţă de colectiv.

— Isuse! a bombănit Lulu. Ai văzut-o pe Ruby azi?

— A plecat în teritoriile indigenilor, mi se pare, a spus el ridicând din umeri.

— Cred şi eu! a încuviinţat Lulu.

Alice se străduia să înţeleagă despre ce vorbeau. Urâţi? Teritoriile indigenilor?

Dylan şi Lulu au privit-o de parcă atunci şi-ar fi dat seama că era şi ea de faţă.

— Scuze, chestiile astea nu înseamnă încă nimic pentru tine, a spus el.

— Dar o să înţelegi destul de curând, a zis Lulu apăsat.

— Sigur, a răspuns Alice zâmbind. Ce e cu locul ăla de care ai pomenit?

— Kuţuţu Kaana. Zona cu swainsona din crater. Este Grădina Inimii, i-a explicat Lulu.

— Grădina Inimii, a repetat încetişor Alice.

Lulu a clătinat din cap.

— E o problemă cu poteca. Merge de-a lungul peretelui exterior al craterului şi urcă până la o platformă de unde se vede tot peisajul, care a fost construită după Predare, când locul ăsta a fost proclamat teritoriu indigen. De acolo coboară în crater, de jur împrejurul florilor, pe urmele unei alte poteci care s-a făcut în mii de ani. În tradiţia lor, asta este o potecă ceremonială pentru femei. De ani de zile, populaţia Anangu cere să se închidă rezervaţia, să nu mai intre turiştii. O vreme, asta chiar s-a luat în consideraţie, dar, cu toată creşterea numărului de turişti, au lăsat-o baltă.

— De ce? a întrebat Alice.

— Turiştii aduc bani, nu? Ei plătesc taxa de intrare ca să se apropie de flori. Aşa că potecile spre crater şi spre Kuţuţu Kaana au rămas deschise. Inevitabil, turiştii rup flori să le ia ca amintire acasă. Şi pentru femeile ai căror strămoşi au trăit aici de veacuri, cum e cazul lui Ruby, e groaznic. Fiecare floare reprezintă o bucăţică din inima lui Ngunytju.

— Oong-ju? a repetat Alice.

— Ngunytju, a încuviinţat Lulu. Adică „mamă".

Inima mamei. Alice a simţit că i se strânge stomacul.

— Problema e că pun în pericol florile. Dacă turiştii nu încetează să le mai rupă, rădăcinile se vor deteriora şi atunci florile, care sunt de fapt tot sufletul locului acesta şi al oamenilor lui, vor fi distruse.

Alice a încercat să-şi ferească ochii plini de lacrimi. Nu-şi dădea seama de ce o impresiona atât de tare.

— O să vezi tu singură mâine-dimineaţă, în rondul tău de acomodare, a spus Dylan.

Alice a dat din cap, privind gloatele de turişti care veneau rând pe rând. Unii coborau din autobuze, în timp ce alţii se învârteau de colo-colo, bând şampanie în cupe de plastic şi mâncând sendviciuri cu somon. Unele familii îşi despachetau mâncarea de picnic şi desfăceau scaune pliante, ocupându-şi

locuri în faţă ca să vadă mai bine cum se schimbă culorile apusului pe scoarţa craterului. Alţii stăteau, perechi-perechi, pe acoperişurile jeepurilor lor, privind cerul. În aer plutea o tensiune. „Staţi locului", i-a venit lui Alice să strige. „Fiţi atenţi!"

În jurul lor, acele unduitoare ale stejarilor de deşert pluteau în lumina uşor portocalie. Fluturi galbeni se zbenguiau în pâlcuri peste tufele de acacia şi de mulga. Pe măsură ce soarele cobora, scoarţa craterului îşi schimba culoarea de la gălbui simplu la roşu-aprins şi apoi la violet-ciocolatiu. Soarele a dispărut după linia închisă a orizontului sclipind ca un tăciune pe când îşi azvârlea în urmă pe cer ultimele pâlpâiri de lumină. Văzând imensitatea aceea, pe Alice a încercat-o din nou senzaţia din copilărie pe care o avea când privea oceanul.

Şi-n timp ce admira cerul, o sudoare rece, rău prevestitoare i-a ţâşnit pe piele. Ochii au început să i se împăienjenească şi mâinile să-i înţepenească. Şi le-a strâns la piept. Şi-a închis ochii, strângându-şi tare pleoapele. „Te rog, Doamne!" Răsuflarea i se precipita. „Respiră adânc", îşi spunea în gând. Dar inima nu i se domolea.

— Ai păţit ceva? vocea lui Dylan s-a auzit ca din depărtare.

S-a îndreptat spre ea, scoţându-şi ochelarii de soare.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea a devenit amintirea pe care Alice avea să şi-o desfăşoare mai târziu în minte cu încetinitorul, până când să găsească grăuntele de aur: cerul cu lumina mocnită din spatele lui, aerul uscat pe pielea ei, zumzetul insectelor precum cel al albinelor de la Thornfield. Foşnetul tufelor de mulga şi vuietul pământului de sub picioarele ei, de parcă fiecare senzaţie pe care o avusese vreodată ar fi pregătit-o pentru asta, pentru prima dată când l-a privit în ochi. Nu era nicidecum ca o vrajă, sau ca o izbitură de camion ori ca un şoc electric, sau oricum altcumva îi spuseseră Florile când era mică.

Pentru ea, a se îndrăgosti nu era altceva decât să simtă cum îi iau foc toate măruntaiele. Senzaţia asta o mistuia de parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna şi îl tot căutase.

Iar el i se arătase acolo.

Şi-n timp ce i s-au înmuiat picioarele, l-a privit drept în ochi neputând să-şi dezlipească privirea de la el până s-a prăbuşit la pământ.

Valuri de lumină i se perindau pe pleoape.

„Alice sunt aici, cu tine, mă auzi?“

Chipul lui Lulu a apărut deasupra ei.

— Sally? a întrebat Alice.

— Cine?

Era vocea lui. A lui Dylan, care se aplecase lângă ea.

— Domniţa Alice, a spus Alice privindu-l în ochi.

— N-are nimic, dar vorbeşte aiurea. E bine, a spus Lulu, apucând-o pe după umeri şi ridicând-o uşor. Încet, încet, *chica*.

A deschis o sticlă de apă şi i-a întins-o lui Alice. Parcarea era goală. Se făcuse aproape întuneric. Stăteau într-o rază de lumină de la farurile maşinii lui Lulu.

— Hai, că ţi-ai făcut debutul...

Alice a simţit că o ustură obrajii de ruşine.

— Îmi pare rău.

— Mi se pare că o să ne cam dai de lucru, Alice Hart, a spus el zâmbind uşor.

— Tu de când nu ai mai mâncat? a întrebat-o Lulu încruntându-se.

Alice şi-a amintit de sendvişul pe care îl mâncase dimineaţa la bufet. Dar a scuturat din cap.

— Bine, atunci. Mâncăm la mine! Hai! a spus Lulu, ajutând-o să se ridice.

Craterul îşi profila umbra spre cerul plin de stele. Alice a privit în jur. Locul părea cu totul altul fără aglomeraţie. Privirea i s-a încrucişat cu cea a lui Dylan.

— Vă descurcaţi? a întrebat Dylan, fără să-şi ia ochii de la Alice.

— Sigur că da, a răspuns categoric Lulu, dând ocol camionetei ca să se urce la volan.

Dylan a închis portiera pasagerului, atingând uşor cotul lui Alice. Ea a simţit cum îi ia pielea foc.

— Mulţumesc, a spus Lulu scurt, pornind motorul.

— Să ai grijă de ea, i-a strigat Dylan făcând cu mâna şi îndepărtându-se.

„Să ai grijă de ea!“ Alice s-a simţit năpădită de un val de plăcere. S-a căznit să-l urmărească cu privirea în lumina tot mai slabă.

În timp ce se întorceau spre Parksville, Alice privea cerul împânzit de stele.

— Mulţumesc, Lulu, a spus ea încet.

Lulu a întins o mână şi a strâns-o de braţ.

— E ceva mai greu la început pentru oricine. Aşa cum ţi-am mai spus: e botezul focului, *chica*.

Lulu a rămas în întuneric în dreptul gardului ei din spate, uitându-se cum lumina lanternei pe care i-o dăduse lui Alice sălta pe drumul dintre casele lor. Când lumina lanternei lui Alice a făcut o mişcare largă, Lulu şi-a aprins-o pe a ei şi i-a făcut semn până a văzut cum se stinge cealaltă. A străbătut curtea înapoi spre casă. Din baie se auzea zgomotul apei. Aiden făcea duş. A strâns vasele murdare şi a golit sticlele de bere Corona de mâzga adunată pe fund, aşteptându-l să termine înainte de a umple chiuveta.

Nu mai rămăsese nimic de la cină. Lulu făcuse taco de peşte după reţeta bunicii – *abuela* – pe care o adusese de peste ţări şi mări de la Puerto Vallarta din Mexic când *abuela* fugise de o căsătorie aranjată. Secretul reţetei era cacaua proaspătă. Întotdeauna. Oricât de puţină ar fi fost. Şi a funcţionat. Alice mâncase ca un căţel hămesit, golind farfuria umplută cu vârf de trei ori, dând peste cap bere după bere până când a arborat zâmbetul acela somnoros, satisfăcut pe care îl aştepta Lulu ori de câte ori gătea. Alt lucru pe care îl învăţase de la bunica.

Şi tot *abuela* îi arătase că avea darul premoniţiei. „Ca şi mine“, spunea ea atotştiutoare. Puterea de a prevedea era un dar al familiei de generaţii întregi, vedeau pericolul înainte de a apărea; vedeau durerea când nici nu se bănuia; vedeau dra-

gostea înainte de a se înfiripa. „Să ai încredere în tine, Lupita", îi spunea mereu *abuela*, privind-o drept în ochi. „De-aia te-am numit aşa, adică Micuţa lupoaică. Mereu să te bazezi pe instinctele tale, ca şi cum te-ai orienta după stele."

Abuela a murit când Lulu avea doisprezece ani. După aceea, zdrobită de durere, mama ei a pus capăt tuturor obiceiurilor tradiţionale. A aruncat toate altarele pentru morţi[1] şi mătăniile. A interzis ciocolata cu ardei iute şi craniile de zahăr[2]. Nici vorbă de foc, de mirodenii. De poveşti. Şi nici de fluturi monarh. Dar viziunile lui Lulu tot nu au încetat. Mama ei a dus-o la un doctor la oraş. „Imaginaţie extrem de bogată", a conchis doctorul zâmbind, oferindu-i copilului un jeleu, iar mamei o trimitere la oftalmolog. I s-au prescris ochelari. „Ţi-au trecut?" a întrebat mama cu ochii înlăcrimaţi de disperare. Lulu şi-a împins ochelarii cei noi pe nas şi a dat din cap. De atunci încolo n-a mai spus nimănui nimic despre viziunile ei. Dar îşi petrecea, în schimb, multe nopţi la fereastră stând de vorbă cu *abuela* ei din cer.

Pe măsură ce creştea, viziunile deveneau tot mai puternice. La auzul râsului cuiva, la mirosul ploii, la felul în care cădea lumina sau privind doar o floare, lui Lulu i se ridica un văl în minte, dând la iveală un crâmpei din viaţa altcuiva. „Nu te teme", i-a spus abuela. „Tu ai darul ăsta, Lupita".

Peste ani aceste viziuni au continuat, deşi rareori căpătau vreun înţeles – o femeie necunoscută care alerga pe ţărmul mării, un băiat străin care dădea drumul pe valuri unei bărcuţe de hârtie, o casă cu flori cuprinsă de flăcări –, dar Lulu le resimţea cu aceeaşi forţă de parcă ar fi fost propriile amintiri.

Cu trei săptămâni înainte de apariţia lui Alice, Lulu se afla pe terasa din spatele casei răsădind nişte flori în ghivece, când

1. În tradiţia mexicană, pentru comemorarea morţilor se fac mici altare din diverse cutii ornamentate, cu figurine şi imagini ale personajelor şi obiectelor caracteristice religiei catolice, dar şi culturii indigene.

2. Ofrande de zahăr viu colorate puse pe altarele din casele mexicane de Ziua Morţilor (1-2 noiembrie), alături de petale de *cempasuchil*, un fel de gălbenele, şi de fluturi monarh, despre care se crede că poartă sufletele celor dispăruţi.

s-a dat brusc perdeaua la o parte şi s-au năpustit o droaie de fluturi monarh, ale căror bătăi din aripi le-a resimţit cu atâta forţă, că aproape şi-a pierdut echilibrul. Mai târziu, după-amiaza, când s-a oprit cu maşina dinaintea casei lui Alice şi a văzut de aproape abţibildurile cu fluturi monarh lipite pe portierele camionetei, a auzit vocea bunicii: *guerrero del fuego*. Războinic al focului. Lulu nu putuse până atunci să facă vreo legătură între o viziune de-a ei şi o persoană în carne şi oase. Până când a cunoscut-o pe Alice Hart.

— Lu?

Aiden a apărut pe hol, ştergându-şi părul ud cu prosopul.

— Scuză-mă, ce-ai spus? a întrebat ea, întorcându-se spre el.

— Te-am întrebat dacă Alice a ajuns cu bine acasă.

Lulu a încuviinţat din cap. Deşi vorbea adesea cu Aiden despre bunica ei, nu-i povestise niciodată despre viziunile sale. Încercase de câteva ori, dar nu găsise cuvintele potrivite, aşa că în cele din urmă îl minţise de-a dreptul. Iar Aiden înţelesese că ameţeala era ceva ereditar în familia ei şi o întreba mereu dacă se odihneşte suficient sau dacă mănâncă suficient să nu-i scadă glicemia.

A pus prosopul pe spătarul unui scaun din sufragerie şi s-a îndreptat spre bufet.

— Alice pare să fie grozavă, a spus el. Iar Dylan se vede că a făcut impresia aşteptată.

A scos un pahar şi sticla de vin pe care o deschiseseră cu o seară în urmă.

— Da, a încuviinţat Lulu, simţind că o cuprinde groaza amintindu-şi cum îl privise Alice pe Dylan.

— Dar ea ştie că el are o iubită? a întrebat Aiden turnându-şi vin.

Lulu a dat drumul la apă în chiuvetă, tunând prea mult detergent de vase.

— Nu ştiu.

— Poate că ar fi bine să-i spui, aşa, în treacăt.

— Asta nu-i treaba mea, *mi amor*, a răspuns Lulu închizând robinetele şi rămânând cu spatele la el.

— Ba eu cred că e chiar treaba ta, iubito, i-a răspuns el.

Lulu şi-a scufundat mâinile în apa fierbinte, înspumată, şi a spălat o farfurie. Dacă şi vechile greşeli ar putea fi şterse la fel de uşor!

— Dar pare cam tristă, totuşi, a spus el, împingând-o uşor de lângă chiuvetă, ca să continue spălatul vaselor. I-a făcut semn către paharul de vin. Lulu s-a şters pe mâini şi a sorbit puţin din el.

Discuţia lâncezea. Cu paharul în mână, Lulu s-a îndreptat spre uşa din spate. A pus mâna pe zăvor.

— Salut-o pe bunică-ta din partea mea, i-a strigat Aiden.

Ea i-a zâmbit recunoscătoare.

Afară era cald, cu lumină argintie, cerul era împânzit de stele, cu o lună subţiată. În depărtare se auzeau lătrând nişte câini. Lulu s-a aşezat pe duna din spatele curţii, sorbind din vin. Praful roşu era rece şi fin. Şi-a cufundat mâna în el şi l-a lăsat apoi să i se strecoare printre degete în timp ce privea printre umbrele copacilor spre ferestrele luminate ale casei lui Alice. Prin minte i-au trecut pâlpâiri de flăcări, fluturi aprinşi ca focul.

După o vreme s-a răsucit uşor în partea cealaltă, până când a văzut casa lui Dylan. Silueta ei apărea întunecată şi tăcută. I-a atras atenţia însă o mişcare în întuneric. Lulu a stat la pândă, sorbind nesigură din vin. Amintirea parfumului lui i-a năpădit toate simţurile.

21
Swainsona

Semnificaţie: **Să ai curaj, să prinzi inimă.**

Swainsona formosa / Australia interioară

Swainsona sau malukuru e o plată renumită pentru florile de forma unor frunze sângerii, cu miezul ca o protuberanţă neagră precum un ochi de cangur. Formează o priveliştе neaşteptată în deşert – o mare cuprinsă de flăcări roşii. Sunt polenizate de păsări. Le prieşte solul arid, dar sunt sensibile la orice deranjare a rădăcinilor, ceea ce le face greu de înmulţit.

În lumina dinaintea răsăritului, Alice şi Pip îşi croiau drum prin ierburi spre poarta din spatele grădinii. Pip dădea din coadă, cu nasul în jos, mergând după miros. Au luat-o în sus, peste duna de nisip, şi când au ajuns pe partea cealaltă au luat-o către potecile de foc, cum îi spusese Aiden că se numeau toate potecile din jurul aşezării. „Sunt adevărate bariere, împiedică flăcările să se răspândească în caz de incendiu de vegetaţie.“ Alice încuviinţase din cap, străduindu-se să pară interesată, dar a simţit cum îi îngheaţă stomacul. A înghiţit o gură mare de bere ca să-şi alunge amintirea fumului şi flăcărilor.

Vorbind cu Aiden în timp ce Lulu gătea, Alice fusese impresionată de casa şi de comportamentul lor: râsul răguşit al lui Lulu, taco-ul fierbinte, ghivecele viu colorate cu aloe vera şi ardei iuţi verzi, rafturile de cărţi, copii ale autoportretelor Fridei Kahlo. Alice s-a simţit pătrunsă de un fel de dor, dar nu-şi dădea exact seama pentru ce anume. Întoarcerea în casa ei aproape goală, care mirosea a clor, a trezit-o de-a binelea.

S-a culcat cu gândul la pereţi coloraţi, ghivece lucioase şi cărţi care să umple rafturile ei goale.

Alice şi Pip au trecut printr-un pâlc de stejari de deşert şi au ajuns la şoseaua circulară. Au traversat-o şi au luat-o prin iarbă, pe poteca ce şerpuia în sus, pe peretele craterului, dispărând pe partea cealaltă.

— Haide, Pip!

Cerul începea să se lumineze. Cizmele îi scrâşneau cu zgomot pe pietriş. Când au ajuns la locul de unde se vedea panorama, tricoul lui Alice era ud de sudoare în jurul gâtului. Pip ţopăia în jurul ei, gâfâind. Pe lângă cap îi zumzăiau muşte negre. Le-a înlăturat cu mâna în timp ce privea în jur. De o parte şi de alta a locului unde se afla, se strângeau pereţii gălbui până departe, ca un val uriaş de piatră dislocat din pământ de un impact puternic. În mijlocul craterului, se întindea o bucată perfect rotundă de swainsona, ca o inimă de mamă, o mare vălurită de culoare roşie. Fundul craterului era acoperit cu un strat surprinzător de iarbă verde-deschis. Kuţuţu Kaana era mai ameţitoare decât îşi închipuise Alice; era mai grozavă decât orice poveste citită, auzită sau închipuită despre o oază din deşert.

Să ai curaj, să prinzi inimă.

Dorul de mama ei, de bunica şi de femeile pe care le părăsise a lovit-o cu forţă, necruţător, pe neaşteptate. I s-a tăiat respiraţia de durere şi şi-a muşcat buza adânc, până i-a dat sângele.

Ajunsă acasă, şi-a făcut un duş şi s-a pregătit pentru prima ei zi la slujba cea nouă. S-a îmbrăcat cu uniforma verde de ranger studiindu-şi în oglindă insignele rotunde de pe mânecile cămăşii. A mângâiat cu vârful degetelor florile de swainsona din mijlocul steagului indigen. Câtă diferenţă faţă de şorţul ei de la Thornfield; nu mai simţise până atunci mândria de a purta o uniformă dobândită prin propriile forţe.

Şi-a legat şireturile noilor ei cizme ţepene şi şi-a luat rucsacul şi pălăria.

— Să nu te joci cu vreun şarpe, ai înţeles? i-a spus lui Pip, sărutând-o pe nas şi încuind-o în ţarcul ei, după care s-a urcat în camion. În timp ce traversa Parksville, se minuna cât de frumos era afară. Cerul era ca o piatră de lapislazuli, iar lumina de dimineaţă galbenă ca lămâia.

Când şi-a oprit maşina la sediu, inima a început să-i bată cu putere. A început să respire adânc să se liniştească.

— *Wiru mulapa mutuka pinta-pinta*, s-a auzit o voce blândă în dreptul geamului.

— Poftim? a exclamat Alice, ducându-şi mâna streaşină la ochi.

Lângă camionetă stătea o femeie îmbrăcată cu aceeaşi cămaşă ca Alice. Avea părul legat cu o basma cu modele negre, roşii şi galbene, pe sub o pălărie cu boruri mari. Iar la gât îi atârnau şiraguri de seminţe lucioase, roşu-sângerii. Pantalonii îi erau albi, cu papagali verzi, galbeni şi albaştri pastelaţi, atât de neaşteptaţi şi de veseli că Alice nu şi-a putut abţine zâmbetul când a dat cu ochii de ei.

— Eu sunt Ruby.

Femeia i-a întins mâna. Alice a coborât din maşină şi i-a strâns-o.

— Tocmai spuneam că-mi place camioneta ta cu fluturi.

— Oooho, a râs Alice nervos, aruncând o privire spre abţibildurile cu fluturi de pe portiere, gândindu-se la tot ce se ascundea sub ele. Mulţumesc.

— Eu sunt rangerul-şef şi o să-ţi fac instructajul astăzi. O să fii de serviciu pe teren, a spus Ruby îndreptându-se spre o camionetă a rezervaţiei. Ştii să conduci, a spus ea apoi, azvârlindu-i cheile lui Alice.

— Da, sigur! a spus Alice, grăbindu-se să le prindă din zbor.

S-a urcat în camionetă şi s-a întins să deschidă portiera cealaltă. Ruby s-a urcat şi ea.

— Ia-o pe drumul circular.

— Sigur.

Purtarea lui Ruby i-a amintit de Twig. A încercat să găsească ceva să-i spună, dar cuvintele i se uscaseră, ca praful roşu pe limbă.

— Sunt funcţionar superior, a urmat Ruby după o vreme. Pregătesc rangerii noi, ca tine. O să te învăţ tot ce poţi spune în public aici. Eu sunt şi poetă, şi artistă. Sunt şi şefa Consiliului Central al Femeilor din Deşert şi locuiesc şi aici, şi la Darwin. Familia mea...

— Asta trebuie să fie o mare diferenţă, a întrerupt-o Alice, prinzând ocazia să spună şi ea ceva. Să pendulezi între locul acesta şi oraş!

A încercat apoi să tacă, să-şi tragă respiraţia.

— Deci eşti poetă? Şi mie îmi plac cărţile. Îmi place să citesc. Mi-a plăcut întotdeauna să scriu povestiri. Dar n-am mai apucat să scriu de când eram adolescentă.

Constata îngrozită că emoţia o făcea neobişnuit de vorbăreaţă. Nu se mai putea opri din sporovăială.

Ruby a înclinat politicos din cap după care nu a mai spus nimic. S-a întors cu spatele. Alice şi-a muşcat buzele. Nu ar fi trebuit să o întrerupă. S-ar fi cuvenit să-şi ceară iertare? Să încerce să schimbe vorba? Oare Ruby se aştepta ca ea să pună întrebări despre Kililpitjara? Oare ce ar fi fost bine să o întrebe? Existau şi lucruri despre care nu ar fi trebuit să întrebe?

Alice s-a străduit să se concentreze să nu schimbe vitezele prea brusc sau să nu meargă prea repede. Pe când se apropiau de parcarea principală pentru turişti, staţia radio a prins viaţă, pârâind.

— Rezervaţia naturală nouăsprezece, nouăsprezece. Sunt şapte-şapte.

Vocea lui Dylan i-a secerat carnea, până la os. Alice s-a ţinut cu toată forţa de volan. Ca din întâmplare, Ruby s-a aplecat şi a închis butonul staţiei.

— Opreşte aici, a spus Ruby arătând către parcare.

Alice se simţea roasă de îndoială. Fusese chiar atât de vizibil? Ruby credea că o interesează mai mult Dylan decât să se concentreze asupra muncii, în prima zi de lucru? Dar oare nu era chiar aşa? „Termină cu asta, te rog", şi-a zis ea în gând.

Ruby a deschis portiera şi a coborât. Alice a făcut la fel. La capătul potecii, Alice s-a oprit să citească nişte indicatoare. Ruby a venit lângă ea.

— Asta înseamnă că turiştii trebuie să ştie că Grădina Inimii din mijlocul craterului este un loc sacru şi că sunt rugaţi să nu rupă flori, să aibă grijă să protejeze locul acesta? a întrebat Alice.

Ruby a încuviinţat din cap.

— Scrie în toate pliantele, ghidurile şi în foile cu informaţii pentru turişti. Sunt bine-veniţi să viziteze şi să afle lucruri despre locul acesta, dar sunt rugaţi să nu ne rupă florile.

Alice şi-a amintit discuţia pe care o auzise în seara trecută.

— Şi cu toate astea tot le rup?

— Da, totuşi le rup, a răspuns Ruby, îndepărtându-se cu mâinile la spate.

Au mers mai departe tăcute. Poteca de pământ roşu mergea de-a lungul scoarţei exterioare a craterului, trecând pe lângă un câmp cu ierburi joase de spinifex, arbust-arlechin şi iarbă buffel, străbătând un pâlc de acacii înalte şi de stejari de deşert subţiri. După o vreme au ajuns la o stâncă roşie uriaşă, aşezată ca o uşă la intrarea într-o mică peşteră. Ruby a ocolit-o şi a intrat în peşteră. Alice s-a dus după ea, gâfâind de căldură.

— Ai *kapi*? a întrebat-o Ruby privind-o cu o sprânceană ridicată în lumina slabă dinăuntru.

Alice a mijit ochii neînţelegând, încercând să se obişnuiască.

— *Kapi*, apă.

Alice a încremenit când şi-a dat seama că îşi lăsase rucsacul în care avea şi apă în camionetă, la sediu. S-a boscorodit în gând şi a clătinat din cap.

— Va trebui să o iei cu tine peste tot de-acum încolo.

Ruby a dat din cap şi s-a întors să privească tavanul peşterii. Alice şi-a dat ochii peste cap, uimită de prostia ei. Cine putea să fie atât de tâmpit încât să meargă în deşert fără apă?

După o vreme, gândurile lui Alice s-au liniştit îndeajuns ca să-şi dea seama că Ruby vorbea în şoaptă. Deasupra lor, peste tot, se aflau picturi rupestre gălbui, albe şi roşii. Alice a ascultat explicaţiile lui Ruby despre simbolurile pictate de femei cu mii de ani în urmă, reprezentând poveşti despre swainsona, mame, copii şi stele.

— Femeile din familia mea şi-au adus mereu poveştile în locul acesta, ca să stea mărturie, să plângă, să cinstească tot ceea ce preţuiau cel mai mult. E un loc plin de durere. De aceea nu locuim aici.

Alice s-a apropiat mai tare de picturi.

— Traseul de vizitare al craterului Kililpitjara merge de-a lungul potecii ceremoniale din jurul Kuţuţu Kaana, unde cresc maļukuţu chiar din inima stelei-mame, a spus Ruby la fel de încet. De aceea le cerem turiştilor să nu rupă florile. Fiecare floare e o bucată din inima ei.

Nici una din ele n-a mai zis nimic preţ de câteva clipe. Ruby a înclinat din cap în semn că a terminat, s-a întors şi a ieşit din peşteră. Dar Alice a mai rămas înăuntru, fermecată de măiestria picturilor rupestre şi copleşită de recunoştinţă pentru întâlnirea ei întâmplătoare cu Sarah la Agnes Bluff.

Pe când încerca s-o prindă din urmă pe Ruby, Alice s-a întrebat ce însemna pentru ea să ocrotească permanent locul acela şi povestea lui, care reprezentase de când lumea esenţa culturii familiei ei. De unde avusese atâta putere să lupte pentru asta? Şi cine erau cei care nesocoteau poveştile familiei sale despre locul acela şi rupeau flori, refuzând să creadă că sfâşiau bucăţi din inima stelei-mame? Erau indicatoare peste tot în jurul lor. Nimeni nu putea să pretindă că nu a ştiut.

Ruby a pornit-o mai departe, cu Alice pe urmele ei. Nesigură pe ea şi de rolul ei, Alice şi-a lăsat toate aceste întrebări fără răspuns.

Poteca a ajuns în dreptul şoselei circulare într-un loc numit Kuţuţu Puļi, unde se afla un refugiu cu o bancă şi un rezervor de apă, de unde se putea vedea mai de aproape peretele craterului care ţâşnea spectaculos din pământ: ca o cascadă de pietre şi bolovani roşii acoperiţi de licheni argintii şi verde ca menta. O clipă, Alice a rămas fără suflare. Dar apoi şi-a adus aminte de rezervorul de apă şi s-a dus să bea până s-a săturat.

— Ăsta e un loc pârjolit, a spus Ruby clătinând din cap, aici a luat foc inima lui Ngunytju şi s-a mistuit cu totul când s-a izbit de pământ. Iar pietrele astea sunt bucăţi din inima ei, arse în foc. Acolo unde se văd lichenii încă mai iese fumul din tăciunii aprinşi, lăsând urme pe peretele craterului.

Alice s-a ferit să se uite spre Ruby, temându-se că, văzându-i lacrimile din ochi, are să spună că nu era nimic de capul ei.

— Locuieşti şi tu tot în Parksville? a întrebat-o Alice, dând glas primului lucru care-i trecuse prin minte.

De ce nu o întrebase mai mult despre povestea craterului, căci de aceea venise acolo, să înveţe cât mai mult pentru noua slujbă? Şi iarăşi s-a boscorodit în gând.

— Da, a încuviinţat din cap Ruby, dar numai când vin aici pentru pregătire. Vin să-i învăţ pe cei ca tine despre cultura noastră. Aşa cum am mai spus, familia mea nu locuieşte aici. E un loc trist, nu se trăieşte aici, a urmat ea, scuturându-şi mâinile de praf. Putem să mergem mai departe?

— Sigur că da, a răspuns Alice murind de curiozitate să întrebe de ce se aflau acolo dacă nu era un loc de trăit.

Restul drumului din jurul craterului l-au străbătut în tăcere. Un grup mare de turişti a trecut pe lângă ele, mergând în direcţia opusă, spre parcarea principală. Alice i-a privit bănuitoare: oare vreunul rupsese vreo floare? Deasupra lor plonjau rândunici ciripind. Soarele pătrundea printre ramurile eucalipţilor lăsând pete de lumină. În cele din urmă, poteca a ieşit de sub umbra copacilor şi a început să suie pe peretele craterului, chiar prin locul pe unde trecuse Alice cu Pip în dimineaţa aceea. Şi-a ferit faţa de dogoarea soarelui. Deşi nu era nici măcar la jumătatea dimineţii, temperatura ajungea la aproape patruzeci de grade în plin soare.

Ajunsă pe platforma pentru admirat panorama, Ruby s-a aşezat să-şi tragă sufletul. Alice a făcut la fel, neputându-şi lua ochii de la inima florilor de swainsona.

— *Kunga*, acum am să-ţi spun povestea locului acesta, a început Ruby.

— A, da, te rog frumos! s-a repezit Alice să spună. Am citit. Pe internet. Despre inima mamei care s-a prăvălit aici,

după ce a căzut copilul pe pământ făcând un alt crater aproape de locul acesta.

Nu mai contenea cu vorba.

De data asta, Ruby nici nu s-a mai uitat la ea. Şi-a încleştat dinţii, s-a ridicat şi a plecat, luând-o pe potecă în jos, spre crater.

Neajutorată, Alice s-a uitat după ea, înmărmurită de propria prostie. „Mai taci dracului din gură!" s-a admonestat singură. Niciodată nu voise să impresioneze pe cineva atât de tare ca pe Ruby. Dar pălăvrăgeala ei nestăvilită strica totul.

Alice şi-a luat capul în mâini. Nu avusese niciodată un interviu pentru obţinerea unei slujbe şi nici vreun curs sau vreo pregătire ca aceasta. Nu ieşise niciodată de sub privirea protectoare a lui June. Acum avea prima ocazie adevărată să arate ce poate cu propriile forţe. Şi strica totul.

Să ai curaj, să prinzi inimă.

S-a ridicat în picioare. Şi-a aranjat uniforma. Cu o mişcare hotărâtă a capului a pornit-o după Ruby în crater.

În interiorul craterului era sufocant. Din pământ se ridicau valuri de căldură. Stoluri de păsări verzi zburau pe deasupra.

— Uită-te la *tjulpu* alea, a râs Ruby, făcându-le păsărilor cu mâna. Ce obraznice!

Când s-au apropiat de flori, Ruby a arătat spre ele, gata să spună ceva. De data asta, Alice şi-a ţinut gura.

— Urâţii vin aici pentru poveste, dar când ajung îşi astupă urechile. Vor povestea, dar nu o ascultă. O aud doar dacă iau cu ei o bucată din ea, a spus Ruby cu tristeţe, dar şi cu fermitate. Cu atâta lume care vine şi calcă peste tot, se strică rădăcinile. Florile astea, malukuru, sunt rezistente. Cresc aici de mii de ani. Dar rădăcinile lor... dacă cobori în crater şi le strici rădăcinile, mor toate. Vorbesc serios. Noi le spunem să nu coboare, dar tot merg jos. În cerc. Să rupă flori. Să ia o bucăţică din inima lui Ngunytju. Şi aşa vatămă rădăcinile. Şi dacă rădăcinile sunt atinse, atunci şi noi suntem vătămaţi.

Alice s-a gândit o clipă, după care a spus:

— Putregaiul rădăcinii. Swainsona este sensibilă la putregaiul rădăcinii. Dacă rădăcinile sunt deranjate, pot mai repede să moară din pricina asta decât de secetă.

Pe chipul lui Ruby s-a citit un amestec de surprindere şi admiraţie.

— Ei? a exclamat ea, înghiontind-o uşor, în glumă. Eşti niţel *ninti pulka* când vine vorba de florile noastre, zău, *kungka*! a urmat ea zâmbind. Eşti niţel isteaţă, nu, fato?

Alice a respirat uşurată, relaxându-şi umerii încordaţi.

— Ai dreptate, *kungka*, a chicotit Ruby, împingând o pietricică cu vârful cizmei. Doar că ar trebui să-ţi mai ţii un pic gura închisă şi să-ţi deschizi mai mult urechile. Mai domoleşte-ţi gândurile din cap care sunt ca papagalii ăştia obraznici, a urmat ea, arătând spre păsările de pe pantalonii ei. Ca să poţi să înţelegi povestea locului!

Alice a încuviinţat din cap, neputând să o privească în ochi.

Ruby a tras-o de mânecă.

— Ascultă, când ai pe mână steagul nostru, a spus ea arătându-i emblemele de pe uniformă, porţi răspunderea să spui povestea cum trebuie, povestea acestui loc. Să o spui tuturor urâţilor care vin din lumea largă.

În jurul lor s-a stârnit o pală de vânt, răvăşind florile de pe fundul craterului.

— Ăsta e un loc trist, un loc sfânt pentru dragoste, suferinţă, odihnă şi pace. De mii de ani, aici se găsesc poveştile ceremoniale ale femeilor. Strămoaşele mele şi-au crescut pruncii şi au îngrijit pământul ăsta, iar pământul a avut grijă de ele. Florile astea, malukuru, le păstrează vii poveştile. Iar noi trebuie să ne unim forţele ca să le ocrotim. Asta e şi treaba ta de-acum încolo, a spus Ruby, arătând spre Alice. *Palya, Kungka Pinta-Pinta?*

Alice a privit-o nedumerită.

— Bine, Fată-fluture? i-a tradus Ruby, zâmbind.

„Ce crezi că ţi-ar plăcea să te faci când o să fii mare, Iepuraş?“ Aflată între ferigile din grădina ei, mama îşi băgase

mâinile într-un ghiveci cu pământul fertilizat. Chipul îi era umbrit de borurile pălăriei. Alice nu a stat mult pe gânduri. „Fluture sau scriitoare", a răspuns ea, zâmbind. Orice ar fi ţinut-o aproape de grădina mamei sau lângă paginile cărţilor.

— *Palya, Kungka Pinta-Pinta?* a întrebat-o Ruby din nou.

— *Palya*, a răspuns Alice.

Ruby a dat mulţumită din cap şi s-a întors, pornind pe poteca ce înconjura florile, cu mâinile la spate, ca să iasă din crater. Alice a mai aruncat o privire lungă florilor de swainsona, după care s-a întors şi ea şi s-a îndepărtat.

~ ~

După ce au mâncat la prânz sendvişuri şi au băut suc la bufetul centrului de vizitatori, Ruby a tras-o pe Alice deoparte. Avea o privire ciudată.

— Înainte să ieşi pe teren tura asta, aş vrea să-ţi arăt ceva.

Alice a pornit-o după ea, urcând câteva trepte spre o debara ce arăta ca un pod sub acoperişul centrului de vizitatori. Era înţesat, încins de căldură, cu un aer stătut, plin de rafturi cu cutii mari de plastic. Ruby s-a dus la un raft de pe care a tras o cutie. A ridicat capacul şi i-a făcut semn lui Alice să se uite înăuntru. Era înţesată cu scrisori, unele scrise la maşină, altele scrise de mână. În fiecare se afla câte o floare uscată, presată, de swainsona.

— Flori care exprimă regrete, a început Ruby. De la oameni care le iau ca amintire, le duc cu ei acasă, în locurile de unde vin ei, apoi încep să creadă că nenorocirile care li se întâmplă în viaţă reprezintă un blestem pentru că ne-au nesocotit obiceiurile, a continuat ea, arătând spre rafturile din spatele ei, pline cu acelaşi fel de cutii.

Alice s-a aplecat deasupra cutiei deschise.

— Hai, uită-te! a îndemnat-o Ruby.

Răsfoindu-le, Alice a fost uimită de cât de multe flori uscate adunaseră oamenii şi apoi le trimiseseră înapoi. Plicuri timbrate din lumea largă cu scrisori în care cereau iertare şi rugau să fie dezlegaţi de „blestem". I-a atras atenţia o scrisoare scrisă

de mână. Când a deschis-o, i-a căzut în palmă o floare uscată, care se fărâmița. A citit-o cu voce tare:

Imediat ce am plecat de la Kililpitjara, soțul meu s-a îmbolnăvit. Când am ajuns acasă, în Italia, am aflat că are cancer. Peste câteva zile, fiul nostru a murit într-un accident de mașină. Apoi ni s-a inundat casa. Vă rugăm să acceptați cele mai sincere scuze pentru că nu am acordat respectul cuvenit culturii țării dumneavoastră. Vă rugăm să ne izbăviți de pedeapsă ca să nu mai avem parte și de alte tragedii. Ne pare extrem de rău că am rupt flori din crater și le-am luat cu noi, deși nu ne aparțineau.

Alice s-a dat un pas înapoi, nevenindu-i să creadă.

— Și toate sunt la fel, cer iertare și roagă să fie absolviți de „blestem"?

— „Blestemul" e o legendă care a făcut ocolul pământului, a răspuns Ruby, încuviințând din cap, de când vin urâți aici.

— Dar... nu e adevărat, nu-i așa? a întrebat Alice încet.

— Nicidecum, a pufnit Ruby, sigur că nu e adevăra! E doar o reacție pe care vinovăția o creează în mintea oamenilor.

Lui Alice i-a zburat gândul la mărturisirea abia îngăimată a lui June în noaptea când plecase de la Thornfield.

— Nu putem să scăpăm dacă am făcut ceva rău, a spus ea, chiar dacă încercăm să ascundem lucrul acesta în străfundul sufletului.

Dându-și seama că Ruby o urmărește cu atenție, Alice a pus scrisoarea la loc în cutie și și-a șters palmele.

— Și le răspundeți vreodată? Să le spuneți că „blestemul" e inventat de alți oameni și că nu are nimic de-a face cu cultura voastră?

— Ei, da, a exclamat Ruby sec, că eu n-am altceva mai bun de făcut decât să umblu să le fac treaba! Să-i învăț eu, când ar fi trebuit să-și caște ochii și urechile să afle atunci când toate le-au fost chiar sub nas!

Alice a încuviințat din cap, încercând să înțeleagă spusele lui Ruby.

— Nici nu-mi vine să cred că sunt atât de multe! a exclamat ea, uitându-se la ele încă o dată.

— De aceea ne este atât de teamă ca maḷukuṛu să nu fie afectate. Ba mai rău chiar, avem şi mai multe poveşti dintr-astea în podul de la sediu. Am început să facem întruniri ca să discutăm ce să facem cu ele. Sunt chiar şi câţiva tipi de la universitate care ar fi interesaţi să catalogheze poveştile astea. Dar ar trebui să se grăbească, că nu mai avem unde să le ţinem.

Lui Alice i-a venit în minte o discuţie cu mama ei pe când era mică. „Focul poate fi ca un fel de vrajă care preface ceva într-altceva."

— De ce nu le ardeţi? s-a repezit ea să spună.

— S-ar putea, a răspuns Ruby, cântărind-o din priviri.

Când a ajuns acasă în seara aceea, Alice abia dacă-şi mai putea ţine ochii deschişi. A intrat împleticindu-se, a dat drumul la aerul condiţionat şi a stat îndelung sub duşul rece uitându-se cum se înroşea apa.

Lucrase cu Lulu după prânz. „Ţi-a arătat Ruby florile cu regrete?" a întrebat-o ea, când au ieşit pe teren împreună, după ce Alice i-a povestit ce făcuse în dimineaţa aceea. „Ei, înseamnă că ai făcut impresie bună, *chica*! Ruby nu arată florile oricui, doar dacă place pe cineva foarte tare."

Stând sub duş şi reamintindu-şi cuvintele lui Lulu, Alice a simţit că se înroşeşte de plăcere. Făcuse ceva bine.

Mai târziu, a împărţit cu Pip un burger vegetarian pe care-l adusese de la bufet şi s-a băgat în pat înainte de apusul soarelui. Aerul cald aducea înăuntru mireasma pământului încins la sfârşitul primei ei zile de lucru.

A visat-o pe June toată noaptea. Ori de câte ori dădea să-i spună ceva lui Alice, din gură îi ţâşnea un torent de flori uscate şi fărâmiţate.

Ruby se afla pe terasă la apus, uitându-se cum se formau mici curcubeie în stropii de apă cu care uda florile din ghivece. Mirosul greu, metalic al pământului roşu ud a făcut-o să se gândească pe loc la mama şi mătuşile ei, de parcă i-ar fi răsunat un cântec în minte. Cerul căpătase culori de lut rozaliu, gălbui şi de piatră cenuşie. Cei trei câini ai ei se alergau pe lângă gardul din spatele curţii, cu urechile lipite de cap de bucurie. Partea aceasta cea mai domoală a zilei îi făcea mereu să se comporte prosteşte.

După ce a oprit furtunul şi l-a pus la loc, a luat un topor şi s-a dus în curte să taie nişte ramuri de acacie mulga. Era lemnul cel mai bun pentru foc când gătea mâncare. Ardea cel mai tare. A pus lemnele în groapă, sugându-şi sângele din degetul în care-i intrase o ţeapă. După ce a mai adunat ace de stejar de deşert uscat, crenguţe mai subţiri şi alte beţe, le-a îndesat printre ramuri. După câteva încercări de a-l aprinde, focul s-a înteţit bine.

Ruby s-a aşezat pe un buştean cu carnetul şi pixul în mână şi şi-a destins umerii. După ce s-a liniştit, şi-a închis ochii. A început să resimtă povara lipsei familiei ei. Încă de când era mică, când fusese luată de lângă mama sa singurul lucru constant din viaţa ei fusese absenţa neîntreruptă a familiei sale. Era ca un fel de invizibilitate palpabilă. În jurul său nu îi vedea decât pe cei care nu erau cu ea.

În timp ce gătea cina pe pirostrii deasupra focului, cerul începuse să se întunece. Ruby şi-a scos capacul pixului şi şi-a deschis carnetul.

A privit focul... A aşteptat o vreme.

Stelele sclipeau, câinii moţăiau şi se simţea adierea caldă a deşertului. A aşteptat.

Poezia cea nouă a coborât din stele, căutând-o, ca mai toate poeziile ei. Se rostogolea peste dunele de nisip şi plutea uşor peste tărâmul mamei sale, aducând cu ea pământ, fum, dragoste şi durere.

există seminţe care ne sfârtecă
şi purtaţi de vânt ne despart
oare vântul vine de la obârşii

de la mamă sau de la tată
obârşiile mele fi-vor spulberate şi ele
sau se vor îndepărta dacă plec şi eu
rămâne-va vântul fără suflare
dacă o să mor ruptă de casă

Ruby a lăsat pixul jos şi şi-a frecat mâinile. Îi tremurau aşa cum se întâmpla ori de câte ori strămoşii ei îi trimiteau câte o poezie. O clipă mai târziu, l-a luat din nou şi a scris titlul „Seminţe" deasupra versurilor.

A condimentat şi a întors pe partea cealaltă friptura de maţu şi a mai trântit nişte unt cu usturoi peste cartofii prăjiţi. S-a sprijinit pe spate şi a privit dansul flăcărilor. Rotocoale de fum se ridicau spre cer.

În timp ce mânca, şi-a adus aminte cum îi arătase lui Alice rafturile pline cu florile cu regrete. Ruby văzuse mai mulţi oameni venind şi plecând de la Kililpitjara decât poemele din caietele ei. Ştia să-i deosebească pe cei fără nici un rost de cei entuziaşti şi curioşi, aşa cum putea să-i stârnească pe câini să facă giumbuşlucuri. Prima dată când o văzuse după ce o adusese Sarah acolo, timidă şi palidă cum era, Ruby nu dăduse doi bani pe Alice. Dar după ce petrecuseră o dimineaţă împreună, se răzgândise. Văzuse ceva la Alice Hart, un fel de hotărâte pe care orice luptător o recunoaşte la un seamăn de-al său. Ruby nu-şi dădea seama ce anume căuta Alice, dar dorinţa ei era suficient de arzătoare ca să i se vadă flăcările în ochi.

22
Spinifex

Semnificaţie: **Plăceri periculoase**

Triodia / Australia Centrală

Tjanpi (pitjantjatjara) este iarba rezistentă, ţepoasă, care creşte cu predilecţie în solul nisipos roşu din interiorul continentului, preferând cele mai aride şi mai secătuite locuri din deşert. Are rădăcini profunde, adunate în smocuri care merg adânc în pământ, uneori chiar până la trei metri adâncime. Unele specii sunt folosite de populaţia indigenă Anangu pentru a face o substanţă folosită ca adeziv.

Alice s-a lăsat prinsă de noua ei viaţă la Kililpitjara. Continua pregătirea cu Ruby, învăţând legendele locului, şi era nedespărţită de Lulu, lucrând în aceeaşi tură cu ea timp de zece zile, cu patru zile libere. Alice asculta cu atenţie şi învăţa de la amândouă. Conducea turiştii cu o voce fermă, ducându-i în crater zi de zi, spunându-le povestea lui şi îndemnându-i să ajute la protejarea Grădinii Inimii. Era atât de emoţionată când vedea că vizitatorii înţelegeau! Şi pe măsură ce timpul trecea, era sigură că nimeni nu rupsese nici o floare în tura ei.

După lucru, când se mai răcorea, Alice şi Lulu se plimbau pe poteci sau stăteau împreună pe terasele caselor lor, bând cafea şi mâncând ciocolata cu ardei iute făcută de Lulu. Sub cerul de culoarea nestematelor, Lulu îi povestea despre bunica ei, care avea inele cu turcoaze pe toate degetele şi un păr atât de des, că i se rupea pieptenul când încerca să-l mai îmblânzească. „Dar tu, Alice… zi-mi şi tu despre familia ta.“ Lui Alice îi era frică să-i spună adevărul.. Aşa că i-a turnat tot

felul de poveşti despre mama şi tatăl ei, despre cei şapte fraţi, despre jocurile pe care le jucau şi isprăvile pe care le făceau împreună, despre căminul lor fericit de pe ţărmul mării. Spunea poveştile cu atâta uşurinţă, că nici nu se simţea că nu sunt adevărate. Şi pentru Alice chiar erau adevărate, căci reprezentau lumea în care crescuse – lumea din paginile cărţilor.

Noaptea târziu, când rămânea singură, Alice lucra la caietul ei cu flori. Florile presate şi cele desenate deveniseră refugiul ei, ca şi poveştile. Despre amintirile din copilărie, despre singurătate şi nesiguranţă, despre viaţa pe care o trăise fără mama ei, despre resentimente, durere, teamă şi vinovăţie. Despre visurile ei neîmplinite. Despre pedeapsa ei. Despre dorinţa ei de a fi mistuită de dragoste.

După câteva luni, Alice nu s-a mai simţit atât de neştiutoare. Cunoştea după nume pe toată lumea din rezervaţie, învăţase pe de rost toate informaţiile esenţiale: în ce zile veneau proviziile de alimente, câte drumuri cu camioneta putea face cu un plin de benzină din Parksville până la staţiunea turistică. Kililpitjara devenise locul unde se simţea în siguranţă. Aici nu se punea problema trecutului. Nimeni nu ştia nimic despre timpul petrecut printre trestiile de zahăr sau printre flori. În deşert putea să-şi vadă numai de viaţa ei. După muncă o dureau toţi muşchii, i se băşicau degetele şi simţea o oboseală atât de mare, încât nu mai avea vise despre foc. Deşertul o fascina: culorile, întinderile nesfârşite, frumuseţea stranie şi ameţitoare. Când nu era în tura de la răsărit, Alice îşi petrecea dimineţile cu Pip, urcând până la platforma de unde se vedea panorama. Întotdeauna o podideau lacrimile când dădea cu ochii de florile de swainsona; se bizuia pe ele să îi menţină echilibrul, să o ţină întreagă. Deşi o învăţase pe Pip unele dintre comenzile folosite cu Harry pentru ajutor, nu avusese niciodată nevoie să le folosească. Nu se mai întâmplase să îşi piardă cunoştinţa. Inima i-o lua razna în piept numai când se afla în preajma lui Dylan Rivers.

Într-o după-amiază, la sfârşitul turei lor de zece zile de lucru, Alice şi Lulu îşi spălau camionetele de lucru. Puseseră muzica tare şi îşi făceau planuri pentru cele patru zile libere,

când Dylan a trecut de bariera de securitate. Alice şi-a tras pe ochi ochelarii de soare.

— *Kunkas*, le-a strigat Dylan trecând cu maşina pe lângă ele şi lăsând geamul în jos. Cum merge?

Alice a înclinat din cap şi a schiţat un zâmbet. Nu a putut rosti o vorbă. Lulu s-a uitat la ea, apoi la Dylan.

— Am ajuns în ziua a zecea, deci totul e bine, a rostit ea cu răceală.

— Mă faceţi gelos, eu sunt abia la mijloc.

Nu-şi mai lua ochii de la Alice. Siguranţa lui o făcea să se simtă stânjenită, de parcă privirea sa ar fi putut pătrunde până în inima ei să vadă din ce era făcută: sare, flori autohtone, poveşti şi un dor neţărmurit pentru el. Când Lulu îi spusese că are o iubită, Julie, un ghid care nu locuia în oraş, Alice murise de invidie.

— Şi aveţi de gând să faceţi ceva în zilele libere? a întrebat el.

Îi simţea mirosul pielii, până şi apa de colonie i-o simţea, proaspătă şi dulceagă, amintindu-i de foşnetul frunzelor verzi. Îi venea să o rupă la fugă, să se urce în maşina lui şi să o pornească alături de el, trecând prin atâtea apusuri şi răsărituri câte ar fi trebuit până să ajungă pe coasta de vest, unde să-şi scuture praful roşu de pe ei pe nisipul alb şi să o ia de la capăt lângă marea de turcoaz. Ea se pricepea de minune să o ia mereu de la capăt.

— Sigur că da, nu-i aşa, Alice?

Întrebarea apăsată a lui Lulu i-a întrerupt visarea. Neavând habar despre ce vorbea ea, Alice a încuviinţat din cap şi a zâmbit absentă.

— Grozav. Ei, bine, mă duc şi eu. Distracţie plăcută.

Şi s-a îndepărtat, făcându-le uşor cu mâna în semn de rămas-bun. Pe degete avea inele de argint, iar la încheieturile mâinilor fire de piele împletite.

— Să nu te laşi, a spus Lulu cu o voce joasă şi gravă. E încâlcit. Nu te alegi decât cu durere. Să nu te laşi.

Alice şi-a întors capul. Cu coada ochiului urmărea profilul lui Dylan în timp ce ieşea cu maşina din curte. Luminile

camionetei lui lăsau dâre lungi în lumina ştearsă a amurgului.

— E grozav ca tovarăş de muncă, *chica*, a avertizat-o Lulu. Dar mai mult de-atât? Nu eşti cu nimic mai ferită decât fetiţa din poveste, care s-a rătăcit în pădurea întunecată.

Alice era bucuroasă că se întuneca şi spera că nu i se vede bine faţa. Lulu şi-a băgat buretele în căldarea cu apă şi detergent şi a început să frece parbrizul.

— Te-ai culcat cu el, nu-i aşa? a întrebat-o Alice încetişor.

Lulu i-a aruncat o privire. Şi-a plecat ochii apoi.

— Vreau doar să nu suferi.

Alice simţea că i se învârteşte capul. Nu putea suferi gândul că ei ar fi putut fi împreună, că el ar fi putut fi lături de altcineva în afară de ea.

Lulu a spălat parbrizul şi a aruncat buretele la loc în căldare, oftând.

— Nu ştiu ce oi fi lăsat tu în urmă, dar ştiu că ai venit aici să te refaci, a spus ea. Aşa că ocupă-te de asta, *chica*. Tot dai din gură cât de frumos e la mine acasă şi cât ţi-ar plăcea şi ţie să ai o casă ca a mea, dar continui să trăieşti ca o călugăriţă. Decorează şi tu. Înfrumuseţează. Foloseşte-ţi weekendurile ca să te aventurezi, să explorezi. Aici sunt mult mai multe de văzut decât craterul, cum ar fi o vale care nu e departe, pe care trebuie să o vezi la apusul soarelui ca să înţelegi. Aşa că adună, creşte! Te rog. Adună viaţă aici, a îndemnat-o ea, arătându-i spre inimă. Nu te repezi să dai tot ce ai cuiva care nu merită.

Alice a început să se foiască. Nu vorbise nimănui despre ceea ce lăsase ea în urmă, şi totuşi Lulu ghicise.

După ce au terminat şi şi-au strâns lucrurile, au plecat împreună cu maşina. În amurg, cerul se lumina în culori pastelate.

— Vrei să vii la cină? a spus Lulu pe un ton prea vesel. Fac enchilada cu brânză şi cu guacamole din belşug.

— Nu! a pufnit Alice. Nu vin. Nici vorbă!

Pe când intrau pe aleea din faţa casei lui Alice, discuţia lor de mai devreme îi stăruia în minte. Ea dăduse apreciativ din

cap şi râsese toată seara la glumele lui Lulu, dar nu putea să-şi scoată din minte un gând: oare Lulu se culcase cu Dylan? De ce nu-i răspunsese la întrebare?

Mai târziu, când se pregătea să se bage în pat, Alice şi-a spus că era cazul să se lase păgubaşă. Aşa cum îi reamintise şi Lulu, nici ea nu vorbise prea mult despre viaţa ei înainte de a veni în deşert. Alice ştia mai bine ca oricine că e mai bine să laşi nespuse anumite lucruri.

Alice s-a străduit din răsputeri să o asculte pe Lulu. S-a dus în satul turistic în ziua când a venit camionul cu marfă şi şi-a umplut un cărucior întreg cu ghivece cu flori, un hamac, o cutie de luminiţe decorative şi nişte lămpi solare de grădină. În atelierul rezervaţiei a găsit o grămadă de cutii şi nişte rămăşiţe de vopsea. A vopsit cutiile în verde, le-a întors cu susul în jos şi le-a folosit ca postamente pentru ghivece; şi-a înfipt lămpile de grădină bătându-le cu ciocanul adânc în pământul roşu din grădina din spatele casei, şi-a întins hamacul şi a răsucit firul cu luminiţe decorative pe bârnele terasei din spate. Şi-a adunat tot felul de comori precum o pasăre-grădinar[1], spunându-şi că era pentru propria stare de bine. Pentru îngrijirea sufletului ei.

A petrecut ore întregi căutând pe internet. A cumpărat cearceafuri noi şi o plapumă de puf cu faţa imprimată cu fluturi, o perdea de duş tot cu fluturi şi o faţă de masă cu fluturi monarh. A găsit şi un site cu produse de aroma terapie şi şi-a cumpărat o lampă şi lumânări cât să-i ajungă un an întreg, şi diferite uleiuri aromatice. După ce, într-o seară, a rămas cu ochii la rafturile ei goale, pe care ţinea doar carnetele ei de la Agnes Bluff, a găsit o librărie online şi şi-a comandat tot ce şi-a putut permite din salariu. Când i-au sosit

1. Păsări din familia *Ptilonorhynchidae*; pentru a intra în graţiile femelei, masculul anumitor specii construieşte din rămurele şi ierburi un fel de umbrar pe care-l decorează cu tot felul de obiecte colorate, flori, frunze, chiar ambalaje.

cărţile, le-a despachetat şi le-a aşezat una câte una pe raft, cu grijă, de parcă ar fi fost răsaduri fragile. Erau mai ales povestiri despre nimfe.

Cum Dylan lucra în schimbul celălalt, Alice nu avea nici un motiv să-l vadă. Dacă se mai întâlneau pe drum sau în curtea sediului, ea îşi lăsa capul în jos. Ca să se ţină ocupată, când nu era în tura de la apus, a început să meargă cu Pip după-amiaza în jurul craterului. Ajungeau până la Kuţuţu Puli ca să privească apusul de pe bolovanii roşii acoperiţi de licheni. Cu o oarecare hotărâre, prin muncă şi plimbări, ar fi reuşit să-şi scoată din suflet arsura dureroasă a dragostei. Poate că sentimentele ei pentru el erau chiar ca o febră. Poate reuşea să o domolească.

În următoarea zi liberă, Alice a umblat fără rost prin casă. Lulu şi Aiden erau ocupaţi. Ruby nu era acasă. Îşi făcuse deja plimbarea de dimineaţă şi de după-masă, făcuse curat şi mersese şi până în oraş ca să-i cumpere lui Pip o nouă jucărie. Pe la ora şase, se întunecase suficient de mult ca să-şi aprindă luminiţele de afară şi să se lase năpădită în cele din urmă de gândul la Dylan, pe care-l alungase toată ziua.

Alice a ieşit în curte, în lumina violet, fumurie a amurgului. Din prima seară când aprinsese luminiţele afară, ele deveniseră nişte raze minuscule, tainice ale inimii ei. Când stătea în pat şi le privea cum strălucesc, se lăsa năpădită de speranţa că luminiţele acelea fragile pe care le întinsese ea în întuneric ajungeau peste dune până la el, spunându-i cumva toate lucrurile pe care ea nu i le putea spune.

O bătaie puternică la uşa din faţă a făcut-o să tresară. Pip a adulmecat aerul, lătrând.

— Da, vin imediat! a strigat Alice, năpustindu-se spre uşă.

Ar fi fost oare cu putinţă? A deschis-o larg.

— Să fii sănătoasă în noua casă! au cântat într-un glas Lulu şi Aiden.

— Ah, a exclamat Alice. Voi eraţi!

A zâmbit cât a putut de tare ca să-şi ascundă dezamăgirea cruntă.

Lulu ţinea într-o mână o farfurie cu tacos îmbibat în brânză topită, plin cu vârf de guacamole. În cealaltă avea vaza mexicană colorată pe care Alice o admirase mereu, încărcată cu flori de trandafir de deşert proaspăt culese. Alice şi-a amintit semnificaţia lor scrisă de mână în *Dicţionarul Thornfield*: *Pace*. Aiden ducea şi el un portret al Fridei Khalo pe care Alice îl privise întotdeauna cu mare atenţie în casa lor şi un pachet cu şase beri Corona.

— Astea-s pentru tine, *chica*, i-a spus Lulu în timp ce ea şi Aiden îi întindeau darurile. Ştim cât ai muncit ca să faci din casa asta un cămin şi voiam să sărbătorim cu tine.

— M-aţi făcut praf! abia a putut rosti Alice, înecându-se de-a binelea. Haideţi, intraţi, haimanale minunate şi obraznice ce sunteţi!

Şi-a tras nasul, dându-se la o parte ca să-i lase să intre. Când să închidă uşa, Pip a schelălăit.

— Ce-i? a întrebat-o Alice.

Pip a chelălăit din nou înspre uşă. O clipă, Alice a simţit că o cuprinde ameţeala, plină de speranţă. Dar când deschis uşa, a văzut-o pe Ruby, care a făcut un pas înainte în lumină.

— Trebuie să-ţi repari lumina de deasupra uşii, Pinta-Pinta, i-a spus Ruby întrând cu pâine caldă care mirosea a usturoi. Uite, am copt-o acum, a urmat ea, întinzându-i pâinea şi aşezându-se lângă Lulu şi Aiden la masă.

Alice a dus pâinea şi mâncarea de la Lulu în bucătărie, sforţându-se să zâmbească. Chinuindu-se să nu plângă pentru că nici unul dintre prietenii ei buni şi frumoşi nu era Dylan, care să i se ivească în prag. Şi-a făcut de lucru turnându-le de băut în pahare şi căutând farfurii, copleşită de o recunoştinţă profundă, dar şi de marea ei nerozie.

După petrecerea improvizată de casă nouă, hotărârea lui Alice începuse să se mai înmoaie. Deşi nu voia să recunoască,

se dădea peste cap măcar să-i vadă camioneta sau să-i audă vocea prin staţia radio a rezervaţiei. O mistuia o dorinţă atât de aprigă, cum nu mai simţise niciodată. A început să renunţe la programul pe care şi-l făcuse cu Ruby pentru unele după-amiezi şi să o mintă pe Lulu că are nevoie de mai mult timp singură. „Se-ntâmplă ceva cu tine, *chica*. Simt eu asta", i-a spus Lulu. Alice nu a băgat-o în seamă.

Mult timp îşi spusese că plimbările ei de după-amiază nu aveau nimic de-a face cu el. Ori de câte ori Alice mergea de-a lungul potecii de nisip roşu din jurul craterului, se minţea în sinea ei că era atrasă de un singur lucru: clipa în care va coti pe lângă eucaliptii subţiri şi-şi va mângâia ochii cu chipul lui. Nu recunoştea că îşi potrivea intenţionat plimbarea ca să dea „întâmplător" peste el la Kuţuţu Puli chiar la momentul apusului. El acapara atenţia întregului grup de turişti cu povestea craterului Kililpitjara. Dar ridica întotdeauna ochii când trecea ea, iar Alice se înfiora toată simţindu-i privirile trecând peste trupul său.

Şi uite-aşa se prefăceau zi de zi. Ea o pornea, potrivindu-şi pasul după cât estima că i-ar fi luat lui să-şi termine tura şi să-şi facă ultimul rond de control pe drumul circular. Dacă i se părea că avea să mai dureze, mai hoinărea pe sub coroanele îngemănate ale copacilor ei preferaţi de acacia mulga, care umbreau drumul. Sau culegea câte un pumn de flori sălbatice de deşert să le pună la presat în carnetul ei. Dacă în schimb considera că era cazul să-şi iuţească pasul, Alice mai că o lua la fugă. Şi nu se oprea ca să admire lumina sau să asculte cântecul păsărilor ori să simtă mireasma încinsă a pământului pe măsură ce arşiţa zilei se răcorea. Nu se oprea să admire arcadele ramurilor de mulga şi nici nu-şi bătea capul cu florile sălbatice. Nu avea decât un singur lucru în minte. Se gândea doar la el.

La Kuţuţu Puli, se oprea să-şi umple sticla de apă, rămasă intenţionat goală. Se aşeza întotdeauna pe o parte a rezervorului de apă, cu faţa spre lumina plină a apusului. Ştia prea bine că din drum i se vedeau picioarele. Deci depindea de el dacă oprea maşina ca să stea de vorbă cu ea. Rămânea cu privirea pierdută la cerul roşu, aşteptând.

„O să vină."

Indiferent de câte ori îl auzise până atunci, scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş îi producea aceeaşi emoţie.

Motorul se oprea brusc. Se deschidea portiera maşinii.

Era acolo.

Şi dacă îi vedea cineva, nu păreau decât doi prieteni care se întâlneau din întâmplare. În fiecare zi a săptămânii.

— Bună, îi spunea el zâmbind.

— Bună, răspundea ea, arătându-se suficient de surprinsă că-l vede, fără să fie nevoită să se forţeze ca să zâmbească larg.

Şi pe când soarele apunea, se aşezau la vorbă, scoţând la iveală încetul cu încetul părţi ale sufletului lor: nu vorbeau niciodată despre ce fusese ea înainte de a veni la Killipitjara sau dacă mai exista şi altcineva în viaţa lui. Ocoleau toate acestea, dezvăluindu-şi doar cele mai favorabile jumătăţi de adevăr.

— Ai fost vreodată pe coasta de vest? a întrebat-o el într-o zi, fără să o privească.

Să-i fi auzit oare gândurile şi visurile? Nu l-a privit nici ea.

— Nu încă, a răspuns degajată, alungând insectele cu mâna, cu ochii îndreptaţi în aceeaşi direcţie ca el, spre smocurile de ierburi spinifex luminate de soare. Deşi mi-ar plăcea să merg. Să văd locul unde pământul roşu se întâlneşte cu nisipul alb şi apa azurie.

— Şi-atunci ce naiba căutăm noi aici? a râs el.

Ea a zâmbit. Fluturi galbeni plonjau deasupra ierbii, îmbătaţi de lumina portocalie. Lichenii deveneau tot mai întunecaţi în umbrele înserării, iar peretele craterului reflecta văpaia culorilor din apus.

Deşi prezenţa lui îi alina amintiri dureroase pe care ar fi vrut să le îngroape, de fiecare dată când se întâlneau, viaţa pe care Alice o lăsase în urma sa începea să i se strecoare ca o mlădiţă de viţă-de-vie în suflet, câte un lujer, câte o frunzuliţă, până când, într-o bună zi, pe când stăteau de vorbă, şi-a dat seama că, în sinea ei, îi tot aduna buchete de flori prin care îi mărturisea în tăcere dorinţele cele mai adânci în singurul fel pe care-l ştia ea: prin limbajul nerostit al florilor australiene.

23
Mirtul de deșert

Semnificație: **Flacără, ardere**

Thryptomene maisonneuvii / Teritoriul de nord

Conform tradiției populației Anangu, femeile scutură pukara (pitjantjatjara) într-un vas de lemn ca să adune roua ce conține nectarul florilor. Thryptomene, *din limba greacă, înseamnă „timid" sau „rușinos"; această tufă pare modestă, dar din iarnă până în primăvară produce o mulțime de floricele albe cu mijlocul roșu, înflorind de parcă ar da la iveală o taină.*

Ziua de naştere a lui Alice cădea în timpul celor patru zile libere. Nu spusese nimănui, nici măcar lui Lulu.

Stătea în pat, uitându-se la cerul de iarnă şi încercând să identifice culorile ce se tot schimbau: bleumarin blând şi liliachiu trecând la nuanţa piersicii şi a şampaniei roz, înainte de răsăritul soarelui care lumina pământul roşu. Îşi făcuse obiceiul de a lăsa luminiţele aprinse şi ziua, şi noaptea. Se gândea la bârfele pe care le auzise în bucătăria personalului de la sediu: Dylan îşi luase concediu ca să-şi viziteze iubita, pe Julie. O lovitură pentru ea, mai ales că se întâlnise cu el cu o zi în urmă la Kuţuţu Puli şi nu-i pomenise nimic de plecare.

Alice s-a ridicat în capul oaselor. Când răsufla, parcă se făceau nişte norişori în aer. Pip a sărit din pat şi a început să râcâie la uşa din spate.

— Fac asta doar de dragul tău, Pip, a gemut Alice, ieşind cu greu din aşternuturi ca să-i dea drumul afară.

A pornit radiatorul, tremurând în timp ce aştepta să se încălzească puţin în cameră. Întorcându-se înapoi în casă, Pip a lins-o, iar Alice a clătinat din cap.

— Cred că ceva de băut de ziua mea ar fi o idee excelentă!

S-a dus în bucătărie şi a încălzit nişte lapte, turnând jumătate într-un vas pe care l-a pus pe jos pentru Pip şi a vărsat restul într-o cană, punând peste el nişte esspreso. A luat o carte de pe raft şi s-a băgat la loc în pat. Pip s-a dus după ea, lingându-şi fălcile pline de lapte.

Alice s-a sprijinit pe perne. A sorbit din cafea şi a deschis cartea, dar priveliştea frumoasă de afară era o atracţie prea puternică. Chiciura de peste noapte se topise pe florile de mirt de deşert şi sclipea în soare. Pe cerul albastru, ca porţelanul, se vedeau ici şi colo nori dolofani. În depărtare se zărea craterul lucind în lumina dimineţii. În minte i se învălmăşeau toate poveştile pe care le auzise despre locul acela, despre mama care şi-a lăsat copilul să se odihnească pe stele, dar el a căzut pe pământ. Povestea şi peisajul se împleteau; până şi dâra arcuită de stele de deasupra buzei de nord a craterului avea aceeaşi formă circulară.

S-a cuibărit mai bine sub pilotă, uitându-se la fluturii galbeni care zburau peste tufele înflorite. Oare tot aşa era şi în grădina lui Dylan? Oare ce făcea el chiar în clipa aceea, pe când ea stătea singură acasă, de ziua ei? Au podidit-o lacrimile. Nu-şi permitea prea des să se întrebe cum ar fi fost dacă ar fi avut o altă viaţă. Dar azi nu se mai putea stăpâni. Dacă nu s-ar fi băgat June, ar fi fost acum cu Oggi în Europa? Ar fi fost ea soţia lui, în locul Liliei, şi Iva ar fi fost fiica lor? Dacă nu ar fi descoperit cum fusese trădată de June, ar fi plecat vreodată de la ferma de flori? Şi, pe deasupra, întrebarea cea mai dureroasă: ar mai fi fost mama ei în viaţă dacă Alice nu s-ar fi dus în şopronul tatălui său? Şi gândul următor a lovit-o dureros, direct în inimă: Alice avea acum cu un an mai puţin decât mama ei înainte de a muri.

La uşa din faţă s-a auzit o bătaie puternică. Alice şi-a dat la o parte pilota de pe cap. Pielea din jurul ochilor îi era udă de lacrimi. Pip i-a lins obrazul sărat. Încă o bătaie.

— *Chica*, eu sunt!

Alice s-a ridicat şi s-a înfăşurat în pilotă. S-a dat jos din pat şi a mers târşindu-şi picioarele până la uşă, pe care a întredeschis-o.

— *Dios mío*! a pufnit Lulu. Alice, ce-ai păţit?

A împins uşa şi a dat buzna înăuntru, cu nişte aripi uriaşe de fluture făcute de mână şi o pungă mică.

— Astea nu au nici o importanţă acum, a spus ea punându-le pe masă.

Alice s-a lăsat condusă pe canapea, unde s-a ghemuit. Lulu a oprit radiatorul şi a deschis larg uşa din spate ca să intre soarele de iarnă şi aerul proaspăt. A făcut două ceşti de ceai cu miere şi s-a aşezat şi ea lângă Alice. Pip s-a năpustit afară să alerge după fluturi.

— Ce se întâmplă, *chica*? a întrebat-o ea cu blândeţe. Nu eşti în apele tale de mai mult timp.

Imaginea chipului lui Dylan o chinuia de-a binelea. Alice nici nu s-a putut uita la Lulu.

— Mi-e dor de mama, Lu! a şoptit ea. Mi-e dor de ea, a repetat ea, dând să plângă.

Nu credea că mai are lacrimi, dar un nou şuvoi i-a năvălit din ochi, picurându-i în ceaşca de ceai.

— Dar nu poţi să-i telefonezi? Ei sau tatălui tău? Sau unuia dintre fraţii tăi? Viaţa aici poate fi foarte dură, atât de departe de familie, mai ales că tu ai o familie atât de mare!

Lulu i-a mângâiat braţul. Alice nu a înţeles la început, dar apoi a simţit gustul de cenuşă al minciunii pe care o spusese despre familia sa de poveste. Faţa i s-a posomorât de tot.

— Ei! a exclamat Lulu, cu ochii umbriţi de îngrijorare.

Alice a scuturat din cap şi şi-a şters ochii. Şi-a băgat mâna sub bluză şi a scos medalionul. I l-a arătat lui Lulu. Ea l-a luat din mâna lui Alice şi şi-a trecut degetul peste petala de swainsona prinsă în capacul lui.

— Asta e familia mea, a spus Alice, deschizându-l.

Chipul tânăr şi încrezător al mamei ei le privea pe amândouă. Alice şi-a aruncat ochii la florile sălbatice de mirt de deşert din grădină: *Flacără, ardere.*

— Adevărul e că nu am nici o familie mare. De fapt nu mai am nici un fel de familie.

Undeva, în depărtare se auzea o cioară croncănind. Alice s-a aşteptat la o revărsare de mânie, dar după o clipă, Lulu i-a zâmbit cu căldură.

— Deci ea e mama ta?

Alice a încuviinţat din cap.

— O chema Agnes, a spus ştergându-şi nasul.

Lulu s-a uitat la fotografie, apoi la Alice.

— Semeni mult cu ea.

— Mulţumesc, răspuns Alice cu bărbia tremurândă.

— Să nu-mi răspunzi dacă nu vrei, dar... cum s-a întâmplat de a...?

Lulu a lăsat întrebarea neterminată.

Alice şi-a închis ochii, amintindu-şi atingerea muşchilor şi tendoanelor de sub pielea tatălui său când se ţinea de picioarele lui pe surf. Vânătăile de pe trupul gol, de femeie gravidă al mamei, pe când ieşea din mare. Fratele sau sora pe care nu avea să-l cunoască niciodată. Lampa pe care o lăsase aprinsă în şopronul tatei.

— Nu ştiu, de fapt, a răspuns ea. Nu ştiu.

Lulu i-a luat mâna lui Alice şi i-a pus lănţişorul în ea.

— E un medalion frumos.

— Mi l-a făcut bunica, a spus Alice cuprinzându-l în palmă. În familia mea swainsona înseamnă curaj. *Să ai curaj, să prinzi inimă.*

Au rămas tăcute, bându-şi ceaiul mai departe. După o vreme, Lulu s-a ridicat, punându-şi mâinile în şold.

— N-ai cum să stai singură azi, a decis ea. Aiden a făcut focul şi a încins ceaunul. Facem un grătar în după-amiaza asta şi ai să vii şi tu.

Alice a dat să protesteze.

— Nici vorbă, asta nu se discută, *chica*. Şi pe deasupra, am făcut o grămadă de guacamole.

Lulu îi cunoştea slăbiciunile lui Alice şi ştia cum să le exploateze.

Alice şi-a tras nasul şi s-a uitat spre masa din bucătărie. Cu aripile de fluture întinse pe ea, părea că e gata să-şi ia zborul. A privit-o întrebătoare pe Lulu.

— A, fac un costum pentru verişoara mea. Joacă într-o piesă şi e cam ca tine de înaltă. Voiam să văd dacă se potriveşte.

— Vrei să mi le pun? Acum?

Alice s-a uitat cum arăta.

— Da, deşi ai putea să faci mai întâi un duş? Şi poate chiar să te speli şi pe cap?

— Poftim?

— *Chica*, nu pot să-i trimit costumul verişoarei mele plin de lacrimile şi de mucii tăi. Şi, pe deasupra, bunica mea spunea mereu că spălatul este unul din cele mai bune leacuri pentru tristeţe. Pe lângă un fel de guacamole după reţeta ei. Din care – aşa cum ţi-am spus – am din belşug, proaspăt făcut şi te-aşteaptă acasă la mine.

Pe când Alice intra sub duşul fierbinte, auzea cum Lulu zornăia farfuriile în chiuvetă, fredonând în timp ce le spăla. Nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

~ ~

După ce a făcut duş şi s-a îmbrăcat în costumul de fluture monarh gigant, Alice a urmat-o pe Lulu pe poteca dintre casele lor. Culoarea portocalie arsă a aripilor avea o nuanţă de flacără asemănătoare pământului roşu.

— De ce oare m-am lăsat convinsă să ies din casă îmbrăcată aşa? s-a mirat Alice.

— Ca Aiden să poată face fotografii pentru verişoara mea. Am uitat să-mi aduc aparatul de fotografiat când am venit la tine. Şi, de fapt, cui îi pasă cum arăţi tu, *chica*? Şi, dacă cumva ai uitat, ne aflăm oricum la dracu-n praznic!

Alice s-a înecat de râs. Îi era greu să recunoască, dar de cum şi-a pus costumul s-a simţit mult mai bine. Lulu avusese grijă de toate amănuntele: de la antenele de sârmă înfipte în păr, la rochia neagră cu picăţele albe şi aripile de fluture monarh pictate cu grijă de mână agăţate de spate, era transformată de-a binelea.

Au străbătut curtea din faţă a casei şi au intrat.

— Aiden trebuie să fie afară, la foc. Stai să iau aparatul de fotografiat şi ieşim şi noi.

Lulu a traversat holul grăbită. Zărind vasul cu guacamole pe bufetul din bucătărie, Alice s-a năpustit la el, dând la o parte celofanul de deasupra ca să ia din el cu degetul.

— Să nu-ţi treacă prin minte! a strigat Lulu din dormitor.

Alice a chicotit în timp ce-şi lingea un strop de guacamole de pe deget.

— Gata! L-am găsit.

Lulu s-a întors cu aparatul de fotografiat în mână. A privit-o pe Alice cu ochii mijiţi. Alice a ridicat mâinile prefăcându-se nevinovată.

Au ieşit din casă.

— Aiden! a strigat Lulu.

De după colţ, a zburat o ghirlandă de hârtie. Apoi încă una şi încă una.

— Lu? a întrebat Alice nedumerită.

Lulu s-a apropiat de ea şi a cuprins-o pe după talie, conducând-o în curtea din spate, unde au dat peste majoritatea colegilor lor de muncă.

— La mulţi ani!

Ruby, Aiden, mai mulţi alţi rangeri, chiar şi Sarah au întâmpinat-o cu paharele de plastic ridicate.

Alice şi-a acoperit faţa cu mâinile. Lulu şi Aiden îşi decoraseră grădina ca un adevărat bazar în sărbătoare. De-a lungul terasei agăţaseră steguleţe în formă de fluturi şi între copaci întinseseră pânze cu imprimeuri viu colorate. Încinseseră şi un foc zdravăn. Pe un pled uriaş, dreptunghiular, stăteau împrăştiate o mulţime de perne şi câteva fotolii – saci umpluţi cu biluţe de polistiren, iar tufele erau decorate cu ghirlande de hârtie aruncate la întâmplare. Pe o masă erau întinse aperitive, salate şi chipsuri de porumb, lângă ceva ce părea a fi o ladă frigorifică de cincizeci de litri cu o inscripţie scrisă de mână *Punci ca la bâlci*. Şi, spre deplina încântare a lui Alice, toată lumea purta aripi de fluture.

— Ce credeai? Că nu ştim că e ziua ta? a întrebat-o Lulu, zâmbind cu toată faţa.

Alice a rămas cu gura căscată, împreunându-şi mâinile la piept în semn de mulţumire.

— Haideţi, i-a îmbiat Lulu, râzând. E vremea pentru bâlci!

Cineva a dat drumul la muzică. Aiden se ocupa de nişte frigărui care sfârâiau pe grătar. Ameţită de surprindere şi de băutura care începea să i se urce la cap, Alice îmbrăţişa en-

tuziasmată pe toată lumea şi mulţumea fiecăruia. Umplea cu băutură paharele goale, scormonea în foc şi le servea gustări. Făcea tot ce-i stătea în putinţă să evite să se gândească la singura persoană care nu se afla acolo.

Când s-a întunecat şi punciul curgea din abundenţă, Alice s-a aşezat împreună cu Lulu lângă foc, înfăşurate într-o pătură. Flăcările se ridicau spre cerul siniliu, aruncând scântei ca nişte steluţe.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, a spus Alice.

— E plăcerea mea, a răspuns Lulu, strângându-i mâna.

Focul ardea într-o mare de culori: galben, roz, portocaliu, cobalt, vineţiu, bronz.

— Pot să-ţi spun ceva? a întrebat Lulu.

— Te rog, a răspuns Alice, zâmbind.

— Încă din prima zi când ai ajuns aici şi ţi-am văzut camioneta, am ştiut că eşti deosebită.

— Ei, asta e nemaipomenit de frumos! a răspuns Alice, înghiontind-o cu afecţiune.

— Vorbesc serios, a urmat Lulu, sorbind din punci. În familia mea se crede că fluturii monarh sunt fiice ale focului. Vin din soare, aducând sufletele războinicilor căzuţi în bătălii şi-i hrănesc cu nectar din flori.

Alice a privit focul care fâsâia şi pocnea. Şi-a strâns pătura mai tare în jurul ei, gândindu-se la tot ce se ascundea sub abţibildurile cu fluturi monarh şi la a cui fiică şi nepoată era.

— Când am văzut fluturii monarh pe camionul tău, am ştiut că ai să ne schimbi viaţa aici.

Războinici ai focului. Alice nu ştia ce să spună.

— Haideţi să facem bâlciul mai mare! Veniţi aici să vă mai dau un pahar de punci! a strigat Aiden din cealaltă parte a curţii.

Aripile i se lăsaseră de tot. Una din antene i se rupsese şi-i atârna peste ochi. Lulu a pufnit în râs. Uşurată că s-a abătut atenţia de la ea, Alice a izbucnit şi ea în râs.

— Hai! a exclamat ea, trăgând-o pe Lulu de mână înspre cutia frigorifică. Hai şi noi să mai luăm câte un pahar!

Au băut şi au dansat sub stele hibernale. În timp ce se răsucea, Alice şi-a zărit aripile de fluture monarh în lumină, Nu putea să-şi scoată din minte povestea lui Lulu. Fiicele focului.

El şi-a făcut apariţia spre dimineaţă, când muzica era mai domoală, focul ardea strălucitor şi toţi cei care nu căzuseră laţi, aşa costumaţi cum erau, sau nu se duseseră bălăngănindu-se spre casă, se cuibăriseră în pături, pe fotoliile umplute cu biluţe. Alice privea pe deasupra flăcărilor, când el a coborât balansându-se din jeep şi s-a dus drept la cutia frigorifică. Aiden l-a bătut pe spate şi i-a oferit un pahar de punci. Dylan l-a dat imediat peste cap.

— Greu drumul? a întrebat Aiden, ridicând din sprâncene şi umplându-i din nou paharul.

Dylan l-a golit pe dată.

— Ce face Julie?

— Nu mai e problema mea, a scuturat din cap Dylan.

Aiden i-a umplut al treilea pahar de bătură.

— Vai, colega! Îmi pare rău!

— Asta e! a spus Aiden ridicând din umeri.

S-a întors cercetând curtea cu privirea. Prin foc, ochii lui au întâlnit ochii ei.

Când cerul a început să se lumineze, doar Alice şi Dylan mai rămăseseră treji.

— E prima ta petrecere de o noapte în deşert? a întrebat-o el.

Alice a încuviinţat din cap, zâmbind ameţită de băutură în timp ce rodea buza paharului de plastic. Atenţia lui o vrăjea de-a binelea.

— Ei, bine, a adăugat el, ridicându-şi ochii spre cer, nu ştiu dacă ţi s-a mai spus, dar nu are nici o valoare dacă nu vezi şi răsăritul.

Înfăşuraţi în pături, au plecat din curtea plină de decoraţiuni împrăştiate şi s-au îndreptat spre o dună de nisip.

— Uite, apare soarele, a spus el cu o voce joasă, cu ochii aţintiţi la ea.

Alice simţea că o înţeapă ceva pe piele. Cerul era atât de limpede, atât de viu, plin de culori schimbătoare, încât şi-a deschis larg braţele de parcă ar fi vrut să-l cuprindă cu totul.

— Îmi aduce aminte de ocean, a şoptit ea, atât de nesfârşit.

Capul i se învârtea de atâtea amintiri.

— Asta a şi fost, a spus Dylan arătând cu mâna în jur. Cândva, tot ce e aici a fost un vechi fund de mare. Deşertul acesta e un vechi vis al mării.

Un caleidoscop întreg de fluturi i s-au răsucit în stomac.

— Un vechi vis al mării... a repetat ea.

Pielea le era poleită de lumina aprinsă a zorilor. El stătea lângă ea. Deşi nu se atingeau, era atât de aproape, că-i simţea căldura trupului.

— Eşti atât de frumoasă, i-a şoptit la ureche.

Alice s-a cutremurat.

Pe măsură ce se lumina de ziuă, el s-a tras mai aproape de ea şi a cuprins-o în braţe. Au rămas aşa, înlănţuiţi de răsăritul soarelui, până când primele zgomote ale autobuzelor cu turişti au risipit vraja.

Lulu rămăsese în dreptul uşii din spatele casei, clătinându-se în timp ce-şi strângea la piept paharul de punci pe jumătate gol. Curtea era plină de ghirlande, steguleţe în formă de fluturi şi capace de sticle. S-a legănat, cu ochii aţintiţi spre duna de nisip din spatele casei lui Alice unde se ascundea Dylan printre acaciile mulga, în locul unde-l văzuse stând de luni de zile, pândind-o pe Alice să apară la fereastră.

Începuse în după-amiaza când sosise Alice, când străbătuse pentru prima oară Parksville în camioneta ei galbenă. Lulu îşi făcea plinul la benzinărie când Dylan a oprit maşina lângă ea. A început să sporovăiască foarte prietenos, ceea ce ea a luat drept un fel de a da uitării trecutul lor, până când s-a oprit în

mijlocul unei propoziții, cu ochii pierduți la drum. Când s-a întors, a înțeles ce văzuse el: pe Alice, cu părul ei lung, negru, fluturându-i pe geam, cu cățelul lângă ea. Se uita drept la ei. Adică la el. Lulu și-a continuat vorba, dar Dylan nu auzea nimic. Era vrăjit de Alice. Așa cum fusese cândva cucerit și de ea.

Mai târziu, în aceeași seară, după ce Alice luase cina cu ea și cu Aiden și se dusese acasă, Lulu se așezase afară, pe dună, cu un pahar de vin în mână, când i-a atras atenția o mișcare în întuneric. Simțea pe piele mirosul lui Aiden și și-a strâns ochii ca să vadă mai bine în întuneric, ținându-și răsuflarea când l-a văzut furișându-se de-a lungul gardului din spatele casei lui Alice. Neputându-se stăpâni, Lulu s-a dus până în colțul grădinii ca să-l poată vedea mai bine cum se ghemuia sub cerul liber plin de stele, în spatele unei acacia, ca să o pândească pe Alice. În casa ei cea nouă, Alice intra nehotărâtă prin toate camerele de parcă ar fi fost un oaspete. O vreme a rămas așezată pe canapea cu privirea pierdută la pereți, strângându-și cățelușa în brațe. Chipul îi era foarte trist. Dylan a stat acolo până când ea s-a culcat și a stins lumina. Apoi s-a ridicat tăcut și s-a dus acasă. Lulu s-a întors și ea în pat, unde Aiden a întrebat-o somnoros de ce tremura atât de tare.

A doua zi în amurg, Lulu era în bucătărie și pisa niște chili cu boabe de cacao, când, pe geam, i-a atras atenția o siluetă. A așteptat să apună soarele de-a binelea, după care s-a strecurat și ea în grădina întunecată. Și l-a văzut din nou pe Dylan așezat pe nisipul roșu, cu ochii ațintiți la fereastra luminată și deschisă a lui Alice. În timp ce gătea, Alice dansa în bucătărie, cu părul ud atârnându-i pe spate. În aerul rarefiat, violaceu, răsunau acorduri de blues. Ea își scutura trupul, învârtindu-se pe lângă mașina de gătit, scoțând două farfurii și umplându-le cu mâncare. Una pentru ea, cealaltă pentru cățelușă. Dylan a rămas acolo până când s-a culcat, apoi s-a dus și el acasă.

Și așa, noapte de noapte, Lulu nu se putea stăpâni să nu-l pândească pe Dylan și să vadă cum era atras peste dunele de nisip de lumina ce se revărsa pe fereastra lui Alice, și se ura pe sine pentru asta. Începuse să aștepte momentul când întunericul era suficient de dens ca să să-l urmărească cum se stre-

coară printre copaci. Ascuns în întuneric, el stătea afară în timp ce Alice îşi bea ceaiul şi citea o carte sau stătea pe canapea cu căţeluşa, uitându-se la un film. Sau se ocupa de plantele din ghivece sau de cărţi, după ce a început să-şi aranjeze casa. De obicei rămânea la distanţă, până în noaptea dinaintea zilei de naştere a lui Alice. Alice se întorsese de la plimbare, când Lulu l-a văzut pe Dylan ieşind din întuneric şi strecurându-se pe poarta din spate a casei. A ocolit tufele de mirt de deşert, apropiindu-se îndrăzneţ, până sub luminiţele de pe terasă. Pândea. Părând că aşteaptă ceva ce Lulu nu putea să vadă.

Nu şi-a mai dat osteneala să se stăpânească şi să nu se ducă după el: Lulu a ieşit din grădină şi a făcut un ocol larg pe după duna din spatele casei lui Alice. S-a ascuns după trunchiul solid al unui stejar de deşert de unde-l putea vedea pe Dylan dintre tufişuri, urmărind-o pe Alice cum stătea la masa ei de lucru, scoţându-şi florile din buzunare. Le-a pus la presat în carnet, mânuindu-le cu atâta grijă de parcă ar fi fost ouă de păsărele, după care s-a oprit. A rămas cu privirea pierdută spre întunericul de afară. Şi atunci s-a întâmplat: Lulu l-a auzit pe Dylan cum îşi trage răsuflarea, de parcă Alice s-ar fi uitat drept la el cu ochii ei mari, verzi; de parcă el ar fi fost cel ce-i făcea chipul să se lumineze de speranţă. Lulu a rupt-o la fugă spre casă. Şi şi-a spus că aceasta fusese pricina pentru care vomase în chiuvetă bilă, fierbinte şi înţepătoare.

La sfârşitul petrecerii-surpriză, se prefăcuse că adormise atunci când Dylan şi Alice au plecat împreună. Oare primul lucru făcut de Dylan va fi să o ducă pe Alice să vadă răsăritul, aşa cum făcuse şi cu ea?

Lulu a rămas în pragul uşii din spate, pândind şi aşteptând până când au apărut clătinându-se peste dunele de nisip. El a condus-o pe Alice acasă, rămânând în preajmă mult după ce ea a intrat. Soarele se ridicase fierbinte pe cer înainte ca Dylan să se hotărască să plece, cu un zâmbet de om beat, înnebunit de dragoste. Iar ea a rămas fără voie cu privirile pierdute mult timp după ce el plecase.

În seara de după petrecere, Alice s-a cuibărit pe canapea, plimbându-şi privirea prin curte, spre poarta din curtea din spate. Siluete de păsări săgetau aerul întorcându-se la cuiburi, ca nişte constelaţii de stele răsturnate. Pe copacul uscat şi înnegrit dinaintea uşii se vedeau în lumina nopţii dârele mătăsoase lăsate de procesiuni de omizi de iarnă. Alice citise despre ele în ghidurile despre flora şi fauna rezervaţiei: umblau una după alta pe urmele mătăsoase pe care le lăsau în urma lor, care nu se puteau vedea decât în bătaia luminii.

Liniştea din casă era întreruptă din când în când doar de clinchetul radiatorului electric, de sforăielile lui Pip sau de bolborositul oalei ce fierbea. Aroma de cepşoară proaspătă, de coriandru şi cocos îi răscolea stomacul. Pândea poarta. Aştepta. Din aurie, lumina a căpătat nuanţe de scorţişoară. În urechi îi răsuna vocea lui Dylan. „Mă duc până acasă să fac un duş şi mă-ntorc. Vin pe poarta din spate."

Se întorcea spre casă de la oraş când zărise camioneta lui la marginea şoselei circulare şi silueta lui lângă staţia de radiocomunicaţii. A văzut-o venind şi i-a făcut cu mâna. Ea a oprit maşina şi a sărit. Când a dat cu ochii de el, a cuprins-o fierbinţeala.

— Pinta-Pinta, a salutat-o el, zâmbind cu tot chipul, atingându-şi borul pălăriei cu degetele.

— Salut, i-a zâmbit şi ea.

— Nu eşti mahmură?

— Ciudat, dar nu sunt, a scuturat ea din cap. Mai degrabă nedormită, cred.

— Şi eu la fel.

Aerul era încărcat de mireasma dulceagă a florilor de acacia.

— Şi cum a fost prima ta zi la douăzeci şi şapte de ani?

— A fost ziua când vine camionul cu aprovizionarea. Am fost să cumpăr de mâncare, a râs ea.

— Aaa, a încuviinţat el din cap, atotştiutor, izbucnind în râs. A fost o zi grozavă!

— A fost, dar nu s-a terminat, a spus Alice, după care s-a oprit. Dar ce faci diseară? a zis dintr-o suflare, ridicându-şi ochii spre el.

S-a uitat drept în ochii ei.

— Nimic anume.

— Eu o să fac o supă de curry verde thailandez. Ca la carte!

— Mmmm.

— Aşa că, a început ea, străduindu-se să-şi controleze vocea, vrei să vii şi tu?

— Mi-ar plăcea, a răspuns Dylan zâmbind.

— La şase?

El a încuviinţat din cap.

— Mă duc până acasă să fac un duş şi mă-ntorc. Să vin pe poarta din spate?

— Sigur că da, a răspuns ea degajată.

Şi iată lumina lanternei lui înaintând prin tufişurile de spinifex, croindu-şi drum spre ea. A sărit în picioare şi a dat fuga în dormitor. S-a aşezat într-o parte, în umbră, lângă fereastră pândind, aşteptând.

El a ajuns la poarta din spate, a tras ivărul şi l-a închis la loc în urma lui. Lumina ştearsă a stelelor îi cădea pe umeri. A stins lanterna şi a ocolit tufele de mirt de deşert luând-o spre terasă, la lumina beculeţelor decorative.

— Pinta-Pinta? a strigat-o el din uşă.

— Salut, l-a întâmpinat ea, zâmbind blând în timp ce traversa încăperea şi-i deschidea uşa.

El şi-a şters picioarele pe covoraşul de la uşă şi a păşit înăuntru. Ea a adulmecat rotocoalele invizibile ale parfumului lui, închizând ochii. Şi-a scos pălăria Akubra şi a aruncat o privire plină de admiraţie la vederea casei, a plantelor, tablourilor, cărţilor, covoarelor, mesei de lucru, mâncării de pe foc. Alice se prefăcuse că adunase toate acestea pentru ea însăşi, dar o făcuse doar cu gândul la acest moment.

— Ţi-e foame?

— A, da! a răspuns el, trântindu-se pe canapea.

— Vrei un leac de mahmureală?

— Oricând!

A deschis frigiderul şi a căutat până a dibuit două sticle de bere. Fâsâitul băuturii când a scos capacul i-a creat o senzaţie atât de mare de uşurare, că îi venea să mai deschidă încă o duzină de sticle.

— Noroc, a spus, întinzându-i una.

— Noroc, a răspuns el, înclinând din cap.

Şi când şi-au ciocnit sticlele, o explozie de artificii i-a străbătut tot corpul.

După ce au mâncat supă şi au băut bere, s-au tolănit pe canapea. Aveau chipurile îmbujorate de la căldură, de la bere, de la usturimea ardeiului iute şi de la altceva. Îşi povesteau despre locurile unde crescuseră. Ştiau cum să facă asta, cum să dea la iveală anumite părţi din ei înşişi, lăsând deoparte altele. Asta făcuseră de săptămâni întregi. Dar acum poveştile li se secătuiseră asemenea unui lac sărat în bătaia soarelui.

— Păcătoasele alea de luminiţe, a bombănit el după o vreme.

— Ce-i cu ele? a întrebat ea încetişor.

— Păi le văd de peste tot din casă. De luni de zile îmi tot atrag atenţia.

A străbătut-o un fior.

— Chiar aşa?

S-a întors spre ea. Alice nu şi-a ferit privirea.

Brusc, buzele lui i-au atins gura uşor. Fără să stea pe gânduri, Alice l-a sărutat cu putere, fără să-şi închidă ochii. Nu era o închipuire, el se afla acolo.

Şi-au azvârlit hainele pe jos, ca pe nişte piei. Când el s-a dat înapoi ca să o privească mai bine, ea s-a acoperit cu braţele. Dar el i le-a desfăcut, luându-i o mână şi punându-şi-o pe piept. Sub pielea şi sub oasele sale ea a simţit poveştile depănate de inima lui.

„E aici. E aici."

Ea l-a tras mai aproape, a inspirat adânc, el a pătruns-o. Picioare împletite, îngemănate. Dureros, emoţionant. Aproape înspăimântător. Frânturi de simţiri în mintea ei. Nisip ud sub tălpi, aer puternic în plămâni, piele sărată, croncănit de pescăruşi deasupra mării argintii. Adierea vântului prin păr, printre lujerii verzi de trestie de zahăr. Scurgerea tăcută a râului. Pumni de flori smulse din pământ.

24
Parakeelya cu frunze late

Semnificaţie: **Prin dragostea ta trăiesc şi mor**

Calandrinia balonensis / Teritoriul de nord

Parkilypa (pitjantjatjara) este o plantă suculentă. Creşte în sol nisipos, din regiuni aride. Are frunze cărnoase şi flori violet-aprins, care apar mai ales primăvara. Când este secetă, frunzele pot fi folosite ca o sursă de apă, iar planta poate fi gătită.

Din seara aceea, şi-au petrecut orice clipă liberă împreună. Alice era conştientă că-şi neglija prietenii, mai ales pe Lulu, dar nu avea nevoie de compania altcuiva.

Pe măsură ce trecea iarna, făceau focul afară şi dormeau în sacul lui de dormit, sub cerul plin de stele, cu Pip încolăcită lângă ei.

— Ar trebui să-ţi schimbi tura, i-a spus el într-o noapte pe când ea stătea cu capul sprijinit de braţul lui, privind cerul. Îmi este prea tare dor de tine în weekendurile când unul din noi e liber şi celălalt nu. Vreau să te văd mai des!

Ce emoţie: voia să o vadă mai des! I-a zâmbit larg, inspirându-i mirosul pielii, de pământ şi verdeaţă. El şi-a tras braţul de sub capul ei şi s-a ridicat. Şi-a desfăcut brăţările de piele şi s-a întors spre Alice, apucându-i mâinile cu blândeţe. Ea a încuviinţat din cap, zâmbind în timp ce îi prindea brăţările la încheieturile mâinilor.

— *Ngayuku pinta-pinta*, ea spus el cu voce spartă.

Şi-n timp ce-l trăgea spre ea, prin minte i-au trecut vorbele lui Lulu: „Nu eşti cu nimic mai ferită decât fetiţa din poveste care s-a rătăcit în pădurea întunecată."

— *Ngayuku pinta-pinta*, i-a şoptit el din nou, cuprinzându-i mâinile. Fluturaşul meu.

Ea s-a cuibărit în scobitura trupului lui.

~ ~

În timp ce aştepta aprobarea să-şi schimbe tura, viaţa ei din deşert se concentra în jurul lui Dylan. Dacă erau amândoi liberi la vremea apusului, îşi făcuseră obiceiul să se plimbe cu Pip pe potecile cu paveze pentru foc. Alice îşi umplea buzunarele cu flori sălbatice pe care le presa în carnetele ei, în timp ce Dylan o fotografia în lumina roşie şi blândă. Când era de serviciu seara şi termina târziu, se ducea direct la el acasă şi-l găsea, de obicei, aşteptând-o cu masa gata sau cu o baie fierbinte cu spumă. În astfel de nopţi, el stătea cu Pip alături, lângă cada de baie, sprijinit de perete, şi îi citea. Dacă erau liberi amândoi o zi întreagă, grădinăreau în bătaia soarelui, oprindu-se doar când erau atraşi de pielea caldă a celuilalt. Ea îi pomenise că, atunci când era mică, lucrase în grădina de zarzavat a mamei ei. Într-o zi când a venit de la lucru a descoperit că îi făcuse un răzor cu pământ negru deasupra ţărânei roşii. Seara se cuibăreau pe canapea cu radiatorul dat la maximum, uitându-se la televizor la unul din canalele locale cu recepţie mai bună unde vedeau seriale BBC sau emisiuni despre antichităţi. În puţinele cazuri când cerul de iarnă era înnorat şi nu apărea soarele deloc, stăteau în pat. Zilele acelea erau dedicate clătitelor. Alice făcea un teanc mare de clătite pe care le luau în pat şi le devorau împreună.

~ ~

Într-o după-amiază rece, după o masă copioasă, romantică, rămăseseră să privească firele de praf care pluteau în razele de lumină verzuie ce străbăteau printr-o crăpătură a draperiei. Dylan a oftat adânc şi s-a desprins din braţele ei. Fusese agitat, neliniştit şi îşi ferise privirile toată ziua, chiar şi în timp ce făcuseră dragoste, liniştit şi tandru. Alice nu-şi

dădea seama ce se întâmpla. Şi nici nu înţelegea de ce şovăia să-l întrebe.

Desena cu degetul cercuri pe stomacul şi pe pieptul lui gol, ajungând apoi pe gât şi pe faţă. El nu reacţiona în nici un fel.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Alice în şoaptă.

Dragostea ei ar fi putut îndrepta orice. Nu a răspuns. A aşteptat. Apoi l-a întrebat din nou.

— Nimic, a răspuns el răstit, desfăcându-se din îmbrăţişarea ei. Iartă-mă, a urmat apoi, iartă-mă Pinta-Pinta!

S-a ridicat în capul oaselor, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu capul plecat în jos.

S-a ridicat şi ea. În stomac simţea un gol atât de cunoscut, care o făcea să se simtă foarte stânjenită. Şi-a ales cuvintele cu mare grijă ca să nu-l supere şi mai tare.

— Mie poţi să-mi spui, a început ea, străduindu-se să-şi menţină vocea calmă. Orice-ar fi.

A întins o mână tremurândă, ţinând-o suspendată o clipă, după care i-a pus-o pe spate, apăsându-i coloana cu palma. Dylan s-a arcuit la atingerea ei.

— Îmi pre rău. De data asta n-am să mai greşesc.

Ea i-a mângâiat părul.

— Ştiu, l-a liniştit, ea, ştiu.

— Am să fiu mai bun, a spus el ca pentru sine, am de gând să fiu mai bun.

A sărutat-o pe gât, pe faţă, pe gură, devenind tot mai pătimaş în timp ce o cuprindea în braţe.

Alice l-a sărutat, strângându-şi pleoapele tare. Ce voia să spună? Cum adică, mai bun? Avea să fie altfel faţă de ce? Cum? I s-a pus o greutate pe suflet.

— Te iubesc, i-a şoptit el, făcându-şi loc între coapsele ei, repetând aceleaşi cuvinte de nenumărate ori.

Ea i-a sorbit cuvintele şi şi-a alungat din minte toate întrebările.

Iarna era pe trecute. Dimineţile erau tot mai calde, cintezoii începuseră să-şi ia zborul din cuiburi, iar viaţa lui Alice cu

Dylan era tot mai intensă. Pe măsură ce dragostea pentru el se înteţea, lui Alice îi venea tot mai greu să nu ia în seamă răcirea prieteniei sale cu Lulu. La puţin timp după ce fusese aprobată cererea sale de schimbare a turei, o văzuse pe Lulu verificând anunţurile de la avizierul din camera lor de repaus. După expresia de pe chipul lui Lulu când a văzut noua componenţă a turelor, şi-a dat seama că ceva nu era în regulă.

— Hei, Lulu, a strigat-o Alice veselă, luând două căni curate de pe chiuvetă. Ai chef de un ceai şi de o vorbă înainte de a intra în tură?

Lulu a trecut pe lângă ea, cu aceeaşi privire absentă.

— Poate că se simte dată la o parte, i-a spus Dylan în seara aceea. Nu o cunoşti de prea mult timp. Eu o ştiu bine. Uneori poate fi geloasă şi ciudată pentru rahaturi de-astea.

Alice a mestecat în risottoul cu legume de primăvară pe care-l făcea. Avea dreptate. Ce alt motiv ar fi putut avea Lulu să se poarte atât de rece cu ea? Dar povestea relaţiei lui Lulu cu Dylan o râcâia. A sorbit puţin vin alb şi i-a aruncat o privire.

— Ce-i?

A mai luat încă o sorbitură, fără să-l privească.

— Hai, dă-i drumul, a spus Dylan zâmbind. Îţi citesc chipul ca pe o carte deschisă, Pinta-Pinta!

Încurajată, i-a zâmbit.

— Tu şi Lulu... aţi fost vreodată...?

— Eu şi cu Lulu? a pufnit Dylan, scuturând din cap. Cred că o fi simţit ea ceva pentru mine la început când ne-am cunoscut, dar nu a fost nimic între noi, niciodată.

Se afla în spatele ei şi a cuprins-o strâns în braţe.

— Şi nu-ţi mai face atâtea griji, totul e în capul tău. O să-şi revină ea! OK?

— OK! a răspuns Alice, sprijinindu-şi spatele de pieptul lui.

De când lucrau în aceeaşi tură, Alice şi Dylan erau de nedespărţit. Mergeau împreună la lucru şi mâncau mereu tot împreună. Ea lua mâncare pentru picnic pe care nu apucau să o termine niciodată, pentru că se fofilau cu maşina lui în

locuri ferite din spatele sediului, unde puteau să audă staţia de radio, fiind totuşi suficient de izolaţi ca să se poată concentra unul asupra celuilalt. După lucru, beau bere împreună, privind cum se schimbă culorile cerului, găteau cina pe focul făcut afară şi se întindeau, cu Pip lângă ei, să privească stelele. Alice nu se mai dusese acasă deloc, evitând să privească spre casa ei care rămânea mereu în întuneric.

În primele lor zile libere, Dylan a trezit-o cu o ceaşcă de cafea şi a sărutat-o pe obraz.

— Vino cu mine, a îmbiat-o el, înfăşurând-o în plapumă şi ducând-o la uşa de la intrare.

S-a frecat la ochi şi şi-a cuprins ceaşca de cafea în palme, ducându-şi-o la gură în timp ce el deschidea uşa cu plasă cu un gest larg. Afară era o dimineaţă senină şi însorită. Şi-a strâns ochii, ferindu-se de strălucirea soarelui. Jeepul lui ponosit era plin de bagaje, cu sacul lui dublu de dormit legat pe portbagajul de deasupra.

— Vrei să o întindem de-aici? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Fugim pe coasta de vest?

— Nu cred că am putea ajunge chiar până acolo şi înapoi în doar patru zile, a glumit el, dar ştiu un loc aproape la fel de bun.

— Plecăm în excursie! a exclamat Alice, trăgându-se lângă el.

Dylan a privit-o aşa cum era, înfăşurată în plapumă. I-a tras un colţ de sub braţ, făcând-o să-i cadă la picioare, dezgolind-o.

— Poate că nu chiar acum!

A chiuit de bucurie, în timp ce el fugea după ea.

Câteva ore mai târziu, Alice, Pip şi Dylan goneau pe autostradă într-o învălmăşeală de nisip roşu, ierburi spinifex şi eucalipţi străvechi. Toate geamurile maşinii erau deschise. În oglinda retrovizoare, Alice o vedea pe Pip cu limba mişcându-i-se în vânt. Din când în când, peisajul destul de vălurit devenea neted, scoţând la iveală întinderi de plante sălbatice

înflorite. Alice era fermecată de câmpurile galbene, portocalii, violet şi albastre. Dylan îi strângea coapsa cu mâna, zâmbind. A dat drumul la radio şi a început să cânte şi el, cât se poate de fals. Alice a închis ochii, topită de fericire.

Pe la mijlocul amiezii, Dylan încetinise şi ieşise de pe autostradă pe un drum nemarcat care se pierdea printre tufele joase de arlechin fucsia şi smocuri de măcriş rubiniu. Alice s-a întrebat, în treacăt, de unde ştia el locurile. Dylan a aşteptat ca roţile să adere la suprafaţă, după care a apăsat pe acceleraţie, stârnind valuri de praf roşu în urma lor. Şi au pornit-o hurducându-se pe drumul nemarcat până au dat de o deschidere în plin deşert. Pustietatea o încânta dar o şi înfricoşa în acelaşi timp. Întrebându-se încotro se îndreptau, ea îl privea mirată, dar el doar îi zâmbea.

După o vreme, au apucat-o pe un drum îngust, aproape invizibil, de-a lungul unei culmi. Dylan a trecut la tracţiunea pe patru roţi şi a pornit-o încet pe drum, străbătând cu greu printre ramuri plecate de copaci. În jurul lor înălţimile pietroase erau smălţuite cu pâlcuri de flori sălbatice. Trunchiuri golaşe şi albe de eucalipţi îşi fremătau ramurile verzi ca menta. Cerul era albastru ca safirul. Din când în când silueta neagră a vreunui uliu aluneca pe deasupra lor.

— Pinta-Pinta! a exclamat Dylan zâmbind, făcându-i semn către crestele înălţimii.

Au urcat coama şi au trecut dincolo de vârf, ajungând la o vale roşie, stâncoasă, mărginită de acacii şi de pâlcuri de eucalipţi, cu maluri albe, nisipoase printre care trecea o apă de culoarea ceaiului verde.

— Ce este aici? a întrebat Alice uimită.

— Stai să vezi apusul! a spus el, cu un aer de cunoscător.

Văzându-l cum se opreşte într-un luminiş, lângă un pâlc de stejari de deşert, Alice şi-a dat seama că el nu avusese nevoie de hartă ca să găsească locul acela.

— Dar cum ştii că aici e ce cauţi?

— Înainte de a lucra în rezervaţie, am fost ghid. Şi unul dintre tipii cu care lucram m-a adus aici. Era ţinutul bunicilor lui, un loc frumos unde se aduna familia întreagă ca să pe-

treacă împreună. Când am renunţat la slujba de ghid, mi-a spus că pot oricând veni aici.

A tras frâna.

— A spus să-mi aduc şi familia cu mine.

Privirile lui erau pline de înţeles.

Alice simţea un nod în gât şi nu a putut rosti nici o vorbă.

Dylan s-a aplecat spre ea.

— Dar o să am eu norocul ăsta vreodată?

Alice i-a răspuns cu un sărut prelung. După o clipă, el a gemut.

— Mă faci să nu mai fiu bun de nimic, Pinta-Pinta, a spus el, scuturându-şi capul. Hai, să ne organizăm să campăm aici!

S-a dat jos din maşină şi a deschis portiera din spate pentru Pip care a fugit de-a dreptul la pârâu.

Alice a rămas în urmă, privindu-şi căţeluşa înotând şi pe Dylan fluierând şi despachetând lampa de campanie şi cutia frigorifică. Privindu-şi mica familie. Pe când li se alătura şi ea, ieşind în lumina soarelui, nu-şi mai amintea să se fi simţit vreodată atât de împlinită.

Până la apusul soarelui şi-au încropit tabără, au adunat lemne de foc şi au pus o muzică domoală la radioul din maşină, în timp ce beau vin roşu şi tăiau brânză haloumi, ciuperci, dovlecei şi ardei ca să facă frigărui. În aer plutea un miros puternic de fum şi de eucalipt. Papagali Cacadu croncăneau pe cer şi canguri de stâncă ţopăiau primprejur. Alice nu contenea să zâmbească. Când marginile văii au început să-şi schimbe culoarea, Dylan a luat-o de mână şi a urcat-o pe mal, până la un eucalipt sub care s-a aşezat, făcându-i semn şi ei să facă la fel. Alice s-a ghemuit între picioarele lui, sprijinindu-se de pieptul său. El şi-a frecat nasul de urechea ei.

— Uită-te acolo!

Pe măsură ce soarele cobora, ultimele raze umpleau valea cu dâre groase de lumină de culoarea caramelului.

— Uimitor! a murmurat Alice.

— Stai, aşteaptă!

Înlănţuită în braţele lui, Alice privea cum culorile cerului păreau să se prăvălească pe malurile văii, adunându-se pe suprafaţa ca de sticlă a apei, reflectându-se din nou. Ea şi-a scuturat capul: valea şi pârâul se oglindeau perfect unul pe altul, scăldate în culorile aprinse ale apusului de soare. Priveliştea i-a amintit de cărţile ei cu poveşti: potirul fermecat care se umplea ca prin minune, fântâna cu dorinţe care ascundea cerul în adâncurile sale.

Dylan şi-a strâns braţele în jurul ei.

— A trebuit să vezi cu ochii tăi ca să înţelegi, nu-i aşa?

O amintire a izbit-o drept în moalele capului. „E o vale nu departe de aici pe care trebuie să o vezi la apusul soarelui ca să înţelegi."

Alice s-a îndreptat, îngheţând de-a binelea. S-a întors spre Dylan. El i-a zâmbit.

— Câte femei ai mai adus aici până acum?

— Ce spui? a întrebat el, privind nedumerit.

Alice a simţit cum i se întoarce stomacul pe dos. Rupsese vraja.

Dylan şi-a ridicat braţele.

— Ce fel de întrebare e asta?

— Nu, a protestat Alice, pe un ton fals, nu... am vrut să zic... femei, adică... pe Lulu ai adus-o vreodată aici?

Mintea îi era înceţoşată de absurd şi de confuzie. Nu voia să-l supere, dar nici nu s-a putut abţine să nu întrebe. Cum altfel ar fi ştiut Lulu despre cum arăta locul acesta la apusul soarelui?

Dylan a îmbrâncit-o cu duritate şi s-a ridicat.

— ...al dracului! a bombănit el şi a pornit-o înapoi spre cort.

Trupul o durea de la forţa mâinilor lui.

— Dylan! l-a strigat, ridicându-se şi pornind grăbită după el.

— Ce vrei? s-a răstit, întorcându-se spre ea, cu ochii scăpărându-i de furie. Ţi-am spus că nu am avut nimic de-a face cu Lulu. De ce m-ai întrebat asta ca să strici primul nostru

weekend petrecut împreună? Crezi ce spune ea, în gelozia ei, nu pe mine? E corect? Şi cum mă întrebi câte femei am adus aici? Ce crezi că sunt?

— Vai, Doamne! a gemut Alice, cu chipul schimonosit.

Avea dreptate. Poate că Lulu se referise la altă vale, sau venise aici fără Dylan. Se simţea nesigură pe ea. De ce nu lăsase baltă toată povestea asta?

El a lovit cu piciorul în lemnele din foc, stârnind o ploaie de scântei.

— Îmi pare atât de rău, s-a rugat ea, întinzându-i mâna. Nu putem să uităm asta? Te rog. Am spus o prostie. Nici nu ştiu ce m-a apucat să întreb. Îmi pare atât de rău! Te rog, a încercat ea să-l îmbuneze, întinzându-i braţele. Hai, lasă-mă să mă revanşez. O să gătesc ceva. O să bem nişte vin. Hai să uităm asta. OK?

El i-a aruncat o privire sarcastică, apoi s-a ridicat şi s-a îndepărtat.

— Dylan! l-a strigat ea cu vocea tremurătoare.

S-a făcut nevăzut în umbrele vineţii ale apusului.

Alice a pregătit cina tremurând. A fript pe grătar legumele şi brânza, i-a dat să mănânce lui Pip şi a umplut paharele cu vin. Când s-a întors el, se întunecase de mai bine de un ceas. Mâncarea se răcise, brânza era tare şi elastică. El s-a aşezat şi a înfipt furculiţa în mâncare.

— Ai stricat şi cina! s-a răstit aruncând în foc toată mâncarea din farfurie şi luându-şi paharul de vin. Puţinul pe care reuşise să-l mănânce Alice îi stătea în stătea în stomac ca o piatră rece. Şi-a pus farfuria deoparte şi a aşteptat-o pe Pip să termine de mâncat.

— Îmi pare atât de rău! a şoptit ea, frecându-şi genunchiul de al lui. Îmi pare atât de rău!

Nu i-a răspuns, aţintindu-şi privirea în foc.

Alice şi-a tot cerut iertare, ore de-a rândul, după cum i se părea, până când, în cele din urmă, el şi-a ridicat mâna şi i-a mângâiat piciorul.

I-a luat mai toată noaptea şi tot restul zilei următoare, dar până când s-au întors înapoi la Kililpitjara, strădaniile ei de

a fi cât mai caldă şi supusă au părut a da roade, readucându-l în fire pe Dylan.

Când a ajuns dinaintea casei lui, s-a aplecat să o sărute înainte de a sări din maşină ca să deschidă porţile. Când s-a întors cu spatele, Alice s-a cutremurat toată: era toată julită şi învineţită după ce făcuseră dragoste acolo, în valea aceea. El fusese mai brutal ca de obicei, dar acum, spre marea ei uşurare, părea să-şi fi revenit.

Pe când descărcau maşina, Dylan s-a oprit ca să o sărute tandru.

— Îţi mulţumesc pentru acest weekend atât de frumos, i-a spus el, scrutându-i adânc ochii.

Alice l-a sărutat recunoscătoare. Trebuia să fie ceva mai atentă pe viitor. Să aibă grijă ce vorbeşte.

Primăvara aruncase peste deşert o perdea de culori. Grevilea s-a deschis în grămezi de flori chihlimbarii şi galbene, umplând aerul cu parfumul lor greu şi dulce. Şopârlele se tolăneau la soare printre smocurile de spinifex. Grădina de legume a lui Alice de la locuinţa lui Dylan începuse să încolţească. Amiezile se încălziseră suficient pentru plajă şi îngheţată; Alice stătea întinsă pe un prosop de plajă pe pământul roşu din curte, fredonând în ritmul muzicii pe care o asculta la căşti în timp ce citea o carte, până când el a văzut-o în bikini. O râvnea cu aceeaşi poftă ca întotdeauna. Gafa ei din excursia din weekendul acela era de mult uitată. Zilele se lungiseră, stelele străluceau mai tare.

— Ar trebui să facem un grătar, a sugerat ea într-o seară când prăjea nişte tofu cu chilli dulce şi făcea o salată verde pentru cină. Casa arată atât de bine şi e atât de frumos afară acum, că a înflorit şi grevillea!

Dylan nu răspunse. Era aşezat la masă. În lumina puternică din bucătărie, Alice nu i-a putut vedea chipul.

— Ce zici, dragule? a întrebat ea, ridicând tigaia de pe foc.

— Sigur, a răspuns el. Sună grozav.

— Grozav, a repetat ea veselă, ducând farfuriile la masă. O să dau de veste mâine la lucru, a adăugat sărutându-l şi s-a aşezat apoi la masă.

A doua zi dimineaţă, Alice a ajuns la sediu plină de avânt. Ea şi Dylan fuseseră atât de preocupaţi unul de celălalt încât le-ar fi făcut bine să se mai întâlnească cu cei din mica lor comunitate.

Când a intrat în biroul personalului, a fost foarte simplu. Thugger şi Nicko, doi ghizi pe care Alice nu-i cunoştea prea bine, stăteau de vorbă, plângându-se că nu aveau nimic de făcut în următorul lor weekend liber.

— Dar de ce n-aţi veni voi doi la un grătar? s-a băgat Alice în vorbă.

— Ei, mulţam, colega, a spus Thugger.

— Da, grozav, a încuviinţat Nicko.

— S-a făcut, a spus Alice, zâmbind larg. O să facem un foc zdravăn la Dylan acasă şi el o să încingă grătarul pentru ospăţ. Şi-am putea să...

— A, a exclamat Thugger, aruncându-i o privire lui Nicko. Ştii ceva, Alice? Tocmai mi-am amintit, trebuie să mă duc până la Bluff în weekendul acesta. Îmi pare ...

— Aşa e, a întărit şi Nicko, trebuie să ne ducem jeepurile la service.

Alice s-a uitat nedumerită de la unul la celălalt. Parcă urmărea o pantomimă.

— Ce noroc, a urmat Thugger vizibil uşurat, ce noroc pe noi că ne-ai adus aminte, Alice!

— Altă dată, colega, a spus şi Nicko împăciuitor.

— Mulţumim, totuşi, pentru invitaţie, a mai zis Thugger în timp ce ieşeau grăbiţi din birou.

După plecarea lor, Alice şi-a făcut o ceaşcă de ceai. A strâns din dinţi, nu avea de gând să plângă. Nu avea de gând să dea prea mare importanţă.

Şi nu i-a mers mai bine pe măsură ce trecea ziua. Mai târziu a făcut tot felul de greşeli pe teren şi a sfârşit lovindu-se

cu un ciocan peste deget atât de tare, că îi venea să se tăvălească de durere.

— Hai, du-te înapoi la sediu să se uite cineva la degetul tău, Alice, i-a spus Thugger dându-i drumul de la lucru.

După ce a fost îngrijită de agentul de prim-ajutor, Alice s-a dus în sala de repaus să ia un biscuit şi un ceai. I s-a oprit inima. Lângă fierbător stăteau de vorbă Lulu şi Aiden, cu ceştile în mână. De îndată ce a apărut Alice, s-au oprit. Ea s-a dus la bufetul unde se ţinea ceaiul, întorcându-le spatele. Tăcerea lor o apăsa.

Aiden a fost primul care a rupt tăcerea.

— Eşti în regulă, Alice?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, Lulu şi-a golit demonstrativ cana în chiuvetă şi a plecat. Aiden i-a aruncat o privire neajutorată lui Alice şi s-a dus după ea.

— Sunt bine, a şoptit Alice pentru sine, privindu-i cum ieşeau.

Următoarele zile s-au desfăşurat la fel: cum pomenea colegilor de la lucru de o întâlnire acasă la Dylan, reacţiile lor veneau imediat – doar scuze neîntemeiate. Dylan nu a întrebat nimic de petrecerea cu grătar şi nici Alice nu a mai adus vorba despre asta. Până la sfârşitul săptămânii, ajunsese să înţeleagă că, deşi era cunoscut de toată lumea, Dylan nu avea de fapt nici un prieten adevărat la Kililpitjara. O avea pe ea. Doar pe ea. Şi ea nu putea înţelege de ce.

După lucru, când a oprit maşina pe aleea din faţa casei lui şi a coborât ca să deschidă poarta, Alice şi-a amintit de una dintre cărţile pe care i le citise Dylan, cu basme japoneze. Într-unul, o artistă care practica arta kintsugi repara vase sparte de ceramică cu lac amestecat cu pulbere de aur. Cartea avea şi ilustraţii cu o femeie aplecată deasupra unor cioburi aşezate în aşa fel încât să alcătuiască vasul la loc, ţinând în mână o pensulă fină înmuiată în aur. Alice fusese fermecată de ideea că distrugerea şi repararea nu erau ceva demn de dispreţ sau de a fi ascuns.

A tras maşina lângă jeepul lui Dylan, trântind portiera cu o hotărâre îndârjită. Indiferent ce motiv avea el să simtă că nu era suficient de bun, indiferent ce motiv aveau alţii să nu-şi dorească să fie în preajma lui, indiferent dacă el credea că e ciobit, Alice avea să se topească asemenea aurului ca să-l repare.

Câteva zile mai târziu, Earnshaw Crater Resort a trimis invitaţii pentru balul anual tuturor companiilor de turism şi personalului rezervaţiei.

Când Alice i-a propus să meargă şi ei, Dylan a zis destul de dispreţuitor:

— E doar o beţie în masă.

— Da, dar ar fi distractiv să mergem împreună, nu? a spus ea entuziasmată, prinzându-şi invitaţia cu un magnet pe frigiderul lui.

Nu mai fuseseră la o petrecere de la ziua ei de naştere. Iar ea tot tânjea după o rochie aurie pe care o găsise pe internet şi gândul de a găsi o scuză pentru a se găti îi dădea fiori. Ca şi ideea de a găsi un motiv ca ei doi să iasă împreună în lume.

— Chiar vrei să mergi? a întrebat-o Dylan din spatele ei, întrerupându-i gândurile.

S-a întors spre el.

— Sigur că da. Ar fi grozav să bem ceva, să dansăm un pic.

Alice şi-a încolăcit braţele în jurul taliei lui şi şi-a apăsat buzele pe ale sale.

— Chiar să ne ameţim un pic, l-a provocat ea, ridicându-se pe vârful picioarelor ca să ajungă să-l sărute pe gât. Şi să o facem de-adevăratelea când răsare soarele.

Şi s-a hotărât pe loc să-l surprindă cu rochia cea nouă. Să-şi aranjeze părul în mod special. Să-şi dea cu ruj şi cu parfumul care-i plăcea lui atât de mult.

— Am putea zice că ieşim la o întâlnire, i-a spus ea ridicându-şi ochii spre el.

— Şi tu ai vrea să fii partenera mea, Pinta-Pinta?

Ochii i s-au înceţoşat de patimă.

— Întotdeauna, a răspuns ea, ţipând când a ridicat-o în braţe şi a dus-o în pat.

Avea să fie minunat, îşi spunea ea. Avea să fie cea mai grozavă noapte, cum nu mai petrecuseră de mult.

În ziua balului, Alice s-a grăbit să ajungă acasă mai repede ca să-şi facă un duş. Şi-a pus rochia cea nouă, şi-a dat cu ruj şi cu rimel şi şi-a pus cizmele cele noi de cowboy înfrumuseţate cu nişte fluturaşi aurii lipiţi pe tocuri. Când a intrat Dylan pe uşă, s-a îmbujorat toată de emoţie. Îi pregătise o bere rece şi uitase chipurile să poarte chiloţi, căci ştia că asta îl înnebuneşte de tot.

Când a dat cu ochii de ea, a încetinit pasul şi a rămas nemişcat.

— Eşti pregătit pentru întâlnire? a întrebat ea, zâmbind toată, schiţând o mişcare vioaie de dans.

Dylan şi-a golit încet buzunarele pe bufet şi a intrat în bucătărie fără să scoată nici o vorbă.

Răceala lui a izbit-o direct în piept. L-a auzit cotrobăind prin dulăpiorul cu medicamente şi scoţând două pilule din folia lor.

— Iubitule, ai păţit ceva? a întrebat ea încercând să-şi ascundă dezamăgirea cruntă.

Nu i-a răspuns. S-a dus şi ea în bucătărie.

— Iubitule!

Dylan a rămas cu spatele la ea.

— De ce te-ai îmbrăcat aşa? a întrebat el cu duritate.

— Cum?

Alice a simţit un gol în stomac.

— Ce ai pe tine?

Ea s-a uitat la rochia ei nouă. Auriul îşi pierduse vraja, părându-i dintr-odată ţipător.

S-a întors spre ea, cu privirile întunecate.

— Ce ţi-a trebuit să-ţi cumperi o rochie pentru seara asta? a întrebat cu voce tremurândă. Şi de ce te-ai împopoţonat aşa? Ca toţi ăia de la lucru să şi-o ia la labă cu ochii la tine?

Alice a înţepenit în timp ce el se învârtea în jurul ei, măsurând-o din cap până-n picioare. Simţea că o durea în piept când respira.

— Răspunde-mi, a spus el calm.

Lui Alice i s-au umplut ochii de lacrimi. Nu avea ce să-i răspundă. Îi dispăruse vocea.

Ruby stătea lângă foc în curtea din spatele casei cu creionul şi caietul în mână, scriind. Nu o interesa balul. Simţise toată ziua că o să-i vină inspiraţia să scrie o poezie şi nu voia să o piardă.

O mişcare pe aleea din faţa casei lui Dylan, peste dune, i-a atras atenţia. Căţeluşa lui Alice a dat fuga să se ascundă după un eucalipt. Înăuntru silueta lui Dylan se mişca de colocolo pe dinaintea ferestrei slab luminate.

Ruby s-a uitat mai atentă. A tras adânc aer în piept şi şi-a apăsat pe hârtie vârful creionul tremurând.

Anotimpul se schimbă.
Amărăciunea pluteşte în aer.

25
Stejarul de deşert

Semnificaţie: **Renaştere**

Allocasuarina decaisneana / Australia Centrală

Kurkara (pitjantjatjara) are coaja adânc brăzdată, ca de plută, care este ignifugă. Creşte încet, dar îşi dezvoltă iute o rădăcină pivotantă care poate ajunge la pânze de apă aflate peste zece metri adâncime. Copacii maturi au o coroană mare şi deasă. Numeroase exemplare din deşertul central pot să aibă peste o sută de ani.

Până la mijlocul primăverii, când tufele de mentă au încetat să mai înflorească şi s-au pornit ploile, Alice învăţase să desluşească stările de spirit ale lui Dylan la fel cum învăţase cu ani în urmă să ghicească valurile. Atâta timp cât se comporta cu băgare de seamă, era vigilentă şi receptivă, şi ei erau nemaipomenit de fericiţi.

După o săptămână întreagă de ploi continue, drumurile nepavate şi potecile din jurul craterului Kililpitjara s-au prefăcut într-o clisă de noroi roşu, lipicios. La sediu se afişaseră anunţuri ce avertizau asupra pericolului de a rămâne împotmolit. Alice le citise cu atenţie, dar asta nu i-a fost de nici un folos când a ieşit pe teren în spatele Kututu Puli. A intrat direct într-o mlaştină. Cauciucurile i s-au umplut de noroi şi se învârteau în gol. A încercat să sape pe lângă roţi sau să dea puţin înapoi, dar nimic nu a ajutat. În cele din urmă a cerut ajutor prin staţia de radio.

Primul care a răspuns a fost Thugger şi i-a eliberat jeepul cu un scripete. La sediu, ceilalţi ghizi se aflau într-o pauză, adunaţi la un pahar şi ceva de mâncare.

— Hai şi tu să iei o duşcă, i-a spus Thugger când a coborât din jeep, plin tot de noroi roşu. Meritäm cu vârf şi îndesat.

— Pinta-Pinta, a strigat-o Ruby din parcare, făcându-i cu mâna de sub un stejar de deşert sub care se afla toată lumea, lângă o cutie frigorifică deschisă şi o masă cu gustări. Vino şi tu încoace, nu sta stingheră!

Alice s-a străduit să-i zâmbească lui Thugger şi i-a făcut şi ea cu mâna lui Ruby. Dylan nu era acolo. Poate că venea. Dacă era aşa, atunci ar fi fost bine să rămână, căci altminteri s-ar fi supărat că plecase acasă fără el. Dar nu era... Şi-a alungat gândurile prea zgomotoase şi s-a îndreptat spre grupul de colegi. Nu avea de gând să stea mai mult de o oră.

Ruby i-a întins o bere.

— Ce bine-mi pare să te văd, Pinta-Pinta.

Şi ea se bucura să o vadă pe Ruby. Alice nu şi-a putut stăpâni zâmbetul uitându-se la pantalonii cu papagali ai lui Ruby.

— Aşa-i colega, nu te-am prea văzut pe-aici. N-ai venit nici la bal, nu? a întrebat Nicko.

Thugger i-a tras un ghiont în coaste. La masă s-a lăsat tăcerea. Lui Alice i s-au aprins obrajii.

— N-aaaare a face! a spus Thugger, ridicând sticla de bere.

Toţi au dat noroc, ciocnindu-şi sticlele. Alice a sorbit cu nesaţ. Berea i-a mai destins încordarea umerilor şi i-a mai netezit cuta dintre sprâncene. Pieptul i s-a mai relaxat. Căldura simplă a colegilor de muncă era ca un balsam.

După ce a terminat cea de-a treia bere, lui Alice i-a trecut prin minte să vadă cât era ceasul. A exclamat uimită văzând că trecuseră două ore de când se afla acolo.

S-a scuzat în faţa colegilor şi a plecat grăbită la Dylan acasă. Când a ajuns, a găsit poarta încuiată. Ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. L-a strigat, dar vocea i-a fost risipită de vânt. Oare Pip unde se afla? Să o fi luat Dylan cu el?

Alice a străbătut rapid Parksville şi a oprit scrâşnind din roţi pe aleea casei ei. Nu mai petrecuse o noapte acolo de atât de mult timp, încât nici nu se mai simţea acasă. În spatele

porţii, Pip se învârtea bucuroasă că o vede. Probabil că Dylan o adusese acolo. Alice a descuiat uşa de la intrare şi a intrat.

Înăuntru mirosea urât. Alice a scotocit prin toată casa până când a descoperit un şobolan în cursa de sub maşina de gătit. A deschis larg toate uşile şi ferestrele, a spălat bine lampa de aromaterapie şi a pus ulei de santal şi muşcată. Rafturile cu cărţi erau acoperite de un strat subţire de praf roşu. Când le-a şters, şi-a trecut degetele peste cotoarele cărţilor pe care le neglijase. După ce a scotocit prin cămară, Alice a încălzit o conservă de fasole şi i-a dat-o aproape pe toată lui Pip, ea nu a putut să mănânce mai nimic. I-a telefonat lui Dylan de mai multe ori în noaptea aceea, dar nu a răspuns. Tremurând pe terasa din spatele casei, sub luminiţele ei decorative, privea peste dune la casa lui, luminată de stele.

Golul din stomac s-a mărit şi mai tare. O pedepsea. Că nu se dusese direct la el. Că nu îl întrebase pe el mai întâi dacă putea să rămână la o bere. Că nu făcuse ceea ce trebuia pentru el. Ştia ea prea bine.

Alice a intrat în casă şi a încuiat uşa. A făcut iute un duş fierbinte, încercând să-şi alunge tensiunea, apoi s-a băgat în pat. Pip s-a instalat lângă ea şi a început să sforăie uşurel.

Când era pe punctul de a adormi, a trezit-o brusc un zgomot de afară. Ramuri rupte, scrâşnet de paşi. A sărit din pat şi a dat fuga la fereastră, dând puţin draperia la o parte, simţind cum îi pulsează sângele. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul şi cu lumina slabă a stelelor, a văzut că grădina era plină de umbre, dar nici una nu era a lui.

A doua zi nu a putut înghiţi mai mult de o gură de cafea. A tremurat tot drumul spre serviciu. Când a oprit maşina la sediu, el a venit zâmbind să o salute şi i-a apucat faţa în mâini. Ea i-a scrutat ochii temătoare, dar erau plini de tandreţe. A sărutat-o şi a mângâiat-o pe obraz.

— Am avut o migrenă îngrozitoare, am luat câteva pilule şi am căzut lat, a spus el. Ar fi trebuit să-ţi las un mesaj pe

telefon sau un bilet. Îmi pare rău, iubito. Ai petrecut bine cu lumea la sediu?

Alice a încuviinţat încetişor din cap, roşind prosteşte. Ce se întâmpla cu ea?

Totul se petrecea doar în capul ei.

Făcea din el un monstru.

Zilele deveneau tot mai lungi, apusurile tot mai aurii. Nu s-a mai pomenit nimic despre seara când Alice rămăsese cu colegii la o bere. Şi nici despre ideea de a se întâlni şi cu alţi oameni. Când erau doar ei doi, era pace şi bună înţelegere. Şi asta era bine. Unii nu sunt sociabili. În fiecare dimineaţă când se trezea înlănţuită în braţele lui, se gândea că asta era ceea ce-şi dorea. Avuseseră ei suişurile şi coborâşurile lor, dar nu e uşor să ai o relaţie, se gândea Alice. Nu se putea să nu fie câte o zgâlţâială din când în când, pe măsură ce se descopereau unul pe celălalt.

Într-o zi deosebit de senină, Alice a ajuns prima acasă de la lucru. În dimineaţa aceea, ea şi Dylan hotărâseră să meargă la o plimbare lungă împreună, poate să ia cu ei şi câteva sticle de bere şi să aştepte pe o dună să vadă apusul. Tocmai îşi scosese cizmele de lucru şi îşi lega şireturile adidaşilor când a sunat telefonul.

— O să întârzii, Pinta-Pinta, a spus Dylan oftând. Am o problemă la maşină. Vin cât pot de repede, dar nu cred că ajung la timp să mergem la plimbare azi.

— Nu-i nici o problemă, iubitule, a spus ea, sperând că nu i se ghiceşte dezamăgirea din voce. De-abia aşteptase să iasă la aer curat după ce stătuse în birou toată ziua. Păi atunci, o să stau cu Pip şi o să fac ceva bun pentru cină.

Dar la puţin timp după ce a închis telefonul, Pip a început să zgrepţene la uşa cu plasă. Alice s-a uitat la ea plină de speranţă. Afară era o vreme minunată. Dunele aveau să devină aproape trandafirii în lumina apusului. Alice şi-a muşcat buzele. Nu mai ieşise cu Pip la o plimbare doar ele două de când începuse să se întâlnească cu Dylan. Imaginea florilor de

swainsona, roşii ca para focului în lumina apusului i-a apărut în minte. Promisese că avea să-l aştepte acasă. Dar era o după-amiază atât de frumoasă! Sigur că nici lui nu i-ar plăcea să o ştie închisă în casă.

— Hai Pip! a gângurit ea. Hai să ieşim şi noi, ca fetele.

Pip a dat rotocoale alergând după coadă până când Alice i-a legat lesa şi au ieşit pe uşă, traversând dunele, luând-o spre crater.

Alice a dat de tot felul de comori: margarete perene roz şi galbene, pene cenuşii, rămurele de eucalipt încărcate de muguri gata să dea în floare. A tras în piept mireasma pământului încins şi a admirat cerul – un amestec de bleu, asemenea carapacei crabului-soldat, şi de diferite nuanţe de violet precum cochiliile de scoici. „Deşertul e vechiul vis al mării." Alice a zâmbit amintindu-şi primul ei răsărit văzut cu Dylan. Pe măsură ce urca pe peretele craterului împreună cu Pip, luând-o pe poteca pe care o străbătuse de atâtea ori de când sosise acolo, sufletul i se umplea de nostalgie. Atunci peisajul i se părea atât de nou, iar ea era atât de nesigură în legătură cu ceea ce căuta în rezervaţie. Dar acum avea o slujbă la care ţinea şi un bărbat care o iubea aşa cum nu mai fusese iubită vreodată.

Când a ajuns în partea cea mai de sus a peretelui craterului şi a dat cu ochii de Kututu Kaana, Grădina Inimii, înflorită în tonuri de roşu dureros de frumoase, şi-a dat capul pe spate şi şi-a închis ochii fericită. Ajunsese acasă, în cele din urmă, într-o viaţă care era pe deplin a ei.

Alice a apărut pe panta drumului, jucându-se cu Pip şi gândindu-se la ce-ar putea găti pentru cină. S-a oprit brusc: jeepul de serviciu al lui Dylan era în faţa casei. S-a înfiorat toată. S-a chinuit să deschidă poarta. Încercând să-şi domolească respiraţia. Nu-şi dădea seama cât de mult timp lipsise. Nu-i lăsase nici un bilet. „O să fie bine. N-o să păţesc nimic." A ajuns la uşa de la intrare. „Nu inventa monştri."

Înăuntru era întuneric şi linişte.

— Dylan! l-a strigat ea. Am ajuns acasă.

A desfăcut lesa căţeluşei şi şi-a scos adidaşii.

— Dylan?

Mai târziu, când a încercat să-şi amintească, totul părea să se fi întâmplat simultan: schelălăitul disperat al lui Pip, ţipetele lui Alice când s-a întors şi l-a văzut pe Dylan izbindu-i căţeluşa cu picioarele în coaste, cu pielea albită în jurul ochilor când s-a năpustit asupra ei.

— Unde dracului a fost? a urlat el, apucând-o zdravăn. Cu cine ai fost? Cu cine? Spune-mi!

A văzut negru dinaintea ochilor. Simţea că o arde gâtul în timp ce el o zgâlţâia strângându-i grumazul. Simţea că îi trosneşte şira spinării şi i se rupe.

— Spune-mi!

A îmbrâncit-o atât de tare, că au lăsat-o picioarele. S-a auzit un pocnet puternic când ţâţânile uşii de la dormitor au cedat de la izbitură. Alice a căzut pe podea.

A rămas acolo întinsă, răsuflând cu greu. I se părea că mintea îi ieşise din trup şi se simţea ca şi cum n-ar fi fost de fapt acolo. Se uita uimită la nişte cocoloaşe de praf adunate pe lângă plintă. O fascinau de-a dreptul. Erau chiar, în faţa ochilor ei, şi nu le mai văzuse până atunci. Cum de nu le mai văzuse până atunci?

Un scâncet din preajmă a făcut-o să se uite sub pat. Coada lui Pip s-a zărit în umbră.

— Vino-ncoace, fetiţo! a chemat-o ea răguşită.

Gâtul îi era tot o rană. O durere ascuţită îi străpungea spatele. A trebuit să o ademenească pe Pip de mai multe ori ca să o facă să iasă afară. Alice a lut căţeluşa în braţe, sprijinindu-se de zid. Legănând-o pe Pip, Alice îi mângâia urechile şi trupul, apăsându-i uşor coastele să vadă cum reacţionează. Deşi tremura toată, Pip nu părea să aibă dureri mari. În timp ce Alice o mângâia, Pip îi lingea bărbia.

Alice şi-a închis ochii, încercând să se concentreze doar asupra respiraţiei. Carnea o durea în toate locurile unde simţea că i se făceau vânătăi.

A trecut ceva timp. În jurul ei era liniște în casă. Doar zumzetul frigiderului. Trosnetele acoperișului care se răcorea după dogoarea zilei.

În camera de zi s-a auzit ceva. Și-a ținut respirația ca să audă mai bine.

Era el, plângea.

Alice a respirat ușurată. Lacrimile însemnau că s-a terminat.

Dylan stătea pe canapea, cu capul în mâini. Auzind-o, și-a ridicat privirile. Chipul îi era alb ca varul, brăzdat de lacrimi.

— Pinta-Pinta, a spus el cu vocea spartă. Îmi pare atât... atât... atât de rău.

Și-a lăsat capul în jos.

— Cum e Pip? Nu... nu... știu ce m-a apucat, a spus el încercând să-și recapete răsuflarea. Dar am fost atât de îngrijorat când am venit acasă și nu te-am găsit.

— Am ieșit la o plimbare cu cățelușa.

Prin minte i-a trecut o amintire cu Toby, izbit de mașina de spălat.

— Habar nu ai! a strigat el. Nu înțelegi. Sunt zeci de tipi mult mai buni ca mine! Tu nu știi cum se uită la tine! Dar eu știu. Știu, Pinta-Pinta. Și cum ar fi dacă ieși la plimbare fără mine și dai de unul din ei pe potecă și începi să vorbești după tură cu el, așa cum ai făcut cu mine? a spus el, suspinând. Ce-ar fi dacă s-ar întâmpla una ca asta?

Lui Alice i se învârtea capul, neînțelegând. Oare el nu își dădea seama cât de mult îl iubea?

— Ce-ar fi dacă ai începe să vorbești cu vreunul din ei și s-ar îndrăgosti de tine? a continuat Dylan.

— N-ar avea nici o importanță, Dylan, a spus ea cu o voce rugătoare. Nu vezi? Eu nu mai am loc de nici un sentiment pentru nimeni altcineva.

El și-a cuprins fața în palme.

— N-am vrut decât să te impresionez, a strigat el, și uite ce-am ajuns dacă te iubesc! Nu vreau să te pierd. Înnebunesc când nu suntem împreună. Nu vreau decât să fiu tot timpul cu tine și-mi pierd cumpătul când nu sunt. Tu ești iubirea vieții mele, Alice. Iubirea nenorocitei ăsteia de viață a mea, a urmat el cu voce spartă.

Alice a început să plângă.

— Eu nu te-aş lovi niciodată, ştii asta, nu? a spus el în timp ce lacrimile i se prelingeau de-a lungul nasului. Nu te-aş lovi niciodată, Pinta-Pinta.

Asta era adevărat, s-a gândit ea. Nu el a lovit-o. Doar că lucrurile i-au scăpat de sub control.

— Eu pe *tine* te iubesc, a insistat ea cu voce tremurândă.

El a tras-o mai aproape.

— Aş vrea să mă ajuţi şi să nu mai faci lucruri ca azi după-masă ca să mă provoci aşa. Poţi să faci asta pentru mine? Pentru noi?

Ea i-a privi chipul atent şi implorarea din priviri. A încuviinţat din cap.

— Şi n-o să se mai întâmple niciodată. Niciodată, a promis el aplecându-se şi sărutând-o tremurând. Niciodată.

Buzele o ardeau când i le-a atins pe ale lui.

Mai târziu, în seara aceea, după ore întregi de lacrimi, scuze şi stat de vorbă, după ce verificase de nenumărate ori cum se simţea Pip, după ce adunase toate cioburile de pe podea, Alice l-a lăsat pe Dylan să o conducă în baie. El a dat drumul la apă fierbinte, a dezbrăcat-o, plin de tandreţe. Ea a intrat în apa caldă, iar el a spălat-o cu mişcări domoale, blânde. Şi a murmurat vorbe de dragoste, cerându-şi iertare, ca şi cum ar fi rostit o rugăciune. După o vreme şi-a scos şi el hainele şi a intrat şi el în cadă. Alice s-a destins în braţele lui, fiind aproape în stare să uite că el îi produsese durerea pe care se străduia acum să i-o aline.

A doua zi dimineaţă, Dylan îi lăsase pe noptieră o ceaşcă de cafea fierbinte şi un bilet mâzgălit în grabă. Trebuise să plece mai devreme, nu voise să o trezească, se simţea îngrozitor după noaptea trecută, dar o iubea mai mult ca oricând.

Alice a gemut când s-a ridicat. O durea tot corpul. A străbătut casa şchiopătând până la baie, dar s-a oprit văzându-se în oglindă. Avea tot gâtul plin de vânătăi în formă de degete

şi palme. Şi-a întors faţa de la oglindă şi a intrat sub duş. Nu s-a mai uitat apoi în oglindă.

Când a fost gata să plece la lucru, a chemat-o pe Pip ca să o scoată afară. Dar căţeluşa nu a venit. Alice a tot strigat-o, a căutat-o, îngrijorându-se tot mai tare, până când a găsit-o ascunsă în nişte tufe. Alice a pipăit-o peste tot. Nu se vedea să aibă ceva. S-a asigurat că i-a lăsat suficientă mâncare şi apă, după care s-a grăbit să plece ca să nu întârzie.

— Cam cald să porţi fular la gât, nu? a tachinat-o Thugger trecând pe lângă ea în sala de repaus.

De îndată ce s-a aşezat la masa ei de lucru, Alice a făcut o scurtă căutare pe Google, şi-a verificat e-mailurile şi, fără să stea pe gânduri, a început să scrie.

Salut, Moss,

Îmi pare rău că nu am dat un semn de viaţă mai devreme. Locuiesc şi lucrez acum ca ghid la Kililpitjara de când am plecat de la Bluff. Aici e minunat. Mie îmi merge bine. Sper că şi ţie.

Sper că ai putea să-mi dai o mână de ajutor. Ieri Pip a fost lovită de un cal sălbatic şi, deşi am cercetat-o peste tot şi nu pare să o doară nimic, sunt totuşi îngrijorată. Pare cam apatică şi mă tem să nu fie speriată. Crezi că poţi să-mi recomanzi să-i dau ceva? Vreun antiinflamator? Ţi-aş fi foarte recunoscătoare pentru orice fel de sfat.

Alice a mai citit textul încă o dată şi s-a grăbit să-l trimită până nu-şi pierdea curajul.

Câteva săptămâni mai târziu, Alice şi Dylan s-au dus la lucru separat. Sarah îl rugase să verifice nişte garduri în drum spre sediu.

— Ia-o tu mai înainte, ne vedem la prânz, a spus el în timp ce se urcau fiecare în maşina lui.

— S-a făcut, a răspuns ea, sărutându-l.

Alice l-a privit cum se îndepărtează. Totul intrase în normal, ea avusese mare grijă la felul în care se comporta, ca să-l ajute aşa cum îi ceruse, şi fuseseră liniştiţi. Fericiţi.

Moss îi răspunsese la mesaj în aceeaşi zi, recomandându-i un antiinflamator, insistând însă să o ducă pe Pip la Agnes Bluff, la control. Alice ştersese imediat mesajul şi căutase medicamentul pe internet fără succes. A doua zi a primit prin poştă un săculeţ cu antibiotice şi antiinflamatoare. Îi dăduse pe furiş medicamentele lui Pip şi fusese uşurată să vadă că-şi revine.

Avea totul sub control. O ţineau puterile.

Când a ajuns la sediu, colegii de muncă erau adunaţi în parcare. Atmosfera era încinsă.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat Alice pe Aiden când a coborât din maşină.

— E vremea focului de vegetaţie, a răspuns el, făcându-i semn spre Sarah care tocmai ieşea din birou cu un teanc de hârtii în mână.

— *Wai. Palya!* a strigat Sarah. *Palya.*

Lumea s-a liniştit.

— Buuun! Hai să ne organizăm! Vremea e azi perfectă pentru focurile reci[1], aşa că ne vom concentra asupra ţarcurilor de pe culmea de sud. Să ne împărţim pe grupuri – conducătorii grupurilor trebuie să aibă mare experienţă – aşa că Nicko, Aiden şi Thugger împărţiţi-vă voi oamenii cât mai egal cu putinţă. Îmbrăcaţi-vă în costume complete de incendiere, vă rog. Fiecare grup să ia câte un camion cu rezervor de apă, plus orice altă maşină se mai găseşte. Siguranţa voastră înainte de toate, înţelegeţi? Aveţi grijă cu pulverizatoarele, vă rog! Să nu daţi drumul la prea mult dintr-odată. Să fiţi atenţi la direcţia vântului. Şi cel mai important, să ascultaţi indicaţiile conducătorului de grup. Aveţi hărţi aici, luaţi câte una. Vreau să aveţi fiecare staţiile radio încărcate!

Sarah le-a împărţit hărţile şi a dat să plece înapoi în birou. În timp ce colegii se adunau în grupuri, Alice s-a ridicat pe

1. Practică străveche în Australia de ardere controlată a vegetaţiei uscate.

vârfuri căutându-l pe Dylan. „Vremea focului.“ Au năpădit-o o grămadă de amintiri. „Lumea foloseşte focul peste tot pe pământ“, îi spusese mama ei în ziua aceea în grădină. „Un fel de vrajă care transformă ceva în altceva.“ Lui Alice i-au asudat palmele. Continua să se uite peste tot să-i vadă faţa. Nu era acolo. Dylan nu venise.

— Ei, Sarah! a strigat Alice.

— Ce-i Alice? a răspuns Sarah întorcându-se.

— Scuze, ăăă... voiam doar să ştiu dacă merge şi Dylan azi la foc, a întrebat ea, ruşinată de cât de copilărească îi părea vocea.

— Nu! a spus Sarah răspicat. Am nevoie de personal pe teren şi Dylan a participat oricum la destule focuri până acum. Şi oricum nu-mi trebuie cineva căruia să nu-i stea mintea la treabă, a urmat ea, scrutându-i chipul lui Alice. Te-am ales pe tine pentru că eşti harnică şi se vede că vrei cu tot dinadinsul să progresezi. Dar dacă nu te poţi concentra...

— Ba nu, a protestat Alice, nu, nu... sunt bine! Sunt gata să mă duc!

— Eşti sigură?

— Da.

Sarah a încuviinţat din cap.

— Aiden, a strigat ea către rangerul aflat lângă depozitul cu uniforme. Alice vine cu tine azi.

— *Palya*, a răspuns el.

— Să asculţi tot ce-ţi spune Aiden, a încheiat ea pe picior de plecare. Petrecere frumoasă la primul tău foc! i-a strigat apoi peste umăr.

Alice s-a îndreptat grăbită spre magazie. Era bine. Avea să fie bine. Sarah o alesese ca să înveţe ceva nou şi să se perfecţioneze. Era perfect logic şi de înţeles. Ea nu-l excludea pe Dylan cu intenţie. Şi el avea să înţeleagă, precis, că Sarah îi dăduse o sarcină la care nu se aşteptase, aşa că dacă nu avea să fie acasă ca să mănânce cu el la prânz, precis că putea să înţeleagă. Şi în timp ce mergeau cu maşina spre zona din sud, Alice încerca să-şi închipuie cum urma să fie la sfârşitul zilei, când aveau să deschidă o bere şi avea să-i povestească lui

Dylan ce emoţionant a fost să fie aleasă pentru a participa la incendierea vegetaţiei. Şi, pe măsură ce i se perindau pe dinainte deşertul vârstat de parcele de flori violet de parakeelya, în minte i se adunau amintiri despre tatăl ei, trezindu-i în tot corpul senzaţii vechi, groaznic de cunoscute, de teamă.

Au parcat maşinile pe muchia de sud a craterului.

— O să acţionăm în şir indian, toţi laolaltă, le-a spus Aiden rangerilor care îşi pregăteau pulverizatoarele. E important de ţinut minte, chiar dacă e primul sau cel de al cincizecilea foc la care participaţi: nu daţi drumul la foc înaintea voastră. Nu intraţi în foc. Porniţi focul în urma voastră. Îndepărtaţi-vă de foc. *Palya*?

Alice a încuviinţat din cap. Îşi simţea mâinile asudate pe sub mănuşile ignifuge. A apucat strâns pulverizatorul, dar i-a tremurat braţul de greutatea lui. Sunetul combustibilului care se mişca în container îi provoca greaţă.

— Staţiile radio? i-a întrebat Aiden, iar ei şi-au verificat aparatele. Bun, să le dăm drumul!

Pulverizatoarele au pornit rând pe rând. Alice a tresărit când s-a pus în funcţiune al ei. Sâsâia de parcă ar fi fost o fiinţă vie. Îi tremura mâna.

— Asiguraţi-vă că aveţi deschise supapele de aer, le-a strigat Aiden, apoi s-a uitat spre Alice spunându-i: Pune flacăra jos, pe pământ, în spatele tău, uite-aşa.

El şi-a lăsat în jos pulverizatorul în dreptul unei tufe de spinifex, dându-i foc şi îndepărtându-se imediat. Punea foc şi pleca, punea foc şi fugea.

— Fugi de lângă foc!

Peste tot în jurul lor se auzea fâsâitul şi trosnetul pământului care lua foc. Încerca să-şi concentreze atenţia la picioarele încălţate cu cizme în timp ce înainta încet prin ţărâna roşie şi printre tufe, ţinând pulverizatorul cât mai jos şi lăsând flăcări în urma ei.

Un, doi, foc. Un, doi, foc.
Sunt, aici, foc. Sunt, aici, foc.

Pe dinaintea ochilor i-a apărut o scenă: pământul scorojit de sub tălpile ei în timp ce fugea împreună cu Toby din şopronul tatălui ei. Cu vântul fierbinte în faţă. Cu trăsnetul care despica cerul făcându-l ţăndări. Si mama ei cea frumoasă ieşind bătută din apa mării.

— Alice!

Nu-şi dăduse seama că se oprise.

— Mergeţi mai departe! i-a îndemnat pe ceilalţi membri ai grupului.

Aiden strigat-o din nou de unde se afla, cam la cincizeci de metri de ea.

— Fă chiar acum un pas spre mine, i-a poruncit el calm, dar ferm.

Şi-a privit picioarele, nu şi le putea mişca.

— Hai, Alice! Hai că poţi. Vino către mine, acum! i-a strigat Aiden mai insistent.

Tremura toată, rezervorul de combustibil şi pulverizatorul i se bălăngăneau în mâini. Picioarele nu i se clinteau. Prin îmbrăcămintea ignifugă începuse să simtă dogoarea zidului de foc din spatele ei.

— Alice! a strigat el din nou venind în fugă spre ea.

Alice nu se putea mişca.

A ajuns lângă ea şi a sprijinit-o.

— Am să te iau de braţ şi o să fugim împreună, OK?

Alice a încuviinţat din cap. Aiden a împins-o cu toată forţa înainte. A început să alerge împiedicându-se pe lângă el, uitându-se cum picioarele ei nu călcau în acelaşi ritm cu ale lui.

Când au ajuns la adăpost de bătaia focului, Aiden şi-a dat jos rucsacul din spate şi l-a deschis, scoţând o sticlă de apă şi nişte jeleuri.

— Poftim, i-a spus el, întinzându-i-le şi privind-o atent cum bea şi mânca.

— Mulţumesc, a îngăimat ea, înapoindu-i sticla după ce a băut destul.

— Ţi-a trecut?

Ea a încuviinţat din cap.

— Şi Lulu are atacuri de panică uneori. Şi îmi tot spune că are ameţeli.

Alice şi-a ferit privirile. Nu ştia că şi Lulu suferea de anxietate.

— Cum te simţi acum? Vrei să anunţ la sediu să cer să vină cineva să te ia?

— Nu, a răspuns Alice. Nu, o să-mi fie bine, a repetat ea, străduindu-se să aibă o voce mai convingătoare.

Aiden s-a uitat la ea cu băgare de seamă.

— Bine! a spus, dând din cap şi punându-şi rucsacul în spate. Să stăm împreună totuşi, vino după mine.

Pe măsură ce ea şi Aiden străbăteau ţarcul, punând foc împreună, metodic, în linie dreaptă, Alice a simţit cum i se relaxează umerii şi nu-i mai tremură mâna. Sub supravegherea şi cu sprijinul lui, a terminat treaba.

* * *

După vreo oră au fost luaţi de echipa de colectare care a venit cu ATV-uri şi i-a dus cât mai departe de focuri. S-au oprit în vârful unei dune ca să mănânce de prânz la umbra unor stejari de deşert. Alice şi-a închis ochii în timp ce bea apă din sticlă. Hainele îi erau umede la subraţ de sudoarea rece a fricii.

În timp ce colegii îşi mâncau sendvişurile şi sporovăiau, Alice s-a aşezat la o parte, cu spatele la valul îndepărtat de flăcări portocalii. Când i-a surprins privirea lui Aiden nu şi-a putut stăpâni zâmbetul plin de recunoştinţă.

* * *

Ajunşi la sediu, la sfârşitul zilei, Alice se grăbea să-şi termine treaba ca să se ducă acasă la Dylan. Tocmai se pregătea să plece când a oprit-o Aiden.

— Colega, m-au chemat să dau o mână de ajutor la tura de la apus, şi rămânem fără un om care să facă verificările de securitate. N-o să-ţi ia mult. Te superi dacă te rog să le faci tu?

Alice a înghiţit în sec, stăpânindu-şi groaza care o cuprindea.

— Sigur, a răspuns ea, încercând să-şi ascundă agitaţia.

— Hei, Pinta-Pinta, a strigat-o Ruby din parcare. O să-ţi dau eu o mână de ajutor şi-atunci o să mă poţi duce tu acasă.

— Grozav, unde-s doi, puterea creşte. Mulţumesc, Alice!

S-a îndepărtat, dar s-a oprit şi s-a întors cu braţele larg deschise.

— Te-ai descurcat minunat azi. Bravo ţie! a spus el, îmbrăţişând-o scurt, dar călduros.

— Mulţumesc, a răspuns ea. Mă bucur să aud asta. Şi îţi mulţumesc pentru ajutorul tău de azi.

După plecarea lui Aiden, pe când Ruby şi Alice se îndreptau împreună spre şopron, zgomotul unui motor turat la maximum i-a atras atenţia lui Alice. Stomacul i s-a strâns pe loc recunoscând profilul lui Dylan în jeepul care se îndepărta în viteză.

Când Alice şi Ruby au terminat treaba, lui Alice i se strângea stomacul de frică.

— *Nyuntu palya, Pinta-Pinta*? a întrebat ea urcându-se în camioneta lui Alice. Nu ţi-e bine?

Alice nu i-a răspuns. Nu avea încredere în glasul ei.

— Te-a cam speriat focul azi, a spus Ruby.

Alice a încuviinţat din nou, fără să vorbească.

— *Uwa*, e drept că focul poate fi înspăimântător, dar poate să fie şi multe alte lucruri. Un fel de medicament, de exemplu. Focul păstrează sănătatea pământului şi ne ţine şi pe noi sănătoşi. Acolo unde avem un foc, avem şi un cămin. Asta nu mai e aşa de înspăimântător, nu?

— Medicament? a întrebat Alice, cu mintea aiurea.

— Ţarcul acela unde ai pus foc azi, i-a explicat Ruby, era plin de păstăi care aveau nevoie de foc ca să pocnească şi să încolţească. Fără focul tău de azi, pământul s-ar fi îmbolnăvit. Şi dacă pământul se îmbolnăveşte, atunci şi poveştile noastre se îmbolnăvesc, şi noi la fel.

— Focul nu a fost niciodată un leac pentru mine, a spus Alice încetişor. Cândva am crezut că ar putea fi, dar am văzut că nu duce decât la pierzanie.

Cu coada ochiului a văzut-o pe Ruby privind-o cu mare atenţie. Dar au fost întrerupte de staţia radio care a prins viaţă, pârâind şi emiţând numele lui Ruby. Ea şi-a desprins receptorul de la şold, a răspuns şi l-a agăţat la loc.

Apoi au mers tot restul drumului în tăcere.

~ ~

După ce a lăsat-o pe Ruby acasă, s-a întors la lucru. Jeepul de serviciu al lui Dylan era parcat în faţa atelierului. Oare văzuse când îl îmbrăţişase pe Aiden? Să fi fost o problemă? Cu siguranţă că nu, s-a gândit ea. Era adevărat că nu mâncaseră de prânz împreună, aşa cum se înţeleseseră, şi că nici nu luaseră legătura peste zi, dar el avea să înţeleagă că mersese cu echipa la incendiu. Aşa cum spusese şi Sarah în dimineaţa aceea, Dylan fusese şi el la focuri de multe ori. Aşa că nu putea s-o invidieze pentru ocazia de a învăţa ceva nou.

Alice a intrat, cu un licăr de speranţă că el nu avea să fie gelos pe Aiden sau pentru ziua ei de muncă. Doar îi spusese că era iubirea vieţii lui. Cum putea să-şi distrugă relaţia punând asta la îndoială şi neavând încredere în el? Şi îşi imagina cum avea să decurgă scena: el avea să o cuprindă în braţe şi să-i spună cât de mândru era de ea. Şi urma s-o ducă pe sus acasă, unde să deschidă o bere şi să îi pună o grămadă de întrebări, curios să afle cum fusese ziua ei de lucru.

Când a intrat, el nu şi-a ridicat ochii de la ecranul computerului care-i arunca o lumină bolnăvicioasă pe chip.

— Salut! a spus ea, străduindu-se să zâmbească.

Dylan stătea cu fălcile încleştate. Nu i-a răspuns. Alice a aşteptat.

— Ai auzit? Am făcut azi primul meu foc controlat, i-a spus ea, zâmbind atât de forţat că o dureau obrajii.

El tot nu şi-a ridicat ochii. Pe faţă i se zbătea un muşchi.

— Am auzit, a răspuns tot cu ochii în computer. Nici nu-i de mirare, de fapt, răsfățata rezervației e aleasă să meargă la focuri!

Spaima i-a săgetat stomacul. Când și-a întors fața spre ea, ochii îi erau întunecați și cufundați în orbite, buzele își pierduseră culoarea.

— Dar asta e ce știi tu să faci, nu? Cu ochii ăia mari ai tăi, cu fluturii tăi, cu zâmbetul tău. Lumea nu se mai satură de tine, nu-i așa? Și tu îi răsucești al naibii de bine pe degete!

Alice a simțit că picioarele i se fac ca de plumb.

— Așa deci, cum a fost focul, ia zi? a întrebat el cu buzele întinse într-un zâmbet sarcastic. Haide, spune! Nu vrei să-mi povestești? Dă-i drumul atunci. Cu cine te-ai suit pe ATV? a strigat el, împingându-și cu putere scaunul în spate.

Alice a tresărit.

— În jurul cui ți-ai încolăcit picioarele pe ATV, Alice? a continuat el, izbind în masă. Pentru că ți-am verificat fișa de pregătire și am văzut că nu ai permis pentru ATV. Cu cine dracu' te-ai înghesuit pe ATV? Și să nu îndrăznești să mă minți, că te ia dracu'!

La colțurile gurii i se adunase salivă. Alice amuțise.

— Spune-mi cu cine ai fost? a urlat el.

Lacrimile au început să i se prelingă pe obraz. El s-a mișcat atât de repede, încât nu a mai apucat să se ferească. I-a apucat o mână și i-a întors-o la spate.

— Hai, spune-mi, a șuierat el.

Și a izbit-o de zid cu atâta forță că a răsucit-o de-a binelea. Alice nu mai putea respira. Nu mai auzea. A vrut să o ia la fugă.

— Da, așa, dai să fugi! Curvă ce ești! Te-am văzut cum îl luai în brațe pe Aiden! Știu eu ce ești în stare. Dă-i înainte! Ia-o la fugă! a strigat el răgușit. Călătorie sprâncenată!

Mai târziu avea să-și aducă aminte că trupul i se mișca fără voia minții. Răsucindu-se și scăpând de el. Alergând la camioneta ei. Băgând cheia în contact și apăsând în același timp piciorul pe accelerație. Și, din nou, simțea că mintea îi plutește, despărțită de corp, și se privea cum conduce mașina.

S-a oprit la Dylan acasă şi a luat-o pe Pip, s-a întors la camionetă şi a lăsat farurile să o conducă acasă în siguranţă.

Când a ieşit din curbă a văzut o maşină de închiriat prăfuită parcată dinaintea casei ei. Alice a oprit şi s-a îndreptat ameţită spre ea, uitându-se curioasă prin geamuri.

Din spatele casei se auzeau voci joase şi se simţea un miros puternic de tutun. Pip a luat-o la fugă prin curte.

Îşi simţea picioarele ca de plumb. S-a îndreptat încet spre terasă.

Şi acolo, în lumina ultimelor raze ale apusului, erau Twig şi Candy Baby.

26
Arbustul-felinar

Semnificație: **Speranța mă poate orbi**

Abutilon leucopetalum / Teritoriul de nord

Tjirin-tijirinpa (pitjantjatjara) se găsește în ținuturi uscate, adesea pietroase. Baza frunzelor are formă de inimă. Florile galbene, asemănătoare celor de hibiscus, înfloresc de obicei iarna și primăvara, dar pot apărea uneori tot timpul anului, culorile lor vii fiind deosebit de vesele. Copiii din populația Anangu le folosesc pentru a face mici suliță de jucărie.

Alice tremura în timp ce făcea ceaiul. Fumul îi persista pe piele, în păr. Furia lui Dylan o frământa încă. Dezgustul de pe chipul lui. Forța lui periculoasă.

A dus cele trei cești de ceai la masa unde stăteau Candy și Twig, atât de dragi și cunoscute, dar atât de nepotrivite în peisajul vieții ei din deșert. Le-a pus jos, tremurând.

— Ești bine? a întrebat-o Candy, punându-și mâna peste a lui Alice.

Alice s-a așezat, a închis o clipă ochii și a încuviințat din cap.

— Cum m-ați găsit?

Ele au schimbat o privire.

— Moss Fletcher, a spus Twig, luând o înghițitură de ceai.

— Veterinarul?! a exclamat Alice, simțind că i se învârte capul. Din Agnes Bluff?

Twig a încuviințat din cap.

— A văzut ce scria pe camionul tău când te-a dus la doctor. A căutat Thornfield pe Google și ne-a sunat să întrebe

cine e ruda ta cea mai apropiată. Apoi ne-a mai sunat după ce i-ai scris tu pe e-mail şi ne-a spus că te afli aici.

Alice nu s-a putut uita la nici una din ele.

— Nu era treaba lui...

Vocea lui Dylan i-a răsunat în minte: „Tu îi răsuceşti al naibii de bine pe degete."

— Poate că nu, a spus Candy blând, dar am fost atât de uşurate când ne-a sunat, a urmat ea, ştergându-şi ochii. Tu ai plecat, scumpo... ţi-am trimis mesaje şi e-mailuri şi te-am sunat în fiecare zi. Dar ai dispărut.

Vocea i s-a frânt.

Afară, luminiţele de pe terasă străluceau pe fundalul cerului însângerat. Oare avea să o sune? Simţea că-i plesneşte capul. Adrenalina începea să scadă, lăsând în urmă o istoveală ca un mâl.

— Ştiţi voi prea bine de ce „am dispărut". Ce altceva aş fi putut face?

— Ştiu că e greu, dacă o iei aşa, dar June nu a vrut altceva decât să te protejeze.

— Vai, Doamne! Asta nu e...

Alice s-a ridicat brusc şi şi-a împins scaunul sub masă.

— Nu pot să discut asta, a spus ea, ridicându-şi amândouă mâinile.

Nu mai avea putere să se lupte. Nu avea nevoie de ele acolo. Mintea nu-i stătea decât la Dylan. Nu se putea gândi acum la năluci şi amintiri vechi. Pe deasupra, în sufletul ei ştia prea bine că era nedreaptă. Ele nu meritau să îndure mânia, teama şi durerea ei. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să ia o pauză.

— Lăsaţi-mă doar câteva clipe, a spus Alice, îndreptându-se spre baie.

Când era pe punctul de a închide uşa băii, Candy a spus:

— A murit, Alice.

Vorbele acelea au lovit-o ca o triplă explozie. Vedea cum i se mişcă buzele lui Candy, dar nu auzea decât frânturi.

— ...atac de cord.

Alice şi-a scuturat capul, încercând să înţeleagă. Îşi simţea picioarele amorţite.

— ...şi eram rupte de oraş din pricina inundaţiilor. A stat zi şi noapte pe terasa din spate, urmărind cum urcă apa. Am găsit-o acolo cu ochii larg deschişi, privind florile distruse.

Chipul lui Candy era împietrit.

Alice le-a privit pe amândouă, de parcă le vedea pentru prima dată. Candy avea ochii roşii, părul ei albastru era pleoştit şi fragil. Twig albise la tâmple. Chiar şi pe sub hainele ei lălâi se vedea că slăbise.

June murise.

Alice a intrat împleticindu-se în baie şi a închis uşa, sprijinindu-se de ea în timp ce simţea că o lasă picioarele. S-a prăbuşit pe pardoseală. Înnebunită să găsească o alinare, a dat drumul la apa caldă. A intrat sub duş îmbrăcată şi a rămas aşa sub căderea apei. Şi-a ridicat faţa, s-a aşezat, şi-a cuprins genunchii cu mâinile la piept şi s-a pornit să jelească.

Alice a rămas în baie mult timp după ce a terminat duşul. S-a înfăşurat în prosoape şi s-a întins în cada goală, fără să se mişte sau să vorbească.

Prin perete se auzeau Twig şi Candy vorbind în camera de zi, deschizând uşa glisantă, spălând ceştile de ceai în chiuveta din bucătărie. Scârţâitul scaunelor de bucătărie pe linoleum. Paşi către uşa băii.

— Alice, a răsunat vocea lui Twig, cred că e mai bine să mergem să luăm o cameră în staţiune. Să te lăsăm un pic în pace. Am greşit să-ţi dăm vestea asta fără să te prevenim. Ne pare foarte rău, a adăugat ea după o pauză.

Apoi tăcere. Paşi care se îndepărtau. Auzind uşa de la intrare deschizându-se, Alice a ţâşnit afară din baie, plină de remuşcări. A deschis uşa larg. Pip a dat buzna înăuntru, împleticindu-i-se printre picioare.

— Staţi! a strigat ea.

Twig şi Candy ieşiseră deja. Auzind-o, au intrat înapoi.

— Puteţi să rămâneţi, e loc destul aici. Şi am liber patru zile de la lucru, a spus ea ridicându-şi bărbia. Trebuie să rămâneţi, trebuie să vorbim.

Simţea cum îi bate inima.

Femeile s-au uitat una la alta, iar Candy a vorbit prima:

— Ce-ar fi să încropesc ceva de mâncare? Nu suntem bune de nimic pe stomacul gol.

În timp ce Candy punea stăpânire pe bucătărie şi Twig ieşise pe terasa din spate să fumeze, Alice s-a dus în dormitor să se îmbrace. Fiecare mişcare îi cerea un efort uriaş. Şi-a luat hainele. Oare June avusese dureri? Un picior. Apoi celălalt. Oare şi-a dat seama că moare când a avut atacul de cord? Şi-a luat pe cap cămaşa. Oare a chemat pe cineva? I-o fi fost frică? Alice îşi simţea capul prea greu pe umeri. S-a târât până la pat, căutând mângâierea pernei. S-a ghemuit.

Şi s-a ivit el.

Mirosul apei lui de colonie pe cămaşa ei, mireasmă verde şi încă ceva pe deasupra. Trupul lui, visele şi răsuflarea lui, cu iz de sare şi pământ.

Alice a ridicat gulerul cămăşii la nas, inspirând adânc. Se supărase, nu fusese chemat la focuri. Nu-i plăcea să vadă că ea atrage atenţia altor bărbaţi. Ar fi trebuit să fie cu mai multă băgare de seamă. Ar trebui să se ducă la el şi să-şi ceară iertare. Doar îşi pierduse cumpătul. Asta se poate întâmpla oricui din când în când.

Alice a încercat să-şi stăvilească lacrimile. S-a ridicat în capul oaselor şi a stins veioza. A privit peste dune spre casa lui. Se înalţa întunecată ca o umbră mătăhăloasă sub cerul smălţuit de stele.

Când s-a trezit a doua zi de dimineaţă, simţind mirosul de cafea şi foiala lui Candy şi Twig din bucătărie, Alice nu mai ştia unde se afla şi nici când se întâmplau toate acestea. Ar fi putut avea nouă, şaisprezece sau douăzeci şi şapte de ani.

— Cafea? a întrebat Candy când Alice a intrat în camera de zi, abia târându-se, cu ochii cârpiţi de somn.

— Da, te rog.

— Cum ai dormit? a întrebat-o Twig.

— Fără vise, a răspuns Alice căscând. Dar tu?

— Bine, a încuviinţat Twig din cap.

— Ne-am simţit ca nişte şcolăriţe în tabără, închipuie-ţi ...la vârsta noastră! a spus Candy zâmbind şi întinzându-i lui Alice o ceaşcă aburindă cu cafea.

Alice i-a mulţumit dând din cap.

S-a lăsat apoi tăcerea. În camera cealaltă, Pip se foia, fugind după propria coadă.

— Trebuie s-o scot afară, a spus Alice, sorbind din cafea. Mergem uneori pe o potecă ce duce din spatele grădinii până la peretele craterului. Acolo e o privelişte pe care cred că v-ar plăcea să o vedeţi.

Alice, Twig şi Candy mergeau cu Pip luând-o la fugă înaintea lor. Din când în când una dintre ele se oprea să arate vreun trandafir de deşert sau vreun vultur tasmanian care se rotea pe deasupra lor. Dar mai mult au urcat în tăcere pe poteca de pe peretele craterului. Când au ajuns la locul de unde se vedea panorama, Twig abia mai respira. S-a aşezat la umbră să-şi recapete suflarea.

— Asta ţi se trage de la ţigările alea blestemate pe care ţi le răsuceşti şi le fumezi toată ziua, a dojenit-o Candy.

Twig i-a făcut semn să-şi vadă de treaba ei.

Alice le-a dat apă tuturor şi a turnat într-un castronaş şi pentru Pip, care se întinsese gâfâind lângă Twig. Aerul de dimineaţă le răcorea pielea. S-au întors să admire craterul. Florile de swainsona se legănau în valuri de roşu aprins.

— Ce spectacol! a oftat Candy. Nu cred că am mai văzut vreodată atâtea swainsona la un loc.

— Şi atrag turişti din lumea întreagă.

— Înfloresc acum şi rămân înflorite toată vara, până în toamnă, a spus Twig arătând cu bărbia înspre crater. Acolo de unde se trage familia mea, li se spune flori-de-sânge. Legenda spune că apar unde s-a vărsat sânge.

— Asta nu mi-ai spus-o niciodată. De aia ai avut tu mereu grijă să le plantezi la Thornfield? a întrebat Candy.

— Unul dintre motive, a încuviinţat Twig. Florile astea îmi amintesc mereu de familia pe care nu o mai am. Şi... a urmat ea cu voce spartă, de familia pe care am găsit-o.

— Să ai curaj, să prinzi inimă, a şoptit Candy.

Alice a cules un băţ de pe jos şi a arătat cu el înspre flori.

— Pe aici se spune că acesta este locul unde s-a zdrobit inima unei mame. Şi-a smuls-o din piept şi a azvârlit-o din cer ca să fie alături de pruncul ei, care şi-a găsit moartea căzând din cer, a mai zis Alice, rupând băţul în două şi culegând de pe el bucăţele de scoarţă. Florile astea înfloresc nouă luni pe an, cu regularitate perfectă. Se spune că fiecare floare este o bucăţică vie din ea, care se îndreaptă spre pământ.

A continuat să rupă băţul în bucăţi tot mai mici făcând o grămăjoară la picioare.

— Prietena mea Ruby spune că, dacă florile se îmbolnăvesc, atunci şi familia ei se îmbolnăveşte.

— Se pare că are dreptate.

Au rămas toate trei tăcute.

— A fost înmormântată sau incinerată?

— Incinerată, a răspuns Candy. A lăsat scris în testament să i se împrăştie cenuşa în râu ca să poată ajunge la mare.

Alice şi-a scuturat capul, amintindu-şi momentul când se azvârlise şi ea în râu visând că avea s-o poarte până acasă.

— Cred că am putea să ne întoarcem acum, Alice. Avem să-ţi dăm ceva, a spus Candy, şi Twig a încuviinţat din cap.

— Sigur că da, a zis Alice, chemând-o pe Pip şi luând-o înainte pe potecă spre casă.

Când au ajuns acasă, soarele era sus pe cer şi dogorea cu putere. Alice le-a dat pahare cu apă rece.

Candy s-a dus la maşina lor închiriată şi a adus de acolo un pachetel înfăşurat într-o pânză. Alice l-a recunoscut pe dată.

— Vai, Doamne!

— A scris în testament că trebuie să rămână la tine, a spus Candy punându-i pachetul în mâini.

Alice a desfăcut pânza şi când a scos la iveală *Dicţionarul Thornfield*, au năpădit-o atâtea amintiri! Prima dată când intrase cu Candy în atelier. Twig învăţând-o cum să taie florile. June arătându-i cum să le preseze. Oggi, pe când era doar un băieţel, ridicându-şi capul din carte şi făcându-i cu mâna.

— I-au trebuit aproape douăzeci de ani, dar până la urmă şi-a ţinut promisiunea, a spus Twig cu o voce gravă. Aici se află tot ce ai vrut să ştii vreodată. Noi nu ne-am dat seama, dar June şi-a petrecut ultimul an de viaţă punând pe hârtie povestea Thornfieldului, inclusiv pe cea a tatălui şi a mamei tale.

Alice a strâns mai tare cartea la piept.

— Când ai s-o citeşti, a spus Candy, ai să afli ce conţinea testamentul lui Ruth Stone: ca ferma de la Thornfield să nu fie niciodată lăsată pe mâinile unui om nevrednic. Apoi a făcut o pauză, ca şi când şi-ar fi căutat cu grijă cuvintele: Alice, când tatăl tău era tânăr, June a avut un atac de cord. Nu a fost prea grav, dar suficient cât să o determine să-şi facă un testament. Dar l-a ţinut secret, a continuat ea, cu vocea şovăitoare, pentru că se hotărâse să îl excludă pe Clem de la moştenire. June a văzut cât de posesiv putea fi Clem faţă de mama ta, încă de când erau copii. Şi vedea cât de agresiv se purta, uneori, cu noi ceilalţi. Gelos, dacă nu se afla în centrul atenţiei. Meschin, dacă nu deţinea el controlul. Şi uneori violent când îşi pierdea cumpătul. Când a auzit-o pe June mărturisindu-i lui Agnes că ferma Thornfield va fi într-o bună zi a ei, a mea şi a lui Twig, că ea s-a hotărât să nu i-o lase lui... Când a plecat, a jurat să nu mai vorbească niciodată cu June sau cu vreuna din noi. Spunea că asta e tot ce meritam... de aceea noi nu am ştiut nimic despre tine până la nouă ani, a urmat ea cu voce spartă. Noi nu i-am mai văzut pe părinţii tăi şi nici nu am mai vorbit cu ei de atunci.

— Deci... a început Alice, încercând să pună cap la cap ce auzise, părinţii mei au plecat pentru că June a făcut o alegere, ştiind că îl va înfuria pe tata?

— Nu a fost chiar aşa de simplu. June simţea că are un motiv întemeiat să facă ce a făcut. Se temea prea tare de firea

lui Clem ca să-i lase tot ceea ce realizaseră ea şi celelalte femei din familia voastră. El putea fi atât de instabil...

— Aşa e, a întrerupt-o Alice. Eu ştiu asta destul de bine, Candy.

Simţea că îi pulsează tâmplele de durere.

— Dar de ce nu mi-aţi spus că de-asta au plecat ei de la Thornfield?

— Nu am putut, Alice. Chiar nu am putut. Nu aş fi putut să o trădez pe June. Nu după tot ce a făcut pentru mine. Era o poveste pe care ea trebuia să ţi-o spună, nu eu.

— Şi asta ţi-a anihilat propriile sentimente? Ai preluat şi tu eşecul lui June?

— Ei, bine, ajunge! a intervenit Twig. Ajunge, hai să facem o pauză!

Alice s-a ridicat şi a început să umble prin încăpere. Lui Candy i se prelingeau lacrimile pe obraz.

— Cred că e important, a spus Twig răspicat, să nu ne lăsăm prinse în trecut.

— Prinse în trecut? a ţipat Alice. Cum să rămân prinsă în trecut când eu nici măcar nu ştiu care e trecutul ăsta?

— Te rog, Alice, a încercat Twig să o calmeze. Trebuie să încerci să-ţi păstrezi cumpătul. Trebuie să vorbim despre ce se întâmplă acum.

— Şi ce anume se-ntâmplă acum? s-a răstit Alice.

— Stai jos, i-a spus Twig hotărâtă, cu chipul de nepătruns.

Candy nu a reacţionat în nici un fel. O presimţire i-a alungat pe dată toată mânia lui Alice. S-a uitat insistent de la Candy la Twig şi înapoi.

— Ce e ? Ce s-a întâmplat? Spuneţi-mi!

— Alice, stai jos!

Ea a dat să se împotrivească, dar Twig a oprit-o ridicându-şi mâna. Alice şi-a tras un scaun şi s-a aşezat.

— Ai multe de aflat şi vrem să te cruţăm cât de mult se poate, a spus Twig împreunându-şi palmele.

— Hai, spune-mi! a insistat Alice, încordându-şi maxilarele.

— Bine, a început Twig.

Candy a tras adânc aer în piept.

— Dar spuneţi-mi naibii odată!

— Uite, Alice: fratele tău a supravieţuit incendiului, a spus Twig, făcându-se mică pe scaun.

Alice s-a tras înapoi de parcă ar fi fot pălmuită.

— Ceeee?

— Fratele tău, bebeluşul, a supravieţuit. A fost adoptat la puţin timp după ce ai venit tu la Thornfield.

Ea a rămas cu ochii la ele, năucă de uimire.

— S-a născut prematur şi a fost foarte bolnav. Doctorii nu au fost siguri că va supravieţui. Lui June i-a fost teamă să ia în grijă un nou-născut bolnav şi să te facă să suferi şi mai mult dacă nu ar fi supravieţuit.

Alice a scuturat din cap.

— Şi l-a părăsit?

— Vai, scumpo... a intervenit Candy întinzând mâna spre ea. Îmi pare atât de rău. E un şoc atât de mare şi e atât de mult de înţeles, îţi va lua ceva timp. De ce n-ai veni cu noi, înapoi acasă, la Thornfield? Te rugăm. O să avem noi grijă de tine. O să...

Alice a dat fuga la toaletă. A vomat, înecându-se, cuprinsă de spasme.

Pline de teamă, îngrijorare şi dragoste, chipurile lui Twig şi Candy se aplecau deasupra ei, strigând-o pe nume.

Candy a deschis uşa din spate şi a ieşit pe terasă cu două castroane cu paste. I-a dat una lui Twig şi s-a aşezat sub luminiţele lui Alice. O vreme au mâncat în tăcere. Cerul s-a prefăcut din albastru în chihlimbariu şi apoi în roz. Luminat din spate, peretele craterului se înălţa ca o corabie înălbită.

— Când crezi că ar trebui să o trezim? a întrebat Candy.

— Las-o să doarmă, Candy.

— Stă în pat de mai bine de o zi de-acum.

— După cum se vede, are nevoie să se odihnească, a oftat Twig.

— Şi unde i-o fi telefonul, totuşi? Trebuie să fi sunat de nenumărate ori.

— Candy!

— Dar de unde crezi că are vânătăile alea? a zis Candy în şoaptă.

Twig a clătinat din cap. Şi-a pus castronul jos şi şi-a scos punga de tutun din buzunarul de la piept.

— Le-a făcut probabil la muncă. Ştii şi tu cât de mult ne lovim şi noi la fermă.

— Simt că am pierdut-o, a mai zis Candy încetişor.

— Simţi asta pentru că nu ştim ce s-a întâmplat cu ea de când a plecat. Dar nici nu a avut ocazia să ne spună, nu-i aşa? Am împovărat-o noi cu destule.

Candy nu i-a răspuns. Au rămas să privească soarele care dispărea după linia orizontului.

— Nu i-ai spus că June a murit aşteptând-o să vină acasă, a spus Candy după o vreme.

— Dar nici tu nu i-ai spus, i-a întors-o Twig.

— Ştiu, a răspuns Candy frecându-şi fruntea. Acesta era ultimul lucru de care avea nevoie, să mai poarte şi o vină.

Pe cer au început să sclipească primele stele.

— I-ai văzut carnetele? a întrebat Candy.

— Sunt pe raft. Pline de flori, cu semnificaţiile lor. Pe unele pagini sunt şi schiţe, pe altele doar flori presate. Nu au o ordine anume, nu ca într-o înşiruire de dicţionar sau ceva de genul ăsta. Par adunate la întâmplare, dar frunzărindu-le mi s-a părut că e mai mult de atât. Ca şi cum ar spune o poveste.

Twig a tras un fum şi l-a suflat apoi în sus, aruncându-i lui Candy o privire piezişă.

— Ce? a întrebat Candy. M-am uitat doar. Erau pe raft. Am fost curioasă şi eu, a adăugat ea, înfigând furculiţa în paste. Mă-ngrijorează!

— Şi pe mine, a spus Twig, trăgând încă un fum.

Candy a lăsat jos furculiţa şi castronul.

— Trebuie să o convingem să vină cu noi acasă. O treime din ferma de la Thornfield e a ei acum, la urma urmei.

Twig şi-a scuturat scrumul ţigării.

— Asta poate să mai aştepte. Nu plecăm nicăieri.

— Dar tu nu crezi că are necazuri? Noi suntem familia ei. Are nevoie de noi, a spus Candy şovăind.

— Dar nu numai noi suntem familia ei! a adăugat Twig cu asprime.

Candy a rămas cu gura căscată.

— Dar noi o iubim, noi am crescut-o.

— Şi când o să fie pregătită, o să ne găsească tot acolo. Dar acum trebuie să-i lăsăm timp. Să facă ce-i trebuie ei să facă.

— Adică?

— Să trăiască, i-a răspuns Twig simplu. Ştii şi tu asta. Dar acum mintea şi inima ta nu se pun de acord. Ea vrea cu tot dinadinsul să-şi trăiască propria poveste, şi cu siguranţă o să facă greşeli şi o s-o dea în bară, dar să ştii că n-o să păţească nimic.

— Dar, a întrebat Candy cu buzele tremurându-i, dacă o să păţească?

— Şi ce dacă? Să o cocoloşim aşa cum a făcut June, să încercăm să o ocrotim? Ştii şi tu zicala: drumul către iad....

Twig a lăsat vorba neterminată, adunându-şi nişte fire de tutun de pe limbă.

Candy a tăcut. Undeva, în apropiere, se auzeau câini urlând.

— N-o s-o mai pierdem, a spus Twig. Ai puţină încredere în ea!

Candy a încuviinţat din cap, cu chipul boţit, îndurerat.

— Bine, a spus ea.

— Bine, a zis şi Twig trăgând încă un fum adânc.

S-a auzit tutunul aprins pocnind în tăcerea din jur.

Alice stătea pe canapea, cu o ceaşcă de cafea în mâini. Se trezise de câteva ore, dar îşi simţea capul la fel de gol ca cerul de afară. Candy îi spusese că dormise două zile. „Ai avut atâtea de înţeles, chiar îţi trebuie somnul ăsta."

Cu Pip împiedicându-se printre picioarele lor, Candy şi Twig îşi duceau lucrurile în maşină. Voiau să ajungă la Agnes Bluff înainte de căderea întunericului. Avionul lor pleca a doua zi de dimineaţă, devreme.

— Cred că asta e tot, a spus Twig intrând în casă, scuturându-şi mâinile de praf. Ştiu că te-am întrebat de vreo douăzeci de ori, Alice, dar dacă vrei să rămânem...

Alice a scuturat din cap.

— Sunt OK. O să-mi prindă bine să am puţin timp ca să se aşeze totul.

— Promite-mi că ai să ne suni, a spus Candy, palidă la faţă. Când ai ceva de întrebat, vrei să vorbeşti sau doar ai nevoie de cineva care te cunoaşte şi te iubeşte.

Alice s-a ridicat şi s-a îndreptat spre ea.

— Urăsc să-mi iau rămas-bun, a început Candy să plângă, cuprinzând-o în braţe pe Alice. Promite-ne că ai să vii măcar în vizită. Noi o să încercăm să o luăm de la capăt. Începe semănatul curând. Thornfield rămâne mereu casa ta.

Alice a încuviinţat cu capul sprijinit pe umărul lui Candy, inspirându-i parfumul de vanilie.

Candy a făcut un pas înapoi.

— Domniţă Alice... a spus ea, aşezându-i lui Alice o şuviţă de păr după ureche, după care s-a suit în maşină.

Alice a rămas doar cu Twig. Nu a putut să o privească în ochi.

— Eşti bine? a întrebat Twig, dregându-şi vocea.

— O să fiu bine, a răspuns Alice, străduindu-se să se uite în sus.

S-au privit o clipă drept în ochi. Twig a scos din buzunarul de la spate un plic gros.

— Când vei fi pregătită, a spus ea, ai tot ce-ţi trebuie aici. Ar fi trebuit să ţi-l fi dat de ani de zile.

Alice a luat plicul. Twig a tras-o înspre ea şi a îmbrăţişat-o strâns.

— Îţi mulţumesc, a spus Alice.

Twig a încuviinţat din cap.

Alice le-a făcut cu mâna până când maşina lor închiriată s-a îndepărtat, făcându-se nevăzută.

Când s-a întors în casă, tot ce îi povestiseră Twig şi Candy i-a revenit în minte. Moartea lui June. Fratele ei mai mic. S-a învârtit prin casă, încercând să cuprindă într-un fel toate acestea în mintea sa; când a reuşit, şi-a făcut loc şi pentru Dylan. Unde se afla oare? Twig şi Candy poate că uitaseră să-i spună că, în timp ce ea dormea, telefonul tot sunase. Lăsând plicul pe care i-l dăduse Twig, Alice a dat fuga la telefon. Cu siguranţă că primise mesaje. Toate erau de la el. Primul cu scuze, dar după cel de-al doilea vocea lui devenea tot mai rece. Ultimul mesaj a făcut-o să-i vină rău de la stomac.

— Eu am fost mărinimos. Te-am sunat şi mi-am cerut scuze şi tu mă ignori? Foarte bine!

Măcinată de vinovăţie şi de obsesia de a îndrepta lucrurile, Alice şi-a luat cheile în grabă şi a ieşit pe uşa din spate. A apucat-o pe lângă gard către casa lui. Avea să-şi ceară scuze pentru că se dusese la incendiile de vegetaţie. Avea să-şi ceară scuze pentru că nu fusese mai atentă la sentimentele lui şi pentru că nu venise să-i ceară iertare mai devreme. Avea să-i explice că primise pe neaşteptate vizita unor rude. Să-i povestească totul. Erau chestiuni de viaţă şi de moarte. Iar el avea să înţeleagă.

Poarta lui Dylan era încuiată cu lacătul. Pe aleea din faţa casei nu se afla nici jeepul de lucru, nici maşina personală.

— Nu e acasă, s-a auzit vocea neutră a lui Lulu din spatele ei.

Alice s-a întors spre ea. Nu-şi mai vorbiseră de luni de zile.

— A plecat, a continuat Lulu, vârându-şi mâinile mai adânc în buzunare. Spunea că a vorbit cu Sarah la sediu şi că are nişte probleme urgente de muncă de rezolvat. Zicea că trebuie să plece imediat.

Alice a privit-o intens, străduindu-se să înţeleagă.

— Cc... când...?

— L-am văzut ieri la benzinărie când îşi punea benzină. Nu ţi-a spus?

Alice nu şi-a putut stăpâni un geamăt de durere. Ce probleme urgente de muncă să fi avut? Oare să-i fi povestit lui Sarah ce se întâmplase la atelier? Era rănit? Bolnav? Era bine? Lulu a prins-o chiar înainte să se prăbuşească.

— Ce-am făcut? a suspinat Alice, agăţându-se de Lulu, fără să-şi dea seama că i se vedeau vânătăile.

— *Qué chingados*, a exclamat Lulu ca pentru sine, văzând braţele lui Alice. Ce naiba e asta, Alice? Te-a lovit? Spune, te-a bătut Dylan?

Alice i s-a prăbuşit în braţe.

— Hai, a îmbiat-o Lulu, cu voce blândă, dar fermă. Hai la mine, hai să mergem!

27
Arborele de coral cu aripi de liliac

Semnificaţie: **Leac pentru inimi zdrobite**

Erythrina vespertilio / Australia centrală şi de nord

Din lemnul acestui arbore, numit şi ininti (pitjantjatjara) se fac în special aruncătoare de suliţe şi vase de uz casnic. Scoarţa, fructele şi lujerii sunt folosite pentru leacuri tradiţionale. Frunzele au forma aripilor de lilieci, iar florile de culoarea coralului înfloresc primăvara şi toamna. Seminţele în formă de boabe de fasole, foarte lucioase şi frumoase, au culori vii ce variază de la galben viu la roşu sângeriu şi sunt folosite pentru decoraţiuni şi bijuterii.

Năucită, Alice s-a îndreptat spre casa lui Lulu, s-a aşezat la masă şi a rămas cu privirile ţintuite asupra mâinilor sale. Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Lulu s-a dus în bucătărie de unde s-a întors cu două păhăruţe cu ceva ce semăna a apă minerală cu gheaţă, cu felii de lămâie şi limetă.

— Asta o să te ajute să te linişteşti, a spus ea, luând o înghiţitură din paharul ei.

Alice a făcut la fel şi a tuşit, înecându-se cu băutura tare.

— Ăsta era leacul bunicii mele pentru febră şi suferinţe sufleteşti, a spus Lulu.

Cuburile de gheaţă sfârâiau şi plesneau.

— Haide, spune-mi. De când se-ntâmplă asta?

Alice a luat o sorbitură lungă, înecându-se când gâtul i s-a contractat de durere.

— Oare cu ce-am greşit? a întrebat ea, plângând atât de tare încât i-a venit să vomite.

— Vai, *chica*, a zis Lulu, dând fuga în bucătărie de unde s-a întors cu un pahar de apă pe care l-a pus dinaintea lui Alice, după care s-a aşezat şi i-a luat mâna peste masă: Dar tu n-ai făcut nimic rău!

— De ce eşti din nou atât de bună cu mine? a întrebat-o Alice, apucându-i şi ea mâinile. Credeam că mă urăşti!

— Îmi pare atât de rău, a răspuns Lulu, cu vocea grea de remuşcări. Am văzut că v-aţi plăcut unul pe altul din clipa când v-aţi întâlnit. Şi eu am încercat să te avertizez de ce e el în stare, dar nu ţi-am spus toată povestea. De îndată ce a fost limpede că sunteţi împreună, mi-a fost prea frică, prea ruşine să-ţi spun adevărul despre ceea ce mi s-a întâmplat mie!

Lulu s-a oprit o clipă, ferindu-şi ochii, rămânând cu privirile pierdute.

— N-am spus niciodată nimănui. Nici Aiden nu ştie tot ce s-a petrecut. Dylan mi-a tulburat mintea de tot. Iar eu m-am străduit să minimalizez toată povestea, să mă conving că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Am crezut că era vina mea, că aveam eu ceva care nu se potrivea cu el. Că eu eram motivul pentru care el devenea atât de furios, atât de violent. Şi am crezut că o să fie altfel cu tine. Dar dacă mi-aş fi putut închipui că e capabil iar de aşa ceva... a spus ea, uitându-se la braţele lui Alice, fără să mai termine vorba.

În timp ce se ţineau de mână, lui Alice i-au căzut ochii pe brăţările de piele pe care Dylan le scosese de pe încheieturile lui şi le pusese pe ale ei. S-a repezit cu unghiile şi cu dinţii să le smulgă, să scape de ele.

— *Chica*, a exclamat Lulu. Stai aşa!

A scos foarfeca dintr-un vas de pe blatul bufetului, a vârât lama metalică rece sub fâşiile de piele şi i-a eliberat încheieturile mâinilor. Alice şi-a frecat pielea.

— Ştii cumva ce a vorbit Dylan cu Sarah înainte de a pleca?

Lulu a scuturat din cap.

— Nu, dar sunt convinsă că o să aflăm mâine când mergem la lucru, a spus ea, arătând spre medalionul de la gâtul lui Alice. Să ai curaj, nu? O să merg cu tine.

A doua zi dimineaţa, Alice s-a dus la birourile rezervaţiei împreună cu Lulu. Şi-a aruncat privirile spre casa lui Dylan, când au trecut cu maşina pe lângă ea. Porţile erau încuiate, aleea din faţa casei era pustie. În mintea ei, şi-a închipuit cum păşeşte peste pragul uşii de la intrare. Periuţa ei de dinţi era acolo, pe poliţa din baie, alături de a lui. Rochiile sale de vară se aflau în dulapul lui. Patul lor răvăşit de sub fereastră era scăldat de lumina soarelui. Chipul lui adormit dimineţile. Felul în care îi cuprindea capul în mâini când făceau dragoste. Grădina ei de legume. Locul unde făcea focul afară. Uşa ruptă de la dormitor. Cocoloaşele de praf. Pe măsură ce se îndepărtau cu maşina, inima sa şovăia, încărcată de dor, de nevoie şi de frică.

Când au ajuns la sediu, Alice a scuturat din cap.

— Nu pot face asta, a şoptit ea.

O clipă au tăcut amândouă.

— Ba da, poţi, a şoptit Lulu.

Alice şi Lulu au intrat în sediu şi au găsit-o pe Sarah aşteptând lângă biroul lui Alice.

— Alice, a spus ea cu o expresie severă. Vino să vorbim la mine în birou.

Alice a încuviinţat din cap. Plecând după Sarah, i-a aruncat o privire lui Lulu.

— Eu sunt aici! a mimat ea cuvintele, fără să le rostească.

Sarah i-a făcut semn să se aşeze pe scaunul din faţa biroului. Alice s-a aşezat, amintindu-şi de prima zi când venise acolo şi stătuse pe acelaşi scaun în timp ce semna contractul de angajare, plină de speranţă şi emoţie.

— N-am de gând să o iau pe ocolite. Unul dintre angajaţi a făcut o reclamaţie, a spus Sarah ridicând un plic şi deschizându-l. Dylan Rivers ne-a adus la cunoştinţă un incident care s-a întâmplat joia trecută, în atelier, după incendiul de vegetaţie. Se pare că ai manifestat un comportament violent

față de el, a citit Sarah din hârtii. Deși Dylan a precizat că nu vrea să meargă mai departe cu reclamația, totuși mi-a trimis sesizarea mie și a transmis și o copie la biroul de personal de la sediul central.

A trântit hârtiile pe masă, s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a masat fruntea deasupra nasului.

— Îmi pare rău, Alice, dar nu am încotro. Sunt nevoită să iau măsuri disciplinare, care, din punct de vedere tehnic, înseamnă că trebuie să-ți suspend activitatea imediat.

Alice tremura, străduindu-se să își păstreze cumpătul.

— O să rog alt ghid să-ți preia tura, a continuat Sarah. Sper să primesc azi un semn de la serviciul de personal și să vedem cât va dura suspendarea ta. Va fi trimis cineva aici săptămâna viitoare, când ai să ai ocazia să prezinți și tu versiunea ta despre ceea ce s-a întâmplat.

Alice nu a spus nimic.

— Între timp, cât se lucrează la raport, nu ai voie să te apropii de Dylan. Asta nu o să fie o problemă, pentru că, poate știi deja, și-a luat concediu și a plecat.

Alice a închis ochii.

— Ai vreo întrebare?

Alice a scuturat din cap.

— Ei! a exclamat Sarah cu blândețe.

Alice a deschis ochii.

— E ceva ce crezi că ar trebui să știu, Alice? Ceva ce-ai vrea să-mi mărturisești între patru ochi?

Alice a privit-o drept în ochi o clipă, înainte de a-și împinge scaunul, după care s-a ridicat și a ieșit din birou.

Afară, Lulu o aștepta în jeep, cu motorul pornit.

— Nu trebuie să stai singură aici, *chica*, i-a spus ea, când au ajuns la Alice acasă. Scoate-ți uniforma și vino cu mine în tură. Ți-ar putea prinde bine, știi și tu... să te mai descarci umblând. Altminteri rămâi acasă și fierbi în suc propriu!

Alice s-a uitat spre casa ei, fără să o vadă. El o reclamase pe ea. Cu bună știință, premeditat, îi astupase gura. „Ca fetița din poveste care s-a rătăcit în pădurea întunecată."

Și-a șters obrajii și a deschis portiera.

— Așteaptă-mă cinci minute.

Alice a rămas în urma grupului care mergea după Lulu pe poteca spre crater. Făcuse o greşeală că venise. Nu voia să audă cuvintele pe care ea nu avea să le mai spună. Nu mai voia să se gândească de ce nu le va mai spune. Nu mai voia să audă răsunându-i în minte vocea lui Dylan. Sau să-şi mai aducă aminte de discuţia cu Sarah. Câtă umilinţă! Incredibil! Ar fi vrut să dispară, să se risipească în deşert.

— Să nu rămâi în urmă! a strigat-o o turistă.

— Ce spuneţi? a întrebat Alice, tresărind.

— Ţine-te de grup! a repetat femeia vioaie, bătând de mai multe ori cu beţele de trekking în pământul roşu.

— Mă descurc, nu e nevoie să staţi după mine!

Femeia şi-a tras voaleta de insecte peste părul cărunt şi peste faţa rumenă.

— Aşa cum scrie în toate ghidurile, locul ăsta e mai periculos decât pare, a adăugat ea, arătând în jur cu bastonul.

— Mulţumesc, a răspuns Alice, amuzată. O să am grijă.

Şi au pornit-o mai departe, femeia izbind ramurile cu beţele ei. Trosc, poc... Alice se cutremura la fiecare izbitură. Cu cât îi era mai mare dorinţa de a fi singură, cu atât mai nervoasă devenea. „Respiră adânc", se îndemna în sinea ei.

Dar gândurile i-o luau razna. Într-un anumit moment, în timpul weekendului, în vreme ce Twig şi Candy îi dezvăluiau adevăruri care îi destrămau fără îndoială certitudinile vieţii, Dylan se aşezase undeva, poate dinaintea laptopului sau luase un stilou şi o hârtie, şi îşi pusese în minte să-i astupe gura. Oare îşi băuse cafeaua în timp ce scria? Sau deschisese o sticlă de bere? Oare cum s-o fi simţit când, cu fiecare cuvânt, ţintea o săgeată drept în inima ei? El se folosise de viaţa ei, de trupul ei, de mintea ei şi-şi făcuse plinul.

A simţit cum i se strânge stomacul. Avusese oare remuşcări, chiar şi preţ de o clipă? Simţise vreun regret când ţintise? Şovăise sau deschisese larg ochii când făcuse asta? Şi de-atunci încolo, unde fusese? Încotro se dusese? Avea oare un loc întunecat şi umed unde se refugia ca, la lumina lumânării, să

împletească paie prefăcute în fire de aur, ca să poată ieşi din nou la lumină, transformat?

Mergând înaintea lui Alice, femeia cu beţele de trekking s-a aplecat pe potecă. Şi-a deschis rucsacul şi a scos un borcănel, s-a aplecat şi a pus nişte pământ roşu în el.

Alice a tras puternic aer în piept.

— Nu, a strigat ea, năpustindu-se să arunce borcanul din mâna femeii.

A căzut pe jos cu zgomot. Turiştii s-au întors, uimiţi. Femeia căzuse la pământ, uimită. Alice o străfulgera cu privirile, cu pumnii încleştaţi.

— Sunteţi în regulă acolo, în spate? a întrebat Lulu, străbătând grupul spre ele.

— Nu, deloc! a exclamat femeia ridicându-se în picioare.

— Alice? a strigat-o Lulu.

— A încercat să ia pământ, am văzut-o eu! a spus Alice tremurând, arătând spre borcănaş.

Lulu a strâns-o de braţ pe Alice.

— OK, a spus ea privind-o drept în ochi, după care şi-a îndreptat privirile spre turistă şi apoi din nou spre Alice. Eşti bine?

Alice a încuviinţat din cap.

— Doamnă, vă rog să veniţi cu mine şi am să vă explic de ce ceea ce aţi făcut acum este o infracţiune care, într-o rezervaţie naturală, se pedepseşte cu amendă.

Lulu a condus-o pe femeie spre capătul grupului, încruntându-se spre Alice, îngrijorată.

Alice a străbătut în tăcere restul drumului ţinându-se în urma grupului. Nu era de mirare că nimeni nu-i adresa nici o vorbă. Lulu s-a tot uitat îndărăt spre ea, până când Alice i-a făcut semn să meargă înainte. S-a gândit de câteva ori să se întoarcă, să se ducă acasă la Pip şi să se cuibărească în pat. Dar dacă pleca, nu făcea decât să atragă şi mai tare atenţia.

Când a ajuns la platforma cu panorama, Alice s-a aşezat ceva mai departe de restul oamenilor. Vocea lui Lulu străbătea până la ea în timp ce îşi aţintea privirile asupra cercului de flori de roşu-aprins. Gândurile îi zburau la Twig, Candy şi June. Apoi la mama ei. Întotdeauna la mama ei. Întotdeauna.

A aşteptat să i se usuce lacrimile, după care s-a ridicat şi a pornit-o în urma grupului către Kuţuţu Kaana.

Poteca ce cobora spre crater era dogorită de soare. Marea de flori de swainsona sclipea în valurile de căldură. Deasupra se rotea un vultur tasmanian. Din tufişuri răzbătea ciripit de cinteze. Alice a închis ochii şi a ascultat. Timbrul vocii lui Lulu. Foşnetul vântului. Freamătul florilor şi al frunzelor. Toate aveau un ritm al lor, ca o bătaie de inimă abia simţită.

Sunetul unui fermoar i-a risipit reveria atât de fragilă. Femeia cu bastoane de trekking se îndepărtase de grup, scosese alt borcănaş din rucsac şi se aplecase acum lângă flori. Sub ochii lui Alice, a deşurubat încet capacul borcănaşului şi a întins apoi mâna spre marea de swainsona.

Alice s-a aruncat cu toată greutatea spre femeia care a strigat în timp ce era trântită la pământ şi i se smulgea floarea din mână.

Peste o oră, Alice se afla la uşa biroului lui Sarah, aşezată cu coatele pe genunchi şi cu capul în palme. Îşi simţea mirosul pielii arse de soare. Îşi amintea parfumul pielii mamei ei: moale, curată, răcoroasă. Delicateţea vocii sale, lumina din ochi când se afla în grădină, printre ferigi şi flori. Mirosul lui June, de whisky şi drajeuri de mentă. Mirosul râului şi al focurilor pe care le făcea Oggi în copilărie.

Frânturi despre Dylan se învălmăşeau cu amintiri despre tatăl ei. Chipuri albite de mânie. Mirosul acru al respiraţiei lui Dylan, duhoarea sulfuroasă a furiei tatălui său, trupul ei

lovit şi cocârjat, apa îngrozitor de rece, mâini ridicate gata să lovească. Staţia radio a sediului pârâia intermitent, amintindu-i lui Alice de scâncetul de copil. Cine oare îl crescuse pe fratele ei? Avusese o viaţă bună? Fusese fericit? Ştia oare de existenţa ei?

— Alice!

Şi-a ridicat capul. Sarah se afla în pragul uşii, dar de data aceasta avea chipul îndurerat.

Ruby stătea lângă foc, în curtea din spate, când a auzit camioneta oprindu-se pe aleea din faţa casei. Şi-a mijit ochii să vadă mai bine cine era. Camioneta cu fluturi a lui Alice era oprită foarte aproape de zid. Ruby şi-a reluat treaba. Făcea un colier. A băgat în foc vârful mânerului unui umeraş de sârmă şi l-a înfipt apoi într-o sămânţă de ininti. Când s-a răcit, a înşirat-o pe firul cafeniu şi a întins mâna să ia altă sămânţă din grămada de la picioarele ei. S-a uitat cum Alice cobora din camionetă, cu căţeluşa la picioare. Mergea ţeapănă şi avea ochii tulburi. Arăta ca o femeie care pierduse dintr-odată totul – dragostea, viaţa şi căminul.

Alice s-a aşezat lângă Ruby, cu ochii aţintiţi la foc. Pip a dat fuga să se joace cu câinii lui Ruby. Cei trei stejari de deşert au suspinat când s-a înteţit vântul. Ruby a vârât din nou sârma în foc, aşteptând să se încingă, apoi a înfipt vârful înroşit într-o altă sămânţă de ininti. Alice tăcea. Apoi, după câteva încercări, a putut vorbi.

— Ruby, am venit să-mi iau rămas-bun.

Ruby a trecut sămânţa pe fir şi a luat alta. Vântul îi răvăşea părul. Bătea dinspre nord-vest. „Vântul acesta te îmbolnăveşte", spuneau mereu mătuşile lui Ruby. „E rău vântul ăsta dinspre apus. Îţi îmbolnăveşte sufletul. E bine să ai leacurile cuvenite."

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus zilele trecute, Pinta-Pinta, despre ce înseamnă focul pentru tine.

Ruby a mai găurit o altă sămânţă şi a înşirat-o pe fir.

— Voiam să te întreb unde este vatra cu focul tău.

— Vatra?

— Da, vatra unde vă adunaţi cu toţii, cu cei pe care-i iubeşti. Unde vă este cald, tuturor împreună. Locul de unde eşti.

Mult timp, Alice nu i-a răspuns. Ruby a mai pus o ramura de acacia pe foc.

— Nu ştiu. Dar eu... eu am un frate, a spus Alice cu voce spartă. Un frăţior.

Ruby a ridicat şiragul şi i-a înnodat capetele. Colierul a sclipit, roşu şi lucios, înmiresmat de foc. I l-a întins lui Alice. Dar ea rămăsese cu privirile pierdute. Ruby a zornăit colierul, făcându-i semn să-l ia. Seminţele de ininti se loveau uşor unele de altele în timp ce Ruby i-l punea în palmele făcute căuş.

— Seminţe de arbore de coral cu aripi de liliac, a murmurat Alice. Leac pentru inimi zdrobite.

Ochii îi erau roşii.

— În familia mea, mărgelele astea sunt purtate de femei la dansurile ceremoniale *inma*, a spus Ruby. Ne dau putere în timpul ceremoniei.

Alice a atins seminţele cu vârful degetelor, le-a ridicat la nas şi le-a adulmecat mirosul de fum.

— Încă ceva, a spus Ruby. S-a ridicat şi s-a dus în casă, de unde a ieşit după câteva clipe cu un săculeţ de bumbac: E nişte mentă vărgată, a spus ea întinzându-i-l lui Alice. Să ţi-l pui pe pernă, o să-ţi vindece sufletul în timp ce dormi.

— Mulţumesc. Alice a dus săculeţul la nas: În familia mea menta vărgată nu e un leac, înseamnă dragoste respinsă.

Ruby a privit-o intens câteva clipe.

— Respinsă. Lepădată. Vindecată, a spus ea, ridicând din umeri. Nu-i mare diferenţă, nu-i aşa?

A răscolit focul, care a început să pocnească. Flăcările s-au ridicat înteţite pe fundalul cerului de amiază. Au rămas amândouă tăcute.

— Să-ţi spun ceva, Pinta-Pinta, a spus Ruby după o vreme. Să ai încredere în tine. Să ai încredere în povestea ta. Tot ce poţi e să o spui aşa cum e, adevărată.

Şi-a frecat palmele deasupra fumului.

Alice își făcea de lucru cu mărgelele ei de semințe.
— *Palya*? a întebat Ruby.
— *Palya*, a răspuns Alice, privind-o în ochi.
Ruby a zâmbit. Focul se oglindea limpede în ochii lui Alice.

Când s-a îndepărtat suficient astfel încât vulcanul Kililpitjara să se zărească doar ca un vis îndepărtat la orizontul slab luminat de amurg, Alice a oprit camioneta. A coborât și a mers pe nisipul roșu și rece cu Pip la picioare, printre tufele de spinifex, ridicându-și palmele să mângâie ierburile îngălbenite, lungi și înalte.

S-a gândit că îi trebuia doar o clipă să-și revină, dar adevărul era că, în ciuda a tot ce se întâmplase, tot nu era sigură că făcea bine plecând. Dragostea pentru el îi împânzea toate gândurile. Și-a șters obrajii, amintindu-și de o după-amiază, nu demult, când ieșise cu Dylan la o plimbare să vadă apusul. „Ce-ar fi dacă ne-am face bagajele, le-am pune în camionete și am pleca, pur și simplu? Pân-acolo. Și ce-am face dacă am ajunge acolo?"

S-au așezat unul lângă altul lângă un stejar de deșert înalt, împletindu-și degetele.

Ea a zâmbit, închizând ochii să-și închipuie cum ar fi fost. „Am cumpăra o colibă, ne-am îndopa cu fructe de mare, ne-am cultiva propriile legume și fructe și..."

Aici s-a oprit, șovăind.

„Ce?"

„Am avea copii", a spus ea dintr-o suflare. „Copilași neastâmpărați, cu picioruțe dolofane și goale. Crescuți între pământul roșu și nisipul alb al mării."

Nu-l putuse privi în ochi.

A apucat-o de bărbie și i-a întors fața către el. Avea ochii plini de lumină.

„Picioruțe dolofane."

A zâmbit larg și a tras-o mai aproape.

„O să te iubesc toată viața mea", i-a șoptit ea.

„Toată viaţa noastră“, a răspuns el, sărutând-o lacom de parcă ar fi fost aerul pe care-l respira.

Alice a slobozit un strigăt, singură între dune, doar cu Pip alături. Ar fi trebuit să rămână? Să se lupte să-şi păstreze slujba, să încerce să se împace cu Dylan? Cu siguranţă că nu se putea să se fi terminat; asemenea artistei japoneze cu vopselurile ei cu praf de aur şi cu cioburile de porţelan înşirate dinaintea ei, putea să repare totul. Cu siguranţă că putea să-l salveze. Dragostea ar fi putut să-i salveze pe amândoi. Cum să o fi lăsat să se piardă? Ar fi putut să se străduiască mai tare, să se comporte exact cum dorea el, cum avea el nevoie, să-l facă mai bun. De la bun început, asta fusese tot ce-şi dorise el, să devină un om mai bun. Şi, de fapt, încotro se duce ea? Nu avea un cămin la care să se ducă. De ce nu rămânea?

A început să se plimbe încet. Urca şi cobora dunele.

Deşertul îi crea iluzii. Timpul nu mai avea nici un înţeles. Dimineaţa acelei zile ar fi putut fi cu o sută de ani în urmă. Soarele colora şi recolora peisajul în fiecare zi, stelele străluceau, anotimpurile se perindau, dar nu rămâneau semne ale trecerii timpului. Eroziunea şi creaţia aveau loc cu atâta încetineală, încât singurul lucru care se putea schimba într-o viaţă întreagă petrecută în deşert era propria carnalitate. O făceau să se risipească prin lipsa de semnificaţie. Colinda prin nisipul roşu, oprindu-se pe o dună înaltă. Urmărind din ochi drumul înapoi spre crater, i-a studiat silueta. Oare ar fi putut să se întoarcă în timp?

Putea să şteargă totul şi să o ia de la capăt?

Pip o îmboldea cu botul. Când s-a aplecat ca să o scarpine între urechi, a văzut că avea vânătăi pe picioare pe care nu le observase până atunci. Nu ştia de unde le căpătase. Probabil atunci, cu Dylan, dar nu-şi mai amintea să i se fi întâmplat ceva la picioare.

A simţit cum i se răscoleşte stomacul; în amintirea ei avea nouă ani, o privea pe mama sa ieşind din mare, goală, plină de vânătăi.

Alice s-a gândit din nou la povestea japoneză, de data aceasta într-o lumină mai necruțătoare: ea nu era artista cu pensula și nici cu praful de aur. Ea era chiar ciobul spart, reparat și spart iar de nenumărate ori. Asemenea mamei ei, care nu se putea agăța de viață fără ca bărbatul să i-o curme. Asemenea Florilor care veniseră la Thornfield în căutare de adăpost și ocrotire. În tot acest timp, ea nu-și permisese niciodată să se gândească la asta.

„Respinsă. Vindecată." Ruby ridicase din umeri. „Nu-i mare diferență, nu-i așa?"

Pip se învârtea pe lângă ea, lingându-i fața. Alice și-a șters lacrimile, gândindu-se cât de mult i-ar fi plăcut Pip lui June. La fel de mult precum Harry. Amintirea lui June mergând pe câmpul de flori cu Harry după ea i-a stârnit multe altele. Ziua în care June a dus-o la școală, cum au chicotit împreună, amuzate, când Harry a tras un pârț. Noaptea aceea, dinaintea aniversării de zece ani, când s-a mișcat în somn și a văzut-o pe June pe întuneric, aplecată deasupra birouașului ei, așezându-i cadoul-surpriză. Dimineața în care Alice s-a întors de la examenul de șoferie și a găsit-o pe June așteptând-o în parcarea poliției împreună cu Harry. Zâmbetul i-a pierit când și-a amintit ultima noapte la Thornfield; Harry murise de mult, iar June se împleticea, amețită de băutură, deznădăjduită și distrusă de plecarea ei. Aceea era ultima sa amintire despre June. Nu o mai văzuse niciodată de atunci.

Alice s-a ghemuit pe pământ, copleșită de gândul că nu avea unde și nici la cine să se ducă unde să se simtă în siguranță. Disperată, Pip a început să urle.

— Haide, haide, nu te speria, i-a spus Alice, mângâind-o. O să fie bine.

A respirat de câteva ori încet, adânc, străduindu-se să se calmeze ca să poată gândi cum trebuie. Trebuia să decidă încotro să o apuce, cel puțin pentru noaptea aceea.

Când s-a ridicat și s-a scuturat de praf, și-a amintit brusc de dimineața când Candy și Twig plecaseră acasă.

„Când ai să fii pregătită, ai să găsești aici totul", spusese Twig.

Alice s-a uitat în jos spre camionetă, străfulgerată de un gând. A luat-o la goană peste dune, cu Pip alergând pe lângă ea, şi a deschis torpedoul maşinii. A scos de acolo un teanc de hârtii.

A citit şi răscitit de mai multe ori hârtiile nevenindu-i să creadă, până când cuvintele au început să capete înţeles şi substanţă. Şi-a trecut degetele peste ele. Cuvintele chiar erau acolo, scrise pe hârtie.

— Fir-ar să fie! a murmurat ea.

Pip a lătrat şi ea, ca şi cum şi-ar fi exprimat acordul.

Alice a îndesat plicul înapoi în torpedo. A răsucit cheia în contact, a băgat în viteză şi a apăsat pe acceleraţie, pornind în viteză cu soarele în spate.

Poate că uneori e nevoie să mergi înapoi ca să găseşti drumul înainte.

Lulu stătea pe o dună, aşteptându-l pe Aiden să vină acasă din tura de la apus. Sorbea vin şi îşi mişca degetele de la picioare în nisipul roşu, cald, cu genunchii cuprinşi în braţe.

Deşi stelele străluceau cu putere, nu la cerul înstelat se uita ea, ci la şiragul de luminiţe decorative lăsate de Alice în urma ei.

După ce Sarah o dăduse afară pe loc, Lulu o condusese acasă să-şi strângă lucrurile. Auzise discuţia lor: Sarah îi spusese lui Alice că avusese noroc, două reclamaţii de agresiune în tot atâtea zile, şi după negocieri îndelungate, fără urmări legale. În timp ce Lulu o ajuta să-şi împacheteze la întâmplare toată viaţa în cutii, Alice nu a rostit nici o vorbă. A încercat să-i înapoieze lui Lulu desenul cu Frida Khalo, dar ea i l-a pus înapoi în camionetă când nu a văzut-o Alice.

„Să-mi dai de ştire unde eşti, da?"

Alice încuviinţase din cap, cu privirile aţintite înainte pe drum. Avea privirile pierdute, cum Lulu n-o mai văzuse vreodată.

„Dar tu de ce ai stat aici?" a întrebat Alice. „De ce nu ai plecat? După câte ţi-a făcut?"

O vreme Lulu nu i-a răspuns. „Pentru că mi-am spus că a fost vina mea", a spus ea în cele din urmă. „Doar aşa am încercat să-mi explic lucrurile." Şi-a ridicat umerii, de parcă nu ar fi vrut să-şi audă propriile vorbe. „Şi după aia, l-am cunoscut pe Aiden. Acum ne-am încropit o viaţă aici. Şi mai e ceva... din pricina stelelor," a surâs trist Lulu. Ce folos avea prevederea, dacă rămâneai orb la ceea ce ţi se întâmpla?

După ce a urmărit-o cum se îndepărtează, Lulu a intrat în casă şi a ridicat telefonul, dar s-a răzgândit repede. Sarah îi dăduse o întâlnire oricum a doua zi la prima oră. Tremurând toată, Lulu a luat o sticlă de vin şi un pahar şi s-a dus la dune, unde şi-a turnat destul vin ca să-şi calmeze nervii, aşteptându-l pe Aiden să vină acasă.

Curând s-a auzit jeepul lui huruind pe aleea din faţa casei. Paharul îi era gol, aşa că a mai sorbit o gură de vin direct din sticlă.

Aiden s-a îndreptat spre uşa din spate, şi-a azvârlit cizmele din picioare şi a ieşit îndreptându-se spre ea. Zâmbetul lui drăgăstos a liniştit-o. Vocea bunicii ei i-a răsunat în urechi: „De aia te-am numit Micuţa Lupoaică. Mereu să te bazezi pe instinctele tale, ca şi cum te-ai orienta după stele. "

— Salut, frumoaso! a salutat-o el, aşezându-se lângă ea.

Lulu l-a sărutat şi i-a turnat vin în paharul ei gol.

— Ce zi a mai fost şi asta! a oftat el, sorbind o înghiţitură. Cum era Alice când a plecat?

Lulu a privit luminiţele de la casa lui Alice. Apoi a scuturat din cap.

— Dar tu eşti bine?

Ea i-a luat paharul şi a băut din vinul lui.

— O să fiu, a spus ea, ridicându-şi ochii spre stele.

Aiden i-a luat mâna şi cu degetul cel mare a început să-i deseneze cercuri în podul palmei. Lulu s-a simţit năpădită de dragoste şi recunoştinţă. După ce îşi adunase curajul să îi spună povestea otrăvită despre relaţia ei cu Dylan, pe care i-o tăinuise atât de mult timp, era convinsă că el avea să facă orice să îi fie alături. Nu se îndoia că va fi de acord să părăsească viaţa lor din deşert. Deja începuse să caute slujbe în Tasmania; Aiden zicea mereu cât de mult i-ar fi plăcut să trăiască acolo.

Lulu a căutat să-şi stăpânească tremurul vocii, după care i-a spus:

— O să am o întâlnire cu Sarah mâine-dimineaţă. Trebuie să-i spun ceva, dar mai întâi ţie trebuie să-ţi spun despre ce este vorba.

Luminiţele lui Alice fremătau în depărtare, flăcărui plăpânde pe cerul întunecat al nopţii.

Când Alice a ajuns în Agnes Bluff, cerul era presărat cu stele. S-a repezit spre clinica veterinară, fără să oprească motorul camionetei când a coborât. A rămas o clipă dinaintea uşii. Cu vârful degetelor a atins numele lui scris pe geam. A dat drumul scrisorii prin fanta uşii şi a văzut-o cum a căzut pe podea înăuntru, cu faţa în jos, pe spatele plicului fiind scrisă de mână adresa ei viitoare.

Apoi, pe măsură ce se îndepărta cu camioneta, se gândea la toate florile pe care le desenase pentru el. Craspedia. Le desenase una câte una, globuri strălucitoare şi galbene pe lujeri subţiratici, repetându-le la nesfârşit pe toată pagina, în afară de colţul din dreapta unde le scrisese semnificaţia: *Recunoştinţa mea.*

Iubite, atâtea flori tu mi-ai adus...
...Ia-le, așa cum și eu
Le-am luat pe ale tale, și dă-le adăpost.
Să nu se ofilească.
Învață-ți ochii să-și păstreze vii toate culorile
Și spune-i sufletului tău că rădăcinile lor sunt
Într-ale mele.

Elizabeth Barret Browning

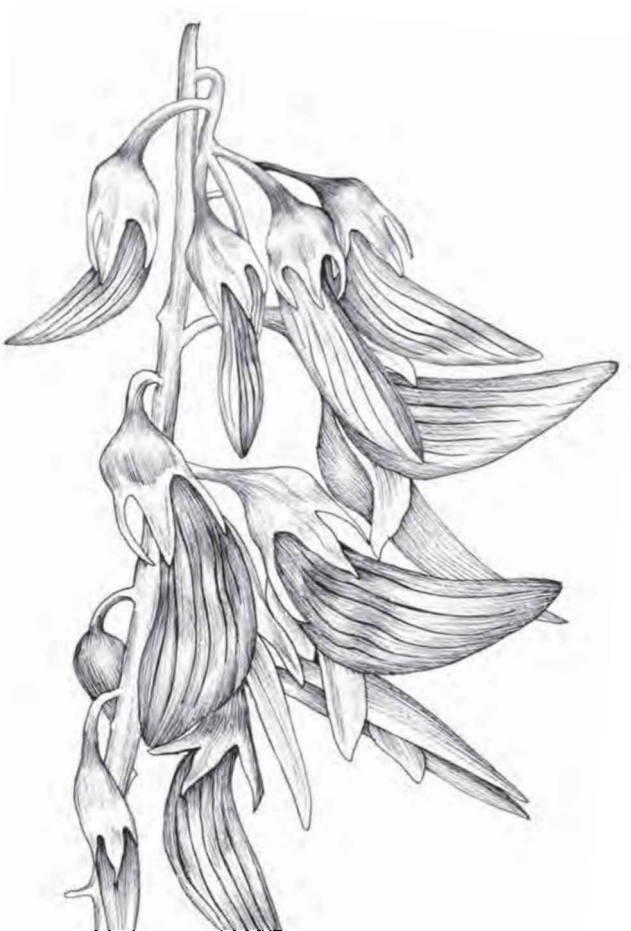

28
Floarea-pasăre verde

Semnificaţie: **Inima îmi zboară**

Crotalaria cunninghamii / Statele
din mijlocul continentului şi din vest

Această plantă cu perişori pufoşi pe ramuri groase şi sâmburi creşte cu precădere pe soluri nisipoase în zonele cu acacii mulga şi pe dunele de nisip. Floarea seamănă cu o pasăre agăţată cu ciocul de lujerul inflorescenţei principale, are culoarea galben-verzuie, străbătută de dungi fine, violet. Înfloreşte iarna şi primăvara şi este polenizată de albine şi de păsări.

După trei zile lungi de mers cu maşina, peisajul prăfos şi pustiu a devenit verde, cu vegetaţie bogată. În cea de-a patra zi, Alice a ieşit de pe autostradă şi a pornit-o pe un drumeag îngust de-a lungul ţărmului până a ajuns în orăşelul de unde plecase când era mică. A rămas o vreme la răspântia principală, privind camioanele fermierilor trecând cu zgomot de colo-colo. Pe strada principală apăruseră magazine noi: un salon de tatuaj, un magazin de telefonie mobilă, o prăvălie de haine vintage şi alta de articole de surfing.

În spatele ei, lujerii de trestie de zahăr erau la fel de verzi cum şi-i amintea. Trestia părea mai scurtă, dar aerul era la fel de dulce şi umed. Şi-a închipuit cum fusese la şapte ani, când străbătuse în goană lanul de trestie şi ieşise în lumea aceasta nouă şi captivantă de dincolo de graniţele gospodăriei lor. Şi-a strâns braţele la piept. Ca şi cum ar fi vrut să îi dea siguranţă, Pip a început să-i lingă glezna.

— Aţi păţit ceva? V-aţi rătăcit? a întrebat o voce prietenoasă.

Alice s-a întors şi a văzut o tânără cu un copil mic în braţe.

— Sunt bine, mulţumesc, a răspuns Alice.

Femeia a zâmbit în timp ce copilaşul gângurea încântat spre Pip. La semafor, femeia a lăsat copilul jos ca să apese pe butonul pentru pietoni.

— Scuzaţi-mă, a strigat-o Alice, care, cuprinsă de emoţie, a întrebat-o ceva ce ştia deja. Acolo, peste drum, e biblioteca, nu-i aşa?

— Da, sigur că da!

Când semaforul s-a făcut verde, femeia şi copilaşul i-au făcut cu mâna.

Ani de-a rândul, Sally Morgan îşi închipuise toate felurile în care s-ar putea petrece întâlnirea dintr-o bună zi cu Alice Hart. Dar niciodată nu se aşteptase să fie atât de simplu, într-o oarecare marţi după-amiaza.

Şcoala se terminase, biblioteca era plină şi Sally stătea ghemuită lângă rafturi, punând cărţile la loc. Aparent fără un motiv anume, a simţit fiori pe şira spinării.

S-a ridicat încet. Şi-a amintit sândăluţele ponosite care ieşeau de sub o cămaşă de noapte zdrenţuită, capul ciufulit aplecat peste cărţi, gropiţa din obraz, ochii verzi înfocaţi, părul negru revărsat peste marginea patului de spital, clicul şi zumzetul ventilatorului – care creştea şi scădea – ajutându-i plămânii să respire, pometii atât de ascuţiţi şi chipul ei atât de fraged şi de slab, venele subţiri şi violacee de pe pleoapele sale palide.

Sally a pornit-o cu băgare de seamă printre rafturi. Nu vedea nimic neobişnuit. Nimic nelalocul lui. Oboseala, s-a gândit ea. Când era într-o astfel de stare, cădea mai uşor pradă amintirilor. Cu toate acestea, nu s-a putut abţine să nu se uite peste tot prin sala de bibliotecă.

Lume care căuta pe rafturi. Părinţi cu copii. Liceeni adunaţi în grupuri, chicotind cu cărţile în mână.

Nimic neobişnuit. Nimic diferit faţă de alte zile. Pulsul a început să i se mai domolească.

Mustrându-se pentru speranţa prostească, Sally a pornit-o printre rafturi către masa ei de lucru, adunând cărţile împrăştiate din drum. Îşi simţea obrajii înfierbântaţi de dezamăgire.

Lumina de amiază târzie se revărsa pe geamurile vitrate. În timp ce se îndrepta spre masă, a prins cu coada ochiului o sclipire de lumină acvamarin din coada Micii Sirene. S-a tras în lături, să se ferească de raza strălucitoare. Şi când şi-a ridicat din nou privirea, a dat cu ochii de fetiţa pe care o iubise, întrupată în chipul femeii pline de praf care stătea în faţa ei. Cărţile pe care le avea în braţe i-au scăpat pe jos.

Timp de douăzeci de ani Sally tânjise după clipa când Alice Hart ar fi putut să apară din nou în viaţa ei, ca o stea căzătoare.

Şi iat-o că apăruse!

Alice a străbătut oraşul, mergând cu camioneta în urma furgonetei lui Sally, copleşită încă de emoţia scenei petrecute în bibliotecă. Când Sally o zărise, ochii i se tulburaseră, ca şi cum s-ar fi uitat drept prin ea, dar apoi a cuprins-o iute într-o îmbrăţişare puternică, legănând-o şi strigând-o de mai multe ori pe nume. Alice a rămas neclintită, copleşită de amintirea parfumului de trandafir a lui Sally, neştiind ce să facă.

— Lasă-mă să mă uit la tine! a strigat Sally, trăgându-şi nasul şi ştergându-şi obrajii. Ce frumoasă te-ai făcut!

Alice s-a roşit toată cuprinsă de o plăcere neaşteptată.

— Ce-ai zice să bem o ceaşcă de ceai? Acum, după atâţia ani? a îmbiat-o Sally, cu ochi strălucitori.

Alice a încuviinţat sfioasă.

— Fiţi atenţi cu toţii, vă rog! Biblioteca se închide mai devreme azi, a anunţat Sally.

După ce i-a condus pe toţi spre ieşire, a scos-o pe Alice în parcare şi i-a spus:

— Vino după mine, scumpo!

Alice a oprit camionul lângă maşina lui Sally în faţa unei căsuţe de pe o stâncă ce dădea spre ocean. Casa avea o terasă mare de lemn de jur împrejur, împânzită de lujeri de frangipani. Din tavan atârnau zornăitoare din cochilii de scoici, sticlă de mare şi aşchii de lemn. Grădina era plină de flori de grevillea flamingo. Sub o acacie argintie câţiva pui ciuguleau iarbă.

— Vai... a murmurat Alice.

— Hai, poftim înăuntru, a strigat-o Sally, făcându-i cu mâna. Să-i dăm nişte apă de băut căţeluşei tale.

Ajunsă înăuntru, Alice s-a aşezat la masa de bucătărie cu Pip la picioare. Sally a făcut ceai şi a scos ca prin minune o prăjitură din bufet, pe care a tăiat-o şi a uns-o cu unt. Afară se auzea vuietul oceanului. Sally a tras un scaun şi s-a aşezat, împingând spre Alice o farfurie plină şi o ceaşcă aburindă de ceai.

— Hai, mănâncă ceva! a îmbiat-o ea.

Alice a rămas uimită cât de bine se simţea în prezenţa lui Sally. Se întâlniseră cu douăzeci de ani în urmă, doar pentru câteva ore într-o după amiază, şi iat-o atât de frumos primită în casa ei de parcă ar fi fost o rudă pe care nu o mai văzuse de mult.

A muşcat din prăjitură. Sally a făcut la fel, sorbind din ceai şi uitându-se cu atenţie la Alice. Au rămas aşa într-o tăcere prietenoasă. Vuietul oceanului se auzea atât de aproape de parcă s-ar fi rostogolit prin casă. Amintirile au năpădit-o pe Alice cu forţa unui contracurent. Ochii au început să o înţepe. S-a apucat cu mâinile de masă ca să-şi păstreze cumpătul, pe măsură ce se simţea tot mai ameţită.

— Alice, ce-i cu tine? a întrebat Sally, speriată.

A încercat să răspundă dar nu a putut scoate decât un geamăt. Sally a cuprins-o în braţe, masându-i spatele.

— O! Fată scumpă! Hai, linişteşte-te! Respiră adânc.

Trăgând adânc aer în piept, Alice privea oceanul, urmărind coama argintie a valurilor rostogolindu-se cu forţă în tonuri albastre-verzui, pe ţărm. „Deşertul e vechiul vis al mării". Vocea lui a străbătut-o din cap până-n picioare. *Ngayuku*

Pinta-pinta. Ea dansa cu tălpile goale în jurul focului lor hibernal, sub privirile lui aţintite asupra trupului ei, sorbind-o din ochi printre flăcări. *Ngayuku Pinta-pinta. Fluturaşul meu.*

— Respiră adânc, Alice. Ascultă-mi vocea. Concentrează-te la vocea mea.

În timp ce Sally o ţinea în braţe, alte amintiri au asaltat-o. „Urmăreşte-mi vocea." Oceanul de flăcări. „Frumoasa din pădurea adormită." Pene în flăcări. „Fâl, fâl, pleosc, sus, sus, vââj."

Alice s-a agăţat de Sally, apucându-i hainele în pumni, temându-se că dacă nu se ţine de ea ar putea să se dezintegreze, căzând de pe stâncă, peste marginea lumii.

Amurg. Sally a făcut o supă de praz cu cartofi, în timp ce Alice stătea pe canapea, privind cum soarele termina de colorat norii şi îşi preda pensulele stelelor.

Au mâncat fără să vorbească, tăcerea lor fiind întreruptă doar de clinchetul tacâmurilor pe farfurii, de sunetul zornăitoarelor de vânt, de vuietul mării, de piuitul puilor de găină şi de lătratul lui Pip din când în când.

— O să ai nevoie să tragi undeva, a spus Sally, ştergându-şi mâinile pe şervetul de masă.

Alice a rupt o bucată de pâine şi şi-a înmuiat-o în ultimele rămăşiţe de supă. A încuviinţat din cap, mestecând-o.

— Eu am aici mai mult spaţiu decât îmi trebuie, camera de oaspeţi îţi stă la dispoziţie. Dimineaţa are lumină din plin, are o vedere frumoasă spre grădină şi mare, a urmat ea, făcându-şi de lucru cu lingura. Patul e făcut.

— Dar nu aş putea să...

Sally s-a întins şi i-a atins mâna lui Alice, care i-a simţit căldura răspândindu-i-se în tot braţul.

— Îţi mulţumesc, Sally.

Sally a ridicat paharul înclinând din cap.

— Noroc, în sănătatea ta! a spus ea cu ochii înlăcrimaţi.

Alice a ridicat şi ea paharul.

— Şi a ta! a răspuns ea.

După ce au strâns masa, Sally i-a arătat lui Alice camera. I-a dat prosoape pufoase şi alte câteva perne foarte moi.

— Ia spuneţi voi două dacă aveţi tot ce vă trebuie acum? a întrebat Sally frecând-o pe Pip între urechi.

Alice a încuviinţat din cap.

— Atunci ne vedem mâine-dimineaţă, a spus ea, îmbrăţişând-o pe Alice.

— Mâine-dimineaţă!

Alice a stins lumina şi a lăsat perdelele trase. Lumina lunii se revărsa pe fereastră. Marea se vedea clar până departe. Alice s-a aşezat în pat şi a tras-o pe Pip lângă ea, strângând-o tare la piept printre suspine.

A doua zi dimineaţă, înainte ca Sally să se trezească, Alice s-a dus în bucătărie, şi-a făcut o cafea şi a ieşit cu ea în grădină. Era bucuroasă să fie singură. Cerul era senin de tot, de un albastru-deschis. Marea sclipea, senină. Pip alerga după coadă. Albinele împânzeau tufele înflorite de syzygium. Alice a zâmbit. A căscat, frecându-se la ochi. Dormise agitată, oceanul şi amintirile nu-i dăduseră pace. A pornit-o prin grădina lui Sally, sorbindu-şi cafeaua, oprindu-se să admire grevillea şi să vorbească cu puii. Când căldura soarelui i-a calmat încordarea spatelui, Alice a băgat de seamă o alee de-a lungul casei, năpădită de vegetaţie, cu plante tropicale puse în ghivece: filodendron, streliţia, agave şi ferigi.

Alice a rămas uimită, acolo era o grădină în mijlocul altei grădini, atât de îngrijită şi de aliniată în comparaţie cu frumuseţea sălbatică dimprejur. Amestecul fabulos de nuanţe de verde. Frunzişul atât de variat şi de lucios. Dar, pe măsură ce înainta, uimirea lui Alice începea să se risipească. A strâns mai tare mânerul ceştii de cafea. Din pământul unora din ghivece se iveau nişte jucării decolorate de plastic, o sirenă cu mâna ridicată în semn de salut, o cochilie de scoică, un delfin surâzător, o stea de mare. Paşii lui Alice au devenit mai şovăitori.

În mijlocul grădinii i-a apărut o statuie mare de lemn. O fată tânără ce întindea o floare. O statuie pe care Alice o mai văzuse şi altă dată.

— Alice!

S-a întors iute, cu inima zbătându-i-se cu putere. A rămas la capătul aleii, cu faţa boţită de somn, încărcată de tristeţe.

— Ce naiba caută asta aici? a întrebat Alice cu o voce prea ridicată, arătând spre statuie cu mâna tremurândă. De ce ai tu o sculptură de-a tatălui meu?

Sally a făcut un pas înapoi.

— Hai înăuntru.

Alice nu s-a mişcat.

— Hai, vino în casă, Alice. O să mai fac nişte cafea. Să stăm de vorbă.

Ajunse înăuntru, Sally a pus o cafetieră plină pe măsuţa de lângă canapea. Când i-a făcut semn lui Alice să se aşeze, aceasta a făcut întocmai.

— Doamne, a râs Sally stânjenită, de ani de zile mă rog la Dumnezeu să am această discuţie, iar acum mi s-a încleştat gura, a spus ea frământându-şi mâinile. Adevărul e că nu ştiu de unde să încep. Ce-ar fi să mă întrebi tu, Alice, orice ai vrea să afli şi o să pornim de acolo.

Alice s-a aplecat înainte, străduindu-se să-şi stăpânească glasul.

— Să încep prin a te întreba de ce ai în grădină o statuie făcută de tatăl meu? a spus ea. Sau de ce mama m-a lăsat prin testament pe mine şi pe fratele meu în grija ta?

Întrebările care o apăsau de când deschisese plicul cel gros lăsat de Twig i-au ieşit şuvoi din gură.

Sally a pălit.

— Vai de mine! OK!

Lui Alice i-au tremurat genunchii când şi-a amintit de cuvintele din testamentul mamei ei: *Dacă s-ar întâmpla ca June Hart să nu fie capabilă să-mi ia copiii, eu, Agnes Hart,*

cer prin prezentul document să fie daţi în grija lui Sally Morgan.

— Ai cunoscut-o? Pe mama mea? a întrebat-o Alice tăioasă.

— Nu, a răspuns Sally. Nu, Alice, nu am cunoscut-o. N-am cunoscut-o bine. Poate că am trecut din întâmplare una pe lângă alta prin oraş.

Alice a scuturat din cap.

— Atunci nu mai înţeleg nimic. De ce ne-ar fi lăsat în grija ta?

— Eu nu am cunoscut-o, dar mama ta mă cunoştea pe mine, Alice. Mă ştia.

— Nu înţeleg cum vine asta, a spus Alice.

Simţea că îi plesneşte inima în piept, de parcă o apăsa o cutie toracică prea strâmtă.

— În tinereţea mea, a început Sally pe îndelete, s-a întâmplat să mă îndrăgostesc. De cineva de care nu se cuvenea să mă îndrăgostesc, a urmat ea, clătinând din cap. Aveam optsprezece ani. Nu avusesem niciodată un prieten. Îl văzusem pe tatăl tău ici şi colo. Abia venise în oraş şi cultiva trestie de zahăr. Tăcut, harnic, melancolic. Se ţinea deoparte. Avea un farmec al lui, cred. Mult timp l-am urmărit de la distanţă, a spus ea după o pauză. Nimeni nu-l cunoştea prea bine. Nu purta verighetă. Am fost cu el doar într-o noapte. Una singură. Mă aflam la bar cu nişte prietene, cam ameţită de shandy[1] şi am prins curaj. M-am dus direct la el la bar şi l-am întrebat dacă pot să-i ofer ceva de băut... peste două luni am descoperit că eram însărcinată.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat-o Alice uitându-se la ea cu ochii măriţi.

— La un an după ce te-ai născut tu, când ...

— Nu! a izbucnit Alice. Nu se poate...

— Ba da, a încuviinţat Sally dând solemn din cap.

— Nu se poate, a repetat Alice.

În nici o poveste de-a mamei nu se pomenea de vreo soră. Era imposibil ca mama ei să fi ştiut despre existenţa lui Sally.

1. Amestec de bere cu limonadă.

Sally a rămas tăcută, cu chipul luminos şi ochii întunecaţi.

Alice simţea că i se învârteşte capul.

— Tu ai un copil cu tatăl meu?

— Am avut, a şoptit Sally. Am avut un copil, a repetat ea, privindu-şi mâinile. Gillian a murit la cinci ani de leucemie.

Alice nu a mai putut rosti nici un cuvânt.

— Când s-a născut Gilly i-am spus lui Clem, doar aşa, să ştie că există, dar i-am explicat clar că nu am nevoie de nimic de la el. Totuşi, dragostea pentru copilul tău te schimbă. Nu mi-am putut însă înfrânge speranţa că o va recunoaşte. În noaptea când ea s-a stins, aşa morbid cum ar putea părea, i-am trimis o şuviţă din părul ei, legată cu una din panglicile ei preferate. Deşi Clem nu avusese nicicum de-a face cu ea cât trăise, voiam să aibă ceva de la ea. Adevărul este că eu eram distrusă. Mânioasă. Voiam să-l fac să sufere, să-l pedepsesc, să-i amintesc că nu a băgat-o în seamă nici în viaţă şi nici în moarte.

În nări a simţit miros de petrol, amintindu-şi cum a deschis sertarul mesei de lucru a tatălui ei unde a dat peste fotografia casei de la Thornfield şi peste o şuviţă de păr legată cu o panglică decolorată. Părul lui Gillian. Părul surorii ei.

— Când am venit acasă de la înmormântare, am găsit statuia lui Gillian în faţa uşii, a spus Sally.

În mintea ei, pâlpâirea slabă a lămpii scosese la iveală chipurile cioplite ale lui June şi ale unei tinere fete, despre care Alice presupusese greşit că era ea.

— Mama ta a venit la înmormântare.

Alice i-a aruncat o privire aspră.

— Am văzut-o în biserică, în spate de tot. După slujbă nu am mai găsit-o. A lăsat un ghiveci cu flori la mormânt cu o cartolină pentru Gilly semnată cu numele tău.

Alice a gemut, acoperindu-şi faţa cu mâinile, închipuindu-şi cât de greu i-a fost mamei ei să plece în oraş, la înmormântare, şi să vină înapoi acasă, fără ştirea tatălui său. Cât de greu i-a fost să afle despre această trădare şi totuşi să găsească puterea de a simţi compasiune pentru Sally. Durerea pe care a simţit-o să ştie că Alice nu-şi va cunoaşte niciodată sora vitregă. Încrederea pe care trebuie s-o fi avut în buna-credinţă

a lui Sally. Cât de disperată trebuie să fi fost dacă își lăsase copiii în grija ei. Cât de înspăimântată, dacă simțise nevoia de a-și face un testament.

— Ce plantă?

— Cum adică?

— Ce plantă a lăsat mama la mormânt?

Sally s-a îndreptat spre fereastra deschisă și a întins mâna, rupând o floare de culoarea piersicii dintr-o tufă plină de flori și i-a dat-o lui Alice.

— Hibiscus, a exclamat Alice, amintindu-și de cununa de flori pe care mama i-o făcuse când era mică, dar și de semnificația acelei flori în *Dicționarul Thornfield: Dragostea ne unește pe vecie.*

— Un mai târziu, ai venit la bibliotecă, a continuat Sally. Te-am recunoscut pe dată. Știam că erai fiica lui Clem și a lui Agnes. Sora cea mare a lui Gillian a mea. După incendiu, mi-am pus în minte să te îngrijesc.

— Să mă îngrijești?

— Da, am fost acolo tot timpul. La spital, a spus Sally abia șoptit. Am stat la căpătâiul tău cât ai fost în comă. Ți-am citit povești.

„Ascultă-mi vocea, Alice, sunt aici, cu tine."

— Ți-am trimis o cutie cu cărți... a adăugat ea, fără să-și mai termine vorba.

Cărțile copilăriei ei, despre care i se spusese că erau un dar de la June.

— Am stat cu tine până când am aflat că vine June. După ce ai plecat cu ea, asistenta medicală m-a sunat și mi-a spus că fratele tău a supraviețuit, dar că June nu l-a luat și pe el. Apoi m-a căutat un avocat în legătură cu testamentul lui Agnes... L-am pus pe John al meu să afle unde erai, totuși. Trebuia să știu dacă erai la adăpost. Când am aflat că te luase la Thornfield, m-am străduit să mă împac cu alegerea lui June și să mă împac cu situația.

— Ce alegere? a întrebat Alice privind în gol.

Sally i-a scrutat chipul.

— Vai, Alice! a exclamat Sally.

— Ce alegere, Sally?

— June s-a exprimat clar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine sau cu fratele tău.

— Cum adică, s-a exprimat?

Sally a pălit de tot.

— Am trimis scrisori, Alice. Ani de-a rândul. Scrisori cu fotografii ale fratelui tău pe măsură ce creştea. Am voit tot timpul să iau legătura cu tine, dar nu am primit răspuns niciodată. Cum June era tutorele tău legal, nu am putut să-i impun nimic. Nu am avut nici o putere. Tot ce am putut să fac a fost să nu creez o durere în plus. Mai ales pentru tine şi pentru fratele tău.

Alice a slobozit un strigăt de neputinţă. Înnebunită să tragă aer în piept, s-a ridicat în picioare şi s-a dus la fereastră. Şi-a apăsat fruntea de sticla rece.

După o vreme Sally şi-a dres vocea.

— Fratele tău a crescut ştiind că este înfiat. Nu l-aş fi putut creşte altfel, a spus ea încetişor. El a ştiut tot timpul despre tine.

Alice s-a răsucit spre ea.

— O să împlinească curând douăzeci de ani. Tocmai s-a mutat împreună cu iubita lui şi lucrează ca peisagist. Nimic nu-i place mai mult decât să lucreze într-o grădină.

Alice s-a trântit la loc pe canapea.

— Cum îl cheamă? a întrebat ea în şoaptă.

— I-am spus Charlie, a spus Sally zâmbind pentru prima dată în dimineaţa aceea.

29
Coada-vulpii

Semnificaţie: **Sânge din sângele meu**

Ptilotus / Australia interioară

Tjulpun-tjulpunpa (pitjantjatjara) creşte sub forma unor mici tufe cu inflorescenţe violet în formă de suliţă, acoperite de perişori deşi, albi. Frunzele sunt acoperite cu peri care se închid în formă de stea, reţinând apa. Conform tradiţiei locale, femeile folosesc florile moi şi păroase ca aşternut în copăile de lemn în care sunt purtaţi pruncii.

Alice pedala în susul dealului cât putea de tare. Medalionul de la gât i se mişca încoace şi încolo, lovindu-i pieptul în timp ce ea gâfâia împingând pedalele. Îi venea să-şi tragă palme că nu plecase cu maşina în oraş; curelele rucsacului o apăsau tăios pe umeri; era plin ochi cu provizii pentru cina din seara aceea. Dar mişcarea îi făcea bine. Avusese nevoie să-şi biciuiască nervii din clipa când Sally aranjase întâlnirea la cină. În dimineaţa aceea, Alice curăţase de păianjeni o bicicletă găsită în garajul lui Sally şi se hotărâse să meargă cu ea. Şi în timp ce se apropia de oraş, marea sclipea în tonuri de turcoaz. Alice a luat-o drept un semn de bun augur.

Mergând înapoi spre casă, a mai revizuit încă o dată în minte meniul. Tacos de biban de mare cu guacamole şi biscuiţi Anzac, crocanţi pe dinafară şi moi la mijloc. Sally se ocupa de restul. Părea hotărâtă să îi aducă împreună pe Alice şi pe Charlie cu mare grijă şi blândeţe.

Vreme de câteva săptămâni după sosire, Sally îi făcuse loc în casă, în aşa fel încât să se simtă în voie. O ajutase să-şi

despacheteze cărţile şi agăţase pe perete portretul Fridei Khalo primit de la Lulu. Stătuse lângă Alice când plângea. Îi povestise că June plătise pentru înmormântările lui Agnes şi Clem. Sally fusese la amândouă. O dusese pe Alice în locul unde fusese casa în care crescuse. Nu mai era locul acela izolat între câmpurile de trestie şi ţărmul mării. Acum acolo erau un bar şi un hotel de tineret, pline de turişti bronzaţi. Grădina mamei ei dispăruse. Alice nu putuse să iasă din maşină. Întoarsă acasă la Sally, Alice alergase la ţărmul mării, trăsese adânc aer în piept şi ţipase cât o ţineau forţele. Sally o ascultase povestind despre ferma de flori şi despre deşert. O dusese la o terapeută specializată în tratarea durerii provocate de doliu şi pierdere pe care-o folosise şi ea când murise Gilly. Alice mersese săptămânal la ea, apoi de două ori pe săptămână după ce Dylan începuse să-i trimită mesaje pe e-mail. Le găsise în calculator când îşi verificase căsuţa poştală pentru prima dată, la o lună de când plecase de la Kililpitjara. Erau vreo douăsprezece sau chiar mai multe, mii şi mii de cuvinte. La început erau pe un ton trist, cerându-şi iertare. Dar pe măsură ce nu primea nici un răspuns, deveneau tot mai furibunde. „Nu le citi, o implorase Sally, n-o să-ţi facă decât rău". Dar amândouă ştiau că citea fiecare cuvânt. De nenumărate ori. Sally îşi dădea seama când primea un e-mail nou. Aşa că o lăsa în pace. Făcea prăjituri. Şi găsea mereu timp să facă o plimbare pe ţărm, dar nu o forţa niciodată pe Alice să povestească ceva dacă ea nu avea chef. Profunda ei bunătate, intuiţia ei inteligentă, toate arătau că se pregătise ani de zile ca să o primească pe Alice.

După ce-şi terminase cumpărăturile la supermarket, Alice se oprise la poştă să-i trimită lui Lulu răspunsul la ultima ei scrisoare. „Aici e un vis: vegetaţie bogată, ploaie şi ceaţă, îi scrisese Lulu. Ne-am cumpărat o sobă pântecoasă cu lemne, o capră, un măgar (o să-ţi placă numele ales de Aiden: Frida), două vaci de lapte şi şase găini. Te rog să vii să ne vizitezi cât de curând." Lipind timbrul pe plic, Alice a zâmbit gândindu-se ce răspuns îi dăduse lui Lulu: „Tare mi-ar plăcea să vin cândva să vă văd."

În drum spre casă, a trecut pe la bibliotecă. Străbătând holul, s-a simțit ca și cum s-ar fi întors în timp, când era mică și Sally aprinsese prima dată o lumină în lumea ei.

— Ai primit o scrisoare, i-a spus Sally când a intrat.

Plicul avea adresa scrisă de mână, cu un scris pe care Alice nu-l cunoștea. Ștampila era din Agnes Bluff. Pentru o clipă i s-a tăiat respirația. Să fi fost oare Dylan? O descoperise? Dar nu. Nu avea cum. El nu știa unde se află, avea doar adresa ei de e-mail. A rupt plicul. Înăuntru se afla o cartolină.

Sper că ești bine, Alice.
Să închinăm pentru curaj. Și ca să prindem inimă, nu?
Și ce-ar fi dacă am închina și pentru viitor, și pentru tot ce aduce el?
Moss

Alice a scuturat plicul și din el a căzut un pachețel cu semințe de swainsona.

— Asta pare a fi un fel de vrajă, a spus Sally.

Alice a zâmbit.

— Chiar așa este, a spus ea cuprinzând în palmă pachetul cu semințe, simțindu-le forma și gândindu-se la culoarea pe care o vor avea când vor înflori. „Pentru viitor."

— Cum te simți? Te ții tare pentru cina de diseară?

Alice a înghițit în sec.

— Sunt bine. Am emoții, parcă mi-e greață chiar, a oftat ea. Dar de când am plecat de la Kililpitjara nu m-am gândit decât la asta, cum am să-l întâlnesc. Așa că...

— O să fie minunat, a spus Sally ridicându-se și îmbrățișând-o. Te duci acasă acum?

— Mai am de mers undeva mai întâi.

Ca să urce ultima pantă spre casă, a început să pedaleze în picioare, trăgându-și cu greu răsuflarea, simțind că-i iau foc plămânii. Imaginea mormintelor părinților ei o obseda.

A scrâşnit din dinţi şi a continuat să pedaleze până când a ajuns în vârful dealului. S-a oprit să-şi răcorească pielea asudată în adierea vântului şi să privească cerul şi marea. Ce imensitate! Urmărea cu privirea panglica neagră a drumului, oprindu-se în locul unde se bifurca printre câmpurile de trestie, urcând pe stâncă înainte de a o coti spre casa lui Sally. Drumul pe care va veni curând frăţiorul ei.

Alice s-a ridicat în şaua bicicletei. După ce a mai aruncat o privire către mare, a început să coboare panta spre liniştea ce o aştepta.

* * *

După ce şi-a terminat treaba la bibliotecă, Sally a făcut un ocol nepremeditat. Şi-a parcat maşina lângă eucaliptul ei preferat. Printre ramuri se auzeau păsările-clopoţel. A traversat strada pustie şi a intrat pe porţile ornamentate ale cimitirului. A luat-o pe aleea mărginită de eucalipţi, pe lângă statuia îngerului cu aripile întinse, şi a ieşit de pe aleea năpădită de buganvilea înflorită. A luat-o drept înainte către dâmbul umbrit de lângă un copac de hârtie, loc în care întotdeauna se întrista.

Sally s-a aşezat lângă John şi Gilly, ţinându-şi spatele drept, cu părul dat pe spate de briza mării. A mângâiat cu degetele literele care formau numele lui John. A sărutat marmura rece cu numele lui Gilly. A rămas apoi o vreme ascultând ciripitul păsărilor şi freamătul copacilor. Apa împrăştiindu-se dintr-o ţâşnitoare. De undeva, se auzea o cositoare electrică. Când a început să se întunece, s-a uitat la ceas.

În drum spre maşină, ceva a făcut-o să se oprească şi să se uite spre partea de nord a cimitirului. Trecuseră ani buni de-atunci. S-a pomenit întorcându-se şi pornind-o la întâmplare printre şirurile de morminte, uitându-se la numele de pe pietrele funerare.

Dând cu ochii de mormintele lui Clem şi Agnes, Sally a rămas uimită. Deasupra mormântului lui Clem erau împrăştiate nişte abţibilduri folosite. Când s-a apropiat a recunoscut

fluturii, vârstaţi de dungi de vopsea turcoaz. Probabil că Alice îi dezlipise de pe camioneta ei. S-a simţit năpădită de remuşcări. S-a întors cu faţa spre vânt, lăsându-l să-i alunge anii până când s-a simţit din nou fetişcana de optsprezece ani, cu ochii mari, îndrăgostită nebuneşte de Clem Hart.

În seara când se întâlniseră, ea purta nişte cercei de plastic în formă de margarete. Primele lui cuvinte au fost: „Acolo de unde vin eu, asta înseamnă *Mă leg de tine.*“ Când a apucat-o de mână, i-a ţinut-o strâns şi a rămas lângă el. Au făcut dragoste sprijiniţi de zidul cârciumii. Iar ea aproape că nu ar fi vrut să-i mai treacă juliturile de pe spate, căci erau o dovadă că nu fusese un vis. Dar data viitoare când s-au mai întâlnit, Clem a privit prin ea, ca şi cum nu ar fi fost decât un abur.

La puţin timp după asta, tatăl lui Sally l-a invitat la cină pe John Morgan, un tânăr poliţist transferat în oraş. Când i-a strâns mâna caldă şi i-a văzut privirea blândă, Sally şi-a dat seama că el era soluţia. După o perioadă de curte asiduă, s-au căsătorit şi nimeni nu a avut nimic de bârfit când lui Sally a început să i se vadă burtica. Toată lumea se bucura de fericirea lor. Sally s-a pomenit atât de tare afundată în minciună, încât chiar spunea că spera ca bebeluşul să moştenească ochii lui John sau firea lui calmă. Deşi nu-i ascunsese lui John că îi plăcuse cândva un fermier din zonă, văzând cât de zdrobit fusese John la moartea lui Gilly, s-a hotărât să nu-i dezvăluie niciodată taina despre Clem Hart.

Sally şi-a deschis ochii şi s-a întors spre mormântul lui Agnes. Piatra ei funerară era acoperită cu rochiţa-rândunicii, mirt de lămâie şi un lujer de crin australian, aranjate cu grijă şi dragoste. Şi-a închipuit-o pe Alice acolo, făcând un altar de flori pentru mama ei.

După o vreme şi-a dres vocea:

— Agnes, a venit acasă. A venit acasă şi e frumoasă, a spus ea, apucând o frunză căzută de eucalipt şi fărâmiţând-o. E la adăpost. Amândoi sunt în siguranţă. Şi sunt minunaţi. Vai, Doamne, Agnes! Cât sunt de minunaţi!

De undeva de sus, ascunsă printre ramurile eucalipţilor, se auzea o coţofană.

— Am eu grijă de ei! a spus Sally cu vocea mai întremată. Îţi promit.

Sunetul ascuţit al telefonului a întrerupt-o. A scotocit prin geantă, grăbită, până când l-a găsit.

— Bună, Charlie!

Sally şi-a apăsat mâna pe piatra funerară a lui Agnes, adăstând o clipă înainte de a se îndepărta, ascultând vocea dulce a fiului ei.

El a urcat treptele casei în care crescuse, respirând precipitat.

„Are să fie nemaipomenit, i-a spus Cassie sărutându-l de rămas-bun. Asta e ce ţi-ai dorit întotdeauna. E familia ta, Charlie. Să nu-ţi fie teamă!"

A strâns şi mai tare în mâini buchetul de flori. După ce-l sunase mama lui şi stabiliseră să vină la cină, a căutat-o pe Google. Iar şi iar. *Alice Hart, floriograf. Ferma Thornfield, unde cresc florile autohtone.* Îi luase un buchet de protea, după ce citise că la Thornfield aceste flori aveau o semnificaţie: *Reîntoarcerea fericirii.*

Ajuns pe terasa de lemn, asculta sunetele atât de cunoscute ale mării, ale clopoţeilor de vânt, ale albinelor care zburau molcom peste flori şi vocea mamei care străbătea din bucătărie. La un loc, toate acestea alcătuiau viaţa sa. Apoi, o noutate: un lătrat de căţel.

— Pip, s-a auzit o voce veselă, necunoscută, ce se apropia de el.

A înghiţit în sec. A mai aranjat buchetul de flori cu mâinile asudate.

Umbra i-a ajuns în hol înaintea ei. El şi-a relaxat umerii. Lacrimile i se adunau la colţurile ochilor.

Sora lui cea mare. Era acolo!

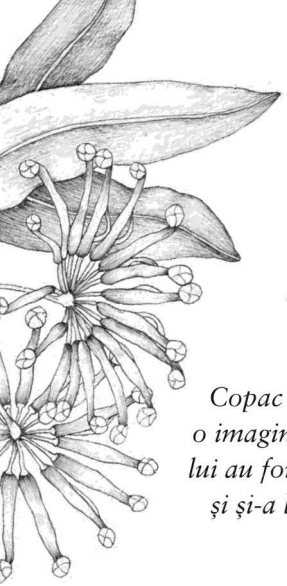

30
Roata de foc

Semnificaţie: **Culoarea sorţii mele**

Stenocarpus sinuatus / Queensland
şi New South Wales

Copac cu flori roşii şi portocaliu-aprins ce creează o imagine spectaculoasă toată vara şi toamna. Florile lui au forma spiţelor unei roţi înainte de a se deschide şi şi-a luat numele de la jongleria cu torţe aprinse.

Într-o după-amiază târzie, Alice s-a întors acasă cu un buchet de flori de roată de foc.

A salutat-o pe Pip şi s-a dus în camera ei ca să-şi ia şi celelalte lucruri de care avea nevoie: o legătură de cărţi şi de hârtii. Şi-a pus la gât colierul de seminţe dăruit de Ruby, trăgând în piept mirosul lui de fum. Şi-a vârât în buzunar un creion, o cutie de chibrituri şi un ghem de sfoară. S-a dus cu toate pe terasă. Pip a urmat-o, încurcându-i-se printre picioare când ea a coborât în grădină. S-au aşezat una lângă alta în locul unde toată săptămâna Alice se străduise să adune vreascuri de foc. Pip o lingea pe braţe în timp ce ea îşi aşeza lucrurile.

Alice se bucura de linişte. Soarele tomnatic de dimineaţă îi încălzea pielea; marea sclipea ca metalul topit, cu tonuri de acvamarin. Şi-a aruncat privirile spre colţul unde florile de swainsona înfloriseră pentru prima dată. „Se ştie că sunt greu de cultivat", îi scrisese ea lui Moss într-un e-mail recent, dar florile tale nu mi-au dat nici o bătaie de cap. În răspunsul lui, Moss a pomenit că urma să vină pe coastă spre sfârşitul anului, la o conferinţă. „Tu eşti prea departe ca să-ţi fac o

vizită?“ Când i-a scris răspunsul, Alice n-a putut să nu zâmbească.

Vântul bătea dinspre nord-est, făcând să sune clopoţeii. S-a uitat la ceas. Sally era în drum spre casă, iar Charlie şi Cassie veneau să-şi petreacă sfârşitul de săptămână cu ele, înainte ca Alice să plece lunea următoare. Mai făceau o ultimă masă de sărbătoare înainte ca ea să-şi înceapă cele trei luni de şedere în străinătate cu o bursă de scriere creativă. O câştigase la Copenhaga, oraşul din care Alice descoperise că se trăgea familia lui Agnes. Când primise e-mailul că fusese acceptată, primul căruia îi spusese fusese Charlie. „O să poţi vedea Mica Sirenă, i-a spus el mândru. Să o saluţi şi din partea mea.“

De când îşi cunoscuse fratele, Alice nu-şi mai putea închipui cum ar fi fost viaţa fără Charlie. În prima seară, când s-au întâlnit la cină acasă la Sally, au stat la masă faţă în faţă şi şi-au cercetat pe îndelete chipurile, izbucnind în hohote de râs stânjenite şi, din când în când, chiar în lacrimi. De atunci încolo, se întâlniseră de două ori pe săptămână şi se duceau şi la psiholog o dată la două săptămâni, străduindu-se să înţeleagă noua lor viaţă. Alice l-a dus pe Charlie la hotelul pentru tineret ca să-i arate locul unde trăise ea împreună cu părinţii lor. S-au plimbat pe vechea ei plajă, privind cum se perindau norii, în timp ce Alice îi depăna poveştile mamei lor. Când i-a mărturisit cât de mult iubea mama lor grădina, Charlie i-a propus să se ducă să vadă nişte pepiniere cu plante autohtone şi nişte pieţe de flori cu care lucra el. Văzând lumina minunată de pe chipul lui când se afla printre plante şi flori, lui Alice i-a venit o idee; de îndată ce Charlie a lăsat-o acasă, ea s-a apucat de treabă.

Câteva săptămâni mai târziu, Twig şi Candy aşteptau pe terasă când Alice şi Charlie au intrat pe aleea din faţa casei de la Thornfield, cu camionul lui plin cu materiale pentru a ajuta la terminarea lucrărilor de refacere după inundaţii. Twig s-a arătat puternică şi demnă, dar mult mai tandră ca de obicei. Candy tot mai avea părul lung şi chiar mai albastru decât orice floare. Alice s-a bucurat să se reîntâlnească cu Myf, Robin şi cu alte câteva dintre Florile cele vechi care mai

rămăseseră la fermă şi le-a cunoscut pe cele noi, pe care le primiseră Candy şi Twig. Charlie era tăcut, privind şi ascultând, în timp ce se străduia să înţeleagă peisajul şi poveştile despre locul lor de baştină.

Şi-au petrecut serile în jurul mesei, bucurându-se de ospeţele făcute de Candy şi împărtăşindu-şi amintirile. Femeile i-au povestit lui Charlie totul despre Thornfield şi despre limbajul florilor; Alice luase dicţionarul cu ea, aşteptând până când au rămas singuri cu Twig şi Candy ca să i-l arate. Ele se învârteau în jurul lui ca nişte cloşti, dar Twig se întrecea pe sine. Pe chip i se citea o bucurie pe care Alice nu-şi amintea să o mai fi văzut vreodată.

Charlie a stat în dormitorul lui June, iar Alice a urcat scara spiralată în vechea ei cameră din turnul cu clopot. A dormit cu ferestrele larg deschise prin care intra lumina lunii.

Cu câteva zile înainte de a pleca înapoi spre coastă, Charlie a rugat-o pe Alice să-l ducă la râu.

— Se vorbeşte de râul acesta în toate poveştile despre Thornfield. Nu vrei să mă duci şi pe mine să-l văd până plecăm?

Alice le-a surprins pe Twig şi pe Candy schimbând o privire.

— V-am văzut! a exclamat ea. Ce e?

Twig a încuviinţat din cap către Candy care a ieşit din cameră şi s-a întors cu o urnă.

— Nu se cuvenea să o facem fără tine... a început Candy, fără să-şi termine vorba.

Ziua în care au făcut ceremonia a fost senină şi strălucitoare. Soarele străbătea frunzişul des al eucaliptilor, azvârlind pete aurii şi verzi. Twig şi Candy au rostit câteva cuvinte şi, când i-a venit rândul, Alice a împrăştiat cenuşa lui June. Uitându-se cum plutea pe apa râului, Alice şi-a şters faţa de lacrimi şi a respirat prelung, de parcă îşi ţinuse îndelung respiraţia. Le-a strâns tare în braţe pe Twig şi pe Candy. Ani plini de amintiri pluteau în jurul lor. Când s-au îndreptat cu toţii spre casă, Alice l-a tras de mânecă pe Charlie, făcându-i semn să rămână un pic în urmă cu ea.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Alice l-a dus la eucaliptul uriaş.

— Aici şi-au unit destinele părinţii noştri, la bine şi la rău, a spus ea cu vocea tremurândă. De aceea ne avem acum unul pe altul. Aici începe şi povestea ta, nu numai a mea.

Charlie a privit atent inscripţiile de pe trunchiul de copac. A atins cu mâna scrijelitura din dreptul numelui tatălui său. Deşi îi tremura bărbia, i-a zâmbit lui Alice din toată inima. Când şi-a scos briceagul din buzunarul de la spate, cerându-i voie din priviri, Alice a încuviinţat din cap, râzând. Apoi au plecat către casă braţ la braţ, mirosind a coajă şi sevă de copac, după ce scrijeliseră numele lui şi al mamei lor pe trunchiul eucaliptului.

În dimineaţa când trebuiau să plece de la Thornfield, venind la micul dejun, Alice a adus nişte hârtii pe care le-a pus pe masă şi le-a împins către Charlie. El a privit-o uimit. Twig şi Candy, cărora Alice le împărtăşise ceea ce avea de gând să facă, îi priveau pe amândoi zâmbind. Pentru tot restul vieţii amintirea cea mai dragă a lui Alice avea să rămână chipul lui Charlie atunci când i-a arătat actul semnat de ea prin care îi ceda lui treimea din moşia de la Thornfield care îi revenise ei.

Alice şi-a luat gândul de la roţile de foc şi a luat primul caiet din teanc. Şi-a trecut privirile peste scrisul bunicii ei din *Dicţionarul Thornfield*. A frunzărit paginile cu poveştile pe care le citise de zeci de ori până atunci, despre Ruth Stone, Wattle Hart şi June. Despre Clem şi Agnes, Candy şi Twig. A răsucit lujerul unei flori între degete, gândindu-se la semnificaţia ei: *Culoarea sorţii mele*. Luându-şi inima în dinţi, a pus dicţionarul deoparte pe un scaun de grădină, ceva mai departe.

Apoi a răsfoit hârtiile dintr-un dosar: copii printate ale e-mailurilor pe care, de când plecase ea din deşert, i le trimisese Dylan, mai întâi zilnic, apoi săptămânal şi acum încă cel puţin o dată pe lună. Nu-şi putea dezlipi privirile de pe rândurile pe care le ştia pe dinafară de la primul la ultimul cuvânt.

Ai plecat şi totuşi eşti aici, apari şi dispari dinaintea ochilor mei. Ultima ceaşcă de cafea din care ai băut. Rochiile tale printre hainele mele. Periuţa ta de dinţi lângă a mea. Ieri a plouat. Nu am fost în stare să ies din casă azi. Nu vreau să văd cum au dispărut urmele paşilor tăi de pe pământul roşu.

Alice a mototolit pagina în palmă, respirând cu greu din pricina durerii din piept. Şi-a ridicat faţa în bătaia brizei dinspre mare, ca să-şi răcorească obrajii. A aruncat o privire piezişă *Dicţionarului Thornfield*. „Ai grijă, Alice, a auzit ea vocea lui June, aşa am supravieţuit noi!" A netezit pagina la loc şi a pus-o înapoi în dosarul pe care l-a dat deoparte.

În cele din urmă, s-a îndreptat către caietele sale, pline cu povestea pe care o scrisese cu ajutorul florilor încă de la Agnes Bluff, apoi în lunile petrecute în deşert şi în ultimul an petrecut în casa lui Sally. Povestea pentru care făcuse cererea pentru bursa de rezidenţă. „Ai scris o carte întreagă!" exclamase Charlie uimit când Alice le arătase lui şi lui Sally prima formă tipărită a manuscrisului ei. Când a citit titlul, Sally a clătinat din cap. „Ai împletit seminţe în fire de aur", a rostit ea încetişor, zâmbind printre lacrimi.

Alice a luat un caiet din teanc, mângâindu-i coperta. Când l-a ridicat, dintre file i s-a scurs în poală un firicel de praf roşu, lucind în lumină, ca de pe altă lume. Alice l-a cântărit în mâini şi apoi l-a lăsat jos şi l-a deschis. Şi-a trecut degetele peste firicelele roşii de nisip ascunse între firele cu care erau prinse foile la mijloc. Viaţa şi poveştile altora o făcuseră mereu să se asocieze cu albastrul. Ca ochii tatălui său. Ca marea. Ca rochia domniţei Alice. Culoarea orhideelor. A cizmelor ei. A reginelor din basme. A pierderii. Dar inima sa era roşie. Aşa fusese întotdeauna. Culoarea focului. A pământului. A sângelui, a curajului.

A cercetat toate caietele, rostind cu voce tare numele fiecărei flori desenate sau presate şi semnificaţia ei, ca o incantaţie care să pună capăt poverii de a purta în suflet o poveste nespusă.

Orhideea cu cioc roșu:	Dorință de a poseda
Floarea de flanelă:	Ceea ce s-a pierdut s-a găsit
Imortela lipicioasă:	Dragostea mea nu te va părăsi
Brunonia albastră:	Îți simt lipsa
Plumeria:	Lacrimi
Menta vărgată:	Dragoste neîmpărtășită
Clopoțeii galbeni:	Bun-venit străinului
Crinul de vanilie:	Mesager al dragostei
Umbra-nopții violie:	Fascinație, vrăjitorie
Punguța cu spini:	Copilărie
Crinul de râu:	Dragoste ascunsă
Acacia de Cootamundra:	Rănesc pentru a vindeca
Cupa de aramă:	Mă supun
Eucaliptul roșu de râu:	Încântare
Orhideea doamnă albastră:	Devorat de dragoste
Grozama amară:	Frumusețe otrăvită
Banksia:	Captivitate
Imortela portocalie:	E scris în stele
Maireana:	Valoarea mea ascunsă
Grevillea de miere:	Prevedere

Swainsona:	Să ai curaj, să prinzi inimă
Spinifex:	Plăceri periculoase
Mirtul de deșert:	Flacără, ardere
Parakeelya cu frunze late:	Prin dragostea ta trăiesc și mor
Stejarul de deșert:	Renaștere
Arbustul-felinar:	Speranța mă poate orbi
Arborele de coral cu aripi de liliac:	Leac pentru inimi zdrobite
Floarea-pasăre verde:	Inima îmi zboară
Coada-vulpii:	Sânge din sângele meu
Roata de foc:	Culoarea sorții mele

Când a terminat, Alice a scos capacul stiloului și a scris titlul cărții pe coperta fiecărui caiet, printre desenele ei cu flori. Le-a strâns apoi pe toate în poală și le-a legat cu sfoară. A pus dosarul cu e-mailurile peste ele și le-a aruncat peste lemnele de foc. Întinzând mâna după florile roată de foc și după chibriturile din buzunar, a șovăit o clipă. A mai ezitat o vreme, adunându-și forțele. „Respiră." A scos un băț de chibrit din cutie. Și-a stăpânit tremurul mâinii și a aprins bățul. O gură rapidă de oxigen, miros de sulf, un fâsâit ușor și vreascurile s-au aprins.

Flăcările se înălțau pe fundalul oceanului. Alice privea florile arzând și mistuindu-se, mesajele lui Dylan înnegrite, prefăcute în scrum, toate caietele ei devenite tăciuni incan-

descenți. Și a rămas cu privirile ațintite la cuvintele scrise pe coperte până când nu le-a mai putut citi.

Florile pierdute ale lui Alice Hart

După o vreme s-a îndreptat către scaunul de grădină și s-a așezat, ținând strâns la piept *Dicționarul Thornfield*. Pip i se lipea de picioare. Alice a tras adânc în piept aerul încărcat de mireasmă de sare, fum și flori, cu privirile ațintite la flăcări. La culorile lor schimbătoare. La prefacerea lor. Frumoasa ei mamă, rămasă pe vecie în grădina sa. Alice și-a pus mâna pe medalionul cu floarea de swainsona și pe colierul cu semințe de ininti. „Să ai încredere în tine. Să ai încredere în povestea ta. Tot ce poți e să o spui așa cum e, adevărată."

Inima îi bătea încet.

„Sunt aici."

„Sunt aici."

„Sunt aici."

Nota autoarei

Acest roman prezintă poveşti şi personaje provenind din culturi diferite. Vreau să subliniez sprijinul prietenilor generoşi, întâmplărilor şi surselor consultate, din care m-am inspirat şi pe care le-am descris.

Afirmaţia din primul capitol „Viaţa este trăită pe măsură ce mergi înainte, dar e înţeleasă doar privind înapoi" mi-a fost inspirată de filozoful danez Søren Kierkegaard.

Basmul favorit al lui Candy despre regina care aşteaptă atât de mult timp întoarcerea iubitului, încât se preface în orhideea de pe veşmântul ei a fost inspirată de basmul filipinez „Legenda orhideei vanda".

Poveştile indiene despre Sita şi Draupadi pe care i le-a spus lui Alice una dintre Flori mi-au fost împărtăşite de Tanmay Barhale.

Povestea fiicei de rege care purta întotdeauna aceeaşi nuanţă de albastru a fost inspirată de Alice Roosevelt Longworth, fiica lui Theodore Roosevelt, care purta mereu aceeaşi nuanţă palidă de azuriu şi era vestită pentru că nu se conforma niciodată regulilor.

Basmul bulgar la care se referă Oggi în scrisoare către Alice, despre lup şi vulpe, mi-a fost inspirată de o versiune a bamului bulgar „Cel bolnav şi cel sănătos", care mi-a fost tradusă şi repovestită de Iva Boneva.

Poveştile lui Lulu despre fluturii monarh, războinicii focului şi fiicele soarelui mi-au fost inspirate de poveştile mexicane pe care mi le-a spus Viridiana Alfonso-Lara.

Am socotit de cuviinţă să ficţionalizez locurile din Australia centrală pe unde merge, trăieşte şi lucrează Alice, pentru

că, dacă aş fi plasat acele părţi ale naraţiunii în locuri reale, ar fi însemnat să reproduc poveşti pe care nu am dreptul să le spun. Ca să creez acele locuri am consultat-o pe Ali Cobby Eckermann, localnică Yankuytjatjara şi poetă de faimă internaţională. Ea a fost de acord că e înţelept să procedez în felul acesta.

Kililpitjara sau Craterul Earnshaw şi tot ceea ce este legat de el – numele, povestea, peisajul – este imaginar. Numele Kililpitjara este imaginar în sensul că este născocit de mine, dar pentru a-l crea am folosit pitjantjatjara, un dialect folosit deseori pe parcursul romanului, care este vorbit de populaţia Anangu. *Kilipi* (substantiv) înseamnă stea. *Tjara* (substantiv) înseamnă o parte dintr-un grup sau dintr-un obiect. Traducerea literală a combinaţiei de cuvinte este „a aparţine stelelor". Lucrarea de referinţă pe care am folosit-o a fost *IAD Press Pitjantjatjara/Yankunytjatjara to English Dictionary*.

Ca să creez imaginea structurii geologice a craterului Kililpitjara m-am inspirat din peisaje din Kandinalal (Wolfe Creek Crater) şi Tnorala (Gosse Bluff), dar întinderea uriaşă, energia şi înfăţişarea locului sunt rodul experienţei mele din timpul cât am trăit în deşertul central.

În 2016 l-am cunoscut pe dr. John Goldsmith la Perth şi mi-a relatat experienţa lui nemijlocită din Kandimalal când a fotografiat stelele în deşertul vestic. Dr. Goldsmith m-a ajutat foarte mult explicându-mi despre cercurile concentrice de stele şi cratere şi despre întinderile de swainsona care cresc în forma pe care am prezentat-o.

Povestea creaţiei Kililpitjara mi-a fost inspirată din cunoscuta poveste a creaţiei Arrernte din Tnorala, craterul în care a căzut pe pământ un prunc din căruciorul lui de lemn din stele, iar părinţii lui din ceruri îl caută veşnic.

Florile înapoiate cu părere de rău şi scrisorile care le însoţesc, pe care Ruby i le-a arătat lui Alice, mi-au fost inspirate de „pietrele cu părere de rău" primite zilnic de personalul rezervaţiei la Uluru, trimise de turişti de pretutindeni care se simt vinovaţi.

Poezia lui Ruby, „Seminţe", este scrisă de Ali Cobby Eckermann care mi-a permis să o folosesc în acest context. Cât

am trăit în deşert am avut bucuria să întâlnesc şi să mă împrietenesc cu multe femei asemenea lui Ruby. Ele mi-au împărtăşit poveşti şi glume, adevărate învăţăminte pe care nu le-am mai întâlnit nicăieri altundeva. Australia are o istorie neagră. A fost şi va rămâne întotdeauna pământul populaţiei aborigene.

Dacă sunteţi victimele violenţei domestice,
există şi în România un număr unic de contact
– 0800 500 333 –
pentru a semnala situaţii de violenţă domestică,
trafic de persoane, discriminare de gen sau discriminare
multiplă, reglementat de Legea nr. 217/2003
pentru prevenirea şi combaterea violenţei în familie.
Acest serviciu este asigurat **24/24 ore, 7/7 zile.**
Numărul poate fi apelat gratuit din orice reţea
cu acoperire naţională.

Mulţumiri

Ca cititoare, îmi place să parcurg capitolul de mulţumiri al unei cărţi. Mi se pare întotdeauna că pot să mă strecor după terminarea unei petreceri ca să văd cum ies la iveală oamenii din culisele poveştii unui autor. Aşa că sunt grozav de emoţionată să pot să scriu propriul capitol de mulţumiri pentru primul meu roman.

Respectul şi gratitudinea mea pentru populaţia Yugambeh pe teritoriul căreia am redactat numeroase variante ale acestui roman, pentru populaţia Bundjalung pe teritoriul cu ape sărate al căreia am crescut, pentru populaţia Butchulla pe pământul căreia trăieşte bunica mea, unde creşte trestia de zahăr care mi-a încântat întotdeauna imaginaţia. Respectul şi recunoştinţa mea pentru populaţia Arrernte şi Anangu pe ale căror teritorii Ngaanyatjarra Pitjantjatjara Yankunytjatjara (NPY) am lucrat şi am călătorit cât timp am locuit în teritoriile nordice. Vreau să mulţumesc din tot sufletul în mod special femeilor NPY care mi-au împărtăşit din cultura şi poveştile strămoşilor lor. Aduc mulţumiri extraordinarei mele echipe de la editura HarperCollins Australia pentru că mi-a întrecut cele mai nemaipomenite visuri ale copilăriei. Îi mulţumesc lui Alice „Whizzy" Wood şi lui Sarah Barrett pentru energia lor neobosită, munca asiduă şi orele îndelungi de discuţii şi chicoteli. Îi mulţumesc lui Hazel Lam pentru că a creat una dintre cele mai frumoase coperte pe care am văzut-o vreodată pentru povestea lui Alice Hart. Mark Campbell, Tom Wilson, Karen-Maree Griffiths, Erin Dunk, Essie Orchard şi Andrea Johnson: vă mulţumesc pentru pasiunea voastră şi pentru că aţi crezut în acest roman şi în mine. Nicola Robinson, îţi mulţumesc pentru redactarea inteligentă şi plină de intuiţie, pentru că ai ştiut unde aş fi putut face mai bine şi m-ai ajutat să ajung acolo. Catherine Milne, sora mea întru povestire, tu ai scos tot ce-i mai bun din Alice şi din mine. Îţi mulţumesc pentru că m-ai implorat şi m-ai învăţat să am încredere în romanul pe care l-am scris, să am încredere în mine însămi. Îţi rămân îndatorată.

Pentru agenții mei de la Zeitgeist Agency: Benython Oldfield, Sharon Galant și Thomasin Chinnery, vă mulțumesc pentru că ați crezut în mine și în Alice și pentru că sunteți echipa de vis de proporții aproape mitice. Cu nimeni altcineva nu mi-aș dori mai tare să rămân într-un buncăr decât cu voi trei.

Îi mulțumesc și lui Stéphanie Abou de la Massie & McQuilkin Literary Agents pentru munca asiduă și dăruirea neobosită.

Mulțumiri profunde incredibilei mele echipe de editori internaționali și traducători pentru că au purtat-o pe Alice către cititorii de peste tot din lume și pentru că mi-au îndeplinit visuri pe care nici nu am știut că le aveam.

Toată dragostea, respectul și toată gratitudinea mea pentru Ali Cobby Eckermann – sora mea geamănă întru brățări Lokai și tricouri cu seminție ininti făcute de femeile din comunitățile Tjampi – mulțumesc că ai apărut în viața mea la momentul oportun și că mi-ai îngăduit să reproduc poezia ta „Seminție" ca fiind semnată de personajul Ruby. Îți mulțumesc, *malpa*, că mi-ai dăruit cuvintele tale puternice și inima ta mare.

Îți mulțumesc, Alice Hoffman, pentru că ai răspuns la prima mea scrisoare din 2009 și pentru generozitatea cu care mi-ai scris de atunci. Îți mulțumesc pentru încurajarea necondiționată, pentru spiritul magic și îngăduința de a cita în cartea mea dintr-una dintre scrisorile tale. Îți mulțumesc, de asemenea, pentru că ai scris cărțile pe care le-am purtat cu mine peste tot în lume, ele m-au învățat să fiu curajoasă și să cred.

Mulțumiri și lui Anne Carson pentru că m-a onorat cu permisiunea sa de a cita traducerea făcută de ea din creația lui Sappho. Vă mulțumesc, Gracie Dietshe și Nicole Aragi de la Aragi Agency pentru ajutorul vostru minunat.

Aceleași mulțumiri pentru Julianne Schultz, John Tague, Jane Hunterland și pentru întreaga echipă de la *Griffith Review*, pentru tot ceea ce ați făcut și faceți încă pentru cititorii și scriitorii australieni. Vă mulțumesc că mi-ați găzduit prima mea lucrare plătită și pentru că ați acordat premiul vostru anual primului capitol al acestui roman. Investiția pe care ați făcut-o în mine mi-a schimbat cursul vieții.

Adresez mulțumiri și Casei Scriitorilor Varuna pentru îmbinarea perfectă de năstrușnicie, frumusețe și singurătate, de care nu am știut că voi avea atâta nevoie ca să încep să-mi scriu cartea. Le mulțumesc și femeilor alături de care am scris în întuneric în timp ce am stat acolo: Biff Ward, Jackie Yowell, Helen Loughlin și Bec Butterworth, veți rămâne mereu în inima mea, în jurul unei mese festive cu mâncare făcută de Sheila. Și cu vin.

Pentru David Jayet-Laraffe de la Frog Flowers, Giulia Zonza de la On Love & Photography, Nancy Spencer de la Nancy Spencer Makeup – mulțumiri pentru vrăjitoria voastră de a crea o grădină tropicală de poveste într-un glob de zăpadă din Manchester, în centrul căruia m-ați plasat pe mine. Vă mulțumesc că ați creat o fotografie unică de autor și o experiență plină de dragoste și veselie pe care nu o să o uit niciodată.

Îi mulțumesc lui Edith Rewa, regina florilor și artist-botanist de excepție pentru ilustrațiile ei, care dau cărții un farmec nepieritor.

Pentru librarii care au ajutat-o pe Alice Hart și pe mine pe drumul spre publicare: vă mulțumesc pentru toată vraja pe care o aduceți pe lume prin cărți și pentru că ați dăruit o parte din ea mie și acestei cărți. Pentru librarii care vor citi acest roman, îi vor da un loc pe un raft și acestei cărți și o vor recomanda cititorilor: vă mulțumesc că reprezentați o lumină în fiecare oraș și m-ați ajutat să-mi îndeplinesc un vis din copilărie, de iubitoare de cărți și scriitoare în devenire.

Le mulțumesc lui Kate Forsyth și lui Carol Crennan pentru că mi-au oferit o bursă în 2015, la rezidența *History Mystery and Magic Writing* de la Oxford, o experiență cu un efect major asupra mea și a scrisului meu. Sunt recunoscătoare colegilor mei de rezidență Sarah Guise, Kellie Watson și Bec Smedley pentru că și-au deschis inimile și mi-au împărtășit poveștile lor. Îți mulțumesc, Kate, pentru prietenia ta și pentru că mi-ai amintit că Alice era un tăciune aprins pe care nici frica și nici neliniștea nu îl puteau stinge.

Celor care mi-au luminat drumul în timp ce rătăceam prin pădurea întunecată scriind acest roman le mulțumesc pentru prietenia lor statornică, dragostea, puterea și încurajarea lor: Favel Parret, Courtney Collins, Nicole Hayes, Alys Conran, Meredith Whitfield, Anni Sartorio, Nick Benson și întreaga familie Benson, Simone Gingras-Fox și familia Gerlinger, Dimi Venkov, Ashley Hay, Khela Hutchinson, Gregoreen și PD, Eva de Vries, Olga Van Der Kooi (și Rogier și Louise), Helen Weston și JP, Sarah Rakich, Vanessa Radnidge, Lilia Krasteva, Jesse Blackadder, Andi Davey, Philippa Moore, Jenn Ashworth, Jane Bradley, Chris și Debie Macintosh (și Beth și Lil), Cerys Jones, Helen Fulcher, Fraser How, Derek Henderson, Vicky Henderson, Stephen Ashworth, Lorena Fernandez Sanchez, Alex D'Netto, Linda Teo, Ian Henderson, Jenn Ashworth, Rachel Clegg (și Roberto, Joe, Francis și Ruben), Susan Fernley și Brian Fox, Kate Gray, Cheryl Hollatz-Wisely, Jackie Bailey (Yen Yang și Ellie Belly), Jeremy Lachlan, Josie și James McSkimming, Sani Van der Spek, Dervla McTiernan și Andy Stevenson (și Lou, Sam și Gina).

Adresez mulţumiri speciale din toată inima lui Kate Forsyth, Brooke Davis, Favel Parrett, Ashley Hay, Jenn Ashworth, Myf Jones şi Ali Cobby Eckermann pentru că au citit primele şpalturi şi au sprijinit acest roman cu atâta căldură, dragoste şi generozitate.

Mulţumesc şi dr. John Goldmith pentru timpul pe care mi l-a acordat, răspunzându-mi la nenumărate întrebări şi împărtăşindu-mi poveşti despre stele şi cratere.

Mulţumiri şi pentru femeile pe care le-am întâlnit la asociaţia Singing Over the Bones, care se pregăteau cu Dr. Clarissa Pinkola Estés în 2015, pentru că mi-au împărtăşit dragostea şi poveştile lor. Le mulţumesc pentru că prin strigătele lor m-au împins înainte de atunci încolo.

Mulţumiri şi pentru bărbaţii şi femeile pe care i-am studiat şi alături de care am făcut în 2017 un curs de autocompasiune şi mindfulness, condus de Christopher Germer şi Kristin Neff. Liniile directoare ale muncii voastre, ale empatiei, sprijinului şi prieteniei voastre m-au ajutat să trec un prag, drept care vă sunt foarte recunoscătoare.

Eu am fost educată în sistemul public de învăţământ şi unii dintre profesorii mei din şcoala primară şi din liceu au constituit exemple trainice pentru rolul pe care îl are încurajarea în modelarea unei vieţi. Doamna Smart, domnişoara Pearce, domnul Chandler, doamna Reynolds şi domnul Ham – vă mulţumesc că aţi văzut în mine ceva ce eu nu eram conştientă că am şi pentru că m-aţi învăţat să cred în ceea ce se poate realiza cu muncă susţinută şi curaj.

Aduc mulţumiri şi International Society – o organizaţie independentă care, de cincizeci de ani, promovează diversitatea şi oferă adăpost studenţilor străini, refugiaţilor, azilanţilor şi localnicilor din Greater Manchester – pentru că m-a primit cu căldură şi braţele deschise, oferind siguranţă şi imaginaţie pentru mii de oameni ca mine. Le mulţumesc colegilor mei de la International 16 din toată lumea: fără poveştile pe care mi le-aţi povestit voi nu aş fi devenit scriitoarea care sunt astăzi.

Îi mulţumesc Samanthei Smith, o artistă de tatuaj incredibil de talentată şi extraordinară povestitoare, care i-a dat viaţă lui Alice în sufletul meu şi pe pielea mea. Sunt atât de recunoscătoare că te-am descoperit şi te-am cunoscut.

Melissa Acton, tu poţi transforma o cameră de terapie prin plutire într-un tărâm de vis. Îţi mulţumesc că ai fost unul dintre primii mei cititori şi i-ai făcut loc lui Alice în sufletul tău iubitor de cărţi.

Tanmay Barhale, poate că Batman o fi faimos, dar tu eşti supereroul meu favorit. Îţi mulţumesc că mi-ai spus tot felul de poveşti; sper că pe unele le-am folosit onorabil în acest roman.

Viridiana Alonso-Lara, războinic al focului, îţi mulţumesc că mi-ai dăruit inima ta prin poveştile mexicane pe care mi le-ai spus încă din prima noapte când ne-am cunoscut. Îţi mulţumesc că ţi-ai împărţit cu mine atât familia, cât şi minunatul tău guacamole. Îţi mulţumesc pentru dragostea pe care mi-ai arătat-o. Lulu nu ar fi căpătat această formă dacă nu ai fi fost tu.

Îţi mulţumesc, Ammna Winchester, pentru prietenia ta şi pentru că mi-ai făcut onoarea de a-mi împărtăşi din experienţa ta. Nu aş fi putut descrie şederea lui Alice la spital fără sprijinul şi încurajarea ta plină de generozitate.

Boryana Pashova, iubita mea Banana, îţi mulţumesc pentru traducerile din limba bulgară, pentru că ai crezut în mine ca scriitoare şi pentru că m-ai învăţat cum să ţip la ceva pus în cuptor ca să-l fac să se coacă mai repede.

Iva Boneva, Money Honey, femeie extraordinară, îţi mulţumesc că mi-ai povestit basmele tale bulgăreşti. Îţi mulţumesc pentru râsul cu sughiţuri pe care l-am trăit împreună la Manchester şi la Sofia pe măsură ce ne-am trăit împreună propriile basme.

Matt Warren şi Nick Walsh, vă mulţumesc că mi-aţi reamintit că râsul şi dragostea sunt tămăduitoare şi pentru că m-aţi învăţat să nu-mi fie niciodată frică şi nici ruşine că sunt o gâscă.

Brooke Davies, nu există vreun capitol de mulţumiri suficient de mare ca să cuprindă tot ce-mi place la tine, toate lucrurile pentru care îţi sunt recunoscătoare. Şi nici suficiente margarete. Îţi mulţumesc că mă primeşti, că mă iubeşti şi că mă laşi să te iubesc aşa cum eşti tu, cu şorţul meu de bucătărie dinainte, sus în copac sau jos din copac. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut ca să ne aduci la viaţă şi să ne dai curaj, mie şi lui Alice. Mă simt mai bună doar când mă gândesc la tine.

Myf Jones, prietenă fără pereche, căpitan al lumilor noastre plutitoare, instructor de sprijinit pe vânt şi soră de suferinţă, cu nimeni altcineva nu aş vrea să-mi împart felicitările decât cu tine. Îţi mulţumesc că ai fost prima persoană care a adus-o complet la viaţă pe Alice.

Sophs Stephenson, îţi mulţumesc că mi-ai înveselit primul an de scris la Manchester şi că mi-ai dovedit că Elizabeth Bennet este vie şi nevătămată. Jonny, îţi mulţumesc că l-ai făcut de râs pe domnul Darcy. Şi să ştii, Hazel Pop, Violet Crawley nu-ţi ajunge nici la degetul mic, draga mea!

Sarah de Vries, sora mea de suflet încă de la prima vedere, nu există suficiente începuturi de zi la ora unu la prânz, copaci goi,

drumuri de străbătut, câini cu cununi de flori, bijuterii, pantaloni de casă, creveți, fulgi de drojdie inactivă, odorizant cu miros marin, culegeri de basme sau dansuri înlănțuite care să poată măsura dragostea și bucuria pe care o aduci în viața mea. Îți mulțumesc că m-ai ridicat și m-ai șters de praf. Să închinăm pentru dățile viitoare când ne vom face părul violet și vom aduna fluturi.

Libby Morgan, când eram mică și îmi doream să am drept cea mai bună prietenă o carte din colecția Golden Book, nu mi-am închipuit că ea chiar exista în afara paginilor din cărțile mele. Îți mulțumesc pentru că mi-ai depășit așteptările de mai bine de cincisprezece ani de dragoste adevărată și excepțională. Îți mulțumesc că ai discutat cu mine fiecare neclaritate din romanul acesta și ai fost o voce neobosită și veșnic iubitoare voce a rațiunii. Îți mulțumesc pentru nenumăratele ore în care am stat de vorbă pe mare și pe uscat. Andy, Jess, Nath, Raff, Mick, Jordy, Lani, Rainy și Razor: vă mulțumesc că mă iubiți ca pe un membru al familiei voastre.

Familiei mele lărgite Harris: Merilyn, Matt, Gabe, Leo, Arley, Buggy, Chris, Vicky, Sue și Annie, vă mulțumesc că aveți încredere în mine și mă încurajați cu dragoste.

Lee Steindl, îți mulțumesc pentru că ai țipat alături de mine la fiecare pas făcut pe acest drum. Îți mulțumesc pentru că m-ai învățat ce putere are o mătură, cum să intimidez o cioară din priviri și pentru că m-ai făcut să râd în hohote toată viața. Și pentru Moët. Mai ales pentru Moët.

Matty Hutchinson, Lulu și cu mine te vom iubi pe veci. Îți mulțumesc pentru că ai încurajat-o pe Alice să vină pe lume, că i-ai dat numele ei fetiței tale ca o floarea-soarelui și că mi-ai adus o prăjiturică de la ea.

Joan Mary Corfield, îți mulțumesc pentru că ai făcut o grădină miniaturală fără seamăn pentru zâne pe care am bântuit-o cu toții și pentru dragostea profundă pentru povești și pentru scris moștenită de la tine.

Dagdee, Toby, Goose, Teapot și Coco – nimic nu se compară cu reîntoarcerile la voi. Vă mulțumesc pentru dragostea și adăpostul cel mai ocrotitor pe care l-am dorit pentru a-mi croi drum prin întuneric către înflorire.

Pentru Hendrix, micuțul Thor și Kira Navi, regina Frontierei Sălbatice, vă mulțumesc că mi-ați amintit cât de puternice și importante sunt imaginația și poveștile.

Mamei mele, Colleen Ringland. Tu m-ai învățat să am curaj. Tu m-ai învățat să citesc de la trei ani. Îți mulțumesc pentru viața mea,

Mamaleen. Îţi mulţumesc că m-ai învăţat ce înseamnă să nu te dai niciodată bătut.

Restului familiei mele şi prietenilor: vă mulţumesc pentru dragostea şi sprijinul vostru.

Lăsând ce e mai bun aproape de sfârşit – Sam Harris, tu eşti cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Îţi mulţumesc pentru că m-ai învăţat că pacea este un foc. Dragostea ta e singura vrajă adevărată pe care am cunoscut-o.

Iar mulţumirile finale ţi se adresează ţie, dragă cititorule. Cuvintele unui scriitor prind viaţă dacă sunt citite: Alice Hart nu ar exista cu adevărat fără tine. Ai toată recunoştinţa mea!

În colecţia **Raftul Denisei** au apărut

Marguerite Yourcenar, *Obolul visului. Poveste albastră*
Hanif Kureishi, *Intimitate şi alte povestiri*
Arundhati Roy, *Dumnezeul lucrurilor mărunte*
Christoph Ransmayr, *Cox sau Mersul timpului*
Anna Hope, *Sala de bal*
Yasunari Kawabata, *Povestiri de ţinut în palmă*
J.M. Coetzee, *Scene de viaţă provincială*
François-Henri Désérable, *Un anume domn Piekielny*
Romain Gary, *Promisiunea zorilor*
Yōko Ogawa, *Suspine tandre*
Lorenzo Marone, *Tentaţia de a fi fericit*
Boualem Sansal, *Satul neamţului sau Jurnalul fraţilor Schiller*
Ludmila Uliţkaia, *Scara lui Iakov*
Robert Musil, *Omul fără însuşiri*
Heather Morris, *Tatuatorul de la Auschwitz*
Nikos Kazantzakis, *Grădina de piatră*
Dario Fo, *Ca din întâmplare, femeie. Regina Cristina a Suediei*
Ismail Kadare, *Palatul Viselor*
Ludmila Uliţkaia, *Soniecika. Înmormântare veselă. Minciunile femeilor*
Hanif Kureishi, *Nimicul*
Kurt Vonnegut, *Bun venit printre maimuţe*
Ann Pattchet, *Comuniune*
Kate Morton, *Fiica ceasornicarului*
Paula McLain, *Hemingway şi cu mine*
Rose Tremain, *Sonata Gustav*
Maja Lunde, *Istoria albinelor*
Nikolai Leskov, *Pelerinul vrăjit*
Didier Decoin, *Biroul pentru Grădini şi Iazuri*
J.M. Coetzee, *Ţinuturi în crepuscul*
Mo Yan, *Un lup atârna în cais, cu capul în jos*

Ludmila Ulițkaia, *Al dumneavoastră sincer, Șurik*
Vesna Goldsworthy, *Monsieur Karenin*
Jo Nesbø, *Macbeth*
António Lobo Antunes, *Până ce pietrele vor deveni mai ușoare ca apa*
Yi In-Hwa, *Imperiul fără de sfârșit*
Arundhati Roy, *Ministerul fericirii supreme*
Michel Houellebecq, *Serotonină*
Romain Gary, *Dincolo de limita aceasta biletul își pierde valabilitatea*
Ismail Kadare, *Mesagerii ploii*
Ryūnosuke Akutagawa, *Paravanul-Iad și alte povestiri*
R.J. Gadney, *Alo? Albert Einstein la telefon*
Matteo Strukul, *Giacomo Casanova. Sonata inimilor frânte*
Lionel Duroy, *Eugenia*
Susana Fortes, *Septembrie poate aștepta*
Care Santos, *Tot binele și tot răul*
Evgheni Vodolazkin, *Brisbane*
Eshkol Nevo, *Simetria dorințelor*
Yukio Mishima, *O dimineață de iubire pură*
Pauline Delabroy-Allard, *Povestea asta este despre Sarah*
Władysław Szpilman, *Pianistul. Amintiri din Varșovia 1939–1945*
Romain Gary, *Himere*
James Salter, *Tot ce este*
Colson Whitehead, *Intuiționista*
Melanie Benjamin, *Soția aviatorului*
Diane Setterfield, *A fost odată un râu*
Romain Gary, *Zmeie de hârtie*
Liu Zhenyun, *Nu mi-am omorât bărbatul*
Ismail Kadare, *Călărețul cu șoim*
Kurt Vonnegut, *Tabachera din Bagombo*
Zeruya Shalev, *Viața amoroasă*
Karen Viggers, *Soția paznicului de far*
David Foenkinos, *Către frumusețe*
Holly Ringland, *Florile pierdute ale lui Alice Hart*